

CỬU LỘ PHI HƯƠNG

Thình Nguĩ

EDITORS:
NHÓM IM LẶNG LÁ VÀNG

Mục lục

[Chương 1+1: Tiết Tử](#)

[Chương 1+2](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 26+2](#)

[Chương 27](#)

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47: Kết Thúc Chính Văn

Chương 48: Kết Thúc

Chương 49: Ngoại Truyện 1.1

Chương 50: Ngoại Truyện 1.2

Chương 51: Ngoại Truyện 2: Tô Hạ (Thượng)

Chương 52: Ngoại Truyện 3: Tô Hạ (2)

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Tiết Tử

Sáng sớm tinh mơ, Lâm Khinh Ngũ vừa ngủ dậy liền vào phòng vệ sinh, lúc ngồi lên bệ xí, loáng thoáng cảm thấy phần thân dưới có chỗ nào đó trĩu xuống rất bất thường.

Loại cảm giác này đến quá bất ngờ, quá mới lạ, khiến cô không kiềm nổi phải mở cặp mắt đang nhắm nhèm buồn ngủ của mình ra, nhìn xuống phía dưới. Sau đó.....

Cô tỉnh ngủ rồi.....

Hình như cô nhìn thấy mình..... mọc ra một con “chim cú cu” kia.....

Hơi men trong cơn say tối qua đã không thể làm tê liệt não bộ của cô được nữa, đòn tấn công của thực tại giống như một cái chày giáng thẳng vào huyết Thái Dương, thật sự là một cú khiến người ta tỉnh cả người! Sau khi đánh cho cô sáng mắt ra lại khiến cô có đôi chút sững sờ choáng váng.

Lâm Khinh Ngũ mang theo cảm giác choáng váng ấy, lúc này không bàn đến chuyện vệ sinh thò tay xuống dưới néo néo vài cái, đó là cảm giác mềm mại đàn hồi, ấm nóng, rất chân thực.

Qua một lúc lâu, cuối cùng cô cũng hiểu ra, hít mạnh vào một hơi lạnh, trong nháy mắt bao nhiêu cơn buồn đi giải quyết bay sạch sẽ, cô ngả về phía sau cứ như thể nhìn thấy ma, dựa vào nắp bồn cầu, vừa ngẩng đầu lên, cùng lúc hoảng sợ nhìn thấy khuôn mặt mình trên tấm gương trong nhà vệ sinh như một con hoẵng ngáo.

Người anh em này là ai thế!

Lâm Khinh Ngữ trừng mắt nhìn chăm chăm vào mình trong gương, nhìn chăm chăm vào thân hình cường tráng vạm vỡ, bộ râu xanh rì, mái tóc ngắn phóng khoáng, mớ lông chân rậm rạp khiến người ta không tài nào hiểu nổi.....

Chim! Cúc! Cu!

Cô! Cô hình như biến thành con trai rồi!

“Vãi nhái!”.

“Vãi nhái!”

Lâm Khinh Ngữ hốt hoảng xông ra khỏi phòng vệ sinh, vừa ra khỏi cửa đã gầm lên bằng tiếng của thằng con trai đã qua tuổi vỡ giọng, “Mình biến thành đàn ông rồi!”.

Trong phòng ngủ là bầu không khí yên tĩnh, có hai người nằm trong chăn không kiên nhẫn nổi trở mình, chỉ còn sót lại một nam sinh đeo kính ăn mặc như anh em Haier đang trèo từ giường tầng trên xuống, một chân của cậu ta vẫn còn giẫm lên bậc thang, nhìn Lâm Khinh Ngữ bằng ánh mắt ngái ngủ: “Hả?”

Biểu cảm hoàn toàn nằm ngoài tình hình đang diễn ra trước mắt.

(Haier là một công ty đa quốc gia chuyên về các thiết bị điện máy tiêu dùng và gia dụng, có trụ sở đặt tại Thanh Đảo, Sơn Đông, Trung Quốc, logo của tập đoàn này là hai cậu bé mặc underwear.)

Anh giai có vẻ mắc bệnh cuồng khoe thân này lại là ai nữa thế!

Chị em gái trong phòng ngủ của cô đâu rồi! Trưởng phòng của cô đâu! Chị gái Lộ Lộ của cô đâu! Em gái Hoa Hoa đâu! Những chị em mềm mại

cùng phòng đâu! Phòng ngủ thơm phưng phức đâu! Tất cả đi đâu rồi!

Cái căn phòng toàn mùi thuốc lá mì tôm và tất thối này là sao đây!

Anh chàng mặc quần chip xanh lam ung dung nhàn nhã tiến lại gần, nuốt nước bọt, đeo lại kính rồi mới chiếu ánh mắt lên thân hình ngậy ra như phồng của Lâm Khinh Ngữ: “Cậu biến thành đàn ông rồi?”

Anh chàng nghĩ ngợi một lúc, “Ý cậu là, cậu đã 'xử' bạn gái của mình rồi ấ y hả?”.

(Trong tiếng Trung từ “biến thành” còn có nghĩa là “trở thành”, Lâm Khinh Ngữ nói là mình biến thành đàn ông, nhưng anh chàng đeo kính lại hiểu rằng cô đã hết đời trai tân trở thành đàn ông.)

Mẹ nó chứ.....

Bạn gái lại là cái khi gì nữa thế.....

Một nam sinh ở giường trên huýt sáo: “Được đấy.”

Cái gì được đấy! Cô nói biến thành đàn ông chỉ là theo nghĩa đen thôi! Những gã này liệu có thể liên tưởng đến những vấn đề trong sáng hơn một chút được không vậy!

Anh chàng béo huýt sáo thò đầu ra khỏi giường, “Hôm qua say rượu trở về với bộ dạng tơi tả, vậy mà trước đó cậu còn “xử đẹp” chuyện đó cơ đấy, chia sẻ tí cảm nhận với các anh đi, cảm giác thế nào.”

Cảm giác gì?

Cảm giác vừa tỉnh dậy toàn bộ thế giới đều thay đổi hả!

Lâm Khinh Ngữ nhìn chăm chăm vào anh chàng béo, khóe miệng run rẩy co giật.

Cô biết anh chàng béo này. Cậu ta là Vương Thần Dương học cùng lớp với cô, thường bị mọi người trêu là vòng eo của cậu ta ngang với quần dài, còn cả anh em nhà Haier này nữa, nhìn kỹ lại, thì hình như cô cũng quen, trông giống với “trâu bò” của lớp bên cạnh, chính là kiểu sinh viên học kỳ nào cũng giành được học bổng, tương lai có thể được giữ lại làm nghiên cứu sinh.

Lâm Khinh Ngữ đột nhiên nhếch miệng cười: “Ha ha, lẽ nào hiện giờ mình đang nằm mơ sao? Say quá hình như vẫn chưa tỉnh.”

Cô giơ tay tát mình một phát, “Ha ha, hình như phát tát này có hơi đau thì phải.”

Anh béo: “.....”

“Ha ha, mình cảm thấy hình như lúc này mình cần được một mình yên tĩnh.”

Dưới cái nhìn chăm chú im lặng của anh béo và anh em nhà Haier, Lâm Khinh Ngữ bước từng bước từng bước lùi về nhà vệ sinh, khóa cửa lại, lại ngồi lên bệ xí, ôm mặt, trầm tư hồi lâu.....

Sau đó ngẩng đầu lên..... cô vẫn thấy khuôn mặt đàn ông của mình ở trong gương.

Tuy rằng hiện giờ hình như không phải lúc nghĩ đến chuyện đó, nhưng Lâm Khinh Ngữ không thể không thừa nhận, khuôn mặt này, thực sự đẹp trai kinh. Cô đứng dậy, sờ nắn cơ ngực, sờ nắn cơ bụng, sờ nắn cơ đùi rần chắc.

Thân thể này cũng ngon phết.....

Nhưng tại sao cô lại không có chút ấn tượng tương tự về khuôn mặt này nhỉ?

Anh em nhà Haier ở bên ngoài gõ gõ cửa: “Lâm Thanh Vũ, cậu đã tỉnh rượu chưa thế, ra ngoài đi, tớ cần nhà vệ sinh.”

Nghe thấy một cái tên, Lâm Khinh Ngữ liền yên lặng hẳn, cô mở cửa, nhìn anh chàng “trâu bò” thấp hơn cô nửa cái đầu nói: “Người anh em.”

Cô thành thật nghiêm túc nói, “Tớ hỏi cậu một câu.”

“Hả?”

“Tên tớ là Lâm Khinh Ngữ, tớ học thiết kế sản phẩm của trường đại học A, từ lúc nhập học đến giờ tớ đều là con, trai, à?”

Ánh mắt lơ đãng như cá chết của anh em nhà Haier nhìn cô như thể muốn nói Lâm Khinh Ngữ đang lên cơn điên, giọng điệu trả lời vô cùng nghiêm trang giống hệt cô: “Đúng, vậy.”

Đúng vậy kìa.....

Lâm Khinh Ngữ có cảm giác giống như mình bị hai chữ ấy đẩy vào chính giữa một dòng nước xoáy sâu hun hút, xoay bên này xoay bên kia, thế giới quan của cô, đã bị đảo lộn hoàn toàn rồi.

“Sáng sớm tinh mơ ồn ào cái gì thế?”

Đi theo giọng nói ấm áp và quen thuộc đó, ánh mắt của Lâm Khinh Ngữ lướt đến người thứ tư đang ngủ trong phòng – đầu tóc bù xù, sống mũi cao thẳng cùng cặp mắt đa tình quyến rũ.

Ôi má ơi! Đây không phải là nam thần của cô sao!

Từ lúc cô nhập học đã âm thầm dâng hiến trái tim mình cho nam thần đỉnh nhất trường Tạ Thành Hiên rồi!

Lâm Kinh Ngữ ngậy người nhìn tất cả mọi việc xảy ra trước mắt,
trong lòng chỉ hồi tưởng đúng một câu: Đây quả nhiên là mơ.....

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2

Lâm Khinh Ngũ giơ tay thề với trời, trong kí ức 22 năm đầu của mình, cô tuyệt đối là một cô gái hàng thật giá thật, thương già mến trẻ.

Cô vẫn nhớ rõ mồn một, thời gian bà dì mỗi tháng ghé thăm của mình, kích thước áo con, hai ngày trước còn mua Sofy 410 bốn miếng khuyến mại giảm 15%, còn cả chiếc váy đỏ từng xem trên mạng Taobao với phòng trưởng, cùng đôi khuyên tai từng bình luận cùng Lộ Lộ nữa.....

Tại sao vừa ngủ một giấc dậy, thế giới của cô lại thay đổi thế này.

Cô ở trong phòng ngủ của nam sinh, tủ quần áo toàn là đồ của con trai, máy tính toàn là trò chơi của con trai, trong điện thoại toàn là tiểu thuyết mà đám con trai sẽ đọc!

Dường như cô đã đi tới một thế giới song song, trường vẫn là trường đại học cô đã học trước đây, bạn học cũng là những người cô đã từng quen lúc trước, chỉ có cô là khác, chỉ có cô nhớ đến bản thân mình là.....

Là con gái.....

Sáng sớm Lâm Khinh Ngũ không đi đâu cả, cứ ngồi ngây người trong phòng ngủ nhìn cái gương cả ngày trời, vì cảm xúc quá mức hỗn loạn và phức tạp, nên ngược lại trở thành trống rỗng.

Trong lúc cô vẫn còn chưa kịp thích ứng với việc mình đã thực sự biến thành con trai, thì những chuyện thần kỳ không may may có chút đạo lý nào lại lao ập đến, đầu tiên là, “bạn gái” của cô..... gọi điện đến.

Nhân hiệu của chiếc điện thoại trên bàn cũng được sản xuất trong nước giống với điện thoại của cô, khoảnh khắc tiếng chuông điện thoại vang lên phản ứng của Lâm Khinh Ngữ là từ chối nghe.

Cô im lặng nhìn chiếc điện thoại hồi lâu, để mặc cho hình cô gái dùng tay chải tóc trên màn hình xoay tròn nhảy lên hết lần này đến lần khác, cô chỉ đang bình tĩnh và nghiêm túc suy nghĩ về một vấn đề.

Tại sao.....

Mình biến thành đàn ông, tìm được bạn gái, can cố gì lại là cô gái trước đây bản thân ghét nhất thế kia?

Lý Tư Hà.

Quan hệ giữa Lâm Khinh Ngữ và Lý Tư Hà nói dễ nghe thì là có cậu thì không có tôi, còn nói khó nghe hơn thì là cậu chết thì tôi sống.

Lâm Khinh Ngữ thật sự không tài nào hiểu nổi, rốt cuộc Lý Tư Hà có chỗ nào khiến người ta yêu mến? Cô thân làm một thằng con trai cuối cùng đã thích điểm gì ở cô ta? Hay là nói..... chỉ số thông minh rơi rụng nhiều quá chăng?

Thế sự đảo điên có những lúc vượt quá cả sự tưởng tượng của con người chúng ta.

Điện thoại reo rất lâu, bên ấy cuối cùng cũng gác máy. Nhưng ngay lập tức, chuông điện thoại lại vang lên. Lần này, ánh mắt của Lâm Khinh Ngữ rơi xuống một cái tên bốn chữ “Bé cưng thân yêu”.

Lề gì thốn?

Còn có thể buồn nôn hơn nữa được không?

Lâm Khinh Ngữ không nhận điện thoại, cô vẫn đang mải chìm vào việc suy nghĩ mọi việc trong tiếng điện thoại réo ồ ào.

Rốt cuộc hôm qua cô đã làm gì mà khiến thế giới của cô thay đổi thành ra thế này?

Lâm Khinh Ngữ cẩn thận nhớ lại, sinh viên đại học năm thứ tư bọn cô sắp tốt nghiệp, nên đã rải vô số sơ yếu lý lịch, cũng có rất nhiều nơi đăng tin tuyển dụng việc làm, nhưng do là chuyên ngành kỹ thuật, nên các sinh viên nữ rất khó tìm được công việc vừa ý, vì thế cô đã được nếm trải vô số những nỗi niềm bức xúc không thể nói thành lời. Trong lòng ức chế, liền hẹn Tô Hạ ra ngoài uống rượu, sau đó..... cô uống say.

Sau khi uống say đã xảy ra những chuyện gì, thì cô lại chẳng nhớ chút nào.

Lẽ nào trên đường về nhà cô thụt chân xuống miệng cống? Hay là lúc đi bộ trên đường thì đột nhiên bị sét đánh? Hoặc là chân giẫm bậy giẫm bạ lọt vào cái khe hở không gian thần bí nào đó chẳng.

Thật sự là..... không nhớ một chút gì.

Lâm Khinh Ngữ ôm đầu, thở dài thườn thượt, hiện giờ cô phải làm thế nào mới có thể quay về được đây.....

Tiếng chuông điện thoại lại ngừng, cảm xúc của Lâm Khinh Ngữ cũng dừng theo, cô tiếp tục ngây người nhìn vào gương, không biết đã qua bao lâu, lại có một cú điện thoại gọi tới, Lâm Khinh Ngữ vốn dĩ còn đang nghĩ thầm Lý Tư Hà đúng là một cô bạn gái cố chấp, nhưng lúc liếc mắt sang nhìn thử, thấy cái tên trên màn hình điện thoại, cô liền sửng sờ.

Mẹ.

Đúng vậy, mình sống ở thế giới này đương nhiên cũng sẽ có mẹ. Giống như mẹ của cô vậy.....

Lâm Khinh Ngữ nhận điện thoại không tự nhiên lắm.

“Alô?”.

“Alô? Tiểu Vũ hả con?”.

Nghe thấy tiếng gọi thân thương đó, Lâm Khinh Ngữ có phần thất thần.

Trong ấn tượng của mình, mẹ là người đã từng dùng giọng điệu rất thân thiết ấy gọi tên cô, nhưng số lần mẹ gọi tên em trai cô có khi còn nhiều hơn, đối với người làm chị như Lâm Khinh Ngữ, thì sự quan tâm chăm sóc cũng ít hẳn. Đợi đến khi lên đại học, mối quan hệ giữa cô và mẹ trở nên xa cách hơn, cô lại càng ít được nghe mẹ nói chuyện như vậy với mình. Còn cô..... cũng không còn muốn bình tĩnh vui vẻ nói chuyện tâm sự với mẹ nữa.

Người mẹ trong điện thoại bắt đầu quan tâm đến cuộc sống gần đây của anh chàng này, hỏi tiền có đủ tiêu không, việc học hành ra sao, cuối tuần này về nhà muốn ăn món gì?

Lâm Khinh Ngữ học đại học trong thành phố, cơ bản là cuối tuần đều có thể về nhà, nhưng suốt bốn năm đại học, cô chẳng thiết tha gì chuyện về nhà.

“Lâm Bân đâu ạ?” Lâm Khinh Ngữ không kịp được hỏi thăm về tình hình em trai, “Cuối tuần nó có về nhà không?”.

Đầu kia của điện thoại sững lại trong thoáng chốc: “Ai cơ?”.

“Lâm.....” đầu lưỡi Lâm Khinh Ngữ đột nhiên khựng lại, “Không ai cả, ý con là, có thể cuối tuần này con không về nhà ăn cơm được.”

“Tại sao thế? Mẹ đang định hầm canh cho con.”

“Chỉ là..... có chút không muốn ăn thôi ạ.”

Nói vài câu đơn giản xong, Lâm Khinh Ngữ tắt máy.

Cô cầm điện thoại suy nghĩ một lúc. Sau đó lục tìm lại trong danh bạ của mình, tiếp đó lại tìm đi tìm lại trong vòng tròn bạn bè và người nhà của bản thân, cuối cùng cô phát hiện ra, trong thế giới này, hình như cô căn bản không có em trai!

Thằng nhóc tai họa ấy vốn dĩ không sống ở thế giới này!

Quả thực là một phát hiện khiến người ta cảm thấy kỳ lạ mới mẻ, tâm trạng hưng phấn!

Đúng rồi! Cần thận nghĩ lại mà xem, nên như vậy mới phải – Nếu như hồi đầu lúc sinh ra Lâm Khinh Ngữ là con trai, thì mẹ của cô căn bản sẽ không muốn sinh thêm đứa thứ hai nữa!

Lâm Khinh Ngữ đập bàn đứng phắt dậy. Vì thân hình bây giờ cao hơn hồi trước khá nhiều, nên đỉnh đầu của cô đập mạnh vào găm giường tầng trên.

Lúc Vương Thần Dương cầm chai coca bước vào thì nhìn thấy cảnh Lâm Khinh Ngữ ôm đầu đau không thốt lên lời.

“Lâm Thanh Vũ hôm nay một mình cậu ở trong phòng ngủ định làm gì thế?” Vương Thần Dương vừa uống coca vừa nói, “Hôm nay Lý Tư Hà cứ hỏi bọn tớ mãi, nào là sao cậu không đi học, gửi tin nhắn cũng không trả lời.” nói đoạn liền đi tới vỗ vai cô, “Tớ nói này anh bạn, làm một thằng đàn

ông thì phải biết chịu trách nhiệm, hôm qua cái đó rồi đúng chứ, vậy sao hôm nay không chủ động liên lạc với người ta đi.....”

“Vương béo.” Lâm Khinh Ngữ nhăn nhin cơn đau ở đầu, ngẩng lên nhìn cậu ta, “Tớ hỏi cậu, nam sinh trong khoa của chúng ta có phải rất dễ tìm việc đúng không?”.

Vương Thần Dương ngăn người: “Đúng vậy..... nhưng chúng ta mới có năm ba, vẫn chưa cần vội vấn đề này đâu. Tặc, giờ tớ và cậu đang nói chính sự mà, bạn gái cậu.....”

Lâm Khinh Ngữ không nghe lọt tai bất cứ lời nào của cậu ta.

Chính sự, bạn gái thì chính sự cái nỗi gì, tìm công việc mới là chính sự nè!

Hiện giờ cô là con trai, tìm công việc sẽ rất dễ, hơn thế..... bây giờ bọn họ mới học năm thứ ba! Thời gian còn muộn hơn cô một năm, trong một năm này cô có thể chuẩn bị chu đáo cho bản thân rồi, đến năm thứ tư tìm một công việc ngon nghề, đến lúc ấy tốt nghiệp thuận lợi, tiền lương khấm khá, cuộc sống dư dả chẳng phải sẽ lao đến ầm ầm dễ như trở bàn tay hay sao!

Trong mắt Lâm Khinh Ngữ rùng rục lửa cháy, cứ như thể nhìn thấy cuộc đời của bản thân đang sỏi từng bước lên đỉnh kim tự tháp vậy.

Tại sao cô phải biến trở về chứ! Biến thành con trai không phải rất tốt sao!

Hiện giờ cuộc sống của cô đang có rất nhiều những vấn đề rắc rối, sau khi biến thành con trai rồi không phải đều được giải quyết gọn ghẽ hay sao!

Quay về làm cái ku gì!

Vương Thần Dương vẫn đang căn nhà căn năn về chuyện của Lý Tư Hà, thì đột nhiên Lâm Khinh Ngữ tóm lấy cánh tay của cậu ta, cô nhìn vào mặt Vương Thần Dương, cánh môi động đậy, nhưng rồi cuối cùng lại nuốt tất cả những lời muốn nói trở lại cổ họng.

Cô không thể nói ra được! Bí mật này chỉ có thể để cho mình cô biết, không được nói cho ai hết.

“Tớ ra ngoài một lát.”

Lâm Khinh Ngữ mở cửa, chẳng mang theo bất cứ thứ gì, rảo chân chạy từ phòng ngủ xuống tầng dưới.

“Ấy! Hôm nay bên ngoài sắp có tuyết rơi đấy cậu không mặc áo khoác kia!”.

Lâm Khinh Ngữ hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi í ới của Vương béo phía sau lưng. Còn cần phải mặc quần áo làm gì nữa? Hiện giờ cảm xúc trong lòng cô đang bùng lên sắp sửa thiêu đốt cả người cô đến nơi rồi đây!

Lao đi chạy như điên, Lâm Khinh Ngữ dùng loại hình vận động kịch liệt nhất này để bày tỏ cảm xúc kích động mênh mông lai láng trong nội tâm của bản thân. Chạy qua những dãy giảng đường đông người, thẳng một mạch đến rừng cây nhỏ phía sau hồ.

Đây là khu khuôn viên trường đại học A vừa xây mới, chiếm diện tích rất lớn, nhưng những học viện chuyển tới đây không nhiều, cây non mới trồng vẫn chưa phát triển, nên khoảng đất rộng rãi sạch sẽ này vẫn chưa kịp trở thành cấm địa cho các chế FA hẹn hò yêu đương anh anh em em.

Lâm Khinh Ngữ rải những bước dài, dùng thứ tốc độ và sức lực trước giờ mình chưa từng có phi như bay, thân thể được tự do, linh hồn cũng cảm nhận được khoảnh khắc tự do nhất từ khi cô sinh ra tới giờ.

Sâu bên trong khu rừng, có một cái cây to lớn xám xịt đứng đó lặng lẽ.

Trong ấn tượng của Lâm Khinh Ngữ, cô không nhớ khu khuôn viên mới này lại có một cái cây cao chót vót như thế.

Nhưng với kiểu tình hình hiện giờ, cái cây này từ đâu tới thì có gì quan trọng! Điều quan trọng là, cô nhìn thấy có một cái hốc cây!

Một cái hốc đủ để cô có thể giẫm lên đồng rẫy cây đan xen chằng chịt thò đầu vào bên trong.

Vào thời điểm này không thứ gì có thể khiến Lâm Khinh Ngữ cảm thấy cần thiết như cái hốc cây ấy. Cô cũng không quan tâm đến việc bên trong cái hốc có côn trùng hay không, ngay lập tức thò đầu vào trong hốc, cô muốn hét lên thật to, nhưng cảnh vật xung quanh yên tĩnh quá, gió thổi, chim kêu, dường như chỉ cần cô hét lên một tiếng thì sẽ phá vỡ phong cảnh đẹp như mơ này.

Cô nhin rồi lại nhin, nhẹ nhàng, dè dặt cẩn thận, giống như thì thầm vào tai người khác, kìm nén cơn kích động không thể nói thành lời và tâm trạng mừng thầm: “Tôi đã biến thành con trai rồi.” Cô không nhin được bật cười, giọng nói quá nhỏ đến mức gần như bị ép cho vỡ tiếng: “Tên tôi là Lâm Khinh Ngữ, hôm nay tôi đã biến thành con trai rồi!”.

Giọng nói của cô vang vọng trong hốc cây, giống như cô vừa thổi một trận gió, va đập vào thân cây, khiến trạc cây run rẩy, cành lá không biết là phát ra tiếng xào xạc trong cơn gió nhẹ từ bên ngoài, hay là vì từ cơn run rẩy từ bên trong mà ra.

Trong lời nói thì thầm khe khẽ ấy, Tô Dật An liền bừng tỉnh.

Ánh mặt trời ảm áp, gió thổi hiu hiu, nhưng hẳn lại có cảm giác cơ thể mình cứng đờ.

Trên bụng có một bàn tay ấm áp đè lên, hẳn cảm thấy tầm mắt của mình liếc xuống phía dưới, nhưng lại không cảm nhận được động tác cúi đầu của bản thân, đây thật sự là một loại trải nghiệm rất kỳ diệu.....

Nhưng điều khiến Tô Dật An cảm thấy càng kỳ diệu hơn là, tại sao lại có một cậu chàng bé đến mức kỳ dị dán lên trên bụng hẳn, đút đầu vào bên trong lỗ rốn hẳn thì thà thì thăm.....

Đây..... là yêu quái đến từ đất nước những người tí hon sao?

Tô Dật An kinh hãi muốn bật nhảy lùi người ra sau, nhưng hẳn lại phát hiện ra rằng mình căn bản..... không thể cử động được.

Đây là..... tình huống gì vậy?

“Hốc cây à.”

Anh cu “bé” vẫn nói thao thao không biết mệt với cái lỗ rốn của hẳn, “Cậu biết không? Tôi vừa biến thành con trai đấy! Là con trai hẳn hoi!” Cô bịt miệng cười trộm, “Con trai đấy. Cậu có biết tôi vui đến mức nào không?”.

Hẳn không biết.

Hẳn chỉ biết, hẳn vừa tỉnh dậy, thì hình như đã biến thành một cái cây lớn.....

Tóc thành lá, ngón tay thành cành, thân thể thành thân..... từ bụng trở xuống toàn là chân! Một ngàn tám trăm cái chân lớn nhỏ tung hoành ngang dọc đan xen rậm rạp! Lại còn chôn vùi cả dưới đất!

Hẳn đang mơ, nhất định là..... đang mơ rồi!

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Trái tim Tô Dật An trở nên nóng nảy bất an, và dưới tâm trạng nóng nảy ấy, điều hẳn muốn làm nhất là gào lên một câu – Mẹ nó chứ đừng có thò đầu vào trong lỗ rốn hẳn nữa.

Cảm giác kỳ dị thực sự khiến cho tim gan người ta đập loạn xạ, thân thể cứng đờ, huyết mạch ngừng trệ!

Nhưng hiện giờ hẳn chẳng thể làm được gì, hẳn chỉ có thể vừa ngây ra đầy phần nộ lại vừa bất lực nghe Lâm Khinh Ngũ úp sấp lên bụng mình thủ thà thủ thi. Khoảng thời gian đó với Tô Dật An mà nói dài vô cùng không gì so sánh được.

Không biết đã thủ thi bao nhiêu lần, cuối cùng Lâm Khinh Ngũ cũng thỏa mãn thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngồi xuống “chân” hẳn:

“Phù, thoải mái quá.”

Cô càng thoải mái, thì Tô Dật An lại càng thấy bức bối – Ngay cả việc hất cái chân để hất cái người kia ra hẳn cũng không làm được!

Lâm Khinh Ngũ yên lặng ngồi dựa vào hẳn một lúc, giống như thể cuối cùng cũng đã cảm nhận được khí hậu rét buốt của những ngày đầu đông, bèn đứng dậy cả người run rẩy, phui phui mũi, lúc sắp đi còn vuốt ve cái hốc cây của hẳn: “Ngày mai tôi lại đến nói chuyện với anh.”

Giờ cuối cùng Tô Dật An cũng cảm nhận tính quan trọng của khuôn mặt. Con người cần khuôn mặt, không phải là để dễ nhìn, mà là vì trong

tình huống không thể thốt lên lời, sẽ cử động bốn mươi bốn khối cơ thịt ở mặt, thể hiện thật sinh động nhuần nhuyễn sự chán ghét của hãn đối với người khác, và gợi lên sự liêm sỉ của họ.

Giống như hiện giờ, hãn không có mặt, vì thế cậu thanh niên kia hoàn toàn không thể cảm nhận được sự chán ghét của hãn giành cho cậu ta, không may may có chút liêm sỉ nào, toàn thân nhẹ nhõm, cứ thế tung tăng chạy đi mất.

Tô Dật An tiếp tục đứng im tại chỗ, nhìn đăm đăm vào bóng lưng cậu thanh niên đang chạy càng lúc càng xa dần kia, càng nhìn, hãn lại càng cảm thấy có một cảm giác quen thuộc lạ lùng không thể nói rõ được.

Vì lượng tin tức nhất thời phải tiếp nhận quá nhiều mà não bị chết máy, đến cuối cùng giống như thế đã tìm lại được lý trí và khởi động được sự bình tĩnh. Tô Dật An rốt cuộc đã nhớ ra.....

Cái người tên “Lin Qing Yu” cứ hét đi hét lại câu “Cô ta đã biến thành con trai rồi” trong lỗ rốn của hãn, lẽ nào là Lâm Khinh Ngữ mà hãn quen?

(Lin Qing Yu là phiên âm của Lâm Khinh Ngữ và của Lâm Thanh Vũ – người Khinh Ngữ nhà chúng ta nhập hồn vào. Nghe như truyện ma!!!)

Tô Dật An rất thông minh, thông minh đến độ từ nhỏ đã học nhảy lớp.

Vừa khéo, lúc nhỏ có một lần nhảy lớp, hãn nhảy lên lớp của Lâm Khinh Ngữ, nên biết cô.

Nhưng cùng học chẳng được bao lâu, hãn lại theo gia đình sang nước ngoài, nên nói về tuổi tác, thì theo lý hãn vẫn kém Lâm Khinh Ngữ một tuổi. Nhưng hiện giờ Lâm Khinh Ngữ học ở đại học A, tình cờ là, lúc này hãn cũng đã trở thành vị giáo sư xuất sắc du học từ nước ngoài về của đại học A. Trong số sinh viên của hãn, vừa hay có Lâm Khinh Ngữ.

Lâm Khinh Ngữ nói rằng cô ấy vừa tỉnh dậy thì biến thành con trai, còn hẳn vừa tỉnh dậy thì lại biến thành một cái cây. Tô Dật An bắt đầu cẩn thận hồi tưởng lại trước khi bọn họ bị biến thành hình dạng này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hẳn nhớ, hình như tối hôm qua hẳn đi uống rượu.

Hôm thứ năm sau khi dạy ở giảng đường tầng xấp xỉ xong, lúc quay về căn hộ riêng ở bên ngoài trường, hẳn nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ đang uống rượu đến say mềm cũng một cô bạn.

Cô bạn uống cùng Lâm Khinh Ngữ tên là Tô Hạ, cũng vừa khéo là, hẳn cũng quen, cô ấy học trên Lâm Khinh Ngữ một khóa, giờ đang là nghiên cứu sinh của đại học A.

Hiển nhiên là Tô Hạ cũng quen hẳn, không cần đoán hẳn cũng biết, chắc chắn là Lâm Khinh Ngữ đã mắng mình không tiếc lời trước mặt cô bạn ấy, suy cho cùng việc hẳn và cô nàng sinh viên Lâm Khinh Ngữ bất hòa với nhau, ầm ĩ đến tận chủ nhiệm khoa của bọn hẳn còn biết cơ mà.

“Thầy Tô!” Tô Hạ hét toáng lên, “Thầy Tô!”.

Tô Dật An dừng chân, cuối cùng cũng đi qua đó.

Tô Hạ ngược nhìn hẳn bằng khuôn mặt khổ sở: “Thầy Tô, thầy hướng dẫn của em bắt em phải gửi ngay tài liệu cho thầy ấy ngay, nhưng hiện giờ em thật sự không thể làm được, thầy giúp em trông chừng Khinh Ngữ một lát được không ạ, nửa tiếng sau em sẽ quay lại! Em đi giao tài liệu xong sẽ quay lại ngay!”.

Tô Dật An cau mày: “Gọi điện thoại bảo bạn cùng phòng của cô ấy tới đón, nếu không thì bảo người nhà tới.”

“Bạn cùng phòng của em ấy đều ra ngoài cả rồi, trong một chốc một lát thì không quay về ngay được đâu ạ, người nhà cũng ở rất xa, em thật sự vội lắm, nếu không đã đưa em ấy về luôn rồi, em đi gửi tài liệu một tí thôi, gửi xong sẽ lập tức quay lại ngay! Nể tình hai chúng ta cùng họ, nói không chừng tám trăm năm trước là người một nhà cũng nên, thầy giúp em đi ạ!” Tô Hạ vừa nói vừa đẩy Lâm Khinh Ngữ về phía Tô Dật An, “Hai người không phải từng là bạn học chung thời tiểu học sao, Khinh Ngữ nói lúc trước tình cảm hồi nhỏ của hai người rất tốt mà. Cứ như vậy đi nhé, em đi trước đây.....”

Nói xong, cũng chẳng thèm quan tâm đến câu trả lời của Tô Dật An, cô nàng thật sự rảo chân chạy thẳng, xem ra, đúng là bị giục rất gấp.

Tô Dật An cúi đầu, nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ nghiêng ngả lão đảo, liền lặng lẽ đứng ngay trước mặt cô.

Sau đó Lâm Khinh Ngữ ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Uống rượu không?”.

Ngay từ lúc bắt đầu, câu trả lời của hắn là từ chối.

Nhưng hắn không ngờ rằng, không có người uống rượu cùng, Lâm Khinh Ngữ liền gào khóc.....

Tô Dật An vốn dĩ là người cho dù người trước mặt hắn có khóc nước nở như chó husky cũng sừng sững như núi đá, nhưng lúc ấy không biết tại sao, nghe Lâm Khinh Ngữ khóc lóc tố cáo tình người lạnh lùng, xã hội phức tạp với mình, hắn liền ngồi xuống nhận lấy chén rượu, uống cạn rồi nói.

(Mọi người có thể xem đoạn vid chú chó husky khóc nước nở đó ở đây)

“Tôi sẽ uống cùng em, nhưng đừng có gào thóc nữa.”

Sau đó..... không có sau đó.

Tửu lượng của hãn nổi tiếng là tề miễn bàn, đợi đến lúc hãn tỉnh rượu, thì nhân sinh đã tàn tạ biến thành ma thế này rồi!

Tô Dật An không sao hiểu nổi, sau khi cùng uống rượu say xong, cùng xảy ra biến hóa, tại sao Lâm Khinh Ngữ lại có thể tiếp nhận một cách thích thú việc bản thân biến thành con trai đến thế..... Hoặc có thể nói là, tại sao cô ấy lại có thể biến thành một người đàn ông như ý nguyện, còn hãn..... lại biến thành một cái cây.

Quả nhiên là trời xanh đố kị người tài, ông trời ghen ghét với những người có chỉ số thông minh cao.....

Những cơn gió đầu đông thổi qua những trạc cây, hãn nghe thấy tiếng lá cây chưa rụng và sắp sửa rụng trên đầu mình kêu xào xạc, trước giờ Tô Dật An không phải là người sợ hãi nổi cô đơn, thậm chí hãn còn thích cảm giác bản thân được yên tĩnh một mình là đẳng khác, nhưng trong giờ phút này, nghe tiếng gió thổi, cảm nhận cơ thể cứng nhắc chỉ có thể bị ngoại lực tác động lên, khiến Tô Dật An lần đầu tiên cảm thấy, đời người sao lại có thể tiêu điều đến thế.....

Hãn không thích cái cảm giác tất cả vật việc không nằm trong tầm khống chế của bản thân, cũng không thích cái cảm giác bất lực thế này, và không thích nhất, chính là cảm giác hoàn cảnh quen thuộc trước kia của mình, sự cân bằng trong cuộc sống thuộc về bản thân mà hãn luôn giữ gìn, đột nhiên bị phá vỡ.

Hãn rất ghét sự thay đổi.

Hãn muốn quay về.....

Còn ở phía bên kia Lâm Khinh Ngữ lại không hề muốn quay về chút nào.

Cô bắt đầu hưng phấn bưng bưng thích nghi với cuộc sống sau khi bản thân biến thành con trai.

Cô không hề thấp thỏm, càng chẳng cảm thấy có chút gì bất an, trong lòng cô nghĩ thầm, nếu đây là một giấc mơ, thì cô sẽ sống một cuộc sống xõa tưng bừng trong mơ, nếu đây là hiện thực, thì càng phải kinh doanh thật tốt cuộc sống tương lai của bản thân. Vì bất luận có thể nào đi chăng nữa, thì ngày hôm nay thật sự tốt hơn rất nhiều so với ngày hôm qua thê thảm.

Lâm Khinh Ngữ quay về phòng ngủ, bắt đầu nói bóng nói gió với tên Vương béo đang mãi chơi điện tử.

Tình hình trong phòng ngủ của nam thần có liên quan đến bản thân, Lâm Khinh Ngữ cũng hiểu được ít nhiều, vốn dĩ trong thế giới mà cô đang sống, phòng ngủ của Tạ Thành Hiên bắt đầu từ năm thứ nhất vào học, vì vấn đề điều chuyển sinh viên trong khoa nên chỉ có ba người ở, Tạ Thành Hiên, Vương Thần Dương và Chu Hưng trâu bò, và hiện giờ cô lấy thân phận con trai vào ở đây, vậy thì.....

“Phòng của đám người Khang Lộ Lộ lớp chúng ta có phải chỉ có ba người ở thôi đúng không?”.

Wương béo đầu cũng chẳng thềm ngoảnh lại trả lời: “Hình như là vậy, lúc trước hồi khai giảng năm nhất do điều chuyển sinh viên trong khoa, nên phòng của bọn họ thiếu mất một người.”

Quả nhiên! Tình hình của thế giới này và thế giới nguyên bản của cô về cơ bản là giống nhau, duy chỉ có một điều khác biệt chính là cô đã biến thành con trai, dùng thân phận đàn ông để trưởng thành trong cuộc sống. Đây là một thế giới song song!

Đánh xong một màn, Vương béo quay đầu lại hỏi: “Cậu đột nhiên hỏi đến Khang Lộ Lộ làm gì? Lẽ nào!”.

“Đoán già đoán non cái gì, tớ hỏi giúp một đàn em khóa dưới.” Lâm Khinh Ngữ vớ bừa một cái cốc để qua mắt Vương béo, đang tính làm việc khác, thì bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Vừa nãy lúc cô chạy ra ngoài vẫn vớt điện thoại trên bàn không cầm theo, giờ liếc nhìn thanh tác vụ xem thử, đã thấy có hơn chục cuộc gọi nhỡ. Đều là của Lý Tư Hà gọi tới.

Nhìn thấy bức hình khuôn mặt Lý Tư Hà trong điện thoại, Lâm Khinh Ngữ cười cười, được lắm, cô đã tự mình xông đến cửa, thì đừng trách người ta xử đẹp cô.

Cô nhận điện thoại.

Trong khoảnh khắc khi điện thoại được kết nối, đối phương căn bản không cho Lâm Khinh Ngữ mở miệng, đã gắt lên một câu đầy tức giận: “Sao em gọi cho anh bao nhiêu cuộc điện thoại mà anh không nghe máy! Anh đang làm gì vậy hả!”.

“Chẳng làm gì cả.” Lâm Khinh Ngữ lãnh đạm trả lời, nhìn thấy Vương béo ở bên cạnh đang liếc mắt nhìn mình, cô liền ho khan một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài ban công, sau đó đóng cửa sổ lại, “Là thế này, tôi có chuyện muốn thương lượng với cô.”

“Thương lượng cái gì, trước tiên anh phải giải thích rõ cho em nghe tại sao không chịu nghe máy!”.

“Không muốn nghe.”

“Lâm Thanh Vũ anh bị làm sao vậy hả! Hôm qua đã hẹn nhau rõ ràng là sẽ cùng ăn cơm với em, vậy mà hôm nay lại không thấy bóng dáng anh đâu, điện thoại cũng không thèm trả lời! Giờ thái độ của anh lại như vậy, rốt cuộc là có ý gì?”.

Nghe thấy ở đầu bên kia Lý Tư Hà tức đến tóc tai dựng đứng, tâm tình Lâm Khinh Ngữ sung sướng như đang bay.

Tức thì tốt, cáu thì tốt! Cô rất thích nhìn thấy bộ dạng đó của cô ta. Càng tức càng cáu càng bất lực, thì cô lại càng vui. Mỗi quan hệ giữa cô và Lý Tư Hà, vốn dĩ xấu như vậy đấy.

Lâm Khinh Ngữ bĩu môi nhún vai rất thờ ơ, vô cùng dửng dưng đáp: “Là có ý muốn chia tay đấy.”

“Lâm Thanh Vũ em nói cho anh biết, nếu anh còn như vậy nữa em sẽ chia tay với anh..... anh..... anh nói gì cơ?”.

Đầu bên kia điện thoại chưa kịp nói xong thì đã sốc đến ngây người, Lâm Khinh Ngữ có thể tưởng tượng ra nhất định khuôn mặt của Lý Tư Hà ở bên kia đang viết hai chữ chờ đợi rất to.

“À, nói chia tay.” Lâm Khinh Ngữ nói xong, quay đầu lại nhìn, Tạ Thành Hiên vừa quay về phòng, lập tức cô không còn tâm trí đâu để tán gẫu dông dài với Lý Tư Hà nữa, “Cứ như thế nhé, tôi cúp máy đây.” Cô vội vàng tắt máy, nhân tiện tắt luôn cả nguồn, diệt trừ hậu họa về sau, rồi mới bước vào phòng.

Tạ Thành Hiên quay về phòng lấy bóng rổ, nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ đang ở đây, liền gác một tay lên vai cô: “Đi nào, hôm nay tớ luyện ném rổ, cậu đi làm đối thủ cho tớ.”

Bờ vai được nam thần gác lên, ngón tay cậu ấy thon dài, lòng bàn tay ấm áp dán lên da thịt cô, nhiệt độ từ chỗ Tạ Thành Hiên chạm vào bắt đầu âm ỉ cháy, sau đó lan theo mạch máu thiêu đốt cả trái tim.

Lâm Khinh Ngữ trợn mắt, cứ thế chờ ra nhìn bản thân bị lôi ra ngoài, hoàn toàn quên sạch cả chuyện phản kháng.

Mãi cho đến khi bị lôi ra giữa sân bóng rổ, Lâm Khinh Ngữ mới tỉnh táo lại, cô đâu có biết chơi bóng rổ.

Cô bị bắt phải ngồi xổm, bày ra tư thế như đang phòng thủ, trên sân bóng rổ buổi trưa, chỉ có duy nhất hai người bọn họ, vầng thái dương rải ánh nắng lấp lánh trên đỉnh đầu, là luồng nhiệt ấm áp mà chỉ ánh mặt trời đầu đông mới có.

Lâm Khinh Ngữ nhìn Tạ Thành Hiên đang đứng phát bóng trước mặt mình, đột nhiên nhớ đến một ngày hồi năm nhất. Khi đó cũng là đầu đông, cô phải tới khu phía tây của trường tham gia thi đấu, nhưng phòng của cô lại ở khu phía đông, cô vội vã lao đi, nếu giờ không nhanh lên thì sẽ muộn mất, thì đúng lúc ấy Tạ Thành Hiên đi xe đạp dừng đuôi xe ngay trước mặt cô: “Cậu đi đâu mà chạy vội chạy vàng thế.”

“Tớ đi thi đấu.....” Chân cô vẫn không dừng, lời còn chưa nói xong đã định chạy tiếp.

“Tớ chờ cậu đi.”

Đó là lần đầu tiên cô ngồi sau xe đạp của một nam sinh, dựa gần sát vào lưng cậu ấy, để cậu ấy che chắn những cơn gió đang chực chờ tấp vào mặt mình. Dọc đường đi rất thuận lợi, nhưng Lâm Khinh Ngữ mãi không thể nào quên được ánh mặt trời trên đường, và mùi hương sáng khoái trong làn trên người cậu truyền đến.

Cậu ấy chở cô đến nơi, lúc xuống xe còn vỗ vai cười khẽ với cô rồi nói cổ lên nhé.

Thời niên thiếu, sự xao động trong trái tim thiếu nữ có thể chỉ vì một khoảng khắc ngẫu nhiên như vậy mà thôi, sau đó cứ nhớ nhung mãi không quên, khắc thành một bức tranh trong tim.

Tạ Thành Hiên chính là bức tranh cô giấu kín trong trái tim mình.

Cứ hễ nhớ đến là thấy ấm nóng đến bỏng người.

Lâm Khinh Ngữ đang mãi nhìn cậu phát bóng, thì đột nhiên, Tạ Thành Hiên nhảy bật lên, ném quả bóng vào trong rổ, quả bóng đập vào bảng rổ, lực ném quá mạnh, nên bị dội ngược. Đúng lúc ấy Lâm Khinh Ngữ cũng vừa hoàn hồn quay người lại, chỉ thấy quả bóng bay ngược về phía mình giống như có mắt, đập một cú vô cùng chuẩn xác vào chính giữa mặt Lâm Khinh Ngữ.

“Á!” Lâm Khinh Ngữ kêu lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Khoang mũi cay sè sưng đau, cô giơ tay bịt chặt, sau đó nhìn thấy máu mũi chảy ra dính đầy lên tay mình.

“Ha ha ha ha!” Tiếng cười phía sau lưng vang lên, Lâm Khinh Ngữ nhăn nhin cơn đau quay lại nhìn về phía sau, chỉ thấy Tạ Thành Hiên đang cười như một thằng bé to đầu ngây thơ, có lẽ hình ảnh về cái liếc mắt của Lâm Khinh Ngữ lúc quay đầu lại quá máu me tươi tắn, nên Tạ Thành Hiên mới đi tới gần cúi người xuống nhìn cô, “Có sao không?”.

Trông dáng vẻ của cô giống không sao lắm à.....

Trong lòng tuy rằng rất lộn ruột, nhưng Lâm Khinh Ngữ vẫn nói: “Không sao.” Cô chùi máu mũi, đang muốn tự mình đứng dậy, thì có một bàn tay duỗi ra trước mặt. Cô liếc nhìn Tạ Thành Hiên một cái rồi không chút khách khí, nắm lấy tay cậu đứng dậy, sau đó hai người cùng nhau đi đến chỗ bồn rửa tay bên cạnh, Lâm Khinh Ngữ cúi xuống rửa mặt, cuối cùng máu cũng đã ngừng chảy. Để tránh cho nam thần của mình vì làm mình bị thương mà thấy lúng túng khó xử, Lâm Khinh Ngữ thanh thanh cố hòng, tìm một chủ đề để nói chuyện: “Đội bóng của bọn cậu không phải ngày nào cũng luyện tập sao? Tại sao trưa nay lại muốn tìm tớ để luyện?”.

“À.....” Tạ Thành Hiên khựng lại, có chút không tự nhiên gãi gãi đầu, “Cuối tuần này có một trận đấu.....” Lâm Khinh Ngữ quay đầu nhìn

cậu, chỉ thấy khuôn mặt ấm áp tươi sáng của Tạ Thành Hiên mang theo một thoáng ửng đỏ ngượng ngùng cực hiếm thấy, “Tớ muốn mời cô gái tớ thích đi xem. Đang nghĩ..... nếu như chiến thắng trong trận đấu thì tớ sẽ tỏ tình với cô ấy.”

“Rắc.”

Ấy..... Lâm Khinh Ngữ nghĩ thầm, hình như cô nghe thấy tiếng gì đó, một âm thanh vỡ vụn từ trong cơ thể mình thì phải.....

Rõ ràng biết bao, dứt khoát như vậy đấy. Giống như một cây củ cải trắng tách lớp đất tuyết ngoi lên giữa trời đông.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Không đợi đến ngày hôm sau, buổi tối hôm ấy Lâm Khinh Ngũ đã đến rừng cây nhỏ, tìm tới cây đại thụ gốc rễ chằng chịt, sau đó đứng trên một cái rễ to khỏe, thò đầu vào trong hốc.

Tô Dật An ngấm một ngày mây bay giữa một trời gió lộng, buồn đến nỗi suýt thì ngủ gật lại bị gọi hồn.

Nếu như có thể mở miệng được, Tô Dật An nghĩ, có lẽ hẳn sẽ chửi tục.

Suy cho cùng đối mặt với cái người cứ sênh ra lại là lao tới đút đầu vào bụng mình, thì có là ai đi chẳng nữa cũng đều thấy sôi máu.

Mà so với vẻ hưng phấn kích động chạy đến lần đầu tiên lúc ban sáng, thì Lâm Khinh Ngũ của hiện giờ giống như định treo cổ chết luôn trong hốc cây đến nơi, cô trầm mặc rất lâu.

“Tôi thất tình rồi.”

Tô Dật An thoáng ngây người, nhủ thầm, ồ, xin chúc mừng.

Nhưng rồi hẳn lại nghĩ, trong tình huống hiện giờ mà cô vẫn còn tâm tình nói chuyện yêu đương được sao, hô hô, hạnh phúc quá nhỉ. Hẳn thì phải đứng đờ ra ở đây suốt một ngày, chịu đựng những con gió rét buốt đập vào thân cây để trần, sau đó cuốn những chiếc lá khô tiêu điều trên trạc cây rụng rơi lá tả, khiến hẳn có một loại cảm giác xấu hổ ảo lòi khi trở mắt nhìn bản thân bị hói.....

“Tôi thích nam thần sắp được năm năm rồi, cho đến giờ tôi vẫn còn nhớ tất cả số điện thoại cậu ấy đã từng đổi, chỉ là không dám dù chỉ là gọi một cuộc điện thoại để tỏ tình với cậu ấy.”

Thật ra Lâm Khinh Ngữ cũng đã từng định tỏ tình với Tạ Thành Hiên rồi, lúc đó cũng vào khoảng tầm năm thứ năm ba đại học, cô đã chuẩn bị mọi thứ rất chu đáo, bao gồm cả giấy ăn để lau nước mắt nếu ngộ nhỡ có bị từ chối. Nhưng lúc đó cô lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên tạm thời thôi học. Câu nói “Tớ thích cậu” đã được ấp ủ suốt bao nhiêu lâu cuối cùng lại không thể tìm được cơ hội để nói ra.

Đợi đến khi cô quay lại trường, thì Tạ Thành Hiên đã lên năm thứ tư, bắt đầu chuẩn bị tốt nghiệp đi tìm việc làm, còn cô lại phải học cùng những đàn em năm ba khóa dưới. Tạ Thành Hiên tốt nghiệp rồi ghé giảng đường, lúc cô khai giảng năm thứ tư, nhóm người trên sân bóng rổ trong vườn trường đã thay nhóm khác, không còn thấy bóng dáng của nam thần nữa.

Thời gian chính là như vậy đấy, lúc nó nói sẽ dẫn ai đó đi, thì nhất định sẽ đưa người ấy đi bằng được, khiến bạn bất lực đến nỗi một lời níu giữ cũng không kịp nói.

Cô chỉ có một bức ảnh lúc tốt nghiệp của cậu ấy, vẫn luôn nhìn ngắm nó cho đến ngày hôm qua.

Lâm Khinh Ngữ kể lại với vẻ vô hồn: “Giờ ý trời để tôi quay trở lại năm ba, để tôi ở cùng phòng với cậu ấy, vốn dĩ còn tưởng rằng đây chính là định mệnh, là cơ hội trời cho, là khoảnh khắc của nhà gần hồ hưởng trước ánh trăng, là dùng vũ lực giành lấy trái tim người thương, là mối tình cấm kỵ ngược tim ngược phổi, cuối cùng tôi cũng có thể gỡ mọi thủ đoạn dùng thực lực bẻ thẳng thành cong, tôi gần như đã nhìn thấy một đoạn tình cảm cấm kỵ đang vẫy tay chào mình rồi!”.

Tô Dật An:

Lâm Khinh Ngữ thở dài buồn bã, “Cuối cùng vẫn là cô nhân nói đúng, trong cuộc đời của mỗi con người luôn xuất hiện một đứa con gái rất hãm tên là Trình Giáo Kim.”

Làm gì có cô nhân nào nói thế! Tô Dật An thật sự nổi điên rất muốn gọi điện cho giáo viên dạy môn văn học tiếng Hán của cô! Để ông ấy phết cho cô một con không! Học kỳ sau học lại!

“Ồ, hay là tôi ra tay giành lấy người thương của nam thần nhỉ!” Hai mắt Lâm Khinh Ngữ sáng lên, cuối cùng cũng chịu rút đầu ra khỏi hốc cây, “Tướng tá này của tôi trông cũng ngon giai phết, cười lên cũng quyến rũ ra trò, làm con gái nhiều năm như vậy cũng không thể uống phí được, làm gì có thằng con trai nào có thể hiểu tâm lý con gái bằng tôi. Sau này nếu nam thần của tôi thích ai thì tôi sẽ giành lấy người đó, đến cuối cùng cậu ấy không còn cách nào nữa đành phải ở bên tôi thôi!”.

(Nữ chính bệnh kinh!!!)

Thật tình Tô Dật An cũng chưa từng gặp ai mặt dày vô liêm sỉ đến mức ấy.

Lâm Khinh Ngữ càng nghĩ lại càng hoang đường, câu chuyện trong miệng sau khi từ bẻ cong nam thần xong, liền đến đoạn cô sẽ giải thoát cậu chàng kia thế nào.

Tô Dật An nghe xong mà không thốt nổi lên lời.

Thật ra, trong kí ức xa lắc xa lơ của Tô Dật An, Lâm Khinh Ngữ khi còn nhỏ không phải là một cô gái như vậy. Ít nhất là theo hần thấy thì không phải vậy.

Hần quen Lâm Khinh Ngữ là vào lúc cô đang học lớp năm tiểu học, còn hần học lớp ba từ trường khác nhảy cóc lên lớp của Lâm Khinh Ngữ.

Đó là lần đầu tiên hấn nhảy lớp, trước đây cha mẹ của Tô Dật An tuy biết con trai mình thông minh hơn đám bạn cùng tuổi, nhưng vì muốn hấn có được tuổi thơ đầy đủ, nên không có ý định cho hấn nhảy lớp mà để hấn hoàn thành xong hết bậc tiểu học. Nhưng lúc hấn nhảy lớp, nguyên nhân lại rất đơn giản, là vì khi đó hai bậc phụ huynh phượt thủ bên cạnh hấn đã không còn nữa.

Họ đã qua đời trong một chuyến du lịch vì tuyết lở.

Bà nội bình thường vẫn chịu trách nhiệm chăm sóc hấn bệnh liệt giường, nên cô của hấn đã vội vã từ nước ngoài xa xôi quay về, thay bà nội già yếu trở thành người giám hộ của hấn, người cô sau khi giúp hấn lo liệu hậu sự cho bố mẹ xong, thấy hấn sáng dạ, nên đã giải quyết các thủ tục cho hấn được chuyển trường nhảy lớp. Cô hấn là một người bạn rộng, thường xuyên chạy đi chạy lại giữa trong nước và ngoài nước.

Khoảng thời gian đó mọi người trong nhà đều sống không rất vất vả. Sau khi bà nội bệnh rồi qua đời, cô hấn liền dứt khoát đón hấn sang nước ngoài.

Hấn quen Lâm Khinh Ngữ, vào đúng giai đoạn đen tối nhất trong cuộc đời.

Việc cả cha và mẹ qua đời khiến Tô Dật An thời thơ ấu trở thành một đứa trẻ trầm lặng ít nói đến nỗi không được lòng người khác, lại thêm việc hấn nhỏ hơn những đứa trẻ bình thường trong lớp một tuổi, nên càng trở nên vô cùng nổi bật. Mà lũ trẻ con lại rất thích bắt nạt những đứa trẻ không giống mình.

Chuyện mất sách mất bút là quá đổi bình thường, còn hấn thì ít nói đến nỗi thậm chí ngay cả giáo viên cũng chán không muốn hỏi đến. Sự ít nói của hấn khiến những trò đùa dai của đám trẻ con càng lúc càng trở nên

quá đáng hơn, xô đẩy nhau khi đang ở sân chơi, những tiếng cười chế giễu trong giờ nghỉ cứ thi nhau kéo đến.

Có một lần đám con trai trong lớp đã chỉ thẳng vào mặt hần, cười nói hần là thằng mồ côi không cha không mẹ, bọn họ bắt nạt hần, nói rằng một đứa trẻ không có cha mẹ là một đứa trẻ không được ai giúp đỡ.

Hần cũng cho rằng như vậy, hần cũng cho rằng mình là một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Nhưng chính vào lúc trong lòng hần tràn đầy thất vọng về thế giới, cảm nhận nỗi niềm tuyệt vọng về cuộc sống của bản thân, thì Lâm Khinh Ngữ đã xuất hiện.

Cô chống hai cái nạng, một chân tập tễnh, giống như muốn đại khai sát giới xông tới phía trước mặt hần, giáng cho một thẳng nhóc một nạng khiến thẳng này xanh mặt: “Chúng mày quá đáng quá rồi đấy!”.

Cô đứng chắn trước mặt hần, giống hệt như siêu nhân trong ti vi, hiệp khách trong phim truyền hình, khí thế hùng hổ, hiên ngang chính nghĩa.

Lâm Khinh Ngữ vẫn còn nhỏ, nên không thể mở miệng nói ra được những đạo lý lớn lao đẹp đẽ giống như người lớn, cô chỉ cảm thấy nhiều người như vậy mà lại bắt nạt một người, thì thật là quá đáng, vì thế cô quát lên: “Muốn đánh nhau hả, tới đây! Đánh với tao này!”.

Sau này, rất nhiều năm đã trôi qua, tuy rằng Tô Dật An thông minh, nhưng hần cũng đã quên rất nhiều chuyện năm ấy. Duy chỉ có bóng lưng đó, là bức tranh Tô Dật An vĩnh viễn không bao giờ quên.

Cô chẳng giống một cô bé chút nào, nhưng lại khiến Tô Dật An từ đó về sau, bất kể đã đi rất nhiều nơi, gặp rất nhiều người, nhưng mãi vẫn không thể tìm được một cô gái nào có bóng lưng đẹp hơn cô.

Lâm Khinh Ngữ vừa gây náo loạn, cả lớp liền nổ ra một tràng xôn xao nhốn nháo, đúng lúc ấy giáo viên tới, nên chuyện này tạm dừng ở đây.

Đó là lần đầu tiên Tô Dật An nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ, cũng là lần đầu tiên Lâm Khinh Ngữ nhìn thấy hắn.

Cũng phải về sau này Tô Dật An mới biết, Lâm Khinh Ngữ nhập học muộn hơn những đứa trẻ khác đúng một tháng, là vì trong lúc nghỉ hè, cô đánh nhau với em trai mình, khiến thẳng nhóc bật khóc, mẹ cô biết chuyện nổi giận lôi đình, Lâm Khinh Ngữ sợ bị đòn, nên đã nhảy từ trên tầng hai xuống, kết quả là gãy luôn cả chân.....

Kể từ sau vụ đó, Lâm Khinh Ngữ bắt đầu đi học, cô nói sẽ “bảo kê” cho Tô Dật An, nên đám trẻ thích bắt người khác trong lớp cũng biết điều hơn nhiều.

Vậy mà, cô hiệp khách nhỏ một chân dù tập tễnh cũng vẫn phải ra mặt giúp đỡ người khác, giờ lại trong đầu toàn những toan tính phải làm sao để bẻ cong nam thần của mình, thậm chí không tiếc dùng thủ đoạn giành lấy người thương của người khác để đạt được mục đích.....

Tô Dật An cảm thấy cảnh tượng lá rụng tả tơi quanh người mình quá thực là hình ảnh miêu tả đúng nhất tâm trạng của hắn hiện giờ.

“..... Sau đó tôi có thể cùng sống một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc với nam thần!”.

Cô đã kể xong bộ tiểu thuyết quẩn quáo tim gan, hài lòng thỏa mãn ngồi xuống một cái rể của hắn, Tô Dật An nghe xong chỉ muốn nói hai chữ ha ha.

Lâm Khinh Ngữ nằm xuống, qua một lúc lâu mới nhếch môi mỉm cười, “Thoải mái hơn nhiều rồi.”

Cô ngẩng đầu nhìn trời, xuyên qua những tán lá thưa thớt hướng tới những vì sao rải rác trên tấm màn đêm, “Tuyệt thật đấy, có một nơi để có thể nói ra một chút xấu xa tội lỗi vọng tưởng của bản thân như thế này.”

Cái đồng xấu xa tội lỗi vọng tưởng ấy của cô mà gọi là “một chút” sao? Tô Dật An rất muốn chất vấn cô một cách nghiêm túc về vấn đề này.

Lâm Khinh Ngữ nhìn trời một lúc lâu, không ngừng lật đi lật lại bàn tay của mình ngẫm ngía.

“Nhưng nói chung là, hiện giờ có thể biến thành con trai thực sự quá tốt. Vẫn còn đang là năm ba, vẫn còn có thể phấn đấu, nam thần có thích người khác cũng không quan trọng, dù sao tôi vẫn còn có thể được ở chung phòng với cậu ấy thêm hai năm nữa. Như thế cũng còn tốt hơn việc không được nhìn thấy cậu ấy.” Lâm Khinh Ngữ đếm ngón tay, “Vẫn có thể chọc tức con nhỏ Lý Tư Hà rất hăm kia, lại không có thằng em trai luôn khiến người khác phải bực mình, mẹ cũng sẽ quan tâm tới tôi hơn.....”

Nói đến đây, không nhiều sao Lâm Khinh Ngữ đột nhiên yên lặng.

Cô không nói nữa, nên khu rừng nhỏ trong buổi đầu đông bắt đầu trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

Tô Dật An cảm thấy “ánh mắt” của mình di chuyển đến khuôn mặt của Lâm Khinh Ngữ, chỉ thấy vẻ mặt cô khi nhìn lên bầu trời sau khi trống rỗng thì bắt đầu có đôi chút châm biếm, “Thì ra, chẳng qua chỉ là đổi giới tính thôi, vậy mà cuộc sống của tôi lại có thể hạnh phúc đến như vậy. Ngẫm lại mới thấy, đời thật chẳng công bằng chút nào.....”

Tô Dật An không biết hiện giờ cô đang nghĩ gì, sự hiểu biết của hẳn về Lâm Khinh Ngữ cũng chỉ có giới hạn trong phạm vi một năm học cùng nhau mà thôi, cùng với đó khi cô học năm thứ ba, thì hẳn đã là thầy giáo, dạy cô suốt cho đến tận năm thứ tư.

Hắn biết vốn dĩ vào năm thứ ba Lâm Khinh Ngữ đã xin nghỉ học một năm, nhưng vì nguyên nhân gì mà nghỉ học, thì hắn lại không rõ, đám bạn học trong trường cũng từng đồn đại rất sôi nổi về một năm nghỉ học đó của cô, nhưng bản thân Lâm Khinh Ngữ từ trước tới giờ chưa từng nhắc một câu nào về chuyện ấy.

“Được rồi!” Lâm Khinh Ngữ đứng dậy, vỗ vỗ vào mặt mình, “Thỗ lộ cảm xúc đã xong, tối nay quay về sẽ vạch định kế hoạch! Tôi sẽ quy hoạch lại cho bản thân một cuộc sống thật đẹp!”.

Giữa khu rừng nhỏ không một bóng người cô khoe ra một tư thế rất hoạt kê, tự động viên bản thân, sau đó nhẩy chân sáo đi xa dần.

Sau khi Lâm Khinh Ngữ rời đi, khu rừng nhỏ lại càng lộ rõ vẻ tiêu điều, Tô Dật An chỉ có thể ngắm cảnh sắc bất biến xung quanh, chỉ trong một khoảng khắc ngắn ngủi, hắn rất muốn mình có năng lực mở miệng ra nói chuyện, có thể gọi Lâm Khinh Ngữ quay lại.....

Trước đây Tô Dật An từng đọc một cuốn sách, trong đó nói, từ xưa tới nay, hình phạt tàn khốc nhất đối với nhân loại, ngoài trừ cái chết ra, thì chính là khiến cho họ phải cô độc. Vì thế cho nên ở thời cổ đại có hình phạt là bị đi lưu đày, biệt giam. Và giờ - phương pháp trừng giới cách ly người với người thậm chí còn kéo dài đến tận thời hiện đại.

Chặt đầu thì mất mạng, cô độc thì chết tim.....

Tô Dật An càng nghĩ lại càng cảm thấy, rốt cuộc lúc đó đầu óc hắn có bị bệnh gì không, mà lại cùng Lâm Khinh Ngữ uống rượu?

Hắn thật sự muốn gọi Lâm Khinh Ngữ quay lại, đợi sau khi cô quay lại rồi, hắn sẽ nghĩ cách, đánh chết cô.....

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ngày thứ hai biến thành con trai, lúc trời vừa mới hưng hửng sáng Lâm Khinh Ngũ đã thức giấc, cả người tràn đầy năng lượng xuống giường đánh răng rửa mặt, sau đó cầm cuốn sách tiếng Anh lên, đang định ra khỏi cửa, thì một sách trâu bò tỉnh giấc.

Chu Hưng vừa ngủ dậy mắt mũi kèm nhèm hỏi cô: “Cậu định đi đâu đấy?”.

“Đi ôn bài buổi sáng.”

Chu Hưng nhìn chăm chăm vào cô bằng vẻ mặt “Tớ vẫn còn đang mơ sao”.

Lâm Khinh Ngũ cũng chẳng thèm quan tâm đến cậu ta, nhẹ nhàng phới phới bước chân ra khỏi phòng ngủ, đi tới rừng cây nhỏ, đánh thức Tô Dật An cô độc trầm tư suốt cả một đêm, vừa mới chợp mắt dậy, cô không nghe thấy tiếng nguyền rủa của Tô Dật An, nên sau khi tự mình học bài của mình xong, lại vui vẻ phấn chấn đi tới giảng đường.

Từ trước đến nay Lâm Khinh Ngũ chưa từng chú tâm vào việc nghe giảng bao giờ, nên mãi cho đến khi hết giờ bước chân ra khỏi phòng học, trong đầu cô toàn là nội dung trên giảng đường, vì thế khi ăn một cái tát thẳng mặt, khiến Lâm Khinh Ngũ không kịp có bất kỳ phản ứng đón đỡ nào.

Dây thần kinh ở mặt truyền đến cảm giác đau đớn mà không cần phải thông qua suy nghĩ, nên sau khi cơn đau bỏng rát trên mặt trôi qua hồi lâu,

cuối cùng Lâm Khinh Ngữ mới hồi tỉnh lại được, ngậy người cúi đầu nhìn một nữ sinh thấp hơn mình một cái đầu đang đứng trước mặt...

Lý Tư Hà.

Cô ta cắn răng, ánh mắt căm hận, giống như nhìn thấy kẻ thù, nhưng hai mắt đỏ hồng lại lấp lánh nước mắt.

Đúng chuẩn dáng vẻ tổn thương khổ sở đau đớn phần hận kẻ phụ tình.

Bước chân của đám bạn học xung quanh bất giác cũng dừng cả lại, vẻ mặt hiếu kỳ nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

Lâm Khinh Ngữ cân nhắc, cảm thấy tan học mà đến chỗ hành lang đầu đầu cũng toàn là người thế này để cãi nhau thì quả thực chính là đang diễn kịch cho người khác xem, lại còn không thể thu tiền nữa chứ.

Vì thế cô nhịn đau: “Qua kia rồi nói.” Cô nhắc chân định đi tới chỗ ít người qua lại hơn, nhưng vừa mới sải được một bước, thì Lý Tư Hà lại kéo cô về, để cô quay người lại, vung tay giáng thêm một cái tát nữa.

Cảm giác đau đớn bỏng rát hai bên má vốn dĩ khiến cho lửa giận trong người Lâm Khinh Ngữ bốc lên phừng phừng, cộng thêm ánh mắt nhìn ngó của mọi người xung quanh càng nhiều càng khiến cơn phẫn nộ của cô nhân lên gấp đôi.

“Anh coi tôi là gì hả! Anh dựa vào đâu mà đối xử với tôi như vậy chứ!” Lý Tư Hà hét lên, âm thanh ồn ào của đám người bu quanh đều tắt ngấm trong chớp mắt. Trước khi Lâm Khinh Ngữ kịp nổi điên, thì cô ta đã bật khóc trước, “Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy.....”

Mọi người xung quanh lại bắt đầu xì xào bán tán.

Này, đây đúng thật là bị ép phải nổi điên rồi. Trong lòng Lâm Khinh Ngữ thầm giận dữ, con nhỏ thảo mai rất hăm này trước giờ vẫn rất biết diễn kịch, nếu cô thật sự là đàn ông, thì nể tình cái màn khóc lóc này của cô ta nói không chừng cô còn không so đo tính toán gì, nhưng cô lại không phải!

Vì thế Lâm Khinh Ngữ bắt đầu xắn tay áo, nghĩ rằng dù sao vở kịch này cũng bị mọi người xem miễn phí hết cả rồi, cô không ngại phải diễn nhập vai hơn chút nữa.

Vừa nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ xắn tay áo, Lý Tư Hà cũng đờ người: “Anh định đánh tôi?”.

Phải đấy, cô cũng muốn được một màn trái phải đều giương cung bắn được tên lắm, hai bắp tay rừng rục đã không, thế, nào, nhin, thêm, được, nữa!

Đúng vào lúc định xử lý cô ta, thì bên cạnh đột nhiên có người kéo cánh tay đã trở thành Kỳ Lân Tí (1) của cô lại, cô quay đầu nhìn, là Tạ Thành Hiên.

(Kỳ Lân Tí hay cánh tay Kỳ Lân, xuất hiện trong tác phẩm Phong Vân, nhờ có một cơ duyên nên Bộ Kinh Vân – một trong hai nhân vật chính của truyện, được ghép cánh tay “Kỳ Lân Tí”, có sức mạnh phi thường và chịu nóng tuyệt vời. Cánh tay Kỳ Lân đã giúp cho Bộ Kinh Vân rất nhiều, mỗi lần sử dụng chưởng bằng cánh tay này thì đối phương đều cảm giác như thấy con hỏa Kỳ Lân xuất hiện.)

“Lâm Thanh Vũ.” Cậu nhỏ giọng gọi.

Tiếng gọi ấy đã khiến Lâm Khinh Ngữ bừng tỉnh, tuy hiện giờ cô vẫn ngầm thừa nhận bản thân là con gái, nhưng trong mắt mọi người xung quanh, cô là một thằng con trai hàng thật giá thật nam tính đầy mình. Chuyện một thằng con trai nam tính đầy mình lại đi đánh con gái, nói thế nào cũng thấy khó lọt tai.

“Được, không đánh cô nữa.” Lâm Khinh Ngữ trừng mắt nhìn Lý Tư Hà, “Chuyện của hai chúng ta coi như đã thanh toán xong, cô cũng đừng chạy khắp nơi khóc lóc oan ức nữa, dựa vào cái tính cách này của cô, thì chúng ta cũng không ai có lỗi với ai đâu.” Nói xong Lâm Khinh Ngữ xoay người đi thẳng, mặc kệ Lý Tư Hà khóc lóc thương tâm dưới ánh nhìn sẫm soi của mọi người, ngay cả đầu cũng không thèm quay lại.

Bước chân của cô vừa nhanh lại vừa vội, một ổ lửa cháy phừng phừng từ giảng đường đến thẳng chỗ rừng cây nhỏ, cô giẫm lên đám rế cây, xông tới thoi một cú lên cái thân già của cây cổ thụ.

Vừa hay Tô Dật An cũng đang ngắm cảnh lá trên thân cây mình rơi rụng tiêu điều, trầm mặc và ưu thương cảm khái thế sự vô thường, sau đó đột nhiên lại bị Lâm Khinh Ngữ buồn bực bức xúc đấm cho một phát.

Hắn không đau, nhưng nhìn những chiếc lá trên trạc cây xào xạc xào xạc rời xa mình, cảm giác xấu hổ của Tô Dật An về bệnh hói đầu lập tức biến thành sự phẫn nộ đối với Lâm Khinh Ngữ.

Nhưng sự phẫn nộ của hắn căn bản không thể nào biểu đạt được, ngược lại Lâm Khinh Ngữ lại nhét đầu vào trong hốc cây của hắn, không ngừng gặm thét trong đó:

“Muốn biến trở lại thành con gái để ăn thua đủ với cô ta quá! A! A!” Toàn bộ khoang bụng là tiếng rít gào quanh quẩn vang vọng như tiếng sư tử của Lâm Khinh Ngữ, cô gào một câu còn chưa đủ, tiếp tục gào thêm câu thứ hai, “Con nhỏ thảo mai chết giẫm! Chết giẫm! Chết giẫm!”.

Quả thực Tô Dật An sắp bị âm thanh vang vọng đó làm cho sốc mà nôn ra đây rồi.

Lâm Khinh Ngữ gào xong, còn hung hăng đá vào gốc cây của hắn cho hả giận.

Đá vào đầu vậy hả con nhỏ chết tiệt kia! Mẹ nó chứ phải biết trân trọng và bảo vệ hoa cỏ cây cối chứ!

Á.....

Hắn thật sự muốn mở miệng! Tô Dật An cho rằng, nếu giờ hắn có thể mở miệng ra được, thì hắn nhất định vừa mở miệng đã có thể xõ một tràng diệt gọn cô! Vì thực sự hắn có quá nhiều..... phần nộ.

Lâm Khinh Ngữ lại thụi thêm vài cú rất mạnh nữa lên thân cô, mãi cho đến khi nắm tay đau đớn sưng đỏ, cô mới chịu thu tay về, quăng người đặt mông ngồi lên một cái rễ cây: “Tức chết đi được! Hôm nay tôi muốn đổi về làm con gái, xem tôi có xử đẹp được cô không!”.

Nhưng..... nếu hiện giờ cô vẫn trong cơ thể của con gái, thì có lẽ tan học Lý Tư Hà sẽ không xông đến cửa phòng học để đánh cô đâu. Suy cho cùng ở thế giới trước kia, ân oán giữa cô và Lý Tư Hà, không đơn giản chỉ dựa vào nắm đấm là có thể giải quyết được.

Thực ra, trước khi Lâm Khinh Ngữ xin tạm nghỉ học hồi năm ba, mối quan hệ giữa cô và Lý Tư Hà vẫn thuộc kiểu bạn học bình thường nước sông không phạm nước giếng, mọi người gặp mặt còn có thể nở nụ cười chào hỏi xã giao.

Nhưng sau khi Lâm Khinh Ngữ thôi học, dưới áp lực về vấn đề kinh tế, mỗi ngày từ sáng đến tối làm đến ba công việc khác nhau, trong đó bao gồm cả việc buổi tối đến quán bar làm nhân viên phục vụ, vào một hôm đi làm phục vụ, trong lúc cô không chú ý, đã bắt gặp Lý Tư Hà đi với..... rất nhiều người đàn ông.

Những người đàn ông đó cũng không thể coi là còn trẻ nữa, tuổi trạc tầm trên dưới ba mươi bốn mươi tuổi, bọn họ gọi rất nhiều rượu, còn Lý Tư Hà thì ngồi bên cạnh uống cùng, cười nói lả lơi, ồn ào nhốn nháo, để mặc

cho tay chân những đàn ông đó vượt ve cơ thể mình, cô ta mang đến bầu không khí ám muội náo nhiệt mà lại có phần điên loạn.

Lâm Khinh Ngữ biết Lý Tư Hà đã có bạn trai trong trường, cô ta ngoại hình xinh xắn, bạn trai cũng cao ráo đẹp trai, là một cặp khiến mọi người trong trường vô cùng ngưỡng mộ.

Vì thế khoảnh khắc nhận ra Lý Tư Hà, Lâm Khinh Ngữ biết ngay, mình đã nhìn thấy một cảnh không nên nhìn.

Cô cúi đầu quay người đi, không định đi tới bàn đó nữa. Đó là chuyện của người khác, là cuộc đời của người khác, bản thân cô sống vui vẻ là được, người khác không có tư cách gì đứng trên đỉnh cao của ngọn núi đạo đức để bàn luận lung tung.....

Suy cho cùng, sống trong cái xã hội như một vũng bùn này, bản thân cô cũng chẳng thể nào làm một người sống mà không hôi tanh mùi bùn được. Việc cô có thể làm, chính là quản lý bản thân cho tốt, bảo vệ chính mình, sau đó đấu tranh để sống tiếp.

Nhưng quán bar là một nơi rất rộng, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu thấy. Lâm Khinh Ngữ vừa ra khỏi nhà vệ sinh, thì chạm mặt Lý Tư Hà đang nôn thốc nôn tháo trong bồn rửa tay.

Lâm Khinh Ngữ do dự một thoáng, nhưng chỉ trong một thoáng này thôi, đã đủ để khiến Lý Tư Hà ngẩng đầu lên nhìn thấy cô trong gương.

Sau đó hai người cùng ngẩn ra.

Bầu không khí vừa cứng nhắc vừa lúng túng.

Lâm Khinh Ngữ đành vỗ vỗ ngực mình: “À..... tớ làm thêm ở đây.”

Lý Tư Hà cũng không nói gì, gật gật đầu, lão đà lão đảo đi ra.

Sau khi quay về ngồi lại bên cạnh đám đàn ông kia, cô ta đặc biệt gọi Lâm Khinh Ngữ đến, kêu rất nhiều rượu, vì như vậy, hoa hồng của việc mua rượu sẽ được tính cho Lâm Khinh Ngữ. Trong lòng Lâm Khinh Ngữ biết rõ điều đó, Lý Tư Hà mua chuộc cô, để cô không tiết lộ điều gì hết.

Lâm Khinh Ngữ vốn cũng nghĩ thế, cô cũng chẳng thích thú gì mà đi kể lể chuyện đó. Cô thành thực biết điều nhận khoản “tiền hối lộ” ấy, để Lý Tư Hà yên tâm, sau đó quay người đi làm việc của mình.

Lúc đó cô đã tưởng rằng, mọi việc như vậy là xong.

Nhưng không ngờ là tất cả còn lâu mới dừng lại ở đó.

Việc Lý Tư Hà làm “gái hầu rượu” không biết tại sao lại truyền đến tai bạn trai của cô ta.

Lúc Lâm Khinh Ngữ quay lại trường để giao những giấy tờ xin nghỉ học đã biết được chuyện này từ miệng một người bạn cùng phòng, hai người cãi nhau âm ỉ, thậm chí náo loạn đến tận chỗ thầy cô giáo, giáo viên dạy bọn họ đều là những người nghiêm khắc bảo thủ, lập tức mời bố mẹ Lý Tư Hà lên trường nói chuyện. Cô ta liền bị bố mình tát đến hơn chục cái bạt tai rất mạnh ngay tại chỗ.

Đúng là vô cùng xấu hổ.....

Lúc Lâm Khinh Ngữ nghe được chuyện này, trong lòng luôn loáng thoáng thấy bồn chồn bất an.

Đến chiều, đám bạn cùng phòng nói với cô rằng Tạ Thành Hiên có một trận đấu bóng rổ ở nhà thi đấu, Lâm Khinh Ngữ liền hí hửng chạy tới xem, vừa hay gặp Tạ Thành Hiên ở ngay cửa nhà thi đấu, Tạ Thành Hiên còn hỏi cô tại sao lại đột nhiên xin nghỉ học, thì “vù vù” một cái tát ở bên cạnh bay tới.

Cái tát này khiến đầu óc cô choáng váng thiếu chút nữa là ngã ra đất.

Tạ Thành Hiên đứng chặn trước mặt cô ngăn Lý Tư Hà lại, nhưng Lý Tư Hà lại bắt đầu mắng mỏ cô không tiếc lời, nào thì cô không quản nổi cái miệng tiểu nhân của mình, nói cô lòng dạ hẹp hòi sợ bị người khác giành mất miếng cơm, Lâm Khinh Ngữ ra sức phản bác: “Tớ không hề nói với ai về chuyện hôm đó, tớ chỉ tạm thời làm thêm ở quán bar thôi.”

“Nực cười! Tạm thời làm thêm ở quán bar mà còn dám nói tôi sao! Cô kể hết thân phận của tôi ra, vậy cô nghĩ bản thân cô thì trong sạch được bao nhiêu!”.

“Tớ chỉ đi làm thêm thôi.”

“Làm thêm? Khách cho cô tiền cô có nhận không? Phần trăm tiền rót rượu cô có cầm không?”.

Lâm Khinh Ngữ không trả lời.

Đúng vậy, tiền khách đưa, cô nhận, phần trăm rót rượu, cô cầm.

Cô cần tiền, tiền là điểm yếu duy nhất của cô. Nơi tắm tối không muốn để ai nhìn thấy cất giấu sự túng quẫn và dè dặt cẩn trọng trong cuộc sống của cô, đã hoàn toàn bị phơi bày ra ngay trước mặt tất cả mọi người như vậy đấy.

Lâm Khinh Ngữ vĩnh viễn không thể nào quên được trong lúc cô chìm vào trong im lặng, Tạ Thành Hiên đã quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt đầy kinh hãi sững sốt. Cô vĩnh viễn không thể nào quên được âm thanh chỉ chỉ chỏ chỏ của đám bạn cùng học đang đi đi lại lại xung quanh. Càng không thể quên được những lời chế giễu khích bác của Lý Tư Hà.

Cô cảm thấy rất xấu hổ, bối rối bỏ đi.

Sau khi bố Lâm Khinh Ngữ qua đời, cô vẫn luôn cảm thấy bản thân không phải là một người may mắn. Trong cuộc sống của cô thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện những khoảng khắc khiến con người ta thấy lúng túng khó xử, nhưng trước giờ không có khoảng khắc nào giống khoảng khắc đó, nó khiến cô giống như phải chịu một nỗi nhục nhã không gì bì được, toàn thân run rẩy không thốt nổi lên lời, thậm chí đến tận bây giờ mỗi khi nhớ lại, vẫn khó lòng quên được.

“Tại sao bạn gái tôi tìm lại cứ nhất định phải là Lý Tư Hà chứ.” Lâm Khinh Ngữ nhớ tới chuyện năm đó, thật sự càng nghĩ lại càng thấy điên tiết, tức đến nổi tay trái bẻ bẻ khớp tay phải, “Mắt mũi kiểu gì kỳ vậy, sao lại nát bét đến mức độ này chứ.”

Cô ghét Lý Tư Hà, không phải vì cô ta đã sống một cuộc đời của bản thân quá tùy tiện, mà ghét cô ta vì đã giẫm đạp lên cuộc đời của người khác quá tùy tiện.

Trong mắt của Lâm Khinh Ngữ, Lý Tư Hà là người không có quy tắc chuẩn mực.

Lâm Khinh Ngữ bẻ tay mình, bẻ mãi bẻ mãi thì đột nhiên ngẩn ra, cẩn thận nghĩ lại thì, năm đó bị Lý Tư Hà tát, hình như cũng tầm tầm này thì phải.

Lâm Khinh Ngữ bắt đầu nghiêm túc tính toán lại thời gian. Năm đó cô học năm ba được hai tháng thì bị buộc thôi học, sau đó nghỉ mất một năm, đợi đến khi cô quay lại học tiếp năm ba, thì đám người Lý Tư Hà, Tạ Thành Hiên đã lên năm thứ tư, lúc cô học đến năm thứ tư, thì bọn họ đã tốt nghiệp rời trường, vì thế có lẽ hiện giờ thời gian ở thế giới này có lẽ muộn hơn so với trước đây của cô tầm hai năm.

Cuối tuần trong trận thi đấu bóng rổ của Tạ Thành Hiên, cô bị Lý Tư Hà giáng cho hai cái tát..... thời gian sai lệch cũng tầm vài ngày là cùng.

Lẽ nào, số mệnh thật sự tồn tại ư? Những chuyện nên xảy ra cuối cùng cũng sẽ xảy ra, chỉ là vì lựa chọn điểm mù trong một không gian và thời gian nào đó xảy ra không giống nhau, và sử dụng những hình thức biểu hiện ra ngoài không giống nhau. Cũng chính là.....

Dãy số xoắn số tuần sau mở thưởng vẫn giống hệt với lúc trước, dao động trên thị trường chứng khoán trong tuần về cơ bản là y như nhau.

Lâm Khinh Ngữ đột nhiên nổi cáu nên một cú lên rế cây: “Mẹ nó chứ!”.

Tô Dật An nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ ngây ngẩn một lúc xong, lại bò lên hét toáng vào trong khoang bụng hấn: “Tại sao tôi không lại không đi mua vé số, tại sao tôi không chơi chứng khoán! Tại sao tôi không phải là sinh viên khoa tài chính? Tại sao không phải? Tại sao không phải? Tại sao cái hốc cây nhà cậu không thể trả lời được câu hỏi của tôi!”.

Suy nghĩ duy nhất trong đầu Tô Dật An lúc này là.....

Tại sao hấn không phải là một lưỡi dao có thể dự do hành tẩu chứ? Như vậy hấn có thể trực tiếp tiễn cô nàng tai họa này đi gặp Thượng đế, để Thượng đế trả lời tất cả mọi thắc mắc của cô.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sau khi Lâm Khinh Ngũ trở về từ khu rừng nhỏ, buổi chiều vừa hay không có tiết, nên cô ở trong phòng ngủ ủ rũ học tiếng Anh, Vương béo mồm đang chóp chép ăn đồ ăn vặt mở cửa đi vào, treo cái áo khoác ngoài lên xong, hiếm có khi nào không ngồi trước máy tính chơi điện tử ngay, mà sán lại gần Lâm Khinh Ngũ, vỗ vai cô nói: “Người anh em.”

Lâm Khinh Ngũ quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt cậu ta ẩn chứa ánh mắt tò mò soi mói, cô không để Vương béo mở miệng tiếp tục nói nốt, liền chặn luôn: “Trước đây tớ chưa từng làm gì Lý Tư Hà cả, hiện giờ đã chia tay, chỉ như vậy thôi, không còn gì khác nữa.”

Bị nói trúng tim đen, nên Vương béo không ho he gì thêm nữa, chỉ vừa ăn vặt vừa đi tới chỗ bàn của mình: “Lâm Thanh Vũ, sao tớ cứ có cảm tưởng hai ngày nay cậu khang khác thế nào ấy?”.

Lâm Khinh Ngũ thoáng đờ người, kín đáo dò hỏi: “Khang khác chỗ nào?”.

“Trở nên thông minh hơn.”

Phải.....

Cô quả thực không thể khống chế được sự thay đổi này, vì cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, “bản thân” trước đây có thể thích Lý Tư Hà, “bản thân” lưu giữ một file X trong ổ cứng, cùng với đó là việc “bản thân” không hề có một chút bút tích nào trong tất cả những cuốn sách giáo khoa thì ngu xuẩn đến cỡ nào.

Nội tâm Lâm Khinh Ngữ thật sự không chút nề nang phi nhõ chính mình thân là một người đàn ông nhưng lại sống một cuộc sống quá vô dụng.

Rõ ràng là..... đã có được rất nhiều điều kiện thuận lợi.....

“Ôi.” Trong lúc Lâm Khinh Ngữ đắm chìm trong đồng suy nghĩ của bản thân, thì cánh cửa phòng ngủ đột nhiên lại bật mở, anh chàng trâu bò đang đứng trước cửa ánh mắt nhìn đăm đăm ra bên ngoài cửa sổ, “Vừa nãy tớ lên tầng còn chưa thấy gì, mà giờ tuyết đã rơi rồi này.”

Lúc ấy Lâm Khinh Ngữ mới liếc nhìn ra ngoài, phát hiện bên ngoài ban công hoa tuyết giống như tơ liễu ngày xuân, lất phất lay động, vấn vương cả bầu thiên không.

Trận tuyết đầu tiên những ngày đầu đông đến rất đột ngột, nhưng lại giống như đã lên kế hoạch từ lâu, vừa rơi là rơi suốt cả buổi chiều và buổi tối.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Lâm Khinh Ngữ ra ngoài ôn bài, cảm nhận rõ ràng nhiệt độ giảm xuống khá nhiều, cô ghét lạnh, nên không đến khu rừng nhỏ nữa, mà quay người đến phòng tự học ở giảng đường.

Đọc xong sách ở phòng tự học xong, cô tới phòng học nghe giảng.

Cô tới quá sớm, nên phòng học vẫn chưa có ai, ngồi một lúc lâu, mới có vị giáo sư già đầu hói tay cầm ly nước, kẹp thêm mấy quyển sách giáo khoa đi vào, Lâm Khinh Ngữ nhìn ông thầy, chỉ cảm thấy vô cùng xa lạ.

Mãi cho đến khi tiếng chuông vào học vang lên, vị giáo sư già hói bắt đầu bài giảng, thì Lâm Khinh Ngữ mới nhớ ra, môn này khi còn ở năm ba, không phải do Tô Dật An, vị giáo sư xuất sắc du học từ nước ngoài về của trường đứng lớp sao?

Hồi đầu năm ba lúc cô xin nghỉ học thì Tô Dật An đã đến trường dạy học rồi. Khoảng thời gian cô nghỉ học chưa gặp mặt hẳn bao giờ, nhưng lúc quay trở về học tiếp năm ba, thì giảng viên đứng lớp môn này của khóa bọn họ vẫn là Tô Dật An, vì thế hẳn trở thành giáo viên của cô.

Nếu nói thế giới hiện giờ và trước đây gần như là tương đồng, thì học kỳ này vẫn phải do Tô Dật An dạy chứ nhỉ.

Vậy hẳn đâu rồi?

Lâm Khinh Ngữ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy sân trường đã phủ toàn tuyết trắng, bất giác nghĩ thầm, lẽ nào vì sợ tuyết rơi, nên trên đường nhậm chức thẳng cha ấy đã xảy ra chuyện rồi?

Đúng vậy, Tô Dật An sợ tuyết rơi, đây là một đặc điểm năm xưa còn sót lại, khắc ghi tương đối sâu trong ký ức của Lâm Khinh Ngữ về Tô Dật An khi còn nhỏ.

Lâm Khinh Ngữ vẫn còn nhớ rất rõ hình ảnh cậu nhóc như con gà nhép yếu ớt run rẩy ngồi bệt xuống dưới đất của năm đó.

Hắn ôm mặt, giống như gặp phải một cơn ác mộng mồm không ngừng lặp đi lặp lại: “Tuyết đừng rơi, tuyết đừng rơi mà.”

Khi ấy Lâm Khinh Ngữ không biết tại sao Tô Dật An lại như vậy, nhưng nếu cô đã nói là sẽ “bảo kê” cho hẳn rồi, thì khi tiểu đệ gặp khó khăn, đương nhiên phải ra tay giúp đỡ.

Vì thế cô kéo Tô Dật An chạy đến góc tường, sau đó chặn trước mặt hẳn, ấn đầu hẳn vào trong lòng mình, ôm chặt lấy hẳn: “Đừng sợ, ở trong lòng tớ thì không có tuyết đâu.”

Ngay từ lúc bắt đầu Tô Dật An đã không hề có chút phản ứng nào về việc bị cô ôm vào lòng, cứ ôm thật lâu như thế, lâu đến nỗi sắp vào giờ thể

dục, mọi người đều đã tập hợp, thì cơn run rẩy của Tô Dật An mới dần dần thuyên giảm, thò tay túm chặt lấy quần áo ở thắt lưng cô.

Trong suốt quãng thời gian dài dằng dặc ấy, Lâm Khinh Ngữ không hề buông hãn ra.

Cô không biết lúc ấy tâm tình của Tô Dật An thế nào, nhưng suy nghĩ duy nhất của cô lúc đó là – Sao ôm hãn mãi mà không thấy ấm thế.

Thật là có rất nhiều những chuyện hồi nhỏ liên quan đến Tô Dật An, Lâm Khinh Ngữ đều không còn nhớ rõ nữa, cho dù có nhớ rõ thì ấn tượng cũng khá mơ hồ, duy chỉ có cảnh ấy, là cho đến giờ Lâm Khinh Ngữ vẫn nhớ như in. Mà nguyên nhân nhớ rõ là vì.....

Chỉ vì một lý do rất đơn giản, cảnh lúc cô ôm Tô Dật An bị một thằng lỏi trong lớp nhìn thấy.

Thằng lỏi ấy tung tin đồn rằng Tô Dật An bị cô cưỡng ôm, những lời này truyền đến tai thầy cô giáo biến thành cường “bạo”, sau đó vì chuyện ấy mà Lâm Khinh Ngữ bị ăn một trận đòn máu tươi đầm đìa.....

Cho đến tận khi tốt nghiệp tiểu học hiểu lầm này cũng chưa được giải thích hoàn toàn rõ ràng, ánh mắt thầy cô giáo nhìn cô vẫn rất kỳ quái và vi diệu như xưa.....

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ sợ tuyết đó của Tô Dật An, sau này khi đã trở lên quen thuộc hơn với Tô Dật An, hãn mới nói với cô rằng, hãn sợ tuyết, là bởi vì bố mẹ hãn đã chết vùi trong tuyết, hãn đã từng trốn người nhà xem trộm tấm ảnh chụp bố mẹ mình được lôi ra từ đồng tuyết – Hai cái xác cứng đờ trắng nhợt nhạt thảm thương.

Lúc đó quả thực Lâm Khinh Ngữ không hiểu rõ tâm tư của Tô Dật An lắm, phải đến lúc này khi hồi tưởng lại, mới nhận ra đối với một đứa trẻ mà nói, cảnh tượng đó kinh hãi và đáng sợ đến mức nào.

Giờ bên ngoài lại đột nhiên có một trận tuyết lớn như vậy, không biết lúc này rốt cuộc hãn.....

Lâm Khinh Ngữ bỗng rùng mình, sức tỉnh.

Cô đang nghĩ vậy nè? Vẫn thừa thời gian để quan tâm đến người khác cơ à? Hơn nữa người đó còn là Tô Dật An!

Tai họa ấy không nên đến thế giới tươi đẹp này thì sẽ tốt hơn nhiều.

Vì Tô Dật An khi trưởng thành chẳng còn chút dễ thương nào hết! Hoàn toàn không còn cảm giác của một con gà nhép yếu ớt cần người khác che chở như lúc còn nhỏ nữa! Đúng là ác ma!

Thực ra, lúc Lâm Khinh Ngữ trùng phùng với Tô Dật An ở trường đại học A, trong lòng cô vẫn rất vui mừng. Vì bỗng nhiên gặp được người bạn chơi chung thân thiết hồi còn nhỏ của mình, cho dù người bạn này đã không còn chơi với mình nhiều năm rồi, nhưng tốt xấu gì cũng có thể coi là quãng thời gian niên thiếu tươi đẹp. Cậu bạn ấy còn trở thành thầy giáo của mình nữa chứ, nhất định cậu ấy sẽ là một thầy giáo hòa nhã đáng yêu, khuôn mặt tươi cười vui vẻ, vô cùng nhân từ, không bao giờ “tận diệt” sinh viên.

Nhưng cô đã ăn một quả dưa bở to!

Tô Dật An sau khi trưởng thành tâm tình quả thực thay đổi 180 độ! Khuôn mặt chẳng mấy khi cười nói, xuống tay không chút nể nang! Điểm bài tập chấm thấp đến nỗi khiến sinh viên sôi máu, hơn thế còn toàn chĩa mũi dùi vào cô một cách rất kỳ quặc!

Trong luận văn thì bắt bẻ cô dùng từ không phù hợp, bớ móc đến phải sửa cả dấu chấm câu! Mà chẳng qua chỉ là bài tập bình thường trên lớp mà thôi! Thi cuối kỳ còn vung tay tận diệt khiến cô phải học lại!

Cô chạy tới chỗ văn phòng khoa phàn nàn, nhưng lại bị nói lại rằng, yêu cầu của các giáo sư du học ở nước ngoài về có nghiêm khắc một chút cũng là việc rất bình thường!

Bình thường chỗ nào chứ!

Lâm Khinh Ngữ đã từng ra sức tố cáo Tô Dật An trước mặt thầy quản lý sinh viên, cô nói cô và bạn cùng phòng đều sai dấu chấm câu nhưng tại sao không thấy hấn chỉ ra lỗi sai ấy!

Và Tô Dật An đã trả lời bằng một vẻ trang trọng nghiêm túc rằng: “Vì tinh lực có hạn, khó tránh khỏi thỉnh thoảng có đôi lúc bỏ sót.”

Lẽ nào trên tờ giấy viết luận văn của cô phát sáng à! Chỗ nào sai sẽ tự động phát ra ánh đèn neon chói mắt, sáng nhấp nháy nhấp nháy thu hút sự chú ý của hấn chắc! Làm thầy giáo liệu có thể đối xử bình đẳng với sinh viên được không vậy!

Lâm Khinh Ngữ không hiểu sau khi Tô Dật An trở về nước tới đại học A làm giảng viên, rốt cuộc bản thân mình đã có chỗ nào đắc tội với hấn.

Sau khi hết giờ lên lớp của Tô Dật An, lúc quay trở ký túc xá, trên đường đi học cô đã từng bám lấy hấn vô số lần, cô muốn hỏi nguyên nhân khiến Tô Dật An cứ nhắm vào mình, nhưng Tô Dật An lại lảng tránh không đáp, trầm mặc không lên tiếng, còn ra cái vẻ thầy giáo nghiêm túc cao quý, khiến ngay cả việc mở miệng cất tiếng gọi yêu thương từ trong hồi ức thơ ấu, nhân tiện thêm thắt đôi phần thâm thúy, ẩn chứa cay đắng khổ sở Lâm Khinh Ngữ cũng không thể xuống tay được.....

Vì tất cả những gì Tô Dật An làm với Lâm Khinh Ngữ trong hồi ức trước đây là như vậy, nên cô ngay lập tức cứng rắn hấn lên, thầy giáo đối xử phân biệt với sinh viên như thế, thì chi bằng cứ thoải mái giãy dụa vạ vật ở một xó xỉnh nào đó trên thế giới này đi, đừng có ở bên cạnh cô là tốt nhất!

Cả ngày học bài trên lớp rồi, đến trưa Tạ Thành Hiên và Vương béo tìm Lâm Khinh Ngữ cùng nhau đi ăn cơm.

Ba người đang đi trên đường, thì đột nhiên Tạ Thành Hiên khựng lại: “Ấy.....” cậu nhìn chăm chăm về phía trước mặt, “Tớ đột nhiên có việc, đi trước đây, các cậu cứ đi ăn trước đi.”

“Làm cái trò gì thế.....” Vương béo lầm bầm, nhưng Lâm Khinh Ngữ lại nhìn thấy rất rõ ràng, ở chỗ Tạ Thành Hiên vừa rẽ khuất bóng, hẳn đang đuổi theo một cô gái mặc quần bò buộc tóc đuôi ngựa.

Trong nháy mắt câu nói của Tạ Thành Hiên “chiến thắng trong trận đấu thì tớ sẽ tỏ tình với cô ấy” vang lên trong đầu Lâm Khinh Ngữ.

Nhất thời Lâm Khinh Ngữ có cảm giác bản thân khó chịu đến độ không còn chút sức lực nào để đứng thẳng lưng được nữa.

Wương béo lại quay đầu sang nhìn cô: “Cậu sao vậy, cảm giác như áp suất giảm xuống với tốc độ ánh sáng vậy.”

“Tớ cũng không muốn ăn nữa.” Lâm Khinh Ngữ nói bằng giọng mệt mỏi, “Cậu đi ăn một mình đi, tớ đi tìm phòng tự học xem sách đây.”

Cô nói thế, nhưng bước chân lại đi đến hướng rừng cây nhỏ.

Tuyết rơi suốt một đêm, tuyết tích lại trên lớp cỏ trong rừng cây nhỏ lại càng dày, Lâm Khinh Ngữ giẫm lên lớp tuyết lạo xạo lạo xạo thẳng đến chỗ cái cây đại thụ.

Cách một khoảng xa, mà cô đã nhìn thấy những chiếc lá vàng úa tả tơi đã hoàn toàn rơi rụng vì cơn mưa tuyết, màn sương trắng xóa phủ kín những trạc cây, cảnh tượng tiết trời đông buốt giá, dường như càng khiến cho cái cây đại thụ trở nên thiếu sức sống hơn ngày thường.

Lâm Khinh Ngữ vẫn giẫm lên đống rễ cây như bình thường vẫn làm, chỉ lần này cô trầm mặc trước cái hốc cây rất lâu, mà vẫn không hét lên một câu nào.

Hình như không có gì hay ho để thổ lộ cả.

Vụ thất tình này, không phải lần trước đã nói rồi sao, cô đã chấp nhận chuyện nam thần đang thích một cô gái khác, và muốn tỏ tình với cô ấy.

Vì thế Lâm Khinh Ngữ im lặng hồi lâu, chỉ áp trán vào hốc cây, vốn dĩ định ra vẽ diễn sâu nghệ thuật một tí, nhưng sau đó đột nhiên bị lớp băng đông cứng trên thân cây khiến cho cả người phát run: “Ồi.....” Cô vội vàng nhấc đầu ra, “Tuyệt lạnh như vậy, cậu sẽ không bị đông đến chết đấy chứ?”.

Nói đoạn, liền nhấc tay phủ lên mảng băng trên hốc cây lại theo bản năng, hành động này không phải là vì hấn, mà khả năng có khi chỉ là vì bị hổ nên nghịch chơi thôi.

Nhưng trong làn hơi ấm nhẹ vụn vặt ấy, Tô Dật An lại trầm mặc nhìn Lâm Khinh Ngữ.

Con người ai cũng có quán tính, khi một khoảng khắc nào đó trong hiện tại lặp lại giống như trong quá khứ, thì tình cảm sẽ không thể kiềm chế được nữa, từ một nơi sâu trong trái tim lại một lần nữa ồ ạt tràn về.

Lúc này Tô Dật An cảm thấy thời gian trên người mình, giống như lùi về mười năm trước.

Lâm Khinh Ngữ vẫn là một cô bé đem lại sự ấm áp cho hấn mà đến chính bản thân cô cũng không hề biết.

Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy bọn họ chẳng qua chỉ cùng nhau trải qua một mùa đông mà thôi, nhưng những người đó lại không hề biết, thậm

chí chính cả cô cũng không hề biết rằng, mùa đông ấy, đối với một đứa trẻ thông minh trước tuổi và cô độc như hân mà nói, khắc cốt ghi tâm biết bao.

Chỉ cần bên cạnh hân có cô, thì cho dù tuyết có phủ trắng, trời đất có đóng băng, dường như cũng không còn gì đáng sợ nữa.

Đó chính là quán tính Lâm Khinh Ngữ đã cho hân.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tô Dật An vẫn còn nhớ rất rõ, những ngày mùa đông khi ở cạnh Lâm Khinh Ngũ hồi còn nhỏ, chỉ cần tuyết sắp rơi, là sáng sớm cô chẳng ngại nhà xa chạy tới trước cửa nhà hăn, đợi hăn cùng dậy rồi đi học, trên đường đi cô luôn che kín mắt hăn lại, dắt tay hăn, bước từng bước, từng bước tới trường.

Cô biến hăn thành một người mù, còn cô là một chú chó dẫn đường.....

Miếng băng trên hốc cây đã tan, nhiệt độ thấp khiến bàn tay Lâm Khinh Ngũ bị cồng đỏ bừng, cô vội vàng rút tay lại, vội vàng hà hơi sưởi ấm.

Sau đó nhảy xuống khỏi cái rế, phủ hết tuyết trên đó, rồi đặt mông ngồi xuống: “Ôi, lạnh quá.” Lâm Khinh Ngũ ôm tay run rẩy một hồi. Sau đó phóng tầm mắt nhìn ra xa, chứng kiến cảnh tượng tuyết trắng phủ kín cả khu rừng nhỏ, lại cảm thán: “Trận tuyết đầu mùa này thật là lớn, quả nhiên biến đổi khí hậu mỗi năm một nghiêm trọng.” Nói đến đây, Lâm Khinh Ngũ liền khựng lại, tự mình nói với mình, “Không biết trong cái thời tiết mùa đông năm nay còn rét buốt hơn mùa đông năm trước thì cái con gà hoi sợ tuyết đó làm thế nào để sống sót qua những ngày tuyết rơi nhỉ.”

Con gà hoi đó là ai, Tô Dật An không biết, nhưng người sợ tuyết, thì Tô Dật An loáng thoáng có thể đoán ra được.

“Hăn không xuất hiện ở thế giới này, lẽ nào cuộc đời đã xảy ra sai số gì? Hay là chết ở nước ngoài rồi?”.

Tô Dật An:

Bị băng tuyết bao phủ trầm mặc suốt một đêm dài, Tô Dật An vừa rồi vẫn còn mãi đắm chìm trong hồi ức bi thương của bản thân, tâm trạng giống như một đầm nước sâu bình lặng, nhưng giờ lại rất dễ dàng bị những lời của Lâm Khinh Ngữ làm cho nổi sóng.

Lâm Khinh Ngữ xoa xoa tay nói tiếp: “Nhưng ngẫm lại cũng phải thôi, trưởng thành rồi mà tính tình lại hãm như thế, trong hoàn cảnh ở nước ngoài mọi người đều sống vô cùng thẳng thắn, thì có bị đánh chết cũng là chuyện đương nhiên chẳng oán trách được ai. Có thể sống đến lúc trở về trong nước dạy học mới có thể coi là kỳ tích.” Cô dừng lại một thoáng, “Nói thì là vậy, nhưng nếu nghĩ một cách nghiêm túc thì, tuy Tô Dật An tội ác tày trời, nhưng mình ghét hãm cũng chưa đến mức muốn hãm phải chết, nếu hãm thật sự chết rồi..... thì vẫn thấy hơi tiêng tiếc. Suy cho cùng cái đầu ấy vẫn còn dùng rất tốt.....”

“Ồ, nếu như mang chuyện đầu óc còn dùng tốt hay không còn dùng tốt ra để bàn luận, thì hạng cỡ như cô, sẽ là người đầu tiên trên thế giới này bị lôi ra xử bắn một trăm lần.”

Những lời chế giễu rất trôi chảy ấy phát ra từ bầu không khí xung quanh.

Lâm Khinh Ngữ đang mãi xoa tay lập tức ngậy ra: “Ai?” Cô đảo mắt khắp bốn phía.

So với sự hoang mang của Lâm Khinh Ngữ, Tô Dật An cũng cảm thấy cực kỳ kinh hãi, hãm vừa mới..... hình như nghe thấy tiếng của chính hãm.

Lâm Khinh Ngữ nhìn trái nhìn phải hồi lâu, ngậy ra khi không tìm thấy một ai ở trong khu rừng nhỏ, đã thế giọng nói vừa mới nghe thấy..... hình như phát ra từ chính cái cây đại thụ này!

Lâm Khinh Ngữ lập tức nhảy xa khỏi cái đồng rế.

“Ai đang nói vậy?”.

Tô Dật An có vẻ như muốn xác nhận lại một lần, cũng hỏi lại: “Tôi đang nói đây?”.

Lần này Lâm Khinh Ngữ hóa đá.

Cái cây đang nói chuyện!

Nó đang nói chuyện đấy!

Lâm Khinh Ngữ là người theo chủ nghĩa vô thần kiên định, khi nhỏ thì quàng khăn đỏ, thời niên thiếu là Đoàn thanh niên Đảng cộng sản, trưởng thành rồi vẫn luôn là học sinh tốt lấy việc được kết nạp vào Đảng làm mục tiêu, tuy rằng thỉnh thoảng có lên weibo thả cá chép, treo mấy tấm ảnh Conan trong phòng ngủ, nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến lý tưởng chủ nghĩa cộng sản kiên định của cô.....

(Lên weibo thả cá chép: Trên weibo thường có những người gửi những tấm ảnh kiểu như “gửi cá chép sẽ gặp nhiều may mắn”, giống như ngày rằm, mừng 1 trên face thường có bức ảnh hình Đức Phật với dòng chữ, chú nào không like thì đen cả tháng vậy.)

Nhưng.....

Lẽ nào hiện giờ đến thế giới song song loại chuyện kiểu thế này cũng sẽ xảy ra sao.....

Kiểu như cây đại thụ đột nhiên nói chuyện chẳng hạn, cũng không phải không có khả năng!

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi khi Lâm Khinh Ngữ hóa đá, thì đầu óc của Tô Dật An đã nhanh chóng tua lại tình huống hiện tại thêm

một lần nữa.

Sau khi hấn tỉnh lại, phát hiện mình đến thế giới này biến thành một cái cây, từ đó đến giờ hấn không thể nói chuyện, chí ít là mỗi lần Lâm Khinh Ngữ đến chỗ hốc cây, hấn không thể nói chuyện. Vì trước đây hấn muốn xỏ xiên Lâm Khinh Ngữ đến chết đi được, nhưng đều không thể mở lời, vừa nãy có thể coi là có chút tức giận.

Vậy thì, thứ duy nhất có thể giải thích được là, lần trước sau khi Lâm Khinh Ngữ tới đây, trong một khoảng thời gian nào đó vào chiều và tối hôm qua, hoặc sáng sớm và chiều nay, hấn đã xảy ra biến hóa, hoặc nói là cái cây mà hấn đang ký sinh đã xảy ra biến hóa, thậm chí còn khiến hấn có thể nói ra được những điều mình muốn nói.

Mà đến cuối cùng đã xảy ra biến hóa gì, quá trình biến hóa xảy ra như thế nào, tạm thời Tô Dật An vẫn chưa thể có được những phát hiện mang tính đột phá từ những thông tin hiện có. Hấn chỉ có thể đoán rằng, sự biến hóa ấy có khả năng có liên quan đến tuyết, hoặc có liên quan đến Lâm Khinh Ngữ..... hấn không thể xác định được, nhưng duy nhất có một điều hấn có thể khẳng định là, trong khoảng thời gian lúc Lâm Khinh Ngữ rời đi vào hôm qua cho đến khi cô lại đến vào hôm nay, nhất định đã xảy ra một chuyện mà trước đây chưa từng xảy ra, trở thành bước ngoặt cho việc hấn có thể nói được.....

Một tiếng “phịch” vang lên.

Là âm thanh mông Lâm Khinh Ngữ nặng nề nện xuống lớp đất tuyết. Cô nàng Lâm Khinh Ngữ bị biến thành con trai sợ đến nhũn cả chân, ngồi phệt trên lớp tuyết hồi lâu, nghẹn họng không nói lên lời, ánh mắt rã rời hoảng loạn của cô nhìn chăm chăm vào trạc cây, cành cây, và bộ rễ của hấn.....

“Là..... một cái cây đang nói chuyện sao?”.

“Đúng vậy.” Giọng điệu của Tô Dật An rất vi diệu, “Là tôi.” Bức xúc nhiều ngày như vậy, cuối cùng hẳn đã có thể, nói, chuyện, rồi, nè!

Lâm Khinh Ngữ nghe thấy câu trả lời, lập tức hít vào một luồng khí lạnh: “Cây cây cây..... cây thành tinh!” Vừa thốt ra xong, cô lập tức bịt miệng lại, tay kia chống lên nền tuyết, giãy dụa lùi ra sau.

Lâm Khinh Ngữ bắt đầu cảm thấy không tài nào hiểu nổi thế giới này rồi. Chưa thấy ai nói trong thế giới song song còn cho phép cài đặt cả yêu quái kiểu thế này! Cô thật sự không phải đang mơ đấy chứ!

Lâm Khinh Ngữ quay người, lồm cồm bò tránh xa khỏi cái cây cổ thụ, nhưng còn chưa kịp bò ra khỏi bóng râm của trạc cây, thì đã nghe thấy hai tiếng lạnh lẽo vang lên:

“Đứng lại.”

Cô đâu có ngốc! Lúc này mà còn đứng lại nữa chắc!

Nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ có xu thế biến thân thành Usain Bolt, trong lòng Tô Dật An chợt nhớ đến cảnh tượng cô đơn tĩnh mịch lúc tuyết rơi ngày hôm qua. Không có Lâm Khinh Ngữ tới, nơi đây chỉ là một mảnh đất bỏ hoang mà thôi.....

(Usain Bolt là một vận động viên điền kinh người Jamaica. Anh là người đang giữ kỷ lục thế vận hội và thế giới ở các nội dung chạy 100 mét với 9,58 giây, 200 mét với 19,19 giây và cùng với các đồng đội chia sẻ kỷ lục ở nội dung chạy 4 x 100 mét tiếp sức với 37,04 giây. Do những thành tích nổi bật trong các nội dung chạy nước rút mà giới truyền thông đã đặt cho anh biệt danh “Bolt tia chớp”.)

Hắn đề giọng xuống rồi mở miệng nói: “Còn chạy nữa, tôi sẽ nghiền rủa cô.”

Lại còn có cả chiêu nguyên rửa nhau nữa mới kinh chứ!

Nếu giờ đổi lại là lúc bình thường, Lâm Khinh Ngữ sẽ khinh thường quẳng sang một bên, nhưng trong khoảng khắc này, cô cảm thấy sự tự chủ của bản thân cũng giống như một cái cây, mọc ra một cái rễ, khó mà nhấc chân bước đi được.

Trong thế giới quan sụp đổ của cô, quay đầu lại là việc rất gian nan.

Cái cây đại thụ vẫn cứ là cái cây đại thụ.

“Lại đây.”

..... Chỉ là cách nói chuyện lạnh lùng quá thôi.

Lâm Khinh Ngữ không chút tình nguyện lê hai chân quay lại, “Cây yêu..... thần?”.

Tô Dật An không định trả lời cô, để cô tự mình suy nghĩ, điều đáng sợ nhất với con người chính là mù mờ không rõ, cô càng suy nghĩ, lại càng thấy sợ, hấn lại càng..... được thể vờn cô trong tiếng hoan hô, càng có thể đòi lại những món nợ từ những lần trước đó.

Hừ, con nhóc láo toét, xem sau này cô còn điên loạn như thế nữa không?

“Cô phát hiện ra tôi.”

Lâm Khinh Ngữ lập tức chấp hai tay lại vái hai vái: “Không không, tôi không hề muốn phát hiện ra ngài, hay là chúng ta thương lượng với nhau đi, hôm nay coi như tôi không hề đến đây, sau này tôi cũng sẽ quản lý tuyệt đối hai cái chân của mình, không tới làm phiền ngài nữa..... có được không?”.

“Không được.”

“Tại sao chứ?”.

“Tôi cần có một người hầu.”

Hắn nói gì cơ?

Lâm Khinh Ngữ thiếu chút nữa là hét toáng lên bằng giọng điệu chất vất.

Quý ngài cây yêu này thật sự chẳng biết khách khí là gì thì phải..... mở miệng nói cần một người hầu cơ đấy: “Việc này, đại thần à, tôi thì không được đâu, tay chân tôi vụng về lóng ngóng, cứ hễ đụng phải chuyện gì là y như rằng đó là chuyện xấu.....”

“Tôi đang thương lượng với cô đấy chắc?” Tô Dật An thờ ơ hỏi lại một câu rất chi là vô lý, lập tức cắt ngang lời cô, “Mỗi ngày sau khi tan học hãy đến đây, dám lười biếng thử xem.....”

Hắn còn chưa nói xong, trong đầu Lâm Khinh Ngữ đã tự động vang lên ba chữ “nguyên rủa cô” lạnh lùng hắn nói lúc vừa nãy.

Đây..... đây là thứ tạo nghiệt gì thế này! Vốn dĩ đang yên đang lành đi trên con đường được truyền cảm hứng từ xuyên không tái sinh, giờ lại bị tên Trình Giảo Kim ương ngạnh này biến thành con đường yêu quái huyền huyền. Hồi nhỏ cô chưa được học cách trừ yêu!

Lâm Khinh Ngữ khóc không ra nước mắt: “Ngài..... ngài muốn tôi tới đây làm gì.”

Tô Dật An ngừng một lát: “Quét dọn vệ sinh.”

“Hờ?” Giọng điệu nói chuyện này khiến Lâm Khinh Ngữ lập tức có cảm giác, trước đây cái cây yêu này có lẽ là một ông thầy giáo cũng nên!

“Dọn tuyết.”

“Tuyết sẽ tự tan mà.....”

“Không muốn tới hả?”.

Được lắm, cô nghe ra được sự uy hiếp trong giọng điệu của hắn! Vì thế Lâm Khinh Ngữ không có chút tiền đồ gục đầu nói: “Tôi sẽ tới.”

Khó khăn lắm mới biến được thành thân thể đàn ông, sao cô có thể để những chuyện kiểu này khiến tính mạng bản thân xảy ra một tí tẹo sai lầm nào được!

“Ừ.”

Cây thần đại nhân ừ hử xong, thì không nói gì thêm nữa, Lâm Khinh Ngữ tự mình suy nghĩ một lúc, sau đó lại đi vòng quanh cái cây một vòng, trên lớp tuyết dày, chỉ có dấu chân của một mình cô giẫm xung quanh cái cây.

Cuối cùng cô cũng phải từ bỏ, quanh cái cây trụ thúi lùì này quả thực không còn ai khác.

“Việc này.....” Trước khi đi, Lâm Khinh Ngữ quyết định giãi dựa thêm lần nữa, “Cho đến giờ, chỉ có tôi có thể nghe thấy ngài nói chuyện? Tại sao lại là tôi?”.

Tô Dật An vớ bừa một câu thoại trong phim điện ảnh: “Vì cô là người được chọn.”

Trong lòng Lâm Khinh Ngữ lén lút mắng thầm một câu mẹ nó chứ, sau đó quay người trở về đi học.

Buổi tối lúc nằm trên giường, Lâm Khinh Ngữ đột nhiên nhớ đến những lời cây yêu đó nói, sau đó đột nhiên bừng tỉnh, người được chọn! Lẽ nào..... để cô tới thế giới này không phải là vì xuyên không gian vượt thời

gian, hay thế giới song song gì đó, mà là năng lực của thần linh! Là cái cây yêu đó đưa cô đến đây?

Lâm Khinh Ngữ suy nghĩ suốt cả một đêm, trong lòng thấp thỏm bất an, trăn trở khó ngủ.

Còn Tô Dật An ở trong khu rừng nhỏ tĩnh mịch, lại trải qua một buổi tối dễ chịu nhất từ trước tới nay.

Cứ đợi đấy, những ngày tháng sắp tới vẫn chưa xong đâu.

Ngày thứ tư đến thế giới này, cuối cùng Lâm Khinh Ngữ đã dậy muộn đập đổ công sức của mấy ngày trước. Chu Hưng trâu bò sau khi xuống giường còn chạy tới vỗ vỗ lên mép giường của cô bảo: “Hề hề, cậu có cố gắng cũng chỉ cố gắng được trong ba ngày thôi? Hôm nay không dậy nổi rồi chứ gì?”.

Sau đó Lâm Khinh Ngữ vác đôi mắt gấu trúc bò ra khỏi giường. Sáng sớm nay cô không có tiết, nhưng theo “mệnh lệnh” ngày hôm qua của cây yêu, sáng sớm cô phải đến “cung phụng” nó nhưng Lâm Khinh Ngữ lại không muốn tin rằng chuyện xảy ra hôm qua là thật, vì thế cô cứ ở lì cả buổi sáng trong phòng ngủ, chẳng đi đâu hết.

Đến buổi chiều, cô phát hiện ra bản thân không hề xảy ra chuyện gì hết! Vì thế lá gan của cô lại lớn thêm tí nữa.

Đợi đến lúc tan học buổi chiều, Lâm Khinh Ngữ cứ suy đi tính lại mãi, cuối cùng vì an nguy của cái mạng nhỏ, cô vẫn đến khu rừng đó.

Tuyết trắng vẫn còn tích tụ trên nền đất, cái cây đại thụ vẫn như cũ. Cô cẩn thận dè dặt dựa gần vào cái cây, thì bỗng nhiên cái cây cất tiếng nói: “Sáng nay cô không đến.”

Lâm Khinh Ngữ hít vào một luồng hơi lạnh, thụt lùi lại sau một bước, nói ra cái cố đã nghĩ sẵn trong bụng từ trước đó rồi: “Tôi tôi tôi, tôi sáng nay có tiết học.”

“Sáng nay cô không có tiết học.”

“Có!”.

“Hôm nay là thứ năm, buổi sáng cô không có tiết, ba giờ chiều có hai tiết ở phòng 320, khu B giảng đường số 5.” Lâm Khinh Ngữ trợn mắt há hốc mồm nghe cây yêu nói bằng giọng lạnh lẽo nhưng lại rất trong trẻo, “Lộ trình từ giảng đường đến đây đoán chừng hết mười phút, cảm ơn cô hôm nay đã không đến muộn, việc của buổi sáng, tôi sẽ không so đo với cô nữa. Chỉ là cô hãy nhớ cho kỹ.....”

Lâm Khinh Ngữ nuốt nước bọt, xuất hiện thứ cảm giác vừa sợ hãi vừa xấu hổ giống như đi thi giờ trò mèo bị giáo viên bắt được.....

“Không có lần thứ hai đâu đấy.”

Tồn thọ mất thôi! Cây yêu này sắp thăng thiên đến nơi rồi!

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Trông thấy ánh mắt Lâm Khinh Ngũ hoàn toàn mang theo vẻ nể sợ nhìn mình như nhìn quỷ thần, Tô Dật An cảm thấy rất vừa lòng, cô ngoan ngoãn đứng ngay gần dưới tán cây, không còn giẫm bừa bãi bạt mạng lên rễ cây của hắn như lúc trước nữa, sau đó bất chấp thò đầu vào trong hốc cây.

“Cây..... thần? Tôi có một vấn đề muốn hỏi anh..... ngài.”

“Nói.”

“Những lời tôi hét trong hốc cây của ngài lúc trước, ngài đều nghe thấy hết rồi hả?”.

“Ừ.”

Đúng vậy, hắn đã nghe hết rồi, còn nghe rất rõ ràng nữa là đằng khác, đinh cả tai nhức cả óc ra đây!

Lâm Khinh Ngũ dẫn đo chọn lọc từ ngữ: “VẬY, là ngài đã đưa tôi đến thế giới này sao? Tại sao lại biến tôi thành con trai? Còn nữa..... tại sao lại là tôi?”.

“Một vấn đề vừa nãy cô hỏi tôi đã trả lời rồi, giờ cô lại hỏi thêm đến tận ba vấn đề nữa.”

“.....” Tính khí của cây yêu này thật là chi li tính toán quá, giống y xì đúc ông thầy nào đó cung Xử Nữ có tố chất thần kinh rất thích chĩa mũi dùi

về phía người khác trong ấn tượng của cô. Lâm Khinh Ngữ cố gắng bắt bản thân nặn ra một nụ cười, “VẬY, ngài có thể trả lời tôi không?”.

“Không được.” Tô Dật An lại nhặt bữa lời thoại trong một tác phẩm truyền hình, “Thiên cơ bất khả lộ.”

Hàm nghĩa ẩn giấu trong câu nói đó chính là hẩn biết chuyện xảy ra như thế nào, nhưng không muốn nói cho cô biết! Xem ra cây yêu này cũng có chút đạo hạnh, không thể đắc tội được. Lâm Khinh Ngữ nghĩ thầm trong bụng, hơi nghiêng răng nói: “VẬY..... tôi có thể đi được chưa?”.

“Lâm Khinh Ngữ.”

Bị cây yêu gọi đầy đủ cả họ tên, Lâm Khinh Ngữ đờ người, lông tóc dựng ngược nhìn hẩn: “Sao, sao cơ?”.

“Ở chỗ của tôi, không được đi muộn về sớm, nghỉ..... không xin phép. Nếu không.....”

Nếu không cô biết cái gì sẽ chờ đón mình mà, hẩn sẽ nguyên rủa cô.

Trước đây cây yêu là người cai quản kỷ luật ở địa giới chắc! Sao lại phiền phức thế! Lâm Khinh Ngữ muốn khóc lăm: “VẬY..... bao giờ tôi mới được về.”

“Mười giờ tối.”

Mười giờ, về đến phòng ngủ, tắm một cái, đọc lướt qua một quyển sách, lăn ra giường, thời gian vừa xoén.

Khóe miệng Lâm Khinh Ngữ giật giật, đành cúi đầu chấp nhận.

Tối hôm ấy, khó khăn lắm mới chịu đựng được đến mười giờ, Lâm Khinh Ngữ bỏ chạy khỏi cái cây yêu, cô quay về phòng ngủ, lập tức mở máy tính, vào Taobao, chọn một lá bùa trừ tà khai sáng ban đêm, phần ghi

chú khách hàng, còn đặc biệt chi thêm tiền để người bán đưa tới với tốc độ nhanh nhất.

Ngày hôm sau quầng thâm của cô còn nặng hơn cả hôm qua, đi học với tâm trạng hoang mang bất an, ngồi bần thần suốt nửa ngày, mãi cho đến khi Vương béo ngồi cạnh vỗ vỗ vai cô, Lâm Khinh Ngữ mới giật bản mình hỏi: “Tan học rồi hả?”.

Vương béo còn chưa kịp nói câu nào, thì Lâm Khinh Ngữ đã xách cặp lao thẳng ra khỏi phòng học.

Sau đó cửa lớp vang lên một tiếng “bang” rất to, toàn bộ ánh mắt của đám bạn cùng lớp đều xoay đến phía sau phòng học, thầy giáo già đang cầm ly nước cũng ngậy người nhìn chăm chăm về phía ấy.

Vương béo lặng lẽ nhìn cái cửa một lúc, chỉ thấy Lâm Khinh Ngữ giống như một con ma lướt trở lại, mang theo toàn bộ ánh mắt tò mò của cả lớp, và cả ánh mắt trù địch cuối kỳ của vị giáo sư già nữa, Lâm Khinh Ngữ mặt dày báo cáo: “Thầy..... vừa này em buồn đi tiêu quá.....”

“Buồn đi tiêu quá mà vẫn còn nhớ mang theo túi xách?”

“Trong túi..... có giấy ạ.”

“Con trai gì mà giống y xì con gái vậy.” Vị giáo sư già khoát tay: “Được rồi, về chỗ đi.”

Lâm Khinh Ngữ xấu hổ ngồi trở lại chỗ trong tiếng cười trộm của lũ bạn cùng lớp, cô liếc mắt lờm Vương béo một cái, Vương béo oan uổng dè cổ hòng nói: “Anh giai à, em có nói câu nào đâu, là tự anh xông ra đấy chứ.”

“Vậy cậu vỗ vai tớ làm gì?”.

“Có chuyện muốn nói với cậu chứ sao!” Vương béo móc điện thoại ra.
“Cậu xem đi.”

Lâm Khinh Ngữ cầm điện thoại nhìn thử, đó là một tấm ảnh, chỉ thấy nước ảnh mờ mờ ảo ảo, ánh đèn nhòe nhoẹt, trên một cái ghế dài có ba người đàn ông tầm ba mươi bốn mươi tuổi đang ngồi, đứng trước bàn của những người đàn ông đó, là một cô gái mặc hở rất bạo đang uống rượu hút thuốc, cô gái đó chính là Lý Tư Hà.

Lâm Khinh Ngữ không kịp chuẩn bị tâm lý từ trước nên khi nhìn thấy bức ảnh đó lập tức đờ người.

Wương béo ghé lại gần tai cô nói nhỏ: “Cậu nói cho người anh em này biết đi, có phải cậu biết chuyện này rồi, nên mấy hôm trước mới quả quyết dứt khoát bất chấp tất cả chia tay với Lý Tư Hà không?”.

Lâm Khinh Ngữ nhìn Vương béo hồi lâu, không biết nên trả lời thế nào.

Cô biết chuyện đó, nhưng không phải là biết từ thế giới này. Vì thế cô hỏi ngược lại: “Cậu nhìn thấy bức ảnh này ở đâu vậy?”.

“Người ta đăng lên diễn đàn của trường từ lâu rồi, trên đó giờ đang dậy sóng lắm.” Vương béo thở dài, “Người anh em, tớ đã hiểu lầm cậu rồi. Hôm trước mấy thằng bọn tớ còn cảm thấy cậu làm thế có hơi quá đáng, không ngờ cậu lại phải chịu nhục nhã như vậy, thà để bản thân mình bị mang tiếng xấu, cũng không muốn nói ra chuyện của con nhỏ tiện nhân kia. Cậu đối với cô ta như vậy cũng có thể coi là tận tình tận nghĩa rồi.”

Lâm Khinh Ngữ gật đầu, cô cũng cảm thấy bất kể là ở thế giới nào, bản thân đều có thể coi là tận tình tận nghĩa với Lý Tư Hà.

Wương béo vỗ vỗ vai Lâm Khinh Ngữ, “Tối nay tớ đãi, mời cậu ăn cơm, đừng để những chuyện này trong lòng nữa nhé, nghĩ thoáng lên, nhìn

cặp mặt thâm quầng của cậu đi, anh em nhìn thấy đau lòng lắm, cậu phải chịu thiệt thòi rồi.”

Thật ra trong lòng Lâm Khinh Ngữ chẳng cảm thấy thiệt thòi gì mấy, nhưng nếu Vương béo đã muốn mời cơm, thì cô có giả vờ thiệt thòi một tí cũng chẳng có vấn đề gì.....

Nhưng đợi đã.....

“Hay là..... để hôm khác đi?” Lâm Khinh Ngữ nói, “Hôm nay tan học tớ có chút việc bận.”

“Được! Cậu nói hôm nào đi, thì hôm đó tớ mời.”

Vì lời hứa mời ăn một bữa cơm của Vương béo, mà sau khi tan học lúc đi trên con đường dẫn đến khu rừng nhỏ, Lâm Khinh Ngữ âm thầm suy tính, phải làm sao mới có thể thương lượng với cây yêu kia về vấn đề nghỉ phép theo quy định trong “luật lao động”.

Nhưng hôm nay vừa bước chân vào khu rừng nhỏ, đã thấy một nữ sinh thân hình tuyệt đẹp đang chặn đường cô – Là Lý Tư Hà.

Lâm Khinh Ngữ nhìn thấy cô ta, lông mày lập tức nhíu lại, làm tốt công tác chuẩn bị tiếp chiêu, “Bức ảnh của cô không phải tôi đăng lên trên diễn đàn đâu đấy.”

Nghe thấy câu này của Lâm Khinh Ngữ, sắc mặt vốn dĩ tương đối khó chịu của Lý Tư Hà loáng cái trắng bệch: “Anh biết chuyện ấy từ khi nào? Là hôm anh đột nhiên muốn chia tay với em sao?”.

“Cô không cần quan tâm đến việc tôi biết từ lúc nào, cũng giống như tôi chẳng hề để tâm đến việc cô lừa dối với những người đó.” Lâm Khinh Ngữ nói, “Trước đây tôi đã nói với cô rồi, chúng ta không ai nợ ai, sau này đừng dính dáng làm phiền đến cuộc sống của nhau nữa.”

Lâm Khinh Ngữ nói xong, sượt qua vai Lý Tư Hà định đi. Vừa mới sải được một bước thì đã nghe thấy tiếng Lý Tư Hà nghẹn ngào vang lên sau lưng mình:

“Em cũng không muốn như vậy.” Lý Tư Hà túm chặt lấy cánh tay Lâm Khinh Ngữ, “Em cũng không muốn như vậy đâu, nhưng em không còn cách nào khác, em chỉ là bất đắc dĩ thôi.....”

Cánh tay bị kéo tới phát đau, khiến Lâm Khinh Ngữ không thể không dừng bước, sau đó gỡ từng ngón từng ngón tay của cô ta ra: “Chỉ là bất đắc dĩ thôi? Không phải là vì cần tiền sao. Trên thế giới này có rất nhiều người cần tiền, muốn kiếm được tiền một cách nhẹ nhàng đơn giản, xã hội đủ mọi hạng người, mọi người vất vả lăn lộn đều phải dựa vào bản lĩnh của bản thân. Tất cả những việc cô làm cũng không hẳn là quá đáng, tôi không chỉ trích cách kiếm tiền của cô, nhưng.”

Lâm Khinh Ngữ nhìn chăm chăm vào cô ta, ánh mắt lạnh lùng: “Đây là cách chính bản thân cô chọn, cô được hưởng lợi từ nó, thì lúc phải trả giá vì nó cũng đừng oán trách nhân sinh, chất vấn xã hội, nói bản thân chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Bởi vì, lúc cô tận hưởng, đâu có chất vấn thế.”

Lý Tư Hà ngậy ra nhìn cô, giống như nhìn một người xa lạ.

“Lý Tư Hà, đừng nói bản thân chỉ là bất đắc dĩ, nói vậy có cảm giác như người khác sống quá dễ dàng vậy.”

Bóng lưng Lâm Khinh Ngữ dần dần biến mất trong khu rừng nhỏ, Lý Tư Hà đứng chờ người tại chỗ hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi những cơn gió rét buốt, quay người bỏ đi.

Xuyên qua khu rừng nhỏ, đi tới dưới gốc cây đại thụ, Lâm Khinh Ngữ hít vào một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên hỏi: “Đại thần, tôi có thể xả ấm ức vào trong hốc cây của ngài được không?”

Đối mặt với người bản thân không hiểu rõ vấn đề, Tô Dật An cảm thấy nếu giờ hăn có lông mày, hăn nhất định sẽ nhướng lên nói: “Cô thấy sao?”.

Lâm Khinh Ngữ làm bầm trong miệng một câu “keo kiệt”, sau đó vứt cặp sách xuống nền đất còn đọng tuyết để lót mông, rồi ngồi xuống: “Đại thần, ngài đã sống ở thế gian này bao nhiêu năm rồi?”.

Tô Dật An tiện miệng vớ bừa một con số nói: “Tám ngàn năm.”

Lâm Khinh Ngữ cũng tin ngay mà không chút nghi ngờ: “Lâu thật đấy..... tại sao lại mọc ở khuôn viên mới xây của chúng tôi?” Đúng vậy tại sao hăn lại mọc ở đây. Tô Dật An không trả lời, nhưng sự trầm mặc của hăn cũng không ngăn cản được Lâm Khinh Ngữ tự mình nói chuyện với mình, “Ngài sống ở đây nhiều năm như vậy rồi, có phải thấy tất cả loài người đều vô cùng ngu xuẩn không?” Lâm Khinh Ngữ đếm ngón tay, “Muốn không làm mà hưởng, muốn lén lút bớt xén thứ này thứ kia, muốn có được tất cả nhưng lại không muốn phải trả giá.....”

“Cô nói nhiều quá.”

Tô Dật An giờ đã có miệng, hăn rất vui khi bản thân có thể cắt ngang lời cô nói bất cứ lúc nào mình muốn.

Vì thế giờ đến lượt Lâm Khinh Ngữ thấy bức xúc: “Ngài không cho tôi xả ảm ức, không cho tôi nói chuyện, vậy ngài muốn tôi ở bên ngài từng giờ từng phút, rốt cuộc là để làm gì! Ngài sẽ không phải vì cô đơn quá nên mới tìm một người có thể lắng nghe ngài nói tới nói chuyện đấy chứ?”.

Lần đầu tiên Tô Dật An không phủ nhận ngay lập tức. Trong lúc Lâm Khinh Ngữ tưởng hăn ngầm thừa nhận, thì lại nghe thấy hăn trả lời mình bằng giọng điệu chán ghét cùng cực mà lại lạnh lùng băng giá: “Làm thế nào mà bộ não không biết suy nghĩ của cô lại có thể nghĩ ra được một cái kết luận chẳng may có tí liên hệ gì thế?”.

Lâm Khinh Ngữ: “.....”

Hắn bắt cô kè kè ở bên cạnh mình từng giờ từng phút, đương nhiên là vì hắn đã phát hiện ra cách để quay về!

Hắn và Lâm Khinh Ngữ cùng uống say, sau đó cùng đến đây, xác suất ít nhất 90% là bọn họ sẽ cùng nhau quay về.

Nhưng ý nghĩ này của hắn không thể nói với Lâm Khinh Ngữ được: “Lúc trước không phải tôi bảo cô tới dọn tuyết sao? Cô còn định ngồi đến bao giờ nữa?” Lâm Khinh Ngữ thầm lẩm bầm mấy câu, đứng dậy mà lòng không tình không nguyện chút nào, nhưng Tô Dật An bỗng nhiên lại đổi ý: “Bỏ đi, những chỗ khác tạm thời không để tâm vội, thân cây bị đóng băng, cô làm tan nó giúp tôi.”

Trước khi hắn có thể nói chuyện được, Lâm Khinh Ngữ đã áp tay lên miếng băng trên hốc cây giúp hắn, hắn phải bắt cô làm lại lần nữa việc cô đã làm từ hai ngày trước, mỗi ngày lặp lại một lần.

Như vậy, hắn có thể sẽ tìm ra được nguyên nhân xảy ra sự biến hóa là ở đâu với xác suất nhanh nhất và lớn nhất.

Hắn đang mãi suy nghĩ, thì thấy Lâm Khinh Ngữ bới dưới đồng tuyết và bùn đất còn sót lại trên nền đất, moi ra một cục đá.

Tô Dật An: “Cô định làm gì vậy?”.

“Áp tay lên để làm tan băng thì phiền lắm. Lại còn lạnh nữa.” Lâm Khinh Ngữ nói, “Tôi sẽ lấy đá đập vỡ băng cho ngài.”

“Dừng..... Ồi!” Trước khi Tô Dật An kịp mở miệng nói gì thêm, thì Lâm Khinh Ngữ đã nện luôn viên đá xuống, ngay cả lớp vỏ cây cũng bị đập rơi xuống cùng những miếng băng.

Tô Dật An ổn định lại đầu óc, lên cơn nói: “Cô có biết vì sao cô lại biến thành con trai không?”.

Lâm Khinh Ngữ nghiêm mặt đáp: “Bởi vì đó là ước mơ của tôi.”

“Không! Bởi vì cô vốn dĩ là như thế! Bỏ ngay cục đá đó xuống cho tôi! Áp tay lên đó!”.

Lâm Khinh Ngữ nghiêng răng, được lắm! Bỏ đi, hảo hán không tính toán chuyện thua thiệt trước mắt, nể mặt cái con yêu quái này, Lâm Khinh Ngữ liền vứt cục đá xuống, giơ tay áp lên miếng băng trên thân cây của hắn: “Đại thần. Tôi muốn hỏi ngài một câu.” Trước khi Tô Dật An kịp bắt cô im miệng, Lâm Khinh Ngữ đã nói luôn, “Có phải ngài có một người anh em đầu thai đến thế giới loài người, tên là Tô Dật An không?”.

Tô Dật An im lặng một lúc rồi hỏi lại: “Làm sao?”.

“Chẳng sao cả.”

Cô chỉ cảm thấy, hai người bọn họ đều giống nhau, rất đáng! Ghét!

Sau khi làm tan miếng băng nhỏ trên thân cây của hắn xong, cô liền bắt đầu lèo nhèo đi lèo nhèo lại, kết quả lèo nhèo đến tận mười giờ, rồi lại bỏ chạy quáng quàng như hôm qua. Nhìn bóng lưng Lâm Khinh Ngữ đi xa dần, những cơn gió mùa đông lạnh lẽo thổi qua những trạc cây trống rỗng của hắn.

Bắt Lâm Khinh Ngữ đến bầu bạn để giải tỏa nỗi cô đơn ư.....

Có lẽ là có một chút thì phải, cảm giác đó ít hơn so với những vì sao trên bầu trời kia một tí.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Lá bùa đặt mua trên Taobao đã tới, Lâm Khinh Ngũ cất lá bùa vào vị trí túi áo ở trước ngực mình, vỗ vỗ vài cái, sau đó hùng dũng hiên ngang, chí khí ngút trời đến chỗ cây yêu kia.....

Bàn bạc về vấn đề nghỉ phép.

Cô không có dũng khí lên gân với cây yêu kia. Bởi vì vô số những tác phẩm điện ảnh và tiểu thuyết đều nói cho Lâm Khinh Ngũ biết rằng, không biết tự lượng sức mình mà đối đầu với yêu quái thì không bao giờ có được kết cục tốt đẹp, trước khi cô thăm dò được nguồn gốc lai lịch của cái cây yêu đó, thì sẽ không làm gì hết.

Cô chỉ muốn tranh thủ một chút quyền lợi thích hợp cho bản thân mà thôi.

“Đại thần, ngài có biết thế giới của chúng tôi đã bước sang thế kỷ 21 rồi không? Chúng ta đang ở nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, chúng ta là một quốc gia pháp trị, chúng ta có một đạo luật tên là “Luật lao động”, ngài.....”

“Ừ, ngài mai cô có thể không cần phải đến nữa.”

“Căn cứ theo Luật lao động điều thứ..... khụ.....”

Lâm Khinh Ngũ đứng dưới bóng cái cây to đang định văn thơ lai láng một phen xem sao, không ngờ lời vừa mới đến đầu lưỡi, thì cái cây kia đã nói thẳng toẹt ước muốn trong lòng cô ra rồi. Hạnh phúc đến quá đột ngột

khiến cô nhất thời không thể tiếp nhận được ngay, “ngày mai tôi có thể không cần đến sao?”.

“Ừ.” Tô Dật An đang mải nghĩ, trong mấy ngày đến thế giới này, về cơ bản thì mỗi buổi tối Lâm Khinh Ngữ đều tới đây, chỉ có duy nhất cái đêm tuyết rơi đó là cô không đến, hẳn dùng phương pháp loại trừ, chuyện hẳn xảy ra thay đổi, không liên quan gì đến việc Lâm Khinh Ngữ buổi tối có đến hay không đến. Trong lúc hẳn đang chìm vào suy nghĩ về chuyện này, thì hai mắt Lâm Khinh Ngữ như hai vì sao lóe sáng nhìn chăm chăm vào hẳn.

“Vậy sau này tôi cũng không cần phải đến nữa đúng không?”.

“Hừ.” Tô Dật An hừ lạnh một tiếng, được voi đòi tiên.

Lâm Khinh Ngữ bĩu bĩu môi: “Thật ra hôm nay tôi đến là để thương lượng với ngài về vấn đề nghỉ phép.....”

“Sau này cô có thể nghỉ phép.”

Hai mắt Lâm Khinh Ngữ lại sáng lên: “Vậy chúng ta phải thảo luận thêm về những vấn đề kiểu như tần suất nghỉ phép, còn cả số ngày được nghỉ phép, và những ngày lễ tết nữa.....”

“Không cần thiết.”

“Tại sao?”.

“Bởi vì cô muốn nghỉ, thì phải xem tâm trạng của tôi thế nào đã.”

“.....” Lâm Khinh Ngữ nghiêng đầu nhìn cây yêu hồi lâu, “đại thần, ngài có thật sự biết về ‘Luật lao động’ không thế?” Người làm như vậy có phải là thiếu kiến thức về pháp luật quá không! Đó mà gọi là nghỉ phép à! Có mà bắt cô phải tạ chủ long ân thì có!

“Cô đang chất vấn tôi đấy à?” Tô Dật An nói, “vậy nghĩa là ngay cả ngày mai cô cũng không muốn nghỉ chứ gì?”.

Lâm Khinh Ngữ rất tức, nhưng đối mặt với một sinh vật mà mình không hiểu rõ, cô đành chọn cách nén giận, nuốt cục tức vào trong.

Chủ nhật này, trận thi đấu bóng rổ của Tạ Thành Hiên sẽ diễn ra vào buổi chiều, đây là trận đấu loại trực tiếp cực kỳ quan trọng giữa đại học A và đại học B, đội thắng cuộc sẽ có thể được đại diện cho thành phố A tham gia giải đấu bóng rổ sinh viên các trường đại học toàn quốc. Vì thế Tạ Thành Hiên đã nỗ lực cố gắng suốt mấy ngày nay, đương nhiên Lâm Khinh Ngữ cũng biết, đối với Tạ Thành Hiên mà nói, còn có một yếu tố ẩn bên trong đó nữa.

Lâm Khinh Ngữ do dự rất lâu, rốt cuộc có nên đi hay không, nhưng cuối cùng dưới sức mạnh võ biên của Vương béo, thì có vẻ như sự chần chừ của cô về cơ bản là thừa..... cứ như vậy cô bị tha lôi kéo đẩy tới sân bóng rổ.

“Anh em biết trong lòng cậu đang đau khổ lắm!” Ngồi trên khán đài, Vương béo vỗ vai Lâm Khinh Ngữ, “mấy ngày nay cậu lại dậy sớm, một thân một mình trốn ở xá xinh nào đó, cậu đã đi đâu vậy hả! Đang bức xúc đây mình như thế đi đâu được!”.

Cô căn bản không hề rơi vào bẫy, được chưa hả!

“Tôi xem giai Tạ của chúng ta đấu bóng đi, để bầu không khí cuồng nhiệt trên sân đấu làm tiêu tan bức xúc trong lòng cậu, nào nào, hét theo tôi!” Nói đoạn Vương béo đứng dậy, vung cánh tay hét to: “Đại học A!” Sinh viên đại học A ở đằng sau khí thế bừng bừng hô theo Vương béo: “Cố lên!”.

“Đại học A!”.

“Cố lên!”.

Tiếng hò hét lần sau đều hơn lần trước, tinh tuyên truyền khai sáng lần sau rõ ràng hơn lần trước.

Sinh viên đại học A là vậy đấy, làm việc gì cũng đều tràn trề sức trẻ, nhiệt huyết sôi trào, dưới bầu không khí tập thể đầy kích thích, Lâm Khinh Ngữ bất giác thả lỏng tâm trí, quan tâm đến những chuyện khác làm gì, dù sao giờ cô cũng là con trai, cho dù Tạ Thành Hiên không tỏ tình cùng cô gái kia, thì sau này chắc chắn cũng sẽ tỏ tình với cô gái khác, nhưng sẽ không bao giờ tỏ tình với cô, vậy thì chi bằng nghĩ thoáng hơn, tranh thủ quãng thời gian ở chung một phòng, có thể động chạm sờ mó được tí nào thì cứ sờ mó động chạm tí ấy, có thể lợi dụng ba chấm được tí nào thì cứ ba chấm lợi dụng tí ấy, đợi cho đến khi sự nghiệp đại học trôi qua giống như đời người, thế hệ này tiếp nối thế hệ kia, lượn đong một tí lướt tây một tẹo, người nào già phần người nấy, không còn gì liên quan đến nhau nữa.

Mọi người đắm chìm giữa những hồi ức đã phai tàn ố vàng ở nơi sâu thẳm nhất trong trái tim của bản thân.

Khi bầu không khí đã hoàn toàn trở nên bùng cháy rồi, Vương béo người đầy mồ hôi ngồi xuống, sau đó chọc chọc Lâm Khinh Ngữ: “Nhìn bên kia đi, thấy em gái kia thế nào, cái em mà ngồi lạng lẽ ở đằng kia kia.”

Lâm Khinh Ngữ quay đầu lại, vừa liếc nhìn một cái, đã gật đầu công nhận: “Đúng là rất dịu dàng, lại xinh nữa.”

“Là tài nữ của khoa Âm nhạc trường chúng ta đấy, cô ấy còn là một ca sĩ online nữa, hot cực. Ngay cả trên baidu baike cũng có tên cô ấy.”

Lâm Khinh Ngữ gật đầu: “Cậu thích cô ấy à? Theo đuổi đi.”

“Nói vớ vẩn gì thế. Nếu để gấu nhà tớ nghe được sẽ đau lòng lắm đấy.”

Khuôn mặt Lâm Khinh Ngữ tràn đầy vẻ kinh hãi: “Cậu có bạn gái á?”.

“Hả, không phải còn rủ cậu cùng đi ăn cơm mấy lần rồi còn gì, cậu đã gặp cô ấy rồi, nhà gấu của tớ ở phía đối diện với trường bọn mình chứ đâu.” Vương béo ngẫm nghĩ một lúc lại nói tiếp, “nhưng kỳ lạ là hai ngày hôm nay không hiểu sao không thấy liên lạc với tớ, chả có nhẽ ốm rồi.”

Lâm Khinh Ngữ liếc nhìn cậu ta: “Có lẽ là giận dỗi rồi, cậu có thể đi hỏi thẳng gấu của cậu xem có phải đang giận không, bảo đảm có thể nghe được đáp án mình muốn.”

“Chẳng xảy ra chuyện gì, thì giận dỗi thế nào được, tạm thời đừng lo chuyện đó vội.” Vương béo nháy mắt ra hiệu cho Lâm Khinh Ngữ, “cô gái đó được đúng không, tớ có quen một em gái cùng phòng với bọn họ, lát nữa hẹn ra ngoài cùng ăn bữa cơm, tớ đứng sau giật dây cho.”

Nhưng Lâm Khinh Ngữ chỉ vờ vờ vai cậu ta bảo: “Anh giai à, cứ lo cho cái thân mình trước đi đã.” Phiền phức của cậu có lẽ cách không còn xa nữa đâu.....

Hai người đang nói chuyện, thì tiếng còi trên sân vang lên, trận đấu đã bắt đầu rồi. Lập tức tất cả mọi người bắt đầu ngoác miệng ra hò hét bạt mạng như đang đánh tiết gà, toàn bộ nhà thi đấu bóng rổ lập tức náo nhiệt tới cực hạn.

Lâm Khinh Ngữ nhìn bóng dáng Tạ Thành Hiên cũng không nhịn được ra sức reo hò, đến mức cổ họng khàn cả đi, cô cúi đầu xuống vớ lấy chai nước để uống, trong lúc vô tình lại liếc mắt nhìn đến chỗ tài nữ khoa Âm nhạc đang ngồi.

Nhưng cô bạn tài nữ đó vẫn ngồi dẹt dẹt lạng lẽ ở chỗ cũ, chỉ là hai cánh tay rõ ràng là đang dùng sức kẹp chặt lấy cơ thể, hai tay gác lên đùi siết chặt thành đấm, toàn thân toát ra một cảm giác căng thẳng và đề phòng khó gọi tên, giống như một con nai đang sợ hãi.....

Có vẻ như..... cô gái ấy hình như đang sợ hãi điều gì đó.

Lâm Khinh Ngữ quan sát trước sau trái phải xung quanh cô ta, đều là sinh viên của trường đại học A cả, tất cả đều đang bùng bùng khí thế cổ vũ nhiệt liệt cho trận bóng rổ, không có bất cứ điều gì khác thường.

Lẽ nào..... bà đi đến thăm?

Lâm Khinh Ngữ đang do dự không biết bản thân có nên làm anh hùng cứu mỹ nhân không, thì thấy cô nữ sinh ấy đột nhiên quay đầu nhìn về phía mình, sau đó không biết đã nhìn thấy gì, mà sắc mặt liền trắng nhợt, nhanh chóng đứng bật dậy, xoay người chen qua đám đông sinh viên, vội vã rời khỏi khán đài.

Lâm Khinh Ngữ quay đầu nhìn sau lưng mình, cũng chỉ thấy đám sinh viên đang hưng phấn, chứ không có chỗ nào không ổn.

“Bóng vào rồi!” Vương béo hét to, bầu không khí trong sân lại được đẩy cao lên, trong tiếng hò hét ồn ào, lúc Lâm Khinh Ngữ quay đầu lại, đã không nhìn thấy bóng dáng cô gái kia đâu.

“Béo ơi.” Lâm Khinh Ngữ kéo kéo canh tay đang mãi khua khoảng loạn xa của Vương béo, “cô gái đó tên là gì vậy?”.

“Kỷ Yên Nhiên! Sao nào, cậu..... Vãi nhái! Phạm lỗi rồi! Số 11 đánh tay phạm quy rồi! Thăng oắt này!”

Nhìn Vương béo thế này chắc hẳn không có tâm trí đâu mà để ý đến cô ta nữa, nên Lâm Khinh Ngữ cũng bỏ qua chuyện này, suy cho cùng cũng là một người lạ thôi mà.

Xem xong trận đấu, tuy rằng đại học A đấu trên sân nhà, nhưng cuối cùng do chênh lệch lực lượng quá lớn nên vẫn thua trận trước đại học B. Đám bạn học thốn thức tiệc nuôi rồi ai về nhà nấy. Mọi người trong nhà thi

đấu bóng rổ cũng dần dần tản ra, Vương béo và Lâm Khinh Ngữ cùng đi xuống dưới sân ngắm các cầu thủ, Vương béo nói vài câu an ủi dễ nghe, sau đó cùng mấy người khác rủ nhau đi thăm anh William Cường, huấn luyện viên đi, một vài cầu thủ cũng đi nốt, sân bóng vừa nãy còn tưng bừng náo nhiệt, trong nháy mắt chỉ còn lại có hai người là Lâm Khinh Ngữ và Tạ Thành Hiên.

Trên cổ Tạ Thành Hiên vắt một cái khăn mặt màu trắng, mồ hôi trên người vẫn chưa khô hết, cậu ngồi trên băng ghế, ngược mắt nhìn Lâm Khinh Ngữ, cười cười nói: “Không tỏ tình được rồi.” Lời nói tuy có phần cô đơn tiếc nuối, nhưng vẫn mang theo vẻ ấm áp như xưa.

Lâm Khinh Ngữ đã từng nghĩ rất nhiều lần, tại sao mình lại thích Tạ Thành Hiên thế, sau này cô mới hiểu ra, cô thích mùi hương sạch sẽ trên người cậu ấy, thích tính cách không quan tâm đến thắng thua, không bận tâm đến vinh nhục, vẫn điềm nhiên như xưa của cậu ấy. Thích sự quan tâm chu đáo của cậu ấy, cho dù lúc đó có đang ở dưới đáy vực, cũng không bao giờ để nó ảnh hưởng tới tâm trạng của người khác. Cô thích sự ôn hòa và dịu dàng của cậu ấy.

Tạ Thành Hiên khiến cô cảm nhận được, bản thân có thể có được sự ấm áp tỏa ra trên người cậu ấy, thứ mà cô đã cầu mong rất lâu mà không có.

Vì thế cô thích cậu.

Lâm Khinh Ngữ cười cười, đặt người ngồi xuống bên cạnh Tạ Thành Hiên, cũng không ngần ngại việc cả người cậu đang ướt đầm mồ hôi, giống như những người anh em vờn tay gác lên bả vai cậu, vỗ vỗ vài cái: “Cơ hội sau này sẽ còn nhiều, lấy kinh phải trải qua 81 nạn cơ mà, cậu vẫn còn sớm chán.”

Tạ Thành Hiên phì cười, giơ khuỷu tay huých vào ngực Lâm Khinh Ngữ một cái: “81 nạn thì sang Tây Thiên thành Phật rồi còn đâu, tởm chỉ

muốn có bạn gái thôi.” Tạ Thành Hiên nói xong, nhưng bên cạnh lại không hề vang tiếng cười, cậu quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Khinh Ngữ đột nhiên gục đầu xuống, đứng bật dây xoay lưng lại với mình. Bèn ngạc nhiên, hỏi: “Sao vậy?”.

Lâm Khinh Ngữ: “Tớ..... mót tè.....”

Cô nói xong vất chân lên cổ chạy thẳng, vút lại Tạ Thành Hiên mắt chớp chớp khuôn mặt ngơ ngác ngồi chờ người trên băng ghế.

Lâm Khinh Ngữ ôm ngực vội vã chạy về phía nhà vệ sinh. Mặt đỏ tai hồng, hai lỗ tai như ù đi, trời ạ! Nam thần vừa nhắc khuỷu tay chạm vào ngực cô! Chạm vào ngực cô hấn hoi nhé!

Lâm Khinh Ngữ ủ rũ chui đầu vào nhà vệ sinh nam, gặp Vương béo đang xả lũ huyết sáo với mình: “Cậu cũng đi tè hả?”.

Lâm Khinh Ngữ vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy ngoài một hàng những cầu thủ của đội bóng rổ cao to vạm vỡ còn có cả Vương béo đều đang nhất loạt cầm súng xả lũ.

Trước sự nhắc nhở của Vương béo, tất cả mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn cô.

Lâm Khinh Ngữ hít sâu một luồng khí lạnh, chú nai con vừa nãy còn va chạm loạn xạ trong lồng ngực lập tức bị đập cho ngắt xiú.

Trời cao ơi!

Đất dày ơi!

Cảnh tượng lúc này thực sự không phải sốc vừa đâu!

Cho dù đã bắt đầu dần dần quen với thân thể con trai của bản thân nhưng Lâm Khinh Ngữ cũng có đôi lúc không cầm cự được. Cô lộp cộp lùi

lại đằng sau vài bước, dính sát vào cánh cửa nhà vệ sinh rồi vội tung cửa lao ra ngoài.

Lúc này đầu óc Lâm Khinh Ngữ rối loạn chỉ muốn tìm một nơi để tĩnh tâm, vì thế cô buồn bực chui vào nhà vệ sinh nữ, nhưng bên này có một cảnh tượng đập ngay vào mắt khiến cô không tài nào triển khai được.....

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Có một người đàn ông nằm bò trên sàn nhà với một tư thế rất kỳ quái, ra sức ghé sát đầu vào khe hở phía dưới cánh cửa ngăn cách các gian trong nhà vệ sinh nữ.

Cánh cửa nhà vệ sinh ngăn giữa các ô trong nhà thể thao được làm tương đối cao, khe hở phía dưới chắc cũng khoảng 15cm, tuy rằng đầu của người đàn ông này không thể nhét hoàn toàn được vào bên trong, nhưng một nửa khuôn mặt đã thò được vào rồi!

Lâm Khinh Ngũ kinh hãi đến đờ người, bao nhiêu âm thanh kêu gào ồn ào trong đầu trong nháy mắt im bật.

Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng đóng cửa ở căn phòng bên cạnh, có một nữ sinh đang cố đè những tiếng nức nở xuống.

Đây là một cảnh tượng kinh dị biến thái khiến người ta phải thốt lên thần linh ơi.

“Ông đang làm cái gì vậy hả!” Lâm Khinh Ngũ tỉnh táo lại, hét toáng lên.

Người đàn ông đang nằm bò ra dưới đất kia đột nhiên bị giật mình, ngay cả động tác kéo mũ ở áo lên cũng cực nhanh, ông ta bò dậy, che mặt, rồi bất chấp tất cả xông thẳng về phía Lâm Khinh Ngũ.

Mặc dù Lâm Khinh Ngũ vui mừng vì bản thân mình hiện giờ đang là con trai đến mức nào, năng lực thích ứng với thân phận con trai ra sao,

nhưng trong những tình huống kiểu thế này, tính cách của một cô gái ẩn sâu trong nội tâm cũng không khỏi chủ động bật ra, theo bản năng cô muốn tránh sang một bên, nhưng gã đàn ông biến thái kia lại hùng hục lao tới, khiến Lâm Khinh Ngữ va mạnh vào tường, bả vai bị va đập đau đến mức như thể sắp nứt vỡ ra đến nơi.

Cơn đau đã đánh thức cơn phản nộ trong người cô, Lâm Khinh Ngữ lập tức xông về phía phòng vệ sinh nam, hét lớn bằng giọng nói sang sảng hùng hồn: “Mau đi bắt biến thái!”.

Khi câu nói này vừa thốt ra xong, thì gã đàn ông biến thái kia đã co giò chạy biến khỏi nhà thi đấu.

Lúc cầu thủ của đội bóng rổ ở bên này lao ra thì chỉ thấy bóng lưng mờ mờ ở phía xa mà thôi, sau đó quay đầu lại, thấy Lâm Khinh Ngữ đang ngồi phệt trên sàn vệ sinh nữ, ánh mắt mọi người nhất loạt nhìn chăm chăm vào cô.

Vương béo mở miệng nói bằng giọng rất ảo: “..... Ý cậu đang nói là bản thân mình hả?”.

Lâm Khinh Ngữ: “.....”

Một tiếng “cót két” vang lên, cánh cửa của gian phòng vừa bị tên biến thái nhìn trộm lúc nãy mở ra, bóng dáng cô độc lẻ loi của Kỳ Yên Nhiên bước ra.

Lâm Khinh Ngữ xoa xoa bả vai hỏi cô ta: “Tên biến thái vừa nãy là ai? Hắn nhìn trộm cậu phải không? Cậu cứ để mặc cho hắn nhìn thế à? Tại sao không kêu lên?”.

Lâm Khinh Ngữ chỉ nghĩ đến việc, trong phòng vệ sinh, bị một tên biến thái dính sát đầu xuống sàn, nhòm trộm cô qua khe cửa bằng ánh mắt ghê tởm, là đã cảm thấy dựng hết cả tóc gáy rồi.

Nhưng đối mặt với những câu truy hỏi của Lâm Khinh Ngữ, sắc mặt Kỳ Yên Nhiên trắng bệch chỉ liếc nhìn cô một cái, rồi gục đầu xuống, lặng lẽ bỏ đi không nói câu nào.

Không nói một câu nào, dù là lời “cám ơn”.

Các thành viên trong đội bóng rổ đưa mắt nhìn nhau, Vương béo hỏi cô: “Trường chúng ta có biến thái thật à, xảy ra chuyện gì thế?”.

Lâm Khinh Ngữ cúi kính xoa xoa bả vai: “Bỏ đi, bản thân cô ấy đã coi như chẳng có gì xảy ra và không nói gì, thì người khác để tâm đến chuyện gì đã xảy ra để làm gì.” Cô gạt đám con trai to cao sang một bên, “không nên quan tâm đến chuyện của người lạ.”

Bước đi tập tễnh với cơn đau trên vai, Lâm Khinh Ngữ bỏ ra khỏi nhà thi đấu.

Tối hôm ấy, Lâm Khinh Ngữ không đến khu rừng nhỏ, vốn dĩ hôm nay là ngày nghỉ phép của cô, nhưng ngày người đọc sách trong phòng ngủ hồi lâu, cô lại cảm thấy vô vị, hôm nay, cô thực sự rất muốn trút bầu tâm sự..... cô muốn đến cái hồ cây đó.

Cô thở dài, đúng lúc đó Tạ Thành Hiền vừa tắm xong bước từ nhà tắm ra, nghe được tiếng thở dài của cô liền vừa lau đầu vừa thuận miệng hỏi một câu: “Hôm nay trong phòng vệ sinh ở khu thi đấu các cậu ồn ào cái gì thế? Đồng đội của tớ nói cậu sang phòng vệ sinh làm biến thái?”.

Nam thần hỏi vấn đề này khiến Lâm Khinh Ngữ cảm thấy có chút lúng túng, cô ho khan một tiếng: “Là tớ nhìn thấy một tên biến thái thì có.”

Tạ Thành Hiền hiếu kỳ hỏi: “Biến thái thế nào?”.

“Một tên biến thái nằm bò trên sàn nhà nhìn trộm người ta đi vệ sinh.”

“Cái gì?” Tạ Thành Hiên vừa nghe xong lông mày liên nhãn tít cả lại, tay ngừng lau đầu hỏi: “Báo cảnh sát chưa?”.

Lâm Khinh Ngữ lắc đầu: “Cô bạn ấy ở lì trong đó không dám kêu.” Cứ nhắc đến đề tài này, là Lâm Khinh Ngữ lại cảm thấy hoang mang khó hiểu, cô quay đầu lại hỏi Vương béo đang chơi điện tử hỏi: “Cậu quen em gái cùng phòng với Kỳ Yên Nhiên, có thấy em gái cùng phòng ấy nhắc nhảm gì đến chuyện Kỳ Yên Nhiên gặp phải rắc rối kiểu như vậy không?”.

“Đã nói là cô ấy rất nổi tiếng rồi mà, cái này có được tính là rắc rối không?”.

“Nếu như là vì thế mà dây vào biến thái, thì cũng tính.”

Lâm Khinh Ngữ còn muốn hỏi thêm hai ba câu nữa nhưng chuông điện thoại của Vương béo đột nhiên vang lên. Nhưng vì đang chơi điện tử đến màn quan trọng, nên cậu ta hét lên với Lâm Khinh Ngữ, “nghe điện thoại hộ tớ phát, nói tớ đang ở dưới tầng tập luyện, không mang điện thoại theo.”

Tập luyện ngón tay thì có..... Lâm Khinh Ngữ bĩu môi với vẻ hơi chán ghét, nhưng vẫn giúp cậu ta nghe điện thoại: “Alô? Ồ, giờ Vương Thần Dương không ở trong phòng, cậu ấy ở tầng dưới luyện tập rồi, ừ, đúng, việc đó..... là người khác trong phòng tớ đang chơi điện tử..... ờ..... được.....”

Lâm Khinh Ngữ tắt máy, nhìn bóng lưng Vương béo vẫn đang rất tập trung nói: “Bạn gái của cậu vừa mới nhờ tớ chuyển lời cho cậu rằng: ‘Tên béo chết tiệt, tôi muốn chia tay với anh’.”

“Hử?”.

Vương Thần Dương chờ người, lập tức quay đầu lại giằng lấy điện thoại trên tay Lâm Khinh Ngữ, vội vội vàng vàng gọi lại, nhưng rõ ràng là

bên kia không chịu nghe máy.

Vương Thần Dương rối trí: “Trước giờ gấu nhà tớ chưa từng nhắc đến chuyện chia tay bao giờ.”

Xưa nay Lâm Khinh Ngữ không còn lời nào để nói với kiểu con trai trong đầu chỉ có game này, giờ phút này cũng chỉ biết khuyên một câu: “Chia tay đi, để cho con gái nhà người ta một con đường sống.”

Tạ Thành Hiên cũng vừa lau đầu vừa cười cậu ta. Anh chàng trâu bò thường xuyên về muộn, nghe thấy chuyện của Vương Thần Dương, cùng cười giễu một trận tới bờ, đợi đến khi tắt đèn, ai nấy đều đi ngủ cả. Chẳng ai thừa thời gian để đi quan tâm đến chuyện một nữ sinh xa lạ sau khi gặp phải một tên biến thái sẽ tiếp diễn ra sao.

Trước khi ngủ Lâm Khinh Ngữ có nghĩ ngợi một lúc, nhưng nghĩ tới thái độ của cô gái ấy ngày hôm nay, cô cũng dừng lại luôn và ngay.

Cô không thừa hơi đâu đi quan tâm đến những chuyện vặt vãnh mà người khác không muốn mình quan tâm, tất cả những gì cô có thể làm chính ra sống cuộc sống của mình thật tốt, ví dụ như..... ngày mai sẽ phải đối phó ra sao với cái cây yêu phiền phức kia.

Hiện giờ cách duy nhất cô có thể nghĩ ra, đại khái là..... nếu như phản kháng không được, thì cô sẽ..... lấy lòng hấn ta.

Ngày hôm sau, Lâm Khinh Ngữ học xong đúng giờ liền chỗ rừng cây nhỏ.

“Đại thần.” Lâm Khinh Ngữ đứng ở dưới gốc cây hét to, “đại thần, ngài có ở đó không?”

Tô Dật An bị tiếng hét của cô làm cho tỉnh giấc.

Hôm qua hẳn một thân một mình trải qua cuộc sống vô vị nhưng lại an ổn, nếu không phải hiện giờ Lâm Khinh Ngữ đột nhiên đến đây, thì sợ rằng hẳn vẫn còn đắm chìm trong sự an ổn này mãi. Không cần phải sợ hãi sự thay đổi xung quanh mình, trong một thoáng, hẳn thậm chí còn cảm thấy, bản thân đã quen với cuộc sống như thế này.

“Đại thần, tôi mang phân bón đến cho ngài đây có cần tôi bón cho ngài một ít không?”.

Chỉ một câu này thôi, Lâm Khinh Ngữ đã thành công trong việc kéo Tô Dật An đang chìm trong tâm trạng bình yên đến nỗi muốn tu đạo thành tiên về với đời thực: “Cô dám hạ thủ thử xem?”.

Vì thế Lâm Khinh Ngữ lặng lẽ lấy gói phân bón nhỏ từ trong túi quần áo ra: “Tôi chỉ đùa tí thôi mà.”

“Đại thần, hôm nay tuyết đã tan được kha khá rồi, ngài nói xem có cần tôi làm gì không?”.

Vấn đề vừa được nhắc đến, rất nhanh đã giúp Tô Dật An tìm lại được mạch suy nghĩ của bản thân. Hai hôm nay, ngoài trừ việc dùng tay áp lên miếng băng ra, buổi tối sau đấy, Lâm Khinh Ngữ còn làm một chuyện mà trước đó cô chưa từng làm, cô đã nhắc đến hẳn ngay trước mặt hẳn.

“Tô Dật An là ai?” Vì thế Tô Dật An định giúp Lâm Khinh Ngữ nhớ lại một chút về hẳn.

“Một gã giảng viên không có chút đạo đức của người làm thầy, không phân rõ trắng đen phải trái, độc mồm độc miệng bụng da đen tối.”

“.....” Giọng nói của Tô Dật An rất vi diệu, “ồ, ngày hôm đó không phải cô nói, anh ta rất giống anh em của tôi đầu thai đến thế giới loài người sao?”.

Lâm Khinh Ngữ chờ người, hiểu ra mình đã nhất thời sơ ý lỡ lời mất rồi.

Cây yêu này rất có tâm cơ! Lúc đó khi cô nói hăn không hề truy cứu, giờ mới hỏi han tỉ mỉ lại, cô nhất thời đâu có liên tưởng nhiều thứ đến vậy! Vì thế Lâm Khinh Ngữ cười cười nói: “Đại thần, ngài nhất định đã nghe nhầm rồi, sao tôi có thể mang ngài ra so sánh với Tô Dật An được chứ, trong lòng tôi ngài là thần, còn hăn là ác ma chính chủ chính hăng!”.

“Cô hãy chạy mười vòng quanh sân thể dục đi.”

“Hả?”.

“Mười vòng.”

“Tại sao chứ!”.

“Đây chính là chuyện hôm nay cô phải làm, không muốn à?”.

“.....”

Tiên sư cô dì chú bác cậu mợ cái cây yêu khốn khiếp nhà người! Lâm Khinh Ngữ nghiêng răng kèn kẹt, quay người chạy tới chỗ sân thể dục. Mười vòng ư! Cũng phải bốn cây chứ chẳng chơi! Đúng là rèn luyện toàn thân!

Trông thấy Lâm Khinh Ngữ nghiêng răng quay người chạy đi, hiện giờ cô đã coi hăn là yêu quái, nên có lẽ sẽ nghiêm túc chạy mười vòng thật, trong khoảng khắc ấy, Tô Dật An lại có ý nghĩ gọi cô quay lại chém bừa vài câu, sau đó bắt cô ấy vừa chạy ba vòng vừa suy nghĩ cẩn thận cho xong chuyện, nhưng nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ sải bước mạnh mẽ hùng dũng, hăn lại nghĩ, giờ Lâm Khinh Ngữ là con trai, vậy thì cứ để tự cô chạy mười vòng đi.

Ai bảo cô biến thành con trai làm gì.

Lúc Lâm Khinh Ngữ chạy được đến sân thể dục thì vừa đúng vào giữa trưa, mọi người đều đã tới nhà ăn để ăn cơm hoặc về phòng nghỉ ngơi, chỉ có một mình cô chạy trên sân giữa ánh nắng ấm áp của mùa đông, cô vừa chạy vừa mắng cái cây yêu kia tội bời, nhưng lúc chạy được đến vòng thứ hai, cô đột nhiên nhìn thấy ở một góc chỗ xà đơn xà kép trên sân thể dục có hai bóng lưng trông rất quen.....

Tô Hạ cùng với..... một tên khốn.

Chuyện có liên quan đến tên khốn nạn này và Tô Hạ, Lâm Khinh Ngữ vẫn nhớ rất rõ. Hơn một năm trước, chính là vào khoảng thời gian Lâm Khinh Ngữ vừa mới nghỉ học chưa được bao lâu, tên khốn này bắt cá hai tay, nên chia tay với Tô Hạ.

Tô Hạ là một cô gái ngoan ngoãn, từ nhỏ đã được ba mẹ yêu thương chiều chuộng, cuộc sống vô lo vô nghĩ, thành tích của cô ấy cũng luôn nằm trong nhóm đứng đầu, trước đó cô ấy chưa bao giờ đặt chân vào quán bar cả, nhưng từ sau vụ chia tay lần ấy, lần đầu tiên Tô Hạ đến quán bar nơi Lâm Khinh Ngữ làm thêm, nốc rượu suốt cả một tối, khóc suốt cả một đêm, rồi phun ra một loạt những mẫu chuyện rời rạc, cuối cùng say đến bất tỉnh nhân sự.

Tình yêu có thể gây ra những thương tổn cho con người ta trong cuộc sống thực tế nhiều đến mức nào, đây cũng là lần đầu tiên Lâm Khinh Ngữ được chứng kiến.

Cô là bạn thân của Tô Hạ, bắt đầu từ trung học, đến lúc hai người cùng thi đỗ vào đại học A kể cả sau này khi Tô Hạ làm nghiên cứu sinh, hai người vẫn thân thiết như xưa, chỉ là chuyên ngành Tô Hạ học hoàn toàn khác với cô mà thôi, lúc cuộc sống của Lâm Khinh Ngữ gian nan nhất, cũng chính Tô Hạ đã luôn ở bên cạnh cùng cô vượt qua, thậm chí còn cho cô sự trợ giúp không gì so sánh được.

Tô Hạ chỉ có duy nhất một khuyết điểm, đại khái là quá mê mải những cuốn tiểu thuyết tình yêu, tiểu thuyết ngôn tình, và luôn mong muốn tình yêu trên thế gian này cũng hoàn mỹ như trong tiểu thuyết. Vì thế hết lần này đến lần khác bất hạnh rơi vào thảm cảnh bi thương khi chia tay.

Lần chia tay đó, cực kỳ bi thảm.

Lâm Khinh Ngữ dừng bước chạy, cũng không muốn để tâm xem cây yêu ở trong khu rừng nhỏ phía xa kia có nhìn thấy mình không, cô chạy tới gần chỗ Tô Hạ. Nghe thấy gã khốn kia nói, “Tối hôm đó tôi uống rượu, xảy ra chuyện với cô chỉ là chuyện ngoài ý muốn, nếu quả thực không nghĩ thoáng thoáng lên được, thì chúng ta chia tay thôi..... ở bên cô tôi thấy mệt mỏi lắm, người tôi thích là cô của hồi mới bắt đầu.....”

Nghe thấy mấy lời này, Lâm Khinh Ngữ đã muốn nổi điên, tại sao thế giới này lại bất công đến như vậy? Con gái phải chịu sự bắt nạt của những kẻ biến thái, sự kỳ thị của môi trường xã hội, sự tấn công tần số cao mỗi tháng một lần của bà dì sinh lý!

Bọn cô sống được cũng không dễ dàng gì, tìm được một người bạn trai mà vẫn canh cánh nỗi lo đâu đâu cũng toàn hố bẫy, rơi xuống thì không ai có trách nhiệm chôn cho.

Bước chân Lâm Khinh Ngữ càng lúc càng nhanh, đứng chặn trước mặt Tô Hạ, đón lấy ánh mắt đầy choáng váng của gã khốn nạn kia, sau đó nện một cú rất mạnh lên mặt hắn, xương ngón tay va chạm kịch liệt với xương gò má, khiến chính bàn tay của cô cũng phải tê đi vì đau.

Gã khốn ấy bị đấm một cú nên loạn choạng, chật vật ngõng phệt xuống đất, khuôn mặt kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy ánh mắt âm u chứa đầy sát khí của Lâm Khinh Ngữ.

“Cái loại rác rưởi không biết hối cải này, thì phải đưa vào lò tái chế lại.”

Cô bẻ bẻ ngón tay, những khớp xương vang lên tiếng “răng rắc”, khiến người nghe dựng hết cả tóc gáy.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Gã khốn ấy ngã ngồi trên đất, phải mất một lúc lâu mới tỉnh táo lại được, đến tận khi Tô Hạ bước ra từ phía sau lưng Lâm Khinh Ngũ, cũng không thấy cô đỡ gã khốn ấy dậy, mà đứng bên cạnh Lâm Khinh Ngũ, ngơ ngẩn nhìn mình.

Lâm Khinh Ngũ quay đầu nhìn Tô Hạ hỏi: “Làm sao? Cậu định xin xỏ cho gã khốn này à!”.

Tô Hạ bị câu quát của Lâm Khinh Ngũ dọa cho giật thót, sau đó trông thấy ánh mắt phần nộ hận sắt không thành thép của Lâm Khinh Ngũ đang nhìn mình, Tô Hạ lại lặng lẽ gục đầu xuống, vén tóc: “Không.....”

Gã khốn đang ngồi dưới đất lập tức nổi cáu phui mông đứng bật dậy: “Thằng nhãi này.....” gã nghiêng răng nghiêng lợi hét một tiếng, suy cho cùng cũng là thanh niên trai tráng đang thì sung sức, bản thân đột nhiên bị người ta xông ra đánh, tạng người của đối phương thoát nhìn cũng tương tự mình, thì sao có thể im lặng chịu thiệt được, gã vung cánh tay, đâm một cú về phía Lâm Khinh Ngũ.

Kể từ lúc Lâm Khinh Ngũ đánh hấn ngã nhào xuống đất cho đến giờ vẫn luôn rất cảnh giác, sợ bị hấn đánh lại, vì thế lúc gã chuẩn bị chuẩn bị động tác, Lâm Khinh Ngũ đã lùi ra sau, thoải mái tránh được cú đâm của gã.

Cú đâm rơi vào khoảng không, nhưng gã khốn nào có chịu thua, sải một bước dài, tay kia vung lên, lại một cú đâm nữa lao nhanh tới. Lâm

Khinh Ngữ muốn tránh, nhưng lại bị một lực rất mạnh kéo sang một bên, Tô Hạ đã đứng chắn trước mặt cô: “Đủ rồi, đừng đánh nữa.”

Gã khốn kia nghe thấy vậy giận quá hóa cười: “Cái gì đủ! Rõ ràng là hẳn đánh tôi trước!”.

Lâm Khinh Ngữ hừ lạnh không chịu yếu thế: “Vì trông mặt mày rất gọi đòn!”.

“Anh (Mày) không đáng bị đánh chắc?” Tô Hạ và Lâm Khinh Ngữ gần như mở miệng đồng thanh nói, cô liếc nhìn Lâm Khinh Ngữ, sau đó lạnh lùng nói với gã khốn kia, “vừa nãy anh nói muốn chia tay, vậy được chúng ta chia tay đi, tôi không thể quay trở lại làm người thuở mới ban đầu anh thích, và đối với tôi mà nói, anh cũng thế. Cậu ấy chẳng qua chỉ giúp tôi đấm anh một cú mà đáng lẽ ra tôi nên tự tay làm mà thôi.”

Gã khốn kia ngẩn người, lập tức ánh mắt nhìn Lâm Khinh Ngữ trở nên rất vi diệu: “Tô Hạ, được đấy, ai đây? Quen từ bao giờ thế?”.

Không đợi Tô Hạ trả lời, Lâm Khinh Ngữ nhìn gã bằng ánh mắt đầy coi thường nói: “Một thằng khốn nạn mà cũng xứng hỏi xem tao là ai cơ à?” Cô cương quyết túm chặt lấy cổ tay Tô Hạ, kéo đi, “đi thôi, loại người này nhìn nhiều là thấy nhồi máu cơ tim.”

Tô Hạ cũng cứ thế mà nhắm mắt nhắm mũi đi theo sau Lâm Khinh Ngữ. Còn gã khốn kia thì vẫn đứng nguyên xi chỗ cũ không tiếp tục đuổi theo nữa.

Lúc ra khỏi sân thể dục Tô Hạ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tên nam sinh ấy đi ra bằng cửa khác như thể chưa từng có việc gì xảy ra, không may may có chút lưu luyến.

Lâm Khinh Ngữ cứ thế, lôi Tô Hạ từ sân thể dục cho đến khi đến nhà ăn số hai của trường, mới chịu dừng bước.

Hiện giờ chân cô rất dài, đi đường lại nhanh, lôi kéo khiến Tô Hạ phải chạy bằng những bước ngắn mới theo kịp được, lúc này dừng lại rồi, Tô Hạ thở hắt hà hốt hển, trên trán lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng: “Lâm Thanh Vũ?”.

Tiếng gọi này có hơi nằm ngoài dự liệu của Lâm Khinh Ngữ, nhưng phân tích cẩn thận một lúc, thì lại thấy hợp tình hợp lý ngay. Suy cho cùng thiết đặt của thế giới này cũng không có gì khác biệt so với thế giới trước.

Trong thế giới trước đây cô là bạn trung học với Tô Hạ rồi phát triển thành bạn thân, vậy thì “Lâm Thanh Vũ” ở thế giới này nhất định cũng từng là bạn hồi trung học với Tô Hạ, chỉ là có khả năng do khác biệt về giới tính, nên cuối cùng không thân thiết lắm thôi.

“Cám ơn cậu vừa nãy đã giúp tớ!” Tô Hạ nở nụ cười ôn hòa nói, “bạn học cũ vẫn cứ đáng tin hơn, hồi trước nghe nói cậu cũng thi đỗ vào đại học A, nhưng học đã được hơn hai năm rồi mà tớ chưa gặp cậu lần nào, lần này khó khăn lắm mới đụng mặt, thì lại để cậu nhìn thấy chuyện như vậy..... đúng là có hơi xấu hổ.”

Tô Hạ khách khí với Lâm Khinh Ngữ như vậy, nhất thời khiến cô không biết nên nói gì, nếu là trước đây, thì có lẽ giờ Tô Hạ đã ôm lấy cô bật khóc nức nở rồi, như vậy thì Lâm Khinh Ngữ có thể ôm lại cô ấy, mắng gã nam sinh khốn nạn kia một trận tơi bời cùng với cô ấy, an ủi cô ấy. Đối với Tô Hạ mà nói, cuộc sống xa cách nhau quá lâu giống như hiện giờ nở nụ cười gượng gạo, nét mặt cố giữ vẻ bình tĩnh, để ứng phó với “người bạn cũ”.

Nghĩ như vậy, đột nhiên Lâm Khinh Ngữ cảm thấy hành động vừa nãy của mình, dựa vào mối quan hệ hiện giờ của cô và Tô Hạ mà nói, có vẻ là dư thừa.

“Thật ra..... cũng chẳng có gì phải xấu hổ cả.” Lâm Khinh Ngữ vắt óc nghĩ ngợi, cuối cùng đành phải lôi ra mấy câu nhạt toẹt vô dụng ra để an ủi, “trong cuộc đời của ai mà không yêu phải mấy gã khốn nạn kiêu đó.”

“Đúng vậy, có ai là không yêu phải mấy gã khốn nạn đâu.” Cô ấy nói xong mấy câu này, khoe miệng rõ ràng là đang cười, nhưng hốc mắt lại đỏ ửng, “nhưng cũng chỉ đến khi bàn là lên người mình, mới biết nó đau đớn đến mức nào.”

Lâm Khinh Ngữ im lặng.

Tô Hạ hít vào một hơi thật sâu, mỉm cười khoát khoát tay, “Mình đi trước đây, lát nữa buổi chiều còn có tiết học. Hôm nay thật sự rất cảm ơn cậu đã giúp mình. Trông giống anh hùng lắm đấy.”

Nhìn bóng lưng nhẹ nhàng thanh thoát rời đi của Tô Hạ, đột nhiên phản ứng của Lâm Khinh Ngữ trở nên rất ảo, chuyện cô làm ngày hôm nay, đối với một Tô Hạ thoát nhìn thì có khí chất của nữ thần, nhưng trên thực tế lại cô gái với nội tâm thiếu nữ khiến người ta giật gân, liệu có tính kích thích nào không nhỉ.....

Nhưng, tạm thời gác lại đã, ở thế giới trước đây, biểu hiện khi thất tình của Tô Hạ bị thảm đến cỡ nào chứ, hiện giờ tốt xấu gì cũng phải thông thả kéo dài cỡ một hai tháng, đợi qua một hai tháng, nói không chừng chuyện giúp đỡ cô ấy ngày hôm nay, cô ấy cũng quên luôn rồi.

Lâm Khinh Ngữ nghĩ thầm, quay đầu lại thấy nhà ăn, liền đi vào làm bữa cơm, đợi đến khi no bụng rồi, cô vui vẻ định trở về phòng ngủ, nhưng vừa rời khỏi bàn ăn, cô liền chết đứng như bị sét đánh, tiêu rồi, mười vòng..... vẫn chưa chạy xong.

Cô móc điện thoại ra xem thời gian, đã hơn một tiếng trôi qua rồi..... Cho dù cô có dùng tốc độ rùa bò thế nào đi nữa, thì đến mười lăm vòng cũng chạy xong chứ đừng nói mười vòng.

Mồ hôi trên trán vã ra như tắm, nghĩ bụng không biết cái cây yêu kia có đang đâm kim vào hình nhân nguyên rủa cô không nữa. Cô đang cân nhắc đến việc có nên dứt khoát chạy tới chém gió tin tình báo quân sự, qua mắt cái cây yêu này cho êm chuyện không.....

Nhưng nghĩ đến chuyện ngay cả việc cô học lớp nào giờ nào cái cây yêu đó đều biết cả, nên cô lại thôi cái suy nghĩ bí quá hóa liều ấy đi.

Đang sầu đời, thì đột nhiên chuông điện thoại trong túi vang lên, một cái tên xa lạ hiện lên trong điện thoại, cô bắt máy, sau đó tất cả những chuyện còn đang băn khoăn lúc vừa nãy, trong chớp mắt biến thành chuyện vặt.

Mẹ cô đi trên đường bị đụng xe, xương đùi bị gãy, bệnh viện gọi điện thông báo cho gia đình tới chăm sóc.

Trong thế giới này, mẹ của cô chỉ có duy nhất một đứa con là cô, người cha đã mất khi cô còn nhỏ, Lâm Khinh Ngữ cũng không có em trai.

Việc mẹ bị đụng xe Lâm Khinh Ngữ vẫn còn nhớ, chỉ là cô nhớ ở trong thế giới trước, lúc bệnh viện thông báo mẹ cô đang nằm trên giường bệnh, cô chỉ gọi điện cho em trai, dặn dò vài câu, chứ không đi thăm.

Cô bận làm thêm, bận kiếm tiền. Hơn nữa vào thời điểm đó mối quan hệ giữa cô và mẹ, dường như căng thẳng và xấu đến cùng cực.

Còn hiện giờ, ngoại trừ cô ra, không còn ai có thể đến chăm sóc mẹ cả.

Lâm Khinh Ngữ vốn là người của thành phố X, học trường đại học ở trong thành phố, nên giờ ra khỏi cổng trường, chẳng qua cũng chỉ là bắt một chuyến xe là tới được đến bệnh viện luôn.

Sau khi hỏi số phòng ở quầy lễ tân xong, Lâm Khinh Ngữ chần chừ hồi lâu, cuối cùng cũng gõ cửa phòng bệnh, vừa đẩy cửa bước vào, thì thấy trong phòng có ba giường, mẹ cô, bà Phan Quyên đang nằm ở giường trong cùng, trên một cái giường khác có một cô gái tầm hai mươi tuổi đang ngồi.

Lâm Khinh Ngữ gật đầu coi như chào hỏi, sau đó gọi một tiếng: “Mẹ.”

Bà Phan Quyên lập tức mở mắt: “Sao con lại tới đây?” Bà ngỡ ngàng muốn ngồi dậy, Lâm Khinh Ngữ không để ý, cô gái bên cạnh liền nhắc nhở một câu: “Đỡ mẹ cậu ngồi dậy đi.”

Đến lúc ấy cô mới chịu giúp một tay: “Bệnh viện gọi điện thoại cho con.”

Bà Phan Quyên ngồi lên, không mấy may trách móc thái độ hờ hợt lúc nãy của cô, nắm lấy tay cô bắt đầu hỏi: “Trời ạ, có phải đã làm nhờ nhàn việc học của con không, tiết học chiều nay thì sao? Mẹ chỉ bị thương nhẹ thôi, đâu cần gọi con đến, ngày mai là có thể xuống giường về nhà được rồi.”

Lâm Khinh Ngữ cảm nhận được sự ấm áp trong lòng bàn tay bà, cuối cùng cũng ngồi xuống nói: “Vừa hay đang là giờ nghỉ trưa ạ.”

“Ồ.” Bà Phan Quyên đáp lại một câu, rồi lại bắt đầu hỏi không ngừng nghỉ về tình hình khi ở trường của cô, hỏi từ chuyện tại sao cuối tuần trước không về nhà, đến tuần sau về nhà muốn ăn món gì.

Giữa những lời căn nhắc liên miên của mẹ, đột nhiên Lâm Khinh Ngữ nhớ đến hồi lớp 11.

Có một lần em trai cô Lâm Bân gây chuyện, nhà trường muốn đuổi học nó, đây đã là trường thứ ba cả nhà tìm cho nó rồi, nếu tiếp tục bị đuổi nữa thì sợ rằng chẳng có trường nào trong thành phố X này chịu nhận Lâm

Bân vào học nữa. Phan Quyên đã phải xin xỏ rất nhiều, chi rất nhiều tiền, trường học mới miễn cưỡng giữ Lâm Bân lại để quan sát.

Xử lý chuyện này xong, thì Phan Quyên mệt đến mức phải vào nằm viện.

Lâm Khinh Ngữ khi đó đang học năm thứ nhất buổi tối liền kéo Lâm Bân vào viện, Lâm Bân nhận sai xong, Phan Quyên liền tha thứ cho nó, sau đó bảo Lâm Khinh Ngữ ở lại chăm sóc mình.

Chăm sóc Phan Quyên một hai ngày thì không có vấn đề gì, nhưng ngày nào cũng như vậy, khiến việc học hành của Lâm Khinh Ngữ bị gián đoạn, vừa hay lúc đó là thứ sáu, Lâm Khinh Ngữ có một trận thi đấu, cô vội vàng muốn tới tham gia, nhưng thân thể của Phan Quyên cần kiểm tra, nên bà giữ cô lại không cho đi, Lâm Khinh Ngữ không chịu, vì thế hai mẹ con liền xảy ra tranh cãi.

Lâm Khinh Ngữ cảm thấy rất vô lý: “Mẹ bảo Lâm Bân xin nghỉ tới chăm sóc mẹ một ngày cũng đâu phải là chuyện không thể!”.

Nhưng Phan Quyên lại dùng dùng nỗi giận: “Sao đứa con gái như con lại chẳng hiểu chút lý lẽ nào thế! Mẹ khó khăn lắm mới xin nhà trường đừng đuổi học em trai con, giờ nó đang học ở trường, sao có thể tùy tiện xin nghỉ được! Cái trận thi đấu gì đó của con, chẳng liên quan gì đến thành tích cả, ngày nào cũng chỉ biết làm mấy thứ nhố nhăng vớ vẩn, con gái mà mạnh mẽ hiểu thẳng như vậy, chẳng hay ho gì đâu! Sau này con còn phải lấy chồng sinh con nữa, phải sửa cái tính bướng bỉnh đó đi, mẹ không cho con đi!”.

Lâm Khinh Ngữ cảm thấy vô cùng tủi thân, nhưng lại trông thấy y tá đang đưa bà Phan Quyên đi kiểm tra lại, Lâm Khinh Ngữ cảm thấy, bất kể có thể nào đi chẳng nữa thì đều là mẹ của mình, nếu bảo cô cứ phớt lờ cơn

giận của bà Phan Quyên, chạy đi tham gia thi đấu, thì cô vẫn không thể làm được.

Vậy nên Lâm Khinh Ngữ đành phải gọi điện cho cố vấn trường học để xin lỗi, đây là cuộc thi mà cô đại diện cho trường cấp 3 của mình tham gia thi hùng biện ngay tại trường, trước đó đã phải trải qua vô số những cuộc tuyển chọn, cô phải trở hết tài năng của bản thân, mới được phó thác trọng trách này, vậy mà đến thời điểm quan trọng cô lại.....

Cuối cùng, nhà trường đã gửi bài diễn thuyết do cô chuẩn bị cho tuyển thủ thay thế. Đến lúc ấy chuyện đó mới được giải quyết.

Tuy nhiên trên thực tế còn khướt chuyện này mới được giải quyết, đặc biệt là sau đó, Lâm Khinh Ngữ biết được rằng, tuyển thủ thay thế là Lý Tư Hà, hơn thế lúc đó Lý Tư Hà còn dùng bài diễn thuyết của cô giành được giải nhất của trường, khiến cô lại càng tức hơn. Sau khi xảy ra vụ náo loạn với Lý Tư Hà hồi năm ba, việc chấp tay dâng giải nhất cho Lý Tư Hà càng trở thành cái xương cá trong bóng ma tâm lý của cô, cứ hễ nghĩ đến là thấy hối hận, cáu giận, và tủi thân.

Nỗi tủi thân vì mẹ mình mà ra.

Tất cả những chuyện đã qua dường như đang ở ngay trước mắt, lúc này từng câu từng chữ của bà Phan Quyên, thậm chí là dấu câu khi ngắt nghỉ như đang đánh xuống đầu Lâm Khinh Ngữ, khiến cô không thể nào kiềm chế được cảm giác so sánh.

Do bà Phan Quyên nói quá lâu, nên Lâm Khinh Ngữ đành cắt ngang lời bà: “Mẹ.”

Bà Phan Quyên lập tức dừng lại: “Sao con?”.

Lâm Khinh Ngữ trầm mặc rất lâu, lâu đến độ bà cứ tưởng cô không biết nói chuyện, cô hỏi bà: “Nếu con là con gái, mẹ có còn bảo con không

cần lo cho mẹ, bản thân quay về trường học tiếp nữa không?”.

Bà Phan Quyên nghe thấy những lời này, ngấn người ra một lúc, sau đó mỉm cười vỗ vỗ lên tay cô: “Ngốc quá, con là con trai hay con gái, mẹ đều thích cả.”

Lâm Khinh Ngữ nghe thế, nhưng cả người lại cảm thấy ớn lạnh.

“Nhưng đúng là con trai phải nỗ lực hơn con gái mới tốt, sau này con gái chỉ cần chăm lo quán xuyến gia đình là được rồi, nhưng con thì phải gánh vác cả gia đình lẫn công việc.”

Lâm Khinh Ngữ nhếch miệng mỉm cười: “Ồ, được, vậy con quay về trường học tiếp đây.”

Nói xong, cô không lưu lại phòng bệnh thêm một giây nào nữa, mà sải bước ra ngoài luôn. Cô không màng đến ánh mắt đầy kinh ngạc của mẹ mình, cũng không để tâm đến cái nhìn chăm chú của cô gái bên cạnh, cô cứ thế bước nhanh ra ngoài, sau đó đứng thờ dốc ở bên ngoài hành lang bệnh viện.

Từ rất lâu trước đây, cô đã nghĩ nếu có một ngày bản thân biến thành con trai thì tốt biết bao, nhưng hiện giờ khi giấc mơ đã trở thành hiện thực, cô lại hốt hoảng phát hiện ra, thì ra, từ đầu đến cuối chính cô không thể buông bỏ được cái thân phận con gái của mình.

Vẫn cứ cảm thấy tủi thân cho chính mình, không cam tâm, phẫn nộ, đấu tranh và còn..... đau khổ nữa.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Editor: Hijushima

Lúc Lâm Khinh Ngũ ngồi xe buýt về tới trường học đã là sáu giờ chiều rồi.

Mùa đông trời thường tối sớm, cô đi trên sân trường im lặng không nói gì, bạn học xung quanh nhón nha nhón nháo, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, không có ai sẽ phí sức để ý đến cô.

Cô cứ một đường không nói như vậy đi tới rừng cây nhỏ, từng bước từng bước, tâm trạng ủ dột đi tới dưới tàng cây lớn, cúi đầu nhìn mặt đất, vẫn không nói một lời như cũ.

Sau khi Tô Dật An dạy dỗ Lâm Khinh Ngũ chạy vào lúc trưa, đợi cả buổi chiều, anh đã suy đoán rất nhiều khả năng có thể xảy ra khi Lâm Khinh Ngũ trở về, cũng đã chuẩn bị ứng đối xong xuôi hết.

Anh nghĩ có thể cô lười biếng không chạy hết mười vòng, nên mới phải lén lén lút lút cẩn thận đi tới đây quan sát anh, cũng có thể là phát hiện thân phận thật sự của anh, cho nên sẽ tức giận chạy tới chỉ trích anh, thậm chí cũng từng nghĩ rằng lúc cô đang chạy bộ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bị thương, nên sẽ tỏ vẻ tội nghiệp chạy tới đòi sự thông cảm.

Điều duy nhất anh không nghĩ tới là, lúc Lâm Khinh Ngũ trở về, lại sẽ mất tinh thần như vậy.

Trong ấn tượng của Tô Dật An, Lâm Khinh Ngữ khi còn bé rất hoạt bát thiện lương, ấm áp như mặt trời bé con, sau khi lớn lên, Lâm Khinh Ngữ quen thói cẩn thận, lời nói sắc bén, là người cay nghiệt, nhưng con người vẫn đầy mạnh mẽ, cô rất ít khi như bây giờ, lê bước chân như đang viếng mộ, khắp người như bị thoa lên một lớp bụi, âm đạm không ánh sáng.

Cô im lặng đến mức làm cho anh đột nhiên cũng không biết nên dùng loại giọng điệu gì để mở miệng nói chuyện với cô.

"Đại thần." Cô kêu một tiếng, "Tôi có chuyện muốn chia sẻ."

"Cô đi xuống khỏi người tôi trước đã."

Vào lúc Tô Dật An nói lời này, Lâm Khinh Ngữ đập đập lên rãnh của anh, sau đó thuần thục vói đầu vào bên trong hốc cây của anh.

Tô Dật An: "....."

Mặc dù lúc này trên mặt Lâm Khinh Ngữ viết "Tôi rất khổ sở, tôi rất bi thương, tôi cần bày tỏ", nhưng Tô Dật An vẫn muốn mọc ra một cái chân có thể động đậy, đập cô xuống khỏi người mình.

Có chuyện thì cứ nói bình thường, có việc thì cứ cẩn thận bình thường đi, anh có thể không truy cứu đến cùng thì chiều nay đã xảy ra chuyện gì, nhưng đừng có tùy tiện động tay động chân thăm dò vào chỗ sâu trong thân thể người khác có được hay không?

"Tôi nhớ ba."

Lâm Khinh Ngữ mở đầu bằng một câu nói như vậy, trái tim Tô Dật An lặng yên trong nháy mắt.

Tô Dật An đã biết đến về tình huống gia đình của Lâm Khinh Ngữ, anh có quyền tìm hiểu hồ sơ của học sinh mình dạy. Trên hồ sơ của Lâm Khinh Ngữ, cột về ba điền hai chữ "Đã mất".

Hai chữ bình thường đến cỡ nào, nhưng đối với người trong cuộc mà nói, năm đó đã phải trải qua sự đau lòng khó chấp nhận đến thế nào, cuộc sống có thay đổi lớn ngập trời như thế nào, chỉ có chính bọn họ mới biết.
diễn*đàn;leeQuys”đôn_Hijushima

"Tôi rất nhớ ba!" Lâm Khinh Ngữ ở trong hốc cây hô một tiếng, ngay sau đó giống như không còn hơi sức, dựa vào thân cây ngồi xuống trên rễ cây.

Ban đêm yên lặng, Tô Dật An đáp lại một câu: "Người đừng nên quá mức chấp nhất với quá khứ." Lời vừa ra khỏi miệng, Tô Dật An cũng đã biết mình vừa nói một câu vô nghĩa.

Lý luận suông thì ai mà không biết, nếu ai ai cũng lôi lý luận suông ra nói là sẽ giải quyết hoàn hảo được mọi chuyện, vậy thì có lẽ trên đời này đã không có thứ gọi là "Lý luận suông" rồi.

Lâm Khinh Ngữ nghe vậy cười một tiếng: "Trước kia ba tôi rất tốt với tôi, tôi gây họa ở bên ngoài ông sẽ giúp tôi, lúc tôi bị mẹ dạy dỗ ông cũng sẽ giúp tôi, em trai đánh nhau với tôi, ông cũng không thiên vị em trai."
diễn*đàn(hijushima)lê!quí\$đôn

Cô đặt đầu trên hốc cây, "Tôi từng nghĩ rất nhiều lần, nếu như ông vẫn còn, chắc tôi cũng sẽ không sống thành như vậy. Tôi cảm thấy mình thật xấu xa, có lúc thậm chí sẽ trách ba, năm đó tại sao lại không giữ gìn bản thân tốt một chút, tại sao phải rời đi sớm như vậy, để lại tôi cùng với hai mẹ con kia....." Lâm Khinh Ngữ không cảm xúc nâng khóe miệng, "Tôi cùng với hai mẹ con kia..... Đây có phải là một cách nói rất lạ lùng hay không?"

Nhưng sự thật chính là như vậy. Sau khi ba đi, tôi liền cảm thấy mình là một tồn tại hoàn toàn dư thừa."

"Anh biết cái gì gọi là dư thừa không? Là rau chân vịt bên trong món trứng chiên cà chua, tòi trong giò đông lạnh. Còn có người mẹ đang vui vẻ vì có bầu con trai nhưng sinh ra lại là con gái." Tô Dật An chỉ cảm thấy giọng điệu khi nói những lời này của Lâm Khinh Ngữ lạnh lùng đến gần như có thể đâm anh đau nhói, nhưng Lâm Khinh Ngữ lại hoàn toàn không có tự giác, cô vẫn nâng khóe miệng lên cười như cũ, gần như tàn nhẫn đưa ra câu kết cay nghiệt đối với bản thân, "Những thứ đó đều sẽ bị lựa ra vứt đi."

Nói tới đây, Tô Dật An đại khái đã có thể tưởng tượng ra chuyện gì xảy ra trên người Lâm Khinh Ngữ vào buổi trưa. Nhưng tổn thương đến từ gia đình như vậy, người ngoài vốn không có cách nào để dùng lời nói giải quyết giúp cô.

Bởi vì tổn thương do lời nói tạo ra có thể trong nháy mắt đâm thẳng vào lòng, còn để một vết thương khép lại, thì cần tới mấy tháng mấy năm thậm chí lâu hơn.

"Đại thần, anh có thể hiểu sự tủi thân khi bị trọng nam khinh không?" Lâm Khinh Ngữ ngẩng đầu nhìn cảnh khô và trời đêm, lầm bầm lâu bầu nói, "Chắc là không đâu nhỉ? Dù sao anh cũng đã sống 8000 năm rồi, có lẽ vốn ngay cả cha mẹ cũng không có nữa ấy chứ?" Lâm Khinh Ngữ thở dài một hơi, nhìn trời, "Vào lúc như thế này, thật sự rất muốn tìm một người ở cùng tôi."

Mong muốn này của Lâm Khinh Ngữ nghe vào trong tai Tô Dật An, giống như có một cái trống đang đánh vang trong hốc cây, âm thanh mạnh mẽ tầng tầng lớp lớp làm rung động thụ tâm của anh.

Nếu như có thể, anh cũng muốn biến thành một con người.....

Tô Dật An lặng yên một lúc lâu, mắt rất lâu để quyết định, cuối cùng mới mở miệng: "Thật ra thì, cô có thể cùng tôi....."

"Tôi muốn tìm một người có cuộc đời còn thê thảm hơn tôi." Lâm Khinh Ngữ mở miệng cùng lúc với Tô Dật An, cô cũng không cần thận nghe lời nói của Tô Dật An, mà cắt đứt anh, tự nhiên nói tiếp, "Nghe cuộc sống bi thảm của người đó thử xem, có so sánh, như vậy, có lẽ tôi sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều đó."

Tô Dật An: "....."

Cái người tên là Lâm Khinh Ngữ này, thật sự là không đáng giá đồng tình!

Hoàn, toàn, không, trị, được!

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Lâm Khinh Ngũ đứng lên, vỗ vỗ thân cây: "Chia sẻ với anh một trận, tôi đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều rồi! Cám ơn anh! Hôm nay tôi đi trước đây." Lâm Khinh Ngũ nhảy xuống rễ cây, đi hai bước, lại quay đầu lại, "Đúng rồi, anh nói anh sẽ nguyên rủa người khác, thật ra là giả đúng không?"

Lâm Khinh Ngũ ngẩng đầu nhìn anh: "Cả buổi chiều tôi không tới, vậy mà anh còn chưa ra tay, bình thường nhìn anh cũng không phải là một người tốt tính, cho nên chắc là anh không biết nguyên rủa gì gì đó nhỉ? Cần thận nghĩ lại, mấy ngày nay anh trừ nói chuyện thì hình như cũng chưa từng làm chuyện gì khác, có phải anh trừ nói chuyện, cái khác đều không làm được, đúng không?"

Không phải cô đang ở trong một cơn suy sút uể oải à? Tại sao đột nhiên lại phản ứng kịp vào thời điểm này?

Chỉ có điều phản ứng kịp cũng không sao, Tô Dật An còn chuẩn bị một sọt lớn lời lừa dối cô.....

Nhưng anh còn chưa kịp nói ra câu nào, Lâm Khinh Ngũ đã đứng dưới tàng cây, vỗ vỗ thân cây của anh, một dáng vẻ cô rất hiểu nói: "Tôi hiểu rõ tôi hiểu rõ, tôi hiểu nỗi khổ sở của cụ già ở goá, có điều anh đừng dùng mấy thủ đoạn hạ lưu như vậy dọa tôi sợ được chứ! Mấy ngày nay anh nghe tôi phàn nàn đủ thứ chuyện, có trợ giúp rất lớn đối với việc khôi phục tâm tình của tôi, sau này cho dù anh không uy hiếp tôi, tôi cũng sẽ tới thăm anh, đừng gấp gáp, đừng đau lòng."

Tô Dật An dùng âm điệu lạnh nhạt nói: "Cô nghĩ nhiều."

Lâm Khinh Ngữ vẫn chỉ nhẹ nhàng vuốt anh như cũ: "Anh rất cô đơn, tôi hiểu rõ, ngày mai tôi cũng sẽ trở lại thăm anh." Cô nói xong, hôn một cái vào lòng bàn tay của chính mình, sau đó dán tay vào trên thân cây, xem đó như một cái hôn gió vui đùa, "Gặp lại nha!"

Nhưng Lâm Khinh Ngữ đã quay người đi không biết, thậm chí ngay cả bản thân Tô Dật An cũng không biết, sau khi bị buộc tiếp nhận nụ hôn gió này, mặt của anh, nóng bao nhiêu, hồng bao nhiêu.

Rõ là.....

Quá láo xược.d,đ.L@Q*Đ

Cả đêm lòng dạ lộn xộn, Tô Dật An ngủ rất không yên ổn, đợi đến khi mặt trời ngày thứ hai mọc lên, chiếu vào trong rừng cây nhỏ, Tô Dật An vừa mở mắt ra, chỉ cảm thấy ánh mặt trời chói đến đau mắt, anh gần như là lập tức lại nhắm hai mắt lại.

Nhưng mới chỉ nhắm mắt không quá mấy phút, một hồi chuông di động ồn ào đã phá vỡ sự yên tĩnh của buổi sáng sớm, làm chim trong rừng giật mình bay đi.

Tô Dật An bị hồi chuông này làm cho không thể ngủ tiếp, chỉ đành phải đưa tay tìm kiếm theo bản năng, sau đó mò được di động, nhận điện thoại: "A lô?"

Đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nữ rất rõ ràng: "A lô? Thầy Tô."

Thư ký giáo vụ.

Trong đầu Tô Dật An lập tức hiện ra một khuôn mặt người phù hợp với giọng nói này, sau đó anh đột nhiên mở mắt, mặc kệ ánh mặt trời có chói mắt bao nhiêu đi nữa, cũng không nhắm lại.

Anh cứ nằm thẳng tắp trên mặt đất như vậy, nhìn trời xanh mây trắng, nghe chim chóc hót gáy, sau đó mặc cho giọng nữ trong di động kêu la nhắc nhở: "Sáng hôm nay anh có giờ dạy, anh quên à, ở phòng 102 của dãy lầu học thứ ba thuộc khu A. Các học sinh nói đã ở trong lớp đợi mười lăm phút rồi."

Tô Dật An cầm điện thoại di động, đứng dậy, d,đàn(lê%quý@đôn_hijushima

Bốn phía vẫn là một bãi cỏ, là rừng cây nhỏ mà anh đã nhìn đến thành thói quen, nhưng sáng hôm nay lại hoàn toàn khác với lúc trước.

Anh thật sự lại biến trở về làm người.....

Mặc một bộ quần áo bình thường hay mặc, điện thoại di động ở trên người, ví tiền chìa khóa cũng đều ở đây, anh giống như từ trên trời rơi xuống, rơi vào chỗ này.

Chung quanh là một mảnh cây non thấp lùn, cũng không có cái cây lớn mà anh đã "ở tạm" lúc trước, anh quay một vòng tại chỗ, nhìn hoàn cảnh xung quanh, cũng đang xem xét kỹ lưỡng bản thân.

Tại sao lại biến về? Biến về bằng cách nào? Lại là đột nhiên xảy ra biến hóa trong một đêm? Trong đầu óc anh đưa ra vô số câu hỏi trong cùng một lúc, anh vừa suy xét từng chi tiết khi ở chung với Lâm Khinh Ngữ đêm qua, vừa nghĩ không biết hiện giờ biến hóa cụ thể là như thế nào. Không biết bây giờ đến cùng thì anh đang ở thế giới nào, là thế giới có "Lâm Thanh Vũ", hay là thế giới có "Lâm Khinh Ngữ".

"Thầy Tô..... Thầy Tô?" Giọng nói trong điện thoại kia ngừng dò hỏi, "Anh đang ở đâu? Có phải tín hiệu không tốt hay không?"

"Không có." Tô Dật An gần như lập tức bình tĩnh lại ngay, "Mười phút sau tôi sẽ đến phòng học."

Cúp điện thoại, Tô Dật An vỗ vỗ cây cỏ dính vào trên người, cách một tuần, cuối cùng anh lại một lần nữa bước đi bằng hai chân của chính mình, anh bước nhanh ra khỏi rừng cây nhỏ, chỉ có điều vào lúc sắp rời khỏi rừng cây, anh lơ đãng nhìn lại một cái, chỉ thấy chỗ anh ở lúc trước, đã trống tuếch, cái gì cũng không có.

Trái tim không hiểu lại nổi lên một chút khó chịu.

Anh không thích thay đổi.

Sau khi rất vất vả mới quen với cuộc sống của một cái cây lớn thì lại biến trở về làm người, mặc dù đủ vui mừng, nhưng cũng đủ làm cho anh bồn chồn không yên. Nhưng thời gian sẽ không nhân từ dừng bước để chờ đợi người không quen từ từ quen với cuộc sống.

Anh chỉ có thể quay đầu rời đi, đi nhanh về phía dãy lầu học thứ ba.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Editor: Serena Nguyen

~ Chúc mừng năm mới ~

Lâm Khinh Ngũ làm công tác tư tưởng cả đêm, quyết định quý trọng cuộc sống không dễ mà có được ở hiện tại. Vì vậy rạng sáng ngày hôm sau cô rời giường sớm một chút, bỏ kế hoạch học tập ra, kế hoạch này mới tiến hành được mấy ngày đã bị sự xuất hiện của cây yêu quái làm gián đoạn, cô nghĩ bắt đầu từ hôm nay phải tiếp tục phấn đấu.

Quyết tâm xong, cô đến canteen ăn sáng thật ngon, lên lớp.

Nhưng cô không ngờ, hôm nay quá cả nửa tiếng rồi, giáo sư cũng chưa tới!

Sinh viên trong phòng học mạnh ai nấy chơi, xem tiểu thuyết, chơi điện thoại di động, nói chuyện phiếm, ngủ, Lâm Khinh Ngũ nhìn bốn phía, chợt có một loại cảm giác nóng nảy vì bị làm chậm trễ, cô lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, 8 giờ 26 phút.....

Chờ đến lúc sắp không nhịn được, cửa sau của phòng học bị đẩy ra.

Các sinh viên ngồi cuối vừa nhìn, bắt đầu đánh động cho nhau biết: "Giáo sư tới." Vì vậy, tiếp theo chính là một chuỗi âm thanh cất đờ loạt xoạt. Lưu loạt như máy gặt cuối mùa thu, như đoạn nhạc dạo chào mừng giáo sư.

Hôm nay Lâm Khinh Ngữ mới biết, thì ra là vị giáo sư già này có ảnh hưởng với các bạn học như vậy.

Kể cả nhìn bộ dạng uy nghiêm của giáo sư, bây giờ Lâm Khinh Ngữ vẫn hết sức không vừa lòng với ông ấy.

Lúc trước Tô Dật An dạy môn này, mặc dù hay nhắm vào cô, nhưng đầu gì Tô Dật An chưa bao giờ lên lớp trễ, dạy học cũng tương đối nghiêm túc, thái độ với ngành học cũng cực kì chuyên nghiệp, sao có thể xảy ra tình trạng trễ nửa giờ như vậy.....

Cô quay đầu bất mãn nhìn "giáo sư già" vẫn còn đi ở lối đi nhỏ lên bục giảng một cái, sau đó, ngậy ngấn cả người.

Tại sao.....

Trong một đêm "giáo sư già" này biến thành trẻ như vậy? Tại sao đáng dấp anh ta giống Tô Dật An vậy? Tại sao bước chân cũng mơ hồ lộ ra hơi thở lạnh lùng sát phạt quyết đoán?

Hơn nữa quan trọng nhất là!

"Giáo sư già" này đi lên bục giảng, thậm chí còn mang theo người bình giữ nhiệt màu hồng, cũng không đặt lên bàn!

Đây căn bản cũng không phải là giáo sư già!

Lâm Khinh Ngữ vỗ bàn, đột nhiên đứng thẳng lên trong phòng học im ắng, hạc giữa bầy gà*.

*hạc giữa bầy gà: nổi bật

Bạn học ở hai bên sợ hết hồn, sửng sờ nhìn cô chăm chăm, chỉ thấy Lâm Khinh Ngữ nhìn chăm chăm giáo sư trên bục giảng.

Mà giáo sư, sau khi đứng vững ở trên bục giảng, để tài liệu xuống, ngược mắt lên, ánh mắt sắc sảo như kim châm, đâm thẳng vào mắt Lâm Khinh Ngữ, bốn mắt chạm nhau.

"Bạn học này." Giọng nói lạnh lạnh vang vọng trong phòng học, "Có vấn đề gì không?"

Lâm Khinh Ngữ ngồi giữa, hàng thứ ba, nháy mắt, toàn bộ ánh mắt trong phòng học đều tập trung trên người của cô. Bị nhiều người nhìn như vậy, Lâm Khinh Ngữ lại trầm mặc nhìn trước mắt người này.

Tô Dật An.

Chính là anh!

Lâm Khinh Ngữ nhớ rõ, lúc trước cô đã tra danh sách giáo viên trên web trường, Đại học A trong thế giới này, vốn không có Tô Dật An, chiều hôm qua môn này do một vị giáo sư già dạy, làm sao hôm nay trường học có thể đột nhiên tạm thời thay đổi người như vậy! Hơn nữa bạn học chung quanh lại không hề cảm thấy bất thường!

Trâu bò Chu Hưng ngồi cạnh Lâm Khinh Ngữ huých khuỷu tay vào đùi cô một cái: "Ngồi xuống, làm gì vậy?"

Đối mặt với giáo sư đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người không hề dị nghị mà đón nhận, chỉ có một mình cô cảm thấy giật mình, điều này khiến cho Lâm Khinh Ngữ nghĩ đến lúc mình mới tới thế giới này.....

"Tô lão sư." Lâm Khinh Ngữ hô lên miệng. Cô nhìn chăm chăm Tô Dật An đột nhiên xuất hiện, "Em muốn biết, tại sao thầy tới trễ nửa tiếng?"

Chu Hưng nhướn mày: "Nổi điên à? Nhanh ngồi xuống."

"Học đại học phải mất tiền, thầy lãng phí thời gian và tiền bạc của em và các bạn học như vậy, hợp lý sao?"

Cả lớp xôn xao.

Lâm Khinh Ngữ nghĩ, có lẽ Tô Dật An cũng là tình duyên đã rơi vào thế giới này, hoặc là thế giới này chợt biến đổi, cho nên Tô Dật An vốn biến mất mới lại xuất hiện.

Mặc kệ là như thế nào, thế giới này sẽ xảy ra những chuyện chắc chắn phải xảy ra, như vậy nhất định Tô Dật An sẽ đến, dù thế nào đi nữa anh ta cũng sẽ trừ cô, vậy không bằng thừa dịp cô có thể nắm giữ quyền chủ động, đánh phủ đầu anh ta.

Coi như không đánh chết cũng phải chơi cho tàn phế.

Oán hận của cô với Tô Dật An thật sự rất sâu đấy.

Lâm Khinh Ngữ cẩn thận dò xét mỗi thay đổi dù nhỏ nhất trên mặt Tô Dật An, cô muốn nhìn ra manh mối gì đó từ nét mặt Tô Dật An, nhưng cuối cùng vẫn chẳng nhìn ra cái gì. Tô Dật An có vẻ vô cùng bình tĩnh lạnh nhạt, thản nhiên ứng đối với chất vấn hùng hổ dọa người của Lâm Khinh Ngữ:

"Xin lỗi các bạn, dậy trễ, tổn thất của tiết học này tôi sẽ báo lên cho phòng đào tạo, quy đổi ra nhân dân tệ, cuối kỳ sẽ trả lại qua tài khoản của các trò, khoản tiền sẽ trừ vào tiền lương của tôi."

Nghe Tô Dật An nghiêm túc nói như vậy, lũ sinh viên cũng kinh ngạc rì rầm.

Lâm Khinh Ngữ cũng ngây ngẩn, không ngờ Tô Dật An lại dùng cách này để xử lý.....

"Mặt khác." Tô Dật An đồng dạc, mặt không biến sắc tim không đập mà nói, "Chính xác mà nói, bị trễ này 26 phút, tôi sẽ bù lại bằng một tiếng sau khi hết giờ."

Lời vừa dứt, phòng học trầm mặc trong phút chốc, đợi mọi người phản ứng kịp, đã nghe thấy tiếng than thở liên tiếp.

Lâm Khinh Ngữ: "....." Phản công của Tô Dật An, thật là âm hiểm!

Một người khác ngồi bên cạnh lập tức ấn Lâm Khinh Ngữ xuống, nhỏ nhỏ nói thầm: "Đại ca à, hôm nay cậu uống lộn thuốc à? Trêu chọc ông ta? Cậu định hại chết cả lũ à?"

Đúng, nghe giọng điệu của các bạn học, Lâm Khinh Ngữ cảm thấy như quay về giờ học ngày xưa của Tô Dật An, cảm giác áp bức căng thẳng.

Lâm Khinh Ngữ ngây ngẩn theo dõi anh, Tô Dật An, đã trở lại thật. Hơn nữa.....

Giọng nói của anh còn quen thuộc như ngày hôm qua còn vang lên bên tai cô!

Cô thật quan tâm Tô Dật An!

Lâm Khinh Ngữ phát điên trong lòng, Tô Dật An làm như không biết, giống như anh sẽ lơ tiếng kêu rên về học thêm giờ của sinh viên phía dưới, anh bình tĩnh mở sách, đây là tuần học thứ mấy, tiết thứ mấy, Tô Dật An chỉ cần suy nghĩ một chút đã biết đại khái tiến trình, giáo án viết trong quá khứ hiện lên trong đầu, anh xoay người viết mấy chữ trên bảng đen, giảng bài đối với anh mà nói cũng không khó khăn, kiến thức ngành học tuôn ra ầm ầm, anh thậm chí còn có thời gian rảnh suy nghĩ đến tiết học tâm lý nghe được trên đường tới đây hôm nay.

8h15, phòng đào tạo gọi điện thoại tới, anh nói mười phút sau đến, thì nhất định mười phút sau sẽ đến, mà lý do 8h26 anh mới đến, hoàn toàn là bởi vì một đoạn bài giảng anh nghe được trên đường, giáo sư giảng bài cũng không tốt, ông ấy dùng giọng nói làm cho người ta nghe mà mệt mỏi nói:

"..... Nguyên vọng của con người hình thành như thế nào? Là lúc sức lực có hạn mà ham muốn lớn hơn năng lực, con người đều có nguyên vọng, là một loại chờ đợi mà thời điểm hiện tại không thể đạt tới, thật ra loại chờ đợi này chính là thiếu hụt trong nội tâm của con người....."

Khi đó Tô Dật An hơi dừng bước.

Đột nhiên, anh nhớ lại một chuyện rất lâu, lâu đến nỗi thậm chí ngay cả kí ức mà khi còn bé nhớ rõ như vậy anh cũng suýt quên mất.

Khi đó anh vẫn còn ở gần Lâm Khinh Ngữ, học chung một trường tiểu học, hai người là bạn thân, gần như là như hình với bóng, mặc dù phần lớn thời gian, là Tô Dật An quán Lâm Khinh Ngữ. Nhưng Lâm Khinh Ngữ cũng không ghét bỏ anh.

Có một lần, tan học, Lâm Khinh Ngữ không muốn về nhà, anh ở ngoài chơi với cô, chơi đến rất khuya, Lâm Khinh Ngữ cũng không muốn về, Tô Dật An mới hỏi cô: "Khinh Ngữ, hôm nay cậu không định về nhà sao?"

"Tớ không muốn về, hôm nay ba đi công tác, không ở nhà, trong nhà không ai quan tâm tớ...tớ không muốn ở nhà."

Tô Dật An vẫn bám đuôi cô: "Vậy cậu đến nhà tớ đi, tớ sẽ quan tâm cậu."

Lâm Khinh Ngữ quay đầu nhìn anh: "Ba tớ nói không thể tùy tiện đến nhà con trai. Chỉ có lấy cậu con trai kia rồi, làm vợ anh ta mới có thể đi."

"Vậy sau này cậu lấy tớ là được rồi."

"Sao tớ phải lấy cậu? Cậu sẽ nghe lời của tớ sao? Tớ ra ngoài làm việc, cậu sẽ ở nhà làm việc nhà giúp tớ sao? Sẽ mua đồ ăn, nấu cơm cho tớ sao, sinh con cho tớ sao?"

Tô Dật An nghiêm trang nói với cô: "Tớ không sinh được em bé, chỉ là những chuyện khác tớ đều có thể làm."

Lâm Khinh Ngữ nhú mày: "Không sinh được em bé thì sao bây giờ, về sau tớ muốn làm đàn ông."

"....." Tô Dật An nhìn cô, "Tại sao? Làm con gái không được sao?"

"Không, mẹ không thích con gái, đồ ngon cũng làm cho em trai ăn, đồ chơi cũng cho em trai chơi trước, tớ đánh nhau với em trai, mẹ cũng không giúp tớ, nếu như tớ là con trai, cũng không nhường nó rồi."

Tô Dật An suy nghĩ trong chốc lát: "Cậu tiếp tục làm con gái có được hay không?" Trong đôi mắt trong suốt của anh đều là hình bóng của Lâm Khinh Ngữ, "Về sau cậu muốn cái gì, tớ đều nhường cậu."

"Tớ không cần cậu nhường, tớ tự cướp, cậu đánh không lại tớ mà."

"....."

Lâm Khinh Ngữ cướp mất quả táo trong tay anh: "Cậu xem đi, ta ăn đây này." Nói xong, cô cắn một cái. Miệng đầy nước, ăn quả táo, cô gái nhỏ cười rục rĩ hơn ánh mặt trời.

Tô Dật An cũng không tức giận, nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng cũng khẽ cười theo Lâm Khinh Ngữ, thật tốt, anh nghĩ, ngày mai còn phải cầm một quả táo tới để cho cô cướp.

"Cậu thì sao?" Lâm Khinh Ngữ vừa ăn quả táo vừa hỏi anh, "Tô Dật An? Cậu đã là con trai, về sau cậu muốn làm cái gì?"

Tô Dật An cúi đầu trầm mặc thật lâu: "Tớ muốn làm một thân cây."

"Cây? Tại sao? Bởi vì có thể kết quả để ăn sao?"

"Bởi vì....." Anh nhìn bầu trời, "Mỗi ngày đều lặp lại, bình bình an an mà lớn lên, từ khi sinh ra đến chết đi, không cần lo lắng hãi hùng với sự biến đổi."

Nhớ lại tới chỗ này, trí nhớ đứt đoạn.

Đang viết phấn không ngừng trên bảng đen chợt ngừng một chút, người đang nghiêm túc nghe giảng bài cũng đều nhìn Tô Dật An, vừa lúc đó chuông tan học vang lên: "Nghỉ giải lao." Anh nói ra ba chữ này, ném phấn. Đi tới cửa sổ cạnh bục giảng, nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

Anh nhìn về phía khu rừng nhỏ kia, anh cảm thấy, hình như anh mơ hồ đoán được lý do anh và Lâm Khinh Ngữ đi tới thế giới này rồi.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Editor: Puck

Mười hai giờ trưa ngày hai mươi sáu, Tô Dật An gần như máu lạnh vô tình bổ sung xong hết thời gian anh bị trể trong tiếng người la lên chết đói liên tiếp trong giảng đường trong nháy mắt, cuối cùng tuyên bố tan học, các sinh viên thu sách, tranh nhau đi ra lớp học.

Lâm Khinh Ngũ lẳng lẳng nhìn Tô Dật An thu dọn sách giáo khoa của anh đầu vào đây. Chu Hưng bên cạnh đã thu xong đồ, hỏi Lâm Khinh Ngũ: “Đi ăn cơm không? Không phải sáng nay thức dậy cậu muốn làm người chăm chỉ sao, xế chiều đến phòng tự học?”

Lâm Khinh Ngũ khoát tay áo: “Cậu đi trước đi, hôm nay tôi có chuyện khác.” Vừa mới dứt lời, thấy Tô Dật An đã thu xong đồ đi ra ngoài giảng đường, Lâm Khinh Ngũ ngay cả chào hỏi cũng chào một tiếng với Chu Hưng, vừa giật túi xách, nhanh như mèo, giống như trộm đi theo.

Cô thật sự hiếu kỳ với việc Tô Dật An đột nhiên xuất hiện.

Cô muốn biết, có phải Tô Dật An giống như cô, để biến hóa chung quanh vào trong mắt, hay vẫn giống như những người khác, luôn sống cuộc sống của mình.

Nếu như là người phía trước, thấy Lâm Khinh Ngũ biến thành đàn ông, sao lại không giật mình đây?

Chẳng lẽ không nhận ra cô? Nhưng ánh mắt kia của anh hoàn toàn không giống như không quen cô! Nếu như là anh, vậy trước nay anh đi đâu? Sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Lâm Khinh Ngữ đi theo sau lưng Tô Dật An vài phút, nhìn phương hướng rời đi của anh, cảm giác hoang mang càng ngày càng đậm, sao anh lại đi về phía rừng cây nhỏ?

Chẳng lẽ anh cũng biết sự tồn tại của cây yêu?

Khoan đã... Cây yêu...

Xuyên qua rừng cây nhỏ, Lâm Khinh Ngữ nhìn phía trước, nơi cây lớn che trời chỉ còn lại một bãi cỏ toàn vẹn, giống hệt bãi cỏ của khu giảng đường mới trong ấn tượng của cô trước đó.

Ngày đông, cỏ xanh xen lẫn khô vàng, đang nắng giữa trưa, ánh mặt trời chiếu ánh sáng vàng trong vắt lên trên.

Mà Tô Dật An đứng giữa một mảnh xán lạn đó, quay đầu, nhìn thẳng vào Lâm Khinh Ngữ đã quên mượn rừng cây nhỏ che giấu hành tung của mình.

Lâm Khinh Ngữ ngơ ngác nhìn mảnh đất kia, cũng nhìn Tô Dật An đứng đó. Sau đó giọng nói của cây yêu chậm rãi trùng hợp với giọng nói của Tô Dật An trong đầu.

Khó trách cây yêu nói chuyện luôn mang theo vị công việc đào tạo con người nồng đậm! Khó trách sau khi cô nói Tô Dật An nói bậy cây yêu lại bắt cô chạy mười vòng! Khó trách thái độ với người cay nghiệt nghiêm túc khiến cho người ta giận sôi!

Hiện giờ Lâm Khinh Ngữ nghĩ lại, lúc đầu trong giảng đường mới không có cây lớn che trời này, là sau khi cô đến thế giới này, mới xuất hiện.

Chỉ có điều sau khi trở thành đàn ông, thế giới của cô gần như mỗi ngày đều phát sinh cái mới trong tam quan * của cô, cho nên cô vẫn không để ý đến điều này...

(*) tam quan: Tam quan nói chung chỉ nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan, đây là cách đại đa số con người nhận thức, chúng biện chứng thống nhất, hỗ trợ lẫn nhau, chân thiện mỹ cao thượng trở thành mục tiêu theo đuổi của tam quan (Baiké)

Thì ra, đây không phải là một cây yêu tự do đi lại, mà là người đi đến thế giới này giống như cô... Tô Dật An!

Chỉ có điều, sau khi cô đến thế giới này thì biến thành đàn ông, mà Tô Dật An... Biến thành thân cây!

Lâm Khinh Ngữ mở to mắt, giọng nói trong đầu quá mức hỗn loạn, trong lúc nhất thời cô không có cảm xúc gì. Chỉ có một giọng nói quanh quẩn trong đầu – con mẹ nó.

“Lâm Khinh Ngữ.” Đứng trên mặt cỏ dốc, Tô Dật An đã lên tiếng, giọng điệu giống như đang điểm danh trên lớp học, “Lại đây, tôi có việc muốn nói với em.”

Ha ha, có việc muốn nói với cô, lời này thật sự nhẹ nhàng linh hoạt gì đâu.

Nhưng Lâm Khinh Ngữ vẫn theo lời đi lên, vừa xắn tay áo, lộ ra cánh tay khỏe khoắn, bước chân thô lỗ như hình chữ bát (八), giống như võ tướng dũng mãnh muốn ra trận giết địch cất bước đến bên cạnh Tô Dật An: “A, ha ha, thật khéo, em cũng có việc muốn nói với thầy.” Lâm Khinh Ngữ xiết chặt ngón tay giống như sắt thép, kìm nén một trận, phát ra âm thanh “Ken két” như sấm đánh, “Giáo sư Tô, hay ngài muốn tôi gọi ngài là cây thân?”

“...”

Cô đứng trước Tô Dật An, chiều cao không kém Tô Dật An bao nhiêu, đàn ông trưởng thành kiểu nữ tính yếu thế trước mặt, đã không còn sót lại chút gì.

Trước khi làm cây, Tô Dật An vẫn chưa có cảm giác như vậy, hiện giờ đột nhiên biến thành người rồi, khẽ đánh giá “thanh niên cường tráng” trước mặt như vậy, anh không khống chế nổi cơ thịt da mặt, kìm lòng không được khẽ nhú mày, chỉ có điều anh vẫn nhanh chóng khống chế nét mặt của mình, giọng nói vẫn lạnh lùng bình tĩnh đáp: “Xưng hô tùy em thích.”

Lâm Khinh Ngữ tự nhiên nắm bắt được vẻ ghét bỏ trong mắt anh ở giây phút đó, cô vẫn có một bụng tức giận với Tô Dật An, giờ phút này áp lực lửa giận cô đọng lại trong thân thể bùng lên như thùng tưới: “Vừa rồi anh ghét bỏ tôi?”

Lâm Khinh Ngữ tới gần một bước, Tô Dật An lễ độ lui lại: “Không có.” Anh dời chủ đề đi, “Bây giờ không phải là lúc rối rắm việc này, tôi tìm được nguyên nhân vì sao chúng ta lại ở thế giới này.”

“Ha ha, thầy cảm thấy bây giờ tôi muốn nghe lý do kia?” Lâm Khinh Ngữ hoàn toàn không để mình bị đẩy vòng vòng, “Tôi tương đối càng muốn biết, giáo sư Tô, mấy ngày hôm trước lúc nói chuyện, thầy nói mình thành một thần từ đâu?”

Bệnh tâm thần đặc biệt đi!

Mặt đối mặt với “Thanh niên cường tráng” hết sức dồn ép kia, Tô Dật An nhú mày lui lại một bước: “Đó là tính toán lợi ích.”

“Đó là quyền lợi của thầy, thầy cũng có vẻ không lo lắng đến quyền lợi của tôi đi đâu!” Lâm Khinh Ngữ như hắt dầu vào bù nhìn, một thân đều

là đồ dẫn cháy, lỗ chỗ, “Ha ha, thầy còn nhớ rõ thầy nói những gì không đại thần? Người được chọn trúng? Thiên cơ bất khả lộ? Thầy còn sống đến tám ngàn năm!”

Tô Dật An: “...”

Không biết vì sao, lúc đó nói chuyện hạ bút thành văn, hiện giờ bị Lâm Khinh Ngữ lựa từng câu từng chữ nói ra, anh đột nhiên có cảm giác xấu hổ thế nào đó...

Chỉ có điều xấu hổ thì xấu hổ, anh cũng sẽ không lộ ra chút gì.

Lời nói dối bị vạch trần chính là một quân cơ domino, một quân ngã xuống, tất cả thành trì bị hủy diệt chỉ trong nháy mắt, nước miếng trong miệng Lâm Khinh Ngữ cũng theo đó mà phát triển mạnh mẽ.

“Tám ngàn năm! Con rùa đen ngàn năm của thầy đã có đủ! Con rùa vạn năm thầy còn thiếu hai ngàn năm! Sao thầy không tiến thêm một bước nói thẳng anh là chín ngàn năm đi! Chờ thêm năm nữa tôi nổ thối thiên hầu * cho thầy, đưa thầy lên thẳng trời gặp bạn tiên của thầy được không! Thầy nói dối nào lớn đến độ có thể mở ra một vũ trụ mới!”

(*) thối thiên hầu: là một loại pháo dùng nguyên lý hỏa tiễn, sau khi đốt thuốc nổ, sau đó phần đuôi có thể phun ra luồng khí, bộ phận chính bay lên, có thể bay lên rất cao, bình thường trong lúc bay có chứa tiếng vang. Dân gian dùng cách này để gọi tên lửa, cũng dùng để so sánh đứa trẻ không an phận hoặc thích nhảy nhót.

“Nhưng mà em đã tin rồi.”

Tô Dật An đùa giỡn được chiêu nào chiêu nấy tốt như thần lai chi bút, kiến huyết phong hầu *, sửa khiến Lâm Khinh Ngữ còn nhiều nước miếng hơn, cũng bị chặn dưới yết hầu, sao cũng không phun ra được.

(*) Thần lai chi bút: Bút thần chuyên vẽ mắt rồng,

Kiến huyết phong hầu: thấy máu đóng yết hầu, gặp máu là chết.

Đúng! Nói dối hoang đường như vậy! Cô lại tin! Đều do cô! Là cô quá ngây thơ hiền lành tin tưởng!

Tô Dật An lùi lại nhiều lần, lúc này thừa dịp Lâm Khinh Ngữ sững sốt, anh dứt khoát quay người đi, đi ra một chút, không có ý định rồi rẫm vấn đề này với Lâm Khinh Ngữ, có lý có tình bắt đầu nói: “Đầu tuần, em uống rượu say khướt ở ven đường, bạn của em Tô Hạ nhờ tôi chăm sóc em ba mươi phút, vì vậy tạm thời rời đi. Tôi từ chối không được, vì vậy bị ép chăm sóc em.”

Tô Dật An đột nhiên nói đến chuyện này, khiến Lâm Khinh Ngữ hơi khó tiếp nhận, nhưng nghe đến câu cuối cùng kia, trong nháy mắt Lâm Khinh Ngữ bị dẫn vào, kể cả cảm xúc: “Tại sao thầy muốn từ chối? Cái gì gọi là bị ép? Không phải thầy là giáo sư của tôi sao? Một nữ sinh bị say rượu té xỉu ở ven đường bạn cô ấy tìm sự giúp đỡ từ giáo sư mình, thầy không nên có lòng tốt ra một tay sao?”

Tô Dật An bị cắt ngang hơi không vui, nhưng vẫn lạnh lùng bình tĩnh trả lời cô: “Đêm hôm đó tôi có ba tiết, chín giờ bốn mươi tan học, tôi có thói quen về nhà trước mười giờ.”

“... Cho nên?”

“Tôi không thích thay đổi thói quen của mình.”

“...”

Trời ơi, có thể có một sét đánh chết giáo sư không có đức không nhân tính này không!

“Nhưng cuối cùng tôi vẫn giúp em, tôi và em uống rượu...”

“Đợi một chút, tại sao thầy muốn uống rượu với tôi?”

Tô Dật An lạnh lùng nhìn cô: “Bởi vì tôi không uống thì em khóc thét ở lề đường.”

Lâm Khinh Ngữ có hiểu biết trầm mặc.

“Ngày hôm sau chúng ta đi tới thế giới này, như ngày hôm qua.” Tô Dật An chỉ vào Lâm Khinh Ngữ, “Em biến thành như vậy, còn tôi biến thành cây.”

Lâm Khinh Ngữ cũng chỉ vào anh: “Nhưng bây giờ thầy đã biến trở lại.”

“Đúng.” Tô Dật An nói, “Bởi vì tôi muốn biến trở về, khoảnh khắc ngày hôm qua, em cũng muốn để cho tôi biến trở về.”

Lâm Khinh Ngữ giật mình sững sốt trong thoáng chốc: “Có ý gì? Tôi hoàn toàn không biết thầy là cây?”

Hơn nữa... Nếu như biết Tô Dật An chính là cây, cô đánh chết cũng không muốn cho Tô Dật An biến trở lại! Còn có... “Tại sao tôi muốn cho thầy biến trở về đây thì thầy trở về vậy?”

Tô Dật An nhìn cô chăm chăm: “Đại khái bởi vì, chỉ cần hai chúng ta đều có nguyện vọng, nó sẽ trở thành sự thật ở thế giới này.”

Lâm Khinh Ngữ nỗ lực lý giải những lời này thật lâu, cuối cùng chỉ phát ra được một âm tiết: “What???”

Tô Dật An tiện tay nhặt tảng đá, nói: “Xem thật kỹ, tôi chỉ giảng một lần.”

Anh vừa vẽ, vừa phân tích cho Lâm Khinh Ngữ: “Tính từ khi chúng ta đến thế giới này, tổng cộng đã xảy ra ba lần biến hóa, lần đầu tiên khi chúng ta đến thế giới này, em trở thành đàn ông, tôi trở thành cây, đây mới chỉ là lần biến hóa đầu tiên, lần thứ hai tôi có thể mở miệng nói chuyện, đây là lần biến hóa thứ hai, lần thứ ba là sáng nay tôi trở lại thành người, đây là lần biến hóa thứ ba.”

“Mới đầu biến hóa cả hai đều không biết, nhưng bây giờ mà nói với chúng ta cũng không quan trọng, lần thứ hai xảy ra biến hóa, thời gian là ngày tuyết rơi và ngày hôm sau lúc em tới, tôi dùng rất nhiều phương pháp loại trừ, cũng không đúng, nhưng em nhớ rõ trước khi tuyết rơi, em đã nói một câu không?”

“Cái gì?”

“Em nói, tại sao em không chơi xổ số, tại sao em không gia nhập thị trường chứng khoán, tại sao học em cũng không học tài chính? Tại sao hốc cây không thể trả lời vấn đề của em.”

Tô Dật An vừa nói như vậy, Lâm Khinh Ngữ nhớ ra rồi, ngày đó cô bị Lý Tư Hà đánh cho một cái tát, vì ngại mặt mũi “Đàn ông”, không cách nào tìm về, cô tức giận đến hốc cây, nói như vậy một phen.

“Vì vậy ngày hôm sau, khi em lại đến, tôi biết nói chuyện rồi. Bởi vì...” Tô Dật An khẽ dừng lại, “Khoảng thời gian trước mỗi ngày tôi đều há to mồm... Trào phúng ghét bỏ em đến tận cùng.

“Tại sao!”

“Bởi vì mỗi ngày em đều ghé vào bụng tôi nói chuyện.

Lâm Khinh Ngữ tắc nghẹn lần nữa, “Tôi không biết trong cây là thầy...” Lâm Khinh Ngữ liếc qua bụng Tô Dật An, đại khái đoán được vị trí hốc cây, nghĩ mình mỗi ngày đều dán đầu lên bụng người ta... Lâm Khinh

Ngữ kéo cổ áo, ho một tiếng, “Tôi cũng là kẻ bị hại của vụ này!” Dù sao cô đã nói nhiều cảm xúc sự việc bí ẩn như vậy cho anh nghe rồi!

“Biến hóa lần thứ ba.” Tô Dật An không hề để ý đến thì thầm của Lâm Khinh Ngữ, tiếp tục giảng bài, “Ngày hôm qua, em nói ở đó, muốn có người cùng em.”

“Cho nên?” Chế nhạo Tô Dật An, “Vào thời điểm đó thầy cũng muốn trở thành người cùng với tôi?”

Lời vừa ra khỏi miệng, đều có cảm giác mập mờ.

Nếu sự thật đúng như lời Tô Dật An nói – khi hai người bọn họ phải muốn làm một chuyện, chuyện này mới có thể trở thành sự thật. Như vậy cách nghĩ ngày hôm qua của Tô Dật An cũng nhất định như theo lời Lâm Khinh Ngữ.

Anh muốn cùng cô.

Anh bằng lòng tới đỡ dành, cô đau lòng mà uất ức.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Lâm Khinh Ngũ ngẩn đầu nhìn Tô Dật An trong lúc lơ đãng bốn mắt giao nhau, không giống với lúc tranh luận với nhau trong lớp vào buổi sáng. Lâm Khinh Ngũ sững sốt sau một cái chớp mắt, trong lòng giống như một bị một sợi dây thừng siết chặt, đột nhiên làm cho người ta nhất thời không biết phải làm sao.

Cô hoảng hốt vội vàng dời tầm mắt.

Ánh mắt nhìn khắp nơi, lại không nhìn thấy Tô Dật An.

“Suy nghĩ nhiều.” Tô Dật An giải thích: “Tôi chỉ muốn biến lại thành người, cô hờ một chút là tận lực trốn tránh.” Anh cũng ngẩng đầu nhìn về hướng khác: “Biến trở về thành người cũng giống như là một nguyện vọng, mới có thể trở thành sự thật.”

Lâm Khinh Ngũ trầm mặt chớp mắt một cái, rồi lại thở phào nhẹ nhõm: “A...”

“Cho nên...” Giọng Tô Dật An nặng nề vang lên, gợi lại sự chú ý của Lâm Khinh Ngũ.

Lâm Khinh Ngũ ngẩng đầu nhìn anh: “Cái gì?”

“Hiện tại cô nên cầu nguyện đi.”

Cầu nguyện? Lâm Khinh Ngũ nhìn Tô Dật An, những lời nói của anh quanh quẩn trong đầu, chỉ cần những gì cô tìm mà Tô Dật An cũng muốn,

vậy nhất định sẽ thành sự thật ở thế giới này, nói cách khác, ở thế giới này giấc mơ của hai người bọn họ sẽ trở thành sự thật.

Ánh mắt Lâm Khinh Ngữ bỗng nhiên giống như một tia laser phát sáng: “Được!” Cô vươn ngón tay bắt đầu nói: “Đầu tiên, tôi hy vọng không rớt cuối kỳ, vì tôi muốn lấy học bổng cho học kỳ sau. Tiếp theo, tôi hy vọng nam thần của tôi biến thành công, như vậy tôi có thể thân mật với cậu ấy. Sau đó, tôi hy vọng có một việc làm thật tốt, tốt nhất lương tháng đầu tiên vừa vào công ty được một vạn...”

Tô Dật An đen mặt, tức giận ngắt lời cô: “Tôi sẽ không cho cô những ước nguyện này.”

Lâm Khinh Ngữ bị ngắt lời phá tan mộng đẹp, mất hứng: “Vậy thì cầu nguyện cái gì?”

“Trở về, trở lại thế giới trước kia. Lập tức, lập tức.”

Lâm Khinh Ngữ nhìn Tô Dật An trầm mặt thật lâu: “Cái gì?” Giọng điệu nghi vấn của cô không biết quanh quẩn mấy vòng mới ngừng lại, Lâm Khinh Ngữ nghiêng tai đến trước mặt Tô Dật An: “Excuse me?”

Tô Dật An dẫn lại tính tình giải thích: “Ở thế giới này sẽ làm cho nguyện vọng của chúng ta trở thành sự thật, nếu như vậy, biện pháp duy nhất để rời khỏi nơi này là chúng ta phải có cùng ước nguyện hy vọng có thể trở về.

“Tôi biết. Đạo lý dễ hiểu như vậy anh không cần giải thích với tôi, nhưng chẳng lẽ trước kia anh chưa từng nghe tôi nói qua sao?” Biểu tình của Lâm Khinh Ngữ có hoang mang, mờ mịt, ghét bỏ, buồn cười còn có chút tức giận: “Anh không biết tôi muốn biến thành đàn ông sao? Hiện tại rất không dễ dàng tôi mới biến thành đàn ông, cuộc sống rất hạnh phúc khoái hoạt, anh kêu tôi trở về?”

“Đương nhiên là phải về.” Biểu tình của Tô Dật An nghiêm túc đứng đắn: “Cô vốn không thuộc về nơi này.”

“Trước kia không phải, nhưng bây giờ tôi hoàn toàn thuộc về nơi này. Tôi còn rất thích ứng với nơi này, rất muốn tiếp tục, liên tiếp, ở lại nơi này, ở đây, nơi này!” Lâm Khinh Ngữ kiên định nói: “Tôi tuyệt không muốn trở về, còn anh, nên sớm bỏ ý nghĩ muốn tôi có nguyện vọng này đi.”

Lâm Khinh Ngữ nói xong, quay người chuẩn bị bỏ đi, dù sao cô cũng biết mục đích của Tô Dật An, cũng đã biểu đạt lập trường của mình, không còn chuyện gì để nói nữa. Nhưng cô vừa bước được một bước, Tô Dật An đã tiến lên nắm chặt cánh tay cô.

Nắm lấy cánh tay trắng kiện rắn chắc, trong lòng Tô Dật An không hiểu sao cảm thấy mệt mỏi nặng trĩu, hầu như là lập tức buông ra, nhưng động tác kia cũng đủ để ngăn lại bước chân của Lâm Khinh Ngữ, anh nghiêm túc nhìn chằm chằm Lâm Khinh Ngữ nói: “Cuộc sống hiện tại của cô, những việc trải qua, đều không phải là chân thật, đối mặt với vấn đề, một cái cô cũng không giải quyết được.”

Lâm Khinh Ngữ khinh thường: “Có gì không chân thật, ăn cơm không chân thật hay đi ngủ không chân thật? Ngược lại tôi cảm thấy tất cả những gì ở đây đều rất chân thật, hiện tại tôi cũng không đối mặt với bất cứ vấn đề gì, lúc trước cũng có chút chuyện phát sinh, nhưng sau khi tôi biến thành đàn ông cũng đã giải quyết rồi. Anh muốn trở về, tự bản thân mình nghĩ cách, anh không thích ứng, cũng phải thích ứng. Thì ra chính anh không thể thay đổi, nên buộc người khác phải thay đổi vì anh? Lâm Khinh Ngữ trừng mắt: “Cho anh quen.”

Nói xong, cô phui tay bỏ đi, tư thế ung dung quát tháo trên đường giống như một đàn anh.

Tô Dật An nhìn bóng lưng Lâm Khinh Ngữ đi xa, hơi thở nặng nề, rồi thở dài.

Chỉ có anh biết, lời nói của Lâm Khinh Ngữ giống như châm chọc lung tung, kỳ thật cô đã nói trúng nội tâm của anh. Khi còn nhỏ, cha mẹ Tô Dật An đều là lữ hành gia nổi tiếng, một năm bốn mùa, đã có ba mùa đều ở bên ngoài, còn lại một mùa cũng phải chuẩn bị cho việc lên đường. Cha mẹ anh cung cấp hình ảnh cho tạp chí sách báo, ở nước ngoài có rất nhiều giải thưởng, cuộc sống của bọn họ rất phong phú làm cho người ta hâm mộ. Nhưng những cảnh sắc tự nhiên đẹp nhất luôn là những nơi nguy hiểm nhất với con người.

Còn nhỏ Tô Dật An luôn nghe được tin tức về cha mẹ mình, lúc thì bị thương lúc gặp nguy hiểm. Bà nội Tô Dật An đưa anh về lại bên cạnh cha mẹ mình, bà muốn kèm chế cuộc sống quá mức tự do của bọn họ, nhưng người như vậy làm sao nghe ai.

Khi đó Tô Dật An còn rất nhỏ, nhưng anh có thể nhạy cảm nhận thấy nỗi buồn của bà mình, mà cảm xúc của người lớn thường sẽ làm ảnh hưởng rất lớn đối với trẻ nhỏ. Bởi vì một khi lớn lên, cũng sẽ trải qua rất nhiều chuyện, cũng có cách nhìn nhận sự việc khác hơn. Mà trẻ nhỏ so với việc lớn, mặc kệ vật chất đầy đủ như thế nào, nhưng tinh thần đều bị ảnh hưởng rất lớn, anh luôn lẫn lộn trong nội tâm của chính mình. Người nhà và trường học chính là toàn bộ thế giới của anh.

Mà ở phương xa, cuộc sống của cha mẹ không ổn định, cũng giống như làm cho nội tâm của Tô Dật An không có cách nào ổn định.

Mà chuyện xấu nhất chính là, cha mẹ anh đã chết.

Bị tai nạn chết khi đang du lịch trên tuyết.

Anh đối với cuộc sống không ổn định của cha mẹ đã rút ra được một bài học, từ đó liền hướng tới một cuộc sống sinh hoạt bất biến. Cuộc sống

tốt nhất từ hôm nay trở đi, liếc mắt một cái là có thể biết được từ đầu đến cuối. Không có bất cứ cái gì có thể thay đổi, không có bất cứ chuyện xấu nào.

Cuộc sống nhạt nhẽo, làm cho anh có cảm giác an toàn.

Cho nên khi biến thành cây làm cho anh nôn nóng, bởi vì thói quen sinh hoạt bị đảo lộn, mà đến khi anh thích ứng được, anh lại biến trở lại thành người, anh cũng vậy rất nôn nóng. Thật ra Tô Dật An không cần biết mình mang hình dạng gì, chỉ cần để cho anh quen dần trở thành thói quen, sinh hoạt mỗi ngày đều có quy luật, anh sẽ cảm thấy yên lòng.

Mà hiện tại ở cái thế giới này, quá nhiều chuyện xấu, ở thế giới này là một nơi không thể giải thích được, chỉ cần anh muốn, Lâm Khinh Ngữ cũng muốn, thế giới liền thay đổi, không có gì nhất định.

Anh có thể chịu?

Ai biết vạn nhất sẽ có một ngày, bởi vì nguyện vọng của anh và Lâm Khinh Ngữ giống nhau...

Anh chán ghét thay đổi. Cho nên đối mặt với lời chỉ trích của Lâm Khinh Ngữ, nói anh: “Chính mình không muốn thay đổi, nên buộc người khác phải thay đổi vì anh mình.” Chuyện này...

Anh chỉ muốn nói: “Đúng vậy.”

Anh chính là muốn mình trở thành như vậy, anh có thể để cho người khác thay đổi, từ đó cũng bảo đảm tiếp tục cuộc sống sinh hoạt bất biến của mình.

Tô Dật An nhìn ra xa, từ trên sườn núi nhìn xuống, có thể thấy được cái bóng nho nhỏ của Lâm Khinh Ngữ trong rừng cây. Trong nháy mắt ánh

mắt của anh trở nên sắc bén, giống như con báo săn nhìn thấy linh dương, giống chim ưng theo dõi con thỏ...

Lâm Khinh Ngữ ra khỏi rừng cây, chỉ cảm thấy sau lưng rất lạnh, cô ôm hai cánh tay run lẩy bẩy, cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều, đi về phòng ngủ.

Thật ra, coi như là Lâm Khinh Ngữ có vẻ hiểu Tô Dật An, tuy nhiên Tô Dật An hiện tại so với trong trí nhớ kém đi quá nhiều, nhưng tốt xấu gì trước đây Lâm Khinh Ngữ cũng từng đấu trí với Tô Dật An đã hơn một năm, tác phong làm việc của anh cô rất rõ ràng.

Tô Dật An nói sẽ làm cho cô đồng ý cầu nguyện, anh nhất định của tìm mọi cách để cô nói ra nguyện vọng này.

Anh không phải là người dễ dàng buông tha. Sau cuộc cãi và ngày hôm qua, nghỉ ngơi cả đêm, khẳng định Tô Dật An đã một bụng ý nghĩ xấu xa, không biết từ hôm nay trở đi sẽ thu thập cô như thế nào.

Vì thế sau buổi sáng, cả người Lâm Khinh Ngữ tràn ngập ý chí chiến đấu, trong phòng ngủ hít đất ba mươi cái, giống như hận không thể nâng lên một cái đỉnh, giống như vừa giao chiến chính diện với Tô Dật An.

Sau khi vận động trong phòng ngủ, mở cửa ra liền gặp Bá Chu Hưng sáng sớm đi tự học trở về.

Lâm Khinh Ngữ vận động một người đầy mồ hôi, cô vừa lau mồ hôi vừa hỏi Chu Hưng: “Sáng nay không có lớp, cậu không đến thư viện sao?”

“Lâm Khinh Ngữ.” Chu Hưng không trả lời vấn đề của cô, ngược lại lấy di động đi tới bên cạnh cô: “Cái này hình như là cậu?”

Lúc này, Lâm Khinh Ngữ còn đang thờ gập, cô đi qua cầm lấy điện thoại, chỉ là một đoạn clip không rõ, một nam một nữ đang đối thoại, giọng nói nam sinh ồn ào truyền ra: “Tối hôm đó tôi uống rượu, tôi cùng cô ấy chỉ là ngoài ý muốn...”

Lâm Khinh Ngữ nghe đoạn đối thoại quen thuộc, mới nhìn gương mặt mơ hồ của đôi nam nữ nhận ra, là chuyện Tô Hạ và một nam sinh ngày đó trên sân thể dục.

Quả nhiên, nam sinh đó còn thao thao bất tuyệt kiểm soát chia tay, Lâm Khinh Ngữ thấy thân là một người đàn ông nên hùng hổ bước tới, lên mặt liền đấm cho cậu ta một quyền, lập tức quật ngã nam sinh kia.

Trong đoạn clip, hình ảnh rất mơ hồ, còn bị rung rung, nhưng bởi vì góc độ của màn ảnh tiếp sát mặt đất, cho nên Lâm Khinh Ngữ rất cao lớn, đôi chân cũng rất dài.

“Loại cận bã này sao không mất đi, nhân tiện dạy cho cậu một bài học.”

Video clip vẫn còn tiếp tục, nhưng Lâm Khinh Ngữ đã nhìn đi nơi khác, Chu Hưng hỏi: “Cậu tìm cái gì?”

“Tôi muốn tìm gương.” Cô trả lời, cô muốn nhìn thử mình, cô cảm thấy, có lẽ cô đã yêu chính mình rồi.

Chuyện ngày hôm đó dưới một góc độ khác của video, không biết là bị người nào quay được, cũng không biết là ai phát tán lên mạng của trường học, sau đó lại không biết là bị người nào cung cấp đoạn video clip này cho một truyền thông internet, lại bị hãng truyền thông đó phát lên Microblogging, rồi phát tán lên toàn bộ diễn đàn.

Lâm Khinh Ngữ không nghĩ tới, cô thật sự không nghĩ tới, đời này cô còn có cơ hội nổi giận đến vậy, mà còn là...

Làm một người đàn ông.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Hậu quả trực tiếp của việc nổi trên mạng xã hội, chính là khi Lâm Khinh Ngũ đang trên đường tới lớp học, bên cạnh sẽ có kha khá ánh mắt cảm thấy hứng thú như có như không rơi trên người cô.

Lâm Khinh Ngũ hơi mất tự nhiên...

Khiến cô càng không được tự nhiên là, lúc đi học lướt Weibo bạn học vừa lướt vừa quay đầu nhìn cô một cái, bạn học trò chuyện trên Wechat, vừa trò chuyện vừa quay đầu nhẹ nhàng phát ra một tiếng cảm thán “Oa” với cô. Lúc tan học, bạn học nam vỗ vai cô nói: “Tiểu tử cậu được đấy, đủ đàn ông.” Bạn học nữ đi qua bên cạnh liền mỉm cười nhiệt tình với cô: “Không ngờ khoa chúng ta còn có nam sinh trọng nghĩa khí như vậy, về sau nữ sinh khoa chúng ta phải nhờ cậu bảo vệ rồi.”

Bảo vệ quả trứng ấy...

Nói như là quen thân với mấy người lắm ý, ngày đó nếu không phải Tô Hạ, chuyện của người lạ, Lâm Khinh Ngũ mới không thêm quan tâm.

Giờ học buổi chiều này, học được một nửa, cô đã muốn đi rồi.

Nhưng nhìn Tô Dật An trên bục giảng, trong lòng cô lại bồn chồn lo lắng, bây giờ Tô Dật An nhất định là lo bắt được điểm yếu của cô, cô có thể đưa roi của mình lên chứ?

Thật vất vả chịu đựng đến buổi chiều tan học, Lâm Khinh Ngũ túm lấy cặp sách muốn đi, còn chưa bước ra khỏi cửa phòng học, liền có nữ

sinh cùng lớp ngăn cản cô.

“Lâm Thanh Vũ, cùng đi ăn một bữa cơm nhé. Cậu biết hay không hôm nay trên Weibo cậu rất nổi nha. Làm chúng tớ bát quái một phen luôn, nữ sinh kia là người nào thế, vì sao cậu phải giúp cô ấy? Có phải cậu thầm mến người ta không?”

Nữ sinh nói tiếng phổ thông có mùi muối tiêu Tứ Xuyên, Lâm Khinh Ngữ nghe đến đau đầu, cô vội vàng xoa tay từ chối, cô gái Đông Bắc bên cạnh vỗ một cánh tay của cô: “Anh hùng cứu mỹ nhân nha, oai phong giống đàn ông Đông Bắc bọn chị, chị biết người con gái mà cậu cứu, ở phòng đối diện với chị, tên Tô Hạ, đại nữ thần mẫu mực, rất có năng lực, cậu muốn thích người ta, chị làm mối cho cậu, đừng khách sáo với chị.”

Lâm Khinh Ngữ dờ khóc dờ cười, vừa cảm ơn vừa rút lui, cuối cùng thất tha thất thểu chạy ra khỏi phòng học.

Chạy một mạch tới dưới lầu giảng đường, xung quanh không có người nào nhìn cô, cô mới thoáng thở nhẹ ra một cái, lại nhìn qua trên lầu, vốn định xem đám con gái có đi theo cô hay không, lại không để ý nhìn thấy một bóng người có chút quen thuộc ở cạnh lan can lầu hai.

Kỷ Yên Nhiên.

Tài nữ khoa Âm Nhạc trong miệng Vương mập mập, nữ sinh bị tên biến thái rình trộm ở WC trước đó.

Cô ta ở lầu hai nhìn chăm chăm Lâm Khinh Ngữ.

Bốn mắt đối nhau, Lâm Khinh Ngữ là ngoài ý muốn, nhưng Kỷ Yên Nhiên hiển nhiên không phải, ánh mắt kia của cô ta... Như là nhìn cô một lúc rồi.

Lâm Khinh Ngữ bỗng nhiên có cảm giác bị người ta nhìn trộm từ trong bóng tối, trong lòng cô đang hơi d;dlqđ nổi lên cảm giác rợn tóc gáy, Kỳ Yên Nhiên lại quay đầu một cái đi mất.

Lâm Khinh Ngữ lớn mật, trở về phòng ngủ cũng gác chuyện này qua một bên, tiếp tục tự học.

Cô vốn tưởng rằng loại video clip phát tán trên mạng này, cách một hai ngày, độ hot sẽ giảm xuống, cũng tiếp tục lạnh đi, nhưng cô không ngờ, tuyệt đối không ngờ! Bạn thân của cô – Tô Hạ lại dần dần đẩy sự việc theo hướng □□...

Tô Hạ thật sự theo đuổi cô rồi.

Khi Lâm Khinh Ngữ phản ứng được với sự nhiệt tình này, đã là một tuần sau rồi.

Cô bắt đầu phát hiện cô thường xuyên gặp Tô Hạ tại căn tin, sân thể dục, trên đường tới lớp học và trở về phòng, mỗi lần đều như là tình cờ, mỗi lần đều tán gẫu một hai câu, trước đó Tô Hạ và Lâm Khinh Ngữ vốn là bạn thân quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, ban đầu Lâm Khinh Ngữ cũng cảm thấy cực kỳ tự nhiên, mỗi lần chào hỏi, hỏi vài câu quan tâm một chút, gần như là thói quen của cô, mãi đến khi thấy số lần tán gẫu ngày càng nhiều, Lâm Khinh Ngữ rất cuộc hiểu ra!

Con mẹ nó!

Bạn thân của cô thật sự là theo đuổi cô rồi!

Hoang đường quá!

Nếu đổi lại là trước kia, Lâm Khinh Ngữ tuyệt đối phải đi đong đưa cánh tay Tô Hạ kêu gào: “Cậu tinh tình mau! Không phải cậu vừa mới thất tình sao! Không phải cậu rất đau khổ sao! Cậu còn nhớ rõ cả đêm cậu khóc

lóc và say như chết không! Lần này sao lại đặc biệt hồi phục nhanh như vậy! Không dám yêu chứ! Mất mát chứ! Đau giống như bàn là rơi trên người vậy đó! Cậu cứ quên dễ dàng như vậy sao! Con gái mà! Tên của cậu dễ thay đổi được sao!”

Cô muốn làm như vậy với Tô Hạ!

Mà lúc này, không được...

Khi Lâm Khinh Ngữ bị Tô Hạ chặn ở cửa ký túc xá lần thứ ba, nhìn trong tay Tô Hạ mang theo một đôi giày chơi bóng hàng hiệu, lần đầu tiên Lâm Khinh Ngữ nhìn xuống những lời muốn nói với Tô Hạ hàng vạn lần.

Cô chỉ có thể giả vờ mờ mịt và bình tĩnh hỏi Tô Hạ: “Đây là cái gì?”

“Giày chạy đệm hơi.” Tô Hạ đáp thản nhiên, tự nhiên, lạnh nhạt, “Em thấy thỉnh thoảng anh sẽ tới sân thể dục chạy bộ, chạy bộ đều có áp lực đối với đầu gối, mắt cá và các khớp xương, đi loại giày này tốt với thân thể. Trước đó anh giúp em, vẫn không biết cảm tạ anh như thế nào, đây coi như là lời cảm tạ của em rồi. Cũng đừng không nhận, chỗ của em không có người nào có thể đi đôi giày này, anh không cần, em cũng chỉ có thể lãng phí ném đi.”

Một lời nói có bao nhiêu cẩn thận, gồm dịu dàng, quan tâm, thông thái, lễ độ cộng thêm ba phần uy hiếp trên người, khiến cho Lâm Khinh Ngữ ngay cả mở miệng nói “Không cần” cũng cảm giác là tội ác.

Đây là bạn thân của cô, nếu đứng ở góc độ của những người đứng xem, Lâm Khinh Ngữ đều phải vỗ tay kêu lên ba tiếng tốt. Mà lúc này cô lại chỉ cảm thấy Tô Hạ cầm trên tay là cái bàn là, nhìn chói mắt, cầm phỏng tay.

Nhưng giờ khắc này để Tô Hạ liên tục chìa tay đưa giày chơi bóng cũng không thành bộ dạng gì, quá khiến người ta xấu hổ! Vì thế trước tiên

Lâm Khinh Ngữ lấy ví tiền từ trong túi ra, đem ra tất cả đồng tiền có giá trị lớn, một tay nhận giày chơi bóng, một tay nhét tiền vào chiếc cặp bên người Tô Hạ.

“Cảm ơn cô nha, tôi rất thích giày chơi bóng, đúng lúc muốn mua một đôi, cũng không thể để cô tốn kém. Chút tiền ấy, thừa thì xem như tôi cảm ơn lòng tốt của cô, thiếu tôi đành tham tiện nghi không bù nữa.”

Tô Hạ không ngờ Lâm Khinh Ngữ sẽ làm như vậy, cô (TH) đang muốn lấy tiền ra trả cho cô (LKN), Lâm Khinh Ngữ lại lùi lamanh/dieendanleequydon về phía sau ba bước, ánh mắt thoáng nhìn trên đầu Tô Hạ, kéo ra một nụ cười tươi tắn: “Thật ra, so với đôi giày chơi bóng này, tôi thích nơ con bướm trên đầu cô hơn.”

Chủ ý của Lâm Khinh Ngữ là muốn nói cho Tô Hạ, thật ra cô có trái tim của một người con gái, nhưng cô không nghĩ tới, sau khi Tô Hạ nghe xong lời này, bước chân chuẩn bị đuổi theo cô liền dừng lại...

Sau đó, Lâm Khinh Ngữ nhìn mặt Tô Hạ, từ từ, từ từ đỏ lên...

LâmKhinh Ngữ lại phân biệt câu mình vừa nói rõ ràng một lần...

Ôi, mẹ nó!

Những lời này nếu dùng kiểu mẫu trái tim thiếu nữ để nhận thức, không phải ý tứ là “So với quà cô đưa tôi, tôi thích cô hơn” sao!

Lâm Khinh Ngữ nhìn gương mặt Tô Hạ ngày càng đỏ, cô há miệng thở dốc, chỉ cảm thấy bây giờ mình hết đường chối cãi, vì thế cô cũng chỉ có thể cắn răng một cái, xoay người bỏ chạy cách hiện trường phát hiện án.

Trong trường có người nhìn rồi lúc thấy Lâm Khinh Ngữ và Tô Hạ ở cùng một chỗ, chụp được ảnh, đăng lên trên mạng, ngày hôm sau, trên mạng nổi lên một làn sóng gào thét “Cùng một chỗ”.

Làn sóng cao này, khiến cho Vương mập mạp thường ở trong phòng ngủ rỗng lên hai câu “Cùng một chỗ”, mỗi lần bị Tạ Thành Hiên nghe thấy, Tạ Thành Hiên cũng sẽ tiếp tục trêu ghẹo Lâm Khinh Ngữ hai câu, mỗi lúc này, Lâm Khinh Ngữ đều muốn vả miệng Vương mập mạp.

Lâm Khinh Ngữ cảm thấy sức cùng lực kiệt.

Nếu bây giờ ra một đề bài luận văn “Bàn về việc bị chính bạn thân của mình theo đuổi là loại thể nghiệm như thế nào”, có lẽ Lâm Khinh Ngữ có thể thao thao bất tuyệt nôn ra luận văn mười nghìn chữ.

Thời gian như vậy kéo dài không lâu. Tô Hạ phát động một lần tiến công mới...

Cô ấy tới thổ lộ.

Ngày đó, Lâm Khinh Ngữ ăn cơm tối mới đi đến trước cửa thư viện, Tô Hạ xuất hiện trước mặt Lâm Khinh Ngữ: “Lâm Thanh Vũ.”

Lâm Khinh Ngữ bị cô gọi, chân mềm nhũn, nhìn Tô Hạ, hai tay cô lúc này đều đã hơi run lên: “Hả?”

Tô Hạ im lặng một lúc, trước tiên mỉm cười, sau đó nói: “Em muốn hỏi anh một chuyện.”

“Gì?”

“Em có một người bạn, thích một nam sinh khoa các anh, nhưng gần đây nam sinh kia hình như có điểm trốn tránh cô ấy, em muốn hỏi anh, nam sinh khoa các anh, nghĩ như thế nào vào thời điểm này?”

Lâm Khinh Ngữ cảm giác lòng thật mệt, cô cân nhắc hồi lâu, ngập ngừng hồi lâu, rất cẩn thận nhỏ giọng nói: “Anh ta... trốn tránh, vậy thì để cho anh ta đi đi.”

Tô Hạ không nói chuyện nữa.

Đáy lòng Lâm Khinh Ngữ lúc này thật sự là lệ đầy mặt.

Trên đời này nếu có người cô không mong muốn tổn thương nhất, người đó chắc chắn là Tô Hạ. Mà lúc này tình huống này, thật sự nếu không nói rõ, chỉ sợ sau này Tô Hạ càng thêm khổ sở, vì thế Lâm Khinh Ngữ hít sâu một hơi: “Tôi nói thật...”

“Em thích anh.” Tô Hạ giành nói trước, “Lâm Thanh Vũ, em thích anh.”

Lâm Khinh Ngữ đều đã khóc ra thành tiếng, ngài dừng thích mà.

Đáy lòng cô đấu tranh rất lâu, rốt cuộc cắn răng nói: “Nhưng tôi đối với cô, không có loại tình cảm này.”

Tô Hạ chỉ nhìn chằm chằm cô: “Ừ, em biết rõ, nhưng bắt đầu từ ngày đó anh giúp em em theo anh, liền có chút thích anh rồi.”

Nếu lúc này Lâm Khinh Ngữ nói một câu, giúp cô ấy là vì các cô là chị em tốt, Tô Hạ hẳn là sẽ đánh chết cô đi? Vì thế cô lựa chọn im lặng, sau đó Tô Hạ cũng im lặng bỏ đi.

Nhìn bóng lưng của Tô Hạ, đáy lòng Lâm Khinh Ngữ đau khổ, mà trong đau khổ còn bí mật mang theo vài phần vui vẻ vớ vẩn, nếu nói cho Tô Hạ trước kia chuyện xảy ra trong hai ngày này, có lẽ Tô Hạ sẽ cười chết mất...

Ôi! Thế giới này thật sự sẽ phát sinh quá nhiều chuyện mà trước kia cô nghĩ cũng không dám nghĩ!

Lâm Khinh Ngữ đang ngửa đầu cảm thán, lúc lơ đãng, bỗng nhiên một bóng người đứng trên bậc thang trước bộ phận kiểm tra của thư viện, Lâm

Khinh Ngũ tập trung nhìn, ánh sáng trong thư viện rọi ngược lại, người nọ toàn thân áo quần ngay ngắn đúng là Tô Dật An.

Anh nhìn chăm chăm cô, dáng người thẳng, khí thế trầm ổn mà rét lạnh...

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Edit:..Lam Thiên..

Sau lưng Tô Dật An, có rất nhiều giáo sư lục tục đi ra, đa số đều là các giáo sư lớn tuổi hơn. Có người đi lên phía trước bắt tay với Tô Dật An, hỏi han đôi câu, sau đó rời đi.

Lúc này Lâm Khinh Ngũ mới nhớ tới, hình như hôm nay Tô Dật An có bài báo cáo kết quả làm việc ở thư viện.

Mấy ngày nay cô bị Tô Hạ làm cho tâm thần rối loạn, hoàn toàn quên mất ở trên lớp Tô Dật An từng nói khoa yêu cầu mỗi lớp phải báo lên mười người tham gia bài báo cáo này. Đúng lúc "Lâm Thanh Vũ" là tên thứ mười trong lớp của bọn họ.

Làm thế nào bây giờ, cô đã hoàn toàn quên mất?.....

Nhìn các giáo sư chung quanh rời đi, Tô Dật An vững vàng bước xuống bậc thang, đi về phía Lâm Khinh Ngũ, sau đó dừng lại ở bậc thang cuối cùng, từ trên cao nhìn xuống cô chăm chăm, trên trán Lâm Khinh Ngũ khẽ toát ra mồ hôi lạnh.

Tới.....

Tô Dật An bắt được điểm yếu thứ nhất của cô.

Hai người nhìn nhau, cho đến khi các giáo sư khác đều rời đi hết, trước cửa thư viện khôi phục lại yên tĩnh, Tô Dật An mới mở miệng: "Còn muốn

làm con trai nữa sao?"

Kỳ lạ, hình như anh ta cũng không muốn nói đến chuyện cô không tới tham gia bài báo cáo. Mà anh ta hỏi như vậy, hình như là vừa rồi anh ta có nhìn thấy một màn Tô Hạ thổ lộ với cô.....

"Dĩ nhiên là muốn." Lâm Khinh Ngữ mạnh miệng trả lời.

Tô Dật An khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, quay người rời đi.

Ở lúc Lâm Khinh Ngữ vẫn còn đang kinh ngạc khi thấy anh ta lại dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, thì giọng nói của Tô Dật An liền truyền đến: "Hai giờ chiều nay, em đem bài báo cáo hôm nay giao cho tôi." Anh ta vừa quay đầu lại, gò má gợn gàng nhưng rất tinh xảo hiện ra, "3000 chữ."

Lâm Khinh Ngữ: "....."

Vì vậy, Lâm Khinh Ngữ không còn tinh lực dư thừa tiếp tục rồi rảnh quan hệ giữa cô và Tô Hạ, cô đem toàn bộ tinh lực cầm đi nguyên rửa Tô Dật An.

Lâm Khinh Ngữ cơ hồ phải mất cả đêm, mới viết ra được một phần cảm nghĩ 3000 chữ.

Hai giờ chiều sau khi đi học, Lâm Khinh Ngữ nộp bài tập, cô hận không thể đem bài báo cáo in ra sau đó đập tất cả vào mặt Tô Dật An.

Cô u ám nộp bài tập, u ám trở lại chỗ ngồi của mình, u ám nhìn chăm chăm Tô Dật An đang bình tĩnh như thường ở trên bục giảng, trong lòng cô chỉ muốn nói nếu như trời cao có thể cho cô thêm một cơ hội nữa, để cho cô trở lại lúc cô còn bé, cô nhất định sẽ mặc cho Tô Dật An bị người đánh chết cũng sẽ không giúp một tay!

Đây là một tai họa!

Cô còn đang suy nghĩ, lại cảm thấy bên cạnh chợt thổi tới một trận gió.

Lâm Khinh Ngữ quay đầu nhìn lại, Tạ Thành Hiên ngồi xuống bên cạnh cô.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì Lâm Khinh Ngữ bị Tô Hạ theo đuổi mà tâm trí lao lực quá độ, mặc dù cùng Tạ Thành Hiên ở chung một phòng ngủ nhưng cô cũng không còn chú ý tới anh ta nhiều nữa, hôm nay thấy tâm tình của anh ta xuống thấp như vậy, cô không khỏi kinh ngạc: "Tạ Thành Hiên." Lâm Khinh Ngữ gọi anh ta, "Làm sao vậy?"

Tạ Thành Hiên thở dài một cái thật sâu, cũng chỉ lắc đầu một cái, không có nói nhiều.

Lúc nào thì Lâm Khinh Ngữ nhìn thấy qua nam thần như ánh nắng mặt trời rực rỡ của mình u buồn thành như vậy, chẳng lẽ là nữ sinh anh ta thích cự tuyệt anh ta? Hay là anh ta gặp phải đả kích nào đó?

Cô lưu tâm, cả một giờ học buổi chiều, đều cố tính hay vô tình liếc nhìn Tạ Thành Hiên mấy lần. Mặc dù cô hiểu biết rõ người đang đứng trên bục giảng chính là Tô Dật An, trong lúc nhất thời cô cũng không đoán hoài tới.

..... Cho đến khi cô bị điểm tên.

Người phía sau chọc vào lưng của cô, Lâm Khinh Ngữ mới ném Tạ Thành Hiên ra khỏi đầu.

"Đứng lên a." Bạn học bên cạnh nhắc nhở cô.

Lúc này Lâm Khinh Ngữ mới hồi hồn, đột nhiên đứng thẳng lên.

Tô Dật An nhìn chăm chăm cô, ánh mắt như có như không mang theo một chút lãnh lẽo lạnh hơn so với ngày thường.

Anh ta không hề đưa ra bất kỳ nhắc nhở nào, cứ như vậy mặc cho Lâm Khinh Ngữ trầm mặc mà hơi lúng túng đứng, cho đến khi sự trầm mặc và lúng túng này lan tràn đến mức khiến những người khác có chút khó chịu, anh ta mới rốt cuộc mở miệng: "Ngồi xuống đi."

Lâm Khinh Ngữ cắn răng ngồi xuống. Ở trong lòng đâm chết Tô Dật An mười triệu lần

"Về đáp án của vấn đề này....." Tô Dật An quay đầu đứng ở trên bảng đen viết chữ, trong nháy mắt khi viên phấn chạm lên tấm bảng đen cũng bởi vì dùng hơi quá sức mà gãy thành một đoạn, anh lại làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục viết tiếp.

Lúc Tô Dật An làm quá nhiều việc đều là như vậy, mặc dù trong lòng tâm tình không tốt, nhưng trên mặt vẫn che giấu rất cẩn thận, khi anh còn rất nhỏ anh đã học được chiêu này.

Năm đó bà nội Tô Dật An qua đời, cô của anh muốn đem anh mang ra nước ngoài nuôi, thủ tục cũng đã làm đầy đủ hết, hôm đó là ngày cuối cùng anh đến trường đi học.

Cả ngày, Lâm Khinh Ngữ đều quay đầu nhìn anh, không nghe giảng bài, không đọc sách, một mực nhìn chăm chăm anh, cho đến tận tiết cuối cùng sau khi học xong, thầy giáo để cho anh lên bục giảng nói lời tạm biệt với mọi người, anh khom người chào, thời điểm đứng thẳng lên, anh đã nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ ngồi ở trên ghế, cắn miệng, cúi đầu, lạch cạch rơi nước mắt.

Đó là lần đầu tiên Tô Dật An biết, thì ra trên thế giới này, vẫn còn có một người không có quan hệ huyết thống với anh, nhưng lại có thể mang đến cho anh đau đớn từ trong xương máu.

Thầy giáo đem tất cả quà tặng chia tay của các bạn học để vào một cái túi, đưa cho cô của anh, thứ duy nhất anh cầm trong tay, chính là cái lọ sao

giấy nhỏ Lâm Khinh Ngữ cho anh.

Anh bị cô của anh mang đi, lúc tới cửa trường học, sau lưng truyền đến tiếng bước chân đuổi theo.

Anh biết là ai, quay người lại, anh liền bị người đến ôm chặt.

Bên tai, tất cả đều là tiếng Lâm Khinh Ngữ khóc thút thít, cô nói: "Tô Dật An, cậu có thể không đi được không? Tớ luyện tiếc cậu!"

Tô Dật An liếc nhìn cô của anh, một tay anh vỗ vỗ lưng Lâm Khinh Ngữ nói: "Tớ không thể không đi."

Anh không thể mang thêm phiền toái cho cô của anh, cha mẹ qua đời, bà nội bệnh chết, cô của anh phải đi đi về về giữa nội quốc và ngoại quốc, một năm qua đi, cả người đã gầy đi rất nhiều, đối với tình cảnh của mình trong lòng anh rất rõ ràng, anh không thể ở lại, càng không thể nói không hiểu chuyện, khiến cô của anh khổ sở.

Lâm khinh ngữ khóc ở bên tai anh. Cuối cùng là thầy giáo đem Lâm Khinh Ngữ kéo ra, Tô Dật An mới có thể rời đi cái ôm của cô.

Lúc đó anh nhìn thấy gương mặt khóc đến nhếch nhác của Lâm Khinh Ngữ, liền nghĩ, chờ tới một ngày, khi anh đã trưởng thành, độc lập, tự mình có thể phụ trách, anh nhất định sẽ trở lại, trở về quốc gia này, tìm được người này.....

Sau đó không bao giờ để cho cô khóc như vậy nữa.

Cô của anh dẫn anh lên xe, xe khởi động, hai tay anh vẫn nắm thật chặt lọ sao giấy Lâm Khinh Ngữ làm cho anh, không có ý định tiếp tục quay đầu lại, bởi vì mặc kệ anh có quay đầu lại thế nào, cuối cùng anh cũng đều phải đi. Nhưng anh không ngờ, ở lúc anh kiên quyết, phía sau xe truyền đến

tiếng hét kèm theo tiếng khóc nức nở của Lâm Khinh Ngữ: "Tớ còn có chuyện chưa nói cho cậu biết!"

Quyết tâm của anh cứ như vậy dễ dàng bị phá bỏ, anh quay đầu lại, thấy Lâm Khinh Ngữ giãy khỏi tay thầy giáo, đuổi theo phía sau anh kêu lên:

"Tớ thích cậu!"

"Ô Dật An! Tớ thích cậu!"

"Pằng" một tiếng, phấn viết gãy lần thứ hai. Đột nhiên anh giống như lúc đang ở trong xe, trái tim chợt xông ra mừng rỡ, kích động, đau đớn cũng đột nhiên giống như tùy theo mà đến, xa cách khó chịu cùng thống khổ.

Cô của anh cũng nghe thấy tiếng hét của Lâm Khinh Ngữ, ở bên cạnh cười nhìn anh: "Tiểu tử sức quyến rũ thật lớn, không sao, sau này vẫn còn có rất nhiều cô gái tốt chờ con."

Cô của anh nói sai rồi.

Anh vô cùng hiểu rõ ràng, trong sinh mạng của anh, anh chỉ biết anh đã gặp được một cô gái như vậy, cô là Lâm Khinh Ngữ. Giống như quà tặng xuất hiện ở trong tuổi thơ bất hạnh và cô đơn của anh.

Cô là duy nhất, là độc nhất vô nhị.....

-

Tô Dật An khẽ quay đầu lại, liền nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ vừa mới ngồi xuống.

Cô lại lặng lẽ nhìn Tạ Thành Hiên..... Hai mắt..... Còn định nhìn thành ba mắt, cô quay đầu nhìn thấy anh. Bốn mắt nhìn nhau, sau đó về mặt

Lâm Khinh Ngữ cứng đờ, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, trong miệng không biết đang lầm bầm cái gì, mới nhìn giống như rất tức giận.

Mặt Tô Dật An không chút thay đổi quay đầu, tiếp tục viết chữ trên bảng đen.

Bạn cùng lớp cũng chú ý tới, hôm nay mỗi một nét chữ của Tô Dật An đều nặng hơn so với bình thường một chút.

Tất cả mọi người vẫn sợ đến run lẩy bẩy..... giáo sư Tô thật sự không thể chọc a, tính khí lớn đến mức tinh thần lạc đi một chút cũng sẽ tức giận.....

Hết giờ học Tạ Thành Hiên liền rời đi, Lâm Khinh Ngữ muốn đi cùng, nhưng Tô Dật An ở trên bục giảng gọi một tiếng: "Lâm Khinh Ngữ."

Lâm Khinh Ngữ gần như cắn răng nghiêng lợi, cô trừng mắt nhìn Tô Dật An, Tô Dật An không nóng không lạnh nói một câu: "Tới đây một chút, luận văn của em có vài chỗ bị sai."

Lại là dấu chấm câu sai rồi đi! Lại là dấu chấm câu sai rồi đi! Lâm Khinh Ngữ vén tay áo, dùng một bộ dáng uy hiếp đi đến, Tô Dật An lại thật sự chỉ ra vài chỗ sai ở trong luận văn của cô, anh đem luận văn trả lại cho cô nói: "Trở về sửa lại, ngày mai nộp cho tôi."

Chính trực đến mức khiến Lâm Khinh Ngữ á khẩu không trả lời được.

Tô Dật An tiếp tục đi hướng dẫn những sinh viên khác, Lâm Khinh Ngữ cũng chỉ đành phải rời đi, nghĩ muốn tìm Tạ Thành Hiên, nhưng lại không tìm được.

Sau khi Tô Dật An đem toàn bộ vấn đề của sinh viên đều giải quyết hết, anh liền thu đồ, rời khỏi phòng học, ở chỗ rẽ trên cầu thang anh nhìn thấy

Tạ Thành Hiên, Tạ Thành Hiên đang nằm ở trên lan can, nghe tiếng đùa giỡn của một nam sinh và nữ sinh truyền tới từ phía dưới.

Vẻ mặt anh (TTH) có vài phần cô đơn.

Tô Dật An liếc mắt nhìn phía dưới, một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa đang nhìn chăm chăm một nam sinh khác cười đến rục rờ.

Chuyện này khiến trong lòng Tô Dật An chuyển một cái, anh liền hiểu ra, đồng thời cũng nghĩ đến một chuyện khác. Anh đi tới sau lưng Tạ Thành Hiên nói: "Thích thì phải hành động."

Tạ Thành Hiên nghe thấy tiếng của Tô Dật An, sợ đến hết hồn, anh quay đầu lại nhìn Tô Dật An: "Giáo sư....." Anh hoàn toàn không ngờ tới Tô Dật An còn có thể nhiệt tình quan tâm những chuyện này..... Căn cứ vào biểu hiện thường ngày của giáo sư Tô, chẳng lẽ không phải là gương mặt luôn luôn lạnh lùng giống như cái gì cũng không thấy hay sao?.....

Tạ Thành Hiên gãi gãi đầu nói: "Em đã thử qua." Anh bất đắc dĩ cười cười, sau đó buông tay xuống.

Tô Dật An lại liếc mắt nhìn xuống một cái, lần này nhìn thấy gương mặt của nữ sinh kia: "Lớp ba đại học năm thứ hai khoa hóa học Trần Thi đúng không?."

Tạ Thành Hiên vừa sợ vừa giật mình: "Làm sao thầy biết....."

"Môn học tự chọn của cô bé có giờ của tôi."

"Nha..... Trí nhớ của giáo sư thật tốt....."

Tô Dật An nói rất nhanh: "Bọn họ còn chưa có ở chung một chỗ."

"Làm sao thầy biết?....."

"Trong giờ nghỉ giải lao nữ sinh nói chuyện phiếm, họ có nói qua, nam sinh kia đuổi theo Trần Thi, nhưng Trần Thichưa có đồng ý."

"Giáo sưhầy lại còn cố ý nghe nữ sinh nói chuyện bát quái trong giờ nghỉ giải lao sao?....." Ánh mắt Tạ Thành Hiên trở nên vô cùng vi diệu.

"Vô ý nghe, chỉ là đại não dư thừa nên nhớ kỹ, không phải cố ý."

"..... Từ lâu đã nghe nói chỉ số thông minh của giáo sư rất cao, không ngờ còn có thể cao như vậy....."

"Cho nên." TôDật An làm tổng kết, trong tròng mắt đen mang theo một tia tinh quang, "Cậu còn cơ hội."

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Editor: Hijushima

Buổi tối Lâm Khinh Ngũ trở lại phòng ngủ, vừa mở cửa ra, đã thấy Tạ Thành Hiên với khuôn mặt nghiêm túc đi tới trước mặt cô.

Từng bước từng bước, có vẻ vô cùng có lực áp bức, đặc biệt là đối mặt với người con trai mình thích, Lâm Khinh Ngũ càng khẩn trương hơn, đến mức lui về phía sau, cho đến khi dán lên tường.

"Lâm Thanh Vũ." Tạ Thành Hiên nghiêm mặt nói, "Tôi có việc hỏi cậu."

Trong nháy mắt trái tim Lâm Khinh Ngũ nhảy ra khỏi ngực, cái gì? Chẳng lẽ cậu ta phát hiện rồi à? Chuyện thật ra nội tâm của cô là một thiếu nữ! Chuyện thật ra cô thầm thích cậu ta! Chuyện thật ra vào buổi tối lúc đi tiểu đêm cô sẽ nhìn đầu giường cậu ta ngu người mấy giây!

..... Hai chuyện trước còn được, nếu chuyện cuối cùng bị phát hiện, có lẽ cô sẽ bị đuổi ra khỏi phòng ngủ mất..... Vừa nghĩ như thế, Lâm Khinh Ngũ bỗng trở nên khẩn trương đến mức hơi phát run.

Tạ Thành Hiên nhắc tay, nắm thật chặt hai vai của cô.

Lâm Khinh Ngũ ngưng thở tập trung tinh thần.

Chỉ nghe Tạ Thành Hiên nói từng chữ rất cẩn thận và chân thành:
"Dạy tôi cách theo đuổi con gái đi."

Lâm Khinh Ngữ sững sờ nhìn hẳn một lúc lâu.

"Hả?"

Gương mặt Tạ Thành Hiên chột đỏ lên: "Cậu cũng biết, chính là người mà lúc trước tôi nói nếu thắng trận đấu bóng rổ thì sẽ thổ lộ." Một tay cậu ta đẩy đẩy vai Lâm Khinh Ngữ, hơi mất tự nhiên gãi gãi đầu, "Lúc trước chưa nói tỉ mỉ với cậu nhỉ, cô ấy nhỏ hơn chúng ta một khóa, đang học Đại học năm hai khoa Hóa, tính tình rất thẳng thắn, tôi muốn nhờ cậu dạy cho tôi làm thế nào để theo đuổi cô ấy."

Còn có việc gì, so với việc nghe nam thần của mình nhờ vả bản thân loại chuyện này, làm cho người ta tan nát cõi lòng hơn không?

Cô nhìn Tạ Thành Hiên gần trong gang tấc, lại chỉ cảm thấy, mình chưa từng cách cậu ta xa như vậy.

Lâm Khinh Ngữ mất thật lâu, mới bình tĩnh lại được: "Tại sao lại..... nhờ tôi dạy? Tôi không có bạn gái....."

Không đúng!

Lâm Khinh Ngữ đột nhiên phản ứng kịp, bây giờ cô đã từng có rồi! Trước đây Lâm Thanh Vũ từng qua lại với Lý Tư Hà, bây giờ Tô Hà bị cô thu hút đang dốc hết sức đuổi theo cô! Còn có đám dân mạng xa lạ sau khi xem đoạn clip kia thì gào thét đòi phải gả cho cô, sinh khỉ con cho cô kia nữa! Trong nhóm người này còn không chia ra nam nữ!

Đúng vậy! Bây giờ trong mắt người bình thường, cô chính là một cậu bé cực kỳ được hoan nghênh mà!

Nhìn Lâm Khinh Ngữ ngơ ngác, nghe thấy vấn đề này của cô, Tạ Thành Hiên không khỏi nhớ lại hôm nay khi Tô Dật An nói chuyện với cậu ta ở giữa cầu thang, nói đến câu ——

"Em còn có cơ hội."

Tô Dật An nói với cậu ta như vậy.

Nhưng Tạ Thành Hiên lại thiếu tự tin, cậu ta than nhẹ một tiếng, nằm trên lan can: "Em....." Cậu ta gãi gãi đầu, hơi đỏ mặt, "Thật ra thì, em cũng không quá biết nên ở chung với người con gái mình thích như thế nào." Cậu ta nói, "Nhìn thấy cô ấy, sẽ căng thẳng ngay."

"Muốn nói chuyện cười thì không nói ra lời, muốn tỏ vẻ xuất sắc cũng hầu như thất bại, đây chính là tuổi xuân trẻ trung. Nếu đến một ngày mở miệng là nói được lời tâm tình, tiến lùi chắc chắn, trẻ trung sẽ không thấy nữa, tuổi trẻ cũng không thấy tăm hơi." Những lời nói khó hiểu này của Tô Dật An khiến Tạ Thành Hiên hơi ngây ngẫn, nhưng sau khi Tô Dật An nói xong đoạn này, chỉ lạnh nhạt nhìn Tạ Thành Hiên tự mình đỏ mặt, tiếng nói lý trí đến gần như lạnh lùng:

"Tôi cho rằng em có thể đi hỏi ý kiến bạn học bây giờ đã dần dần thoát khỏi sự trẻ trung, bắt đầu thay đổi thành tiến lùi hợp lý, khiến cho các bạn gái thích."

Anh nhìn chăm chăm cậu ta, "Nói thí dụ như, gần đây tôi từng nghe thấy, lớp các em, Lâm, Thanh, Vũ." d,đ.l^q(đ_Hi

Vì vậy, cậu ta trở về phòng ngủ, chờ Lâm Khinh Ngữ một buổi tối.

Bây giờ cuối cùng đã để cho hắn chờ được.

Hai người đứng sát tường nhìn thẳng vào nhau im lặng, Vương mập mập ngồi chơi game bên cạnh cũng nhìn không nổi nữa, lôi tai nghe ra, đứng lên: "Dây dưa cái gì vậy, hai ông lớn, Lâm Thanh Vũ, đã nói là anh em thì hôm nay việc cậu này không giúp cũng phải giúp chứ còn gì nữa!" Vương mập mập nói thêm, "Thật ra thì tôi hi vọng cậu đừng giúp, tôi mới

thất tình, không muốn người thấy mùi vị yêu đương chua xót khó người trong phòng ngủ."

Lâm Khinh Ngữ hơi cúi đầu, cảm nhận Tạ Thành Hiên bóp bả vai đến phát đau: "Tôi....." Cuối cùng cô mở miệng, "Tôi chỉ biết một vài cách đơn giản, không chắc chắn..... Có thể giúp cậu theo đuổi được."

Ý là đồng ý.

Tạ Thành Hiên vỗ Lâm Khinh Ngữ vai: "Bạn cùng phòng tốt của Trung Quốc!" Hắn định một định nghĩa như vậy cho cô, sau đó lôi kéo cô, kéo cô đến trước bàn mình, Tạ Thành Hiên cầm điện thoại di động, mở khóa, lật tới khung tin nhắn trò chuyện với "Trần Thi", hỏi Lâm Khinh Ngữ: "Cậu nhìn xem tôi nói chuyện với cô ấy như vậy có gì không ổn không."

Mặc dù Lâm Khinh Ngữ buồn bã, nhưng đồng ý chuyện đã đồng ý với người ta, cô vẫn có ý định cố hết sức làm cho xong, vì vậy chịu đựng đau lòng, xem hết dãy ghi chép trò chuyện của Tạ Thành Hiên và Trần Thi.

Sau đó cô càng đau lòng.

"Cậu đều theo đuổi con gái như thế này à?"

Tạ Thành Hiên hồi hộp: "Có vấn đề gì không?"

"Không có..... Tôi chỉ cảm thấy, cô ấy sớm muộn gì cũng là vật trong túi của cậu."

Hai người bọn họ trò chuyện với nhau, cô bé kia vừa mới nói xong câu hôm nay thấy thứ gì đó thật là xinh đẹp, bên này đã phát một bao lì xì* qua ngay, mới vừa nói ăn đồ ăn ab nào đó thật ngon, bên này đã phát một bao lì xì qua, mới vừa oán giận một câu đi hộp rất nhàm chán, bên này đã phát một bao lì xì qua.....

(* nạp tiền vào tài khoản sau đó gửi cho ai đó hoặc thưởng cho người khác)

Lâm Khinh Ngữ tò mò, vì sao Tạ Thành Hiên đã làm đến mức này, mà cô bé kia vẫn không thích cậu ta!

Nếu đổi lại là cô, đã đáp ứng từ lâu rồi được chứ! Cô cực thích loại con trai không có lý do không nói lý lẽ, cầm bao lì xì chỉ có một chữ —— "Đập" như vậy nè!

Vì vậy Lâm Khinh Ngữ bắt đầu nghiên cứu kỹ càng tỉ mỉ nội dung trò chuyện của bọn họ, sau đó phát hiện chỗ mấu chốt.

Dường như Tạ Thành Hiên, không quá hiểu ý sau lời nói của cô bé. Khi Trần Thi nói: "Hôm nay mệt quá, lúc họp cứ có một người ngắt lời." Theo như Lâm Khinh Ngữ hiểu, trong lòng Trần Thi có lẽ là muốn tìm một người châm chọc người 'cứ ngắt lời' kia. Nhưng Tạ Thành Hiên lại đáp một câu: "Vậy ngủ sớm chút đi." Thêm một bao tiền lì xì.

Nếu như là Lâm Khinh Ngữ, vì bao lì xì này sẽ không cáu kỉnh, nhưng có thể thấy được, Trần Thi là một cô gái có yêu cầu rất cao về tinh thần. Cô ấy có khuynh hướng tìm một người hiểu cô bao dung cô có thể an ủi cô bất cứ khi nào cô cần.

Thật ra thì..... Có lẽ tất cả con gái đều như vậy.

Vì vậy khuyết điểm của Tạ Thành Hiên là ở đây, buổi tối hôm đó Lâm Khinh Ngữ bắt đầu bày mưu tính kế cho cậu ta.

Chuyện này cần cảm ơn Tô Hạ, trước kia Tô Hạ chỉ thích đọc các loại Anime, tiểu thuyết cùng với phim truyền hình về thiếu nữ, có lúc Lâm Khinh Ngữ bị cô ấy lôi kéo xem thử, có lúc nghe cô ấy nói chuyện, kỹ thuật cơ bản vẫn phải có, hơn nữa gần đây Tô Hạ theo đuổi cô..... Mặc dù nghĩ

đến là đau tim, nhưng vẫn có rất nhiều chỗ có thể làm gương, dùng để tham khảo.

Lâm Khinh Ngữ dạy một đêm, ngày hôm sau Tạ Thành Hiên lấy đi thực chiến, chiến ba ngày, thêm vào công kích bằng bao lì xì, hiệu quả trị liệu rất rõ rệt.

Nhìn thời gian Tạ Thành Hiên và Trần Thi ở chung với nhau dần dần nhiều lên, Lâm Khinh Ngữ âm thầm kiêu ngạo, kỹ năng tán gái dự trữ nhiều năm, cuối cùng cô cũng dùng đến, nhưng sau khi kiêu ngạo, lại bị một cơn bi thương sâu đậm đập vào mặt.

..... Giúp người mình thích theo đuổi con gái, kể ra có gì hay đáng để khoe.

Lại qua vài ngày như vậy nữa, Lâm Khinh Ngữ càng trải qua càng buồn bực, theo bản năng bắt đầu tránh Tạ Thành Hiên, có lúc hết giờ học Tạ Thành Hiên hẹn cô đi ăn cơm, hầu như Lâm Khinh Ngữ đều lấy cớ đi trễ, sai hẹn.
diendanfLEEQmysĐ)ôn_Hijushima

Một hôm Lâm Khinh Ngữ ngồi lại chỗ ngồi, chờ đến khi bạn cùng lớp đều đi gần hết, cô mới đeo balo lên định đi.

Cô vừa bước ra phòng học, đi tới hành lang, đã gặp mặt Tô Dật An.

Lâm Khinh Ngữ quay đầu định tránh đi, giọng nói của Tô Dật An lại trộn vào trong không khí, không cho người ta trốn thoát: "Gần đây em đang làm tham mưu giúp Tạ Thành Hiên à." Hả liếc Lâm Khinh Ngữ một cái, "Cũng thật rộng lượng. Vì hạnh phúc của người khác, em cũng liều mạng luôn."

Lâm Khinh Ngữ cúi đầu rời đi, không có ý định để ý đến anh ta.

"Lâm Khinh Ngữ." Tô Dật An lại chủ động kêu cô, "Trần Thi rất giống em trước kia."

Hắn bỏ lại một câu nói như vậy, rồi đi mất.

Lâm Khinh Ngữ dừng lại tại chỗ, thật lâu cũng không thể bước ra bước nữa.

Trần Thi rất giống cô trước kia? Cột tóc đuôi ngựa, mặc áo sơ mi bẻ cổ, quần jean, giày thể thao. Đúng vậy, rất giống, nhưng Tô Dật An bỏ lại những lời đó vào lúc này là có ý gì? Nói cho cô biết, nếu như cô không đổi thành con trai, thật ra cô và Tạ Thành Hiên còn có khả năng sao?

Nếu như cô là con gái, có lẽ ở thế giới kia, được Tạ Thành Hiên thích..... Chính là cô?

Lâm Khinh Ngữ nhìn tay của mình, chợt nở nụ cười lạnh, Tô Dật An thật là, vì trở về, ngay cả loại ảo tưởng khờ dại này cũng có thể vẽ ra được.

Trong cái thế giới kia, cô giãy giụa trong cuộc sống đến khó coi như vậy, ai sẽ thích một đứa con gái như cô chứ?

Rõ ràng ngay cả mẹ cô cũng không thích cô.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Editor: Serena Nguyen

Mặc dù Lâm Khinh Ngũ biết rất rõ, câu "Trần Thi rất giống cô hồi trước" kia của Tô Dật An chỉ là để khiến cô rối loạn thôi, nhưng cô vẫn không thể không bị rối loạn.

Cả đêm, Lâm Khinh Ngũ không được ngon giấc, đến sáng ngày hôm sau, cô thần thờ ừ rử đi rửa mặt xong, Tạ Thành Hiên lại đến vỗ vai của cô: "Lâm Thanh Vũ, tôi cảm thấy thời cơ đã chín muồi."

Lâm Khinh Ngũ còn mơ mơ màng màng: "Thời cơ chín muồi gì?"

"Ý của tôi là tối nay tôi sẽ thổ lộ với Trần Thi."

Một câu nói, thổi bay sự buồn ngủ của Lâm Khinh Ngũ.

"Vốn là hai ngày nay định bàn với cậu trước, nhưng cậu bí ẩn như thần long thấy đầu không thấy đuôi, nên tôi tự chuẩn bị hết rồi, tám giờ tối nay, ở kí túc xá của cô ấy, tôi mua đủ cả nến luôn rồi." Tạ Thành Hiên cầm một túi nến bé nhét vào trong tay Lâm Khinh Ngũ, "Tối nay cậu nhất định phải tới hỗ trợ anh em đấy!"

"Tôi....." Lâm Khinh Ngũ muốn từ chối, vừa quay đầu lại thấy Tạ Thành Hiên đã phân nến cho Vương mập và Chu Hưng, ngay cả con một sách buổi tối chỉ cắm mặt trong thư viện cũng đã đồng ý, Lâm Khinh Ngũ không thể nào cự tuyệt được.

Vậy thì..... đi thôi.

Lâm Khinh Ngữ nhìn cả ngày, đến buổi tối, cô mang theo nệm ngồi lì ở phòng tự học, cho đến lúc Tạ Thành Hiên gọi điện thoại tới, thúc giục hỏi cô ở đâu, Lâm Khinh Ngữ mới cất dọn đồ đạc, đi đến phòng ngủ của Trần Thi.

Mặc dù vẫn có lớp buổi tối nhưng trong đại sảnh lại cực kì yên tĩnh, cô mới đi ra từ cửa lớn, chỉ nghe tiếng bước chân dồn dập ở phía sau, Lâm Khinh Ngữ nghe âm thanh thấy đang tiến về phía mình, cô nghiêng người né tránh theo bản năng, nhưng người phía sau lại túm ống tay áo của cô.

Lâm Khinh Ngữ ngậy người, một nữ sinh chui vào trước ngực cô.

Cả người dính vào lồng ngực của cô, hơi run run.

Tình huống đặc sắc gì đây.....

Chẳng lẽ sau khi cô biến thành con trai, có thể phát ra hormone tạo thành một từ trường, hấp dẫn nữ sinh đi ngang qua chủ động tới ôm ấp yêu thương sao?

Nhưng dù sao Lâm Khinh Ngữ vẫn là nữ thẳng, đẩy bạn gái chui vào trong ngực mình ra, nhưng vừa nhìn thấy mặt của cô ấy, Lâm Khinh Ngữ lặng yên trong giây lát: "Kỷ Yên Nhiên?"

Kỷ Yên Nhiên nghe được giọng của cô, cũng không ngẩng đầu nhìn cô, mà là cúi thấp đầu, liếc nhìn về phía sau Lâm Khinh Ngữ: "Giúp tôi một chút." Giọng cô ấy khàn khàn, giống như đè nén sợ hãi, "Đưa tôi về phòng ngủ với, xin cậu đấy."

Nhìn cô ấy như vậy, trong nháy mắt Lâm Khinh Ngữ liền nghĩ đến tên biến thái lần trước cô nhìn thấy ở nhà vệ sinh sân bóng rổ.

Lâm Khinh Ngữ nghiêm mặt, chợt quay đầu lại, trong đại sảnh yên tĩnh chỉ có ánh đèn lẳng lẳng chiếu sáng, giống như là ngôi trường hoang trong phim ma, âm trầm mà kinh khủng.

Lâm Khinh Ngữ cũng sợ, cô lôi cánh tay Kỷ Yên Nhiên, kéo cô ta bước nhanh về phía trước, đi thẳng đến quảng trường nhỏ, nhìn thấy sinh viên luyện tập trượt patin trên quảng trường, lúc này mới hơi chậm lại.

Nhiều người, cái không khí âm u đó sẽ tự động biến mất. Nhưng mà Kỷ Yên Nhiên vẫn sợ hãi run rẩy.

"Có người theo dõi cô?" Lâm Khinh Ngữ nghiêm túc hỏi Kỷ Yên Nhiên, "Là tên biến thái ở sân bóng rổ lần trước? Anh ta đi theo cô bao lâu rồi? Cô báo cảnh sát chưa?"

Kỷ Yên Nhiên lắc đầu một cái.

Lâm Khinh Ngữ cau mày: "Bố mẹ thì sao? Giáo viên? Bạn cùng phòng? Cô có nói cho bọn họ biết không?" Diene dadn le quy dodn

Kỷ Yên Nhiên trầm mặc không nói.

Nhìn cô như vậy, Lâm Khinh Ngữ có chút tức giận: "Cô có biết bây giờ tình cảnh của cô rất nguy hiểm hay không? Nếu như hôm nay người đi theo cô chính là tên biến thái ở sân bóng rổ kia, vậy anh ta chính là một người đàn ông trưởng thành, anh ta theo đuôi cô, theo dõi cô, còn đến toilet nhìn lén cô, hành vi của anh ta hoàn toàn là phạm tội! Hôm nay cô không báo cảnh, chính là bao che cho tội phạm, hẳn ta sẽ vĩnh viễn đi theo cô, con gái phải học được cách tự bảo vệ mình, cô có biết hay không?"

Kỷ Yên Nhiên giống như không ngờ Lâm Khinh Ngữ sẽ chửi cô, cô mở to mắt nhìn Lâm Khinh Ngữ thật lâu, sau đó đẩy cánh tay còn đang nắm chặt tay cô ta ra, cúi đầu nói: "Tôi biết."

"Thôi." Lâm Khinh Ngữ nhìn cô ta như vậy thì biết cô ta sẽ không làm được gì hết, cô móc điện thoại di động ra, "Để tôi báo cảnh sát."

Nhưng cô không ngờ, cô vừa lấy điện thoại di động ra, Kỳ Yên Nhiên liền gạt điện thoại di động của cô ra: "Không!"

Điện thoại di động rơi trên mặt đất, Lâm Khinh Ngữ nghe được âm thanh vỡ vụn, cô trừng to mắt, cong người, muốn đỡ điện thoại di động, nhưng đã trễ, màn hình điện thoại di động đã nứt vỡ.

Lâm Khinh Ngữ than thở: "Không có tiền sửa rồi!" Cô quay đầu, tức giận nói với Kỳ Yên Nhiên, "Cô làm gì đấy?"

Kỳ Yên Nhiên cũng không nghĩ tới có thể như vậy, cô ấy nhìn điện thoại của Lâm Khinh Ngữ một cái: "Tôi..... Sẽ đền cậu." Cô nói, "Chuyện của tôi, tự tôi sẽ biết quyết..... Chỉ là hôm nay cậu có thể đưa tôi trở về phòng ngủ....."

Lâm Khinh Ngữ giận đến cắn răng: "Không phải cô có thể tự giải quyết sao! Còn cần tôi đưa về làm gì!"

Tuy là nói như vậy, Lâm Khinh Ngữ vừa nghiêng đầu lại vẫn đi về hướng phòng ngủ của Kỳ Yên Nhiên.

Kỳ Yên Nhiên đi theo phía sau cô, đi thẳng đến lầu phòng ngủ, Kỳ Yên Nhiên gạt đầu một cái: "Cám ơn."

Lâm Khinh Ngữ liếc cô một cái: "Tôi tiện đường."

Nói xong, cô đi đến tòa nhà của Trần Thi ở trước mặt. Vừa đi Lâm Khinh Ngữ vừa không nhịn được nghĩ, Kỳ Yên Nhiên sự thực kì dị, chưa từng thấy qua cô gái nào bao che một tên biến thái như vậy, chẳng lẽ cô ấy đang chơi trò yêu nhau giết nhau với tên biến thái kia? Nhưng nhìn cô ấy sợ đến run thành như vậy, cũng không giống.....

Không nghĩ ra kết quả, Lâm Khinh Ngữ đã bị đám người náo nhiệt trước mặt hấp dẫn sự chú ý.

Thì ra là, cô trễ giờ vì Kỳ Yên Nhiên, Tạ Thành Hiên không đợi cô nữa, không kịp thắp nến đã bắt đầu thổ lộ.

Các nam sinh ở dưới ký túc xá ồn ào lên, di quản lý kí túc thấy nhưng không thể trách cũng lười quản, nữ chính mơ mơ hồ hồ đi ra từ trong ký túc, khuôn mặt không dám tin. Tạ Thành Hiên cầm hoa tiến ra đón, trong hình trái tim được xếp bằng những ngọn nến, hai người đứng chung một chỗ, mặc dù cách thật xa, Lâm Khinh Ngữ cũng nhìn thấy cô gái Trần Thi cột tóc đuôi ngựa đó, mặt cô ấy hồng rục.

Tạ Thành Hiên nói cái gì, sau đó Trần Thi nhận lấy hoa, gật đầu một cái, Tạ Thành Hiên liền bật cười, nụ cười rục rờ Lâm Khinh Ngữ chưa từng thấy qua, còn mang theo sự ngỡ ngàng của tuổi trẻ.

Những người bên cạnh náo loạn lên, nam nam nữ nữ, cả trên ban công phòng ngủ đối diện cũng đầy người, nữ sinh viên gặp chuyện yêu đương ồn ào không thua gì nam sinh, hô hoán d'đ/l]q,đ "Hôn một cái" ầm ĩ, khiến người đứng xem cũng có chút lúng túng.

Lâm Khinh Ngữ cứ cõng một túi nến như vậy, đứng trong góc nơi ánh nến không chiếu tới, lẳng lặng nhìn Tạ Thành Hiên cúi đầu, ôm lấy Trần Thi, hôn một cái.

Thấy nụ hôn này, Lâm Khinh Ngữ có xúc động muốn chạy trốn chết.

Cô quay người lại, vội vàng nên chân trái vấp chân phải ngã "bộp" một cái xuống đất. Lâm Khinh Ngữ nằm trên mặt đất, chỉ cảm thấy cảm xúc lúng túng trong lòng thiêu đốt lên toàn thân, song khi cô ngẩng đầu lên, càng lúng túng hơn chính là, chung quanh không có một người nào chú ý tới cô.

Trên ban công, nữ sinh đang tập trung tinh thần nhìn màn tỏ tình, cô ở trong bóng tối, chẳng ai quan tâm nhân vật phụ.

Vì vậy Lâm Khinh Ngữ vỗ vỗ quần áo, bò lên, xoa đầu gối từng bước từng bước đi tới nơi nào đó ít người.

Một đường đi vôi vữa, không khí mùa đông giá rét như có thể làm thương cổ họng, cô đi tới rừng cây nhỏ mà đã lâu rồi cô không tới.

Đi tới dốc nhỏ, đã không có cây đại thụ nói dối mình đã sống 8000 năm kia nữa.

Lâm Khinh Ngữ chỉ ngồi dưới đất, nhìn bầu trời, nhìn mấy ngôi sao, cảm xúc từ từ lắng xuống, cô há miệng, sau đó gần như cắn răng nghiêng lợi nói: " Tô Dật An khốn kiếp! Tại sao lại biến từ cây về thành người!"

Bây giờ cô, thật sự rất cần một cái hốc cây!

"Tôi có thể biến trở về, cũng hoàn toàn là do em thành toàn."

Dưới dốc nhỏ truyền đến giọng nói không lạnh không nóng này, Lâm Khinh Ngữ bị dọa giật mình, vội vàng ngồi thẳng người, nhìn Tô Dật An đứng dưới dốc nhỏ, Lâm Khinh Ngữ cắn răng: "Anh làm cái gì thế?"

Tô Dật An hơi ngửa đầu nhìn chăm chăm Lâm Khinh Ngữ, khóe mắt mang theo ba phần lạnh lùng: "Nhìn thấy Tạ Thành Hiên yêu người khác, cho nên giống như một con chó con bị đánh, trốn vào một chỗ liếm vết thương sao?"

Lâm Khinh Ngữ trừng anh: "Mắc mớ gì tới anh!"

"Chỉ cần em ở thế giới này, sau này bất kể gặp bao nhiêu, thích bao nhiêu đàn ông, kết cục đều là như vậy."

Lâm Khinh Ngữ giận đến đứng lên: "Không cần anh nhiều chuyện! Nói như trên thế giới này không có GAY vậy!"

"Có GAY cũng vậy." Diễn đàn lê quý đôn. Tô Dật An nói một cách hời hợt, "Tôi sẽ không để cho em và bất cứ kẻ nào khác ở chung một chỗ."

Một câu nói này, mập mờ cỡ nào.

Mập mờ đến mức khiến Lâm Khinh Ngữ cũng hơi ngẩn người ra, nhưng nhìn ánh mắt Tô Dật An, anh nhìn cô chăm chăm giống như báo săn nhìn chăm chăm con mồi, Lâm Khinh Ngữ biết, Tô Dật An nói lời này, tuyệt không mập mờ chút nào, anh ta chỉ đang nguyên rủa.

"Ước đi, bây giờ đi về."

Quả nhiên, anh đưa ra yêu cầu như thế.

Sau khi anh đưa ra yêu cầu này, Lâm Khinh Ngữ giật mình nhớ tới đêm hôm đó Tạ Thành Hiên chợt tìm đến cô nhờ giúp một tay, còn có mấy ngày sau, cô vô tình gặp được Tô Dật An, Tô Dật An nói, biết cô đang giúp Tạ Thành Hiên theo đuổi Trần Thi.....

Anh biết.....

Anh..... Kết hợp câu nói vừa rồi của anh, Lâm Khinh Ngữ tỉnh ngộ, chẳng lẽ Tạ Thành Hiên tìm đến cô giúp một tay là do tên khốn kiếp này khuyến khích? Anh biết cô thích Tạ Thành Hiên, cho nên cố ý làm như vậy, bởi vì muốn buộc cô chấp nhận nguyện vọng trở về thế giới kia!

"Tô Dật An." Lâm Khinh Ngữ âm trầm gọi tên anh, "Là anh bảo Tạ Thành Hiên tới tìm tôi nhờ theo đuổi Trần Thi hay sao?"

Tô Dật An không giấu diếm chút nào gật đầu: "Đúng vậy"

Fuck!

Lâm Khinh Ngữ móc một ít nển từ túi xách, ném lên mặt Tô Dật An.

Dĩ nhiên cái ném giận dữ này chẳng trúng. Cây nển lăn đến bên chân Tô Dật An, Lâm Khinh Ngữ chỉ vào anh quát lớn: "Khốn kiếp! Đồ tiểu nhân không từ thủ đoạn để đạt được mục đích!"

"Đúng vậy" Tô Dật An vẫn thản nhiên như cũ, "Nếu đã biết, ước sớm chút đi, ước, trở về."

Nghe giọng nói ra lệnh kình kiêu trịch thượng của anh, trong cơn giận dữ, Lâm Khinh Ngữ cũng không khống chế nổi nữa, đợi cô hoàn hồn, tay áo của cô đã được xắn lên, chân cũng vô thức bước tới phía Tô Dật An, sĩ khí hào hùng, sát khí mạnh mẽ: "Tô Dật An." Lâm Khinh Ngữ cắn răng nghiêng lợi, "Hôm nay bị đánh chết thì anh cũng đừng trách tôi, là tôi bị chuột rút đó."

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lâm Khinh Ngũ bước nhỏ, đứng trước mặt Tô Dật An, sau đó cánh tay vung mạnh, vung quyền đánh lên mặt Tô Dật An, cô vốn cho rằng một quyền này sẽ mạnh mẽ rơi lên mặt Tô Dật An, nhưng không ngờ Tô Dật An chỉ đơn giản nghiêng đầu, dễ dàng tránh được.

Một quyền của Lâm Khinh Ngũ thất bại, đang còn kinh ngạc, vẫn chưa thu tay về, Tô Dật An vung tay, nắm cổ tay cô.

Lâm Khinh Ngũ ngạc nhiên: “Thầy muốn làm gì!”

Tô Dật An không nói lời nào, nắm lấy cánh tay cô xoay một cái, trong nháy mắt cánh tay Lâm Khinh Ngũ đã bị đưa ra sau lưng, Tô Dật An đè chặt cánh tay cô, khiến Lâm Khinh Ngũ xoay người cúi đầu, cho dù cô giãy giụa ra sao cũng không thẳng người lên được.

“Tô Dật An!”

“Em chỉ có chút tài năng này, đã tùy tiện ra tay với người?”

Tiếng cười khinh miệt của Tô Dật An ở phía sau đầy chói tai, Lâm Khinh Ngũ giận dữ: “Đánh phụ nữ thầy có xấu hổ không!”

Tô Dật An rất bình tĩnh: “Thứ nhất, em ra tay trước. Thứ hai, tôi không đánh người, đây gọi là bắt, thứ ba, bây giờ em không phải phụ nữ.”

Con bà nó, lúc nhỏ thẳng nhóc này rõ ràng là quả hồng mềm, ai cũng có thể vân vê bóp nặn ức hiếp, bây giờ thậm chí ngay cả bắt cũng biết rồi!

Lâm Khinh Ngữ hận đến thăm mắng ông trời, để ông trời mau chóng trả Tô Dật An nhu nhược về!

Tiện thể để cho cô đánh!

“Tô Dật An.” Khắp nơi đều bị áp chế, Lâm Khinh Ngữ nổi giận trong lòng, nghẹn đến cực hạn, cô giận dữ ngược lại tỉnh táo, cứ tùy ý để Tô Dật An đè chặt như vậy, cũng không vùng vẫy, mở miệng kêu đau: “Lúc tôi còn nhỏ cướp bữa sáng của thầy hay trộm gạo nhà thầy? Tôi đã làm dinendian.lơqid]on chuyện gì có lỗi với thầy sao? Thầy hết lần này đến lần khác bị người ta đánh, tôi không giúp thầy? Lúc thầy bị cô lập, tôi không để ý đến thầy? Tan học đi ra sân chơi, có phải tôi mang theo thầy chơi! Tôi có lỗi với thầy chỗ nào!”

Lâm Khinh Ngữ ngoảnh mặt, nói đến đây, càng nói càng chuyên chú, cô cũng không quay đầu lại, cho nên không phát hiện ra ánh mắt của Tô Dật An khi nói đến những chuyện hồi ức này.

“Bây giờ động một cái thì thầy giăng bẫy tôi! Còn ngậm mưu đồ quý kế.” Lâm Khinh Ngữ tức giận kể ra, “Cuộc sống đại học tốt đẹp của tôi đều bị thầy đùa thành trò chơi mưu trí rồi! Thầy bị thứ gì độc ở xã hội tư bản chủ nghĩa hả! Sao ra trường thành dáng vẻ đức hạnh này rồi! Từ khi gặp thầy ở đại học tôi không có chuyện gì tốt! Thầy nói đi! Tại sao thầy nhắm vào tôi!”

Tại sao nhắm vào cô?

Tại sao không nhắm vào cô?

Bạn của Tô Dật An nghiên cứu tâm lý học, nói tâm lý anh sợ hãi thay đổi, đây là một dạng bệnh tâm lý, do bị thương khi còn bé.

Mà sau khi Tô Dật An được bác đưa ra nước ngoài, sinh sống ở đó mười năm, anh đã quen với cuộc sống nước ngoài. Nhưng sau khi việc học

thạc sĩ chấm dứt, anh lại không đếm xỉa đến tất cả mọi người, kể cả tâm lý phản đối và chống lại của bản thân, từ bỏ tiếp tục đào tạo chuyên sâu, anh bỏ tất cả thói quen và cảm giác an toàn mười năm qua, đơn giản là vì một lọ sao giấy đặt trên bàn.

Anh và Lâm Khinh Ngữ gặp lại nhau, thật ra gặp nhau sớm hơn Lâm Khinh Ngữ nói.

Anh gặp Lâm Khinh Ngữ không phải ở năm ba đại học mà là khi bắt đầu đảm nhiệm dạy ở đại học A, dạy chuyên ngành của Lâm Khinh Ngữ, ngày khai giảng, anh đến phòng giáo vụ, khi rảnh rỗi thấy Lâm Khinh Ngữ rời khỏi phòng giáo vụ.

Tại cầu thang sảnh giáo vụ rộng lớn, Lâm Khinh Ngữ cúi thấp đầu, đi lướt qua anh, anh nhận ra Lâm Khinh Ngữ, nhưng Lâm Khinh Ngữ lại không nhận ra anh.

Gặp nhau kia đơn thuần do ngoài ý muốn. Ngoài ý muốn khiến cho anh trong lúc nhất thời tay chân cũng hơi luống cuống, cứ đứng trên bậc thang như vậy, nhìn cô đi xuống từng bước một.

Chờ anh kịp phản ứng đuổi theo, xuống một tầng lầu Lâm Khinh Ngữ lại bị người gọi lại rồi.

“Khinh Ngữ!” Chạy tới chính là một cô gái, “Vừa rồi lớp học, sao cậu lại chạy đến đây.” Cô gái ôm một cái hòm trong tay, trên hòm viết ba chữ to “Hòm quyên tiền”, cô chìa cái hòm trong tay run rẩy, “Vừa vặn, em trai Lý Hiểu Hiểu cùng lớp cùng ta trước khi vào học bị tai nạn xe cộ, phải mổ, trường học tổ chức quyên tiền, bởi vì là em trai bạn học chúng ta, cho nên bạn cùng lớp đều quyên góp, còn lại cậu...”

“Không liên quan gì đến tớ.”

Lâm Khinh Ngữ cúi đầu nói một câu, khiến cô gái ôm hòm tiền quên góp sừng sốt, cũng làm cho Tô Dật An đứng trên bậc thang sừng sốt.

“... Nhưng mà, dù sao cũng là bạn cùng lớp, Lý Tiểu Hiểu... Cậu biết đó. Em trai cậu ấy cũng học năm nhất ở trường chúng ta.”

“Quyên tiền là tự nguyện sao?” Lâm Khinh Ngữ nói nhỏ.

“Đúng vậy...”

“Tớ đi đây.”

Tô Dật An bám lấy cầu thang lan can, không đi xuống, ở trên bậc cầu thang nhìn bóng lưng Lâm Khinh Ngữ, cô gầy rất dieenddafnleequysddoon nhiều so với lúc nhỏ, nhưng ngôn ngữ thật sự cay nghiệt sắc bén rất nhiều.

“Em trai Lý Tiểu Hiểu vừa thi đậu năm nhất đại học chúng ta... Nhà cậu ấy nông thôn không dễ dàng...”

“Vậy hãy để cho người đồng tình với bọn họ quyên góp đi.” Lâm Khinh Ngữ vừa đi ra ngoài, vừa để lại lời như vậy, “Tớ không có lòng đồng tình này.”

Cô gái nhìn Lâm Khinh Ngữ đi xa, ôm hòm quyên tiền, tức giận đi lên thang lầu, trong miệng lẩm bẩm: “Kiểu người gì đây, cho một đồng hai đồng cũng là tâm ý, phải cay nghiệt như vậy sao.”

Cô gái đi lên cầu thang, lúc đi qua khúc quanh, nhìn thấy Tô Dật An, mặt mũi cô cứng đờ, hiển nhiên không ngờ oán trách của mình sẽ bị người nghe thấy, vì vậy cô hơi ngượng ngừng gật đầu với Tô Dật An, thầm đánh giá anh, rồi nói: “Bạn học, bạn là học sinh mới đến trình diện sao? Trình diện không ở đây...”

“Tôi là giảng viên mới tới.”

Anh đáp một câu đối phó, không quan tâm bạn học nữ ngưỡng ngùng, xoay người đi lên tòa nhà giảng dạy, liên lạc với ban chủ nhiệm, cô gái ôm hòm quên tiền đi đến bên cạnh người hướng dẫn trong văn phòng, khi Tô Dật An từ phòng làm việc của ban chủ nhiệm đi ra, đột nhiên nghe thấy bạn học nữ này thét lên một tiếng đầy kinh hãi: “Hôm nay Lâm Khinh Ngữ tới xin tạm nghỉ học? Tại sao?”

Tô Dật An dừng bước lại, nghe người hướng dẫn trả lời một câu: “Nói là muốn trải nghiệm nghỉ giữa chừng, còn là năm gì, chính là đi ra ngoài làm việc một năm, trải nghiệm xã hội sau đó trở lại trường học, haizzz, bây giờ những cô cậu này, thật sự làm cho người ta nghĩ mãi không ra, học tập yên ổn xong rồi, cầm giấy chứng nhận tốt nghiệp rồi ra ngoài làm việc không được sao, sốt ruột gì bây giờ.”

“Cô ấy muốn tìm công việc gì?”

“Tôi nào biết.”

Không nghe tiếp, Tô Dật An đã đi.

Lâm Khinh Ngữ tạm nghỉ học, anh ở trường học không gặp mặt cô.

Chờ đến khi anh lại thấy Lâm Khinh Ngữ, là trận đấu bóng rổ giữa đại học A và đại học B, học viện để các giảng viên tới xem trận đấu, Tô Dật An đã đến muộn, khi anh đến, các giảng viên đã vào trong khán đài, bên ngoài đều là sinh viên, anh thấy Lâm Khinh Ngữ bị Lý Tư Hà làm khó dễ.

Anh nhú mày, bước ra từ trong đám người, nhưng nghe được Lý Tư Hà chất vấn Lâm Khinh Ngữ, “Khách cho tiền cô thu? Rót rượu trích phần trăm cô không cầm?” mà Lâm Khinh Ngữ lại trầm mặc ngậm thừa nhận khi bị chất vấn như vậy, Tô Dật An cũng trầm mặc.

Không bao lâu, trong hội học sinh lặng lẽ truyền đi, Lâm Khinh Ngữ tạm nghỉ học, cũng ở trong bar tiếp rượu, chỉ có hơn chứ không kém Lý Tư

Hà.

Tô Dật An đến ngay quán bar Lâm Khinh Ngữ làm.

Lúc đó còn tưởng rằng, có lẽ lan truyền nhầm, có lẽ chỉ là vu oan, dù sao, có lẽ sau khi chuyện này bị người ta truyền đi, Lâm Khinh Ngữ sẽ nghỉ làm ở đó.

Nhưng anh nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ làm ở đó.

Trong khoa đúng là truyền nhầm rồi, Lâm Khinh Ngữ làm ở quán bar, nhưng cô không làm chuyện gì hơn. Cô chỉ mặc di ien n#dang# yuklle e#q quiq on đồng phục âu phục trong quán bar, trang điểm, mang nụ cười nghề nghiệp, đưa rượu cho mỗi bàn. Cô sẽ thân nhiên nhận tiền boia khách ở bàn đưa, thỉnh thoảng cũng uống hai ly với khách. Sau đó không có gì khác. Chỉ có điều...

Mỗi khi thấy Lâm Khinh Ngữ như thế, anh không khỏi tự hỏi, anh trở lại, ở nơi đã hoàn toàn là đất nước xa lạ với anh, là vì cái gì.

Khóe miệng Lâm Khinh Ngữ mang nụ cười xa lạ lại khách sáo anh chưa từng quen biết, sau ánh mắt ảm đạm xóa đi là non nớt khờ dại.

Anh không thích thay đổi, không chỉ có không thích hoàn cảnh của mình thay đổi, càng không thích người bên cạnh thay đổi, thậm chí với sự thay đổi như vậy, tràn đầy chán ghét và... Sợ hãi.

Anh đi quầy bar hai lần, lần đầu tiên ngồi trong góc, chỗ không thuộc phạm vi Lâm Khinh Ngữ phụ trách. Anh uống chút rượu, xé bao thuốc lá, gấp một ngôi sao năm cánh. Để nhân viên phục vụ cầm đi đưa cho Lâm Khinh Ngữ, sau đó anh đứng dậy rời đi.

Đi ra cửa quán bar, anh quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhân viên phục vụ đang nói chuyện với Lâm Khinh Ngữ, chỉ về phía anh vừa ngồi, Lâm

Khinh Ngữ quay đầu lại, đã không tìm thấy được anh rời đi, vì vậy cô ném ngôi sao năm cánh trên tay xuống.

Lần thứ hai, anh uống nhiều rượu hơn, tửu lượng của anh không tốt, đã hơi hôn mê, sau đó anh lại gấp một ngôi sao năm cánh, để nhân viên phục vụ cầm đi đưa cho Lâm Khinh Ngữ.

Lần này Lâm Khinh Ngữ không ném ngôi sao năm cánh, thậm chí cô đi đến trước mặt anh, dưới ánh đèn mờ mờ trong quán bar, Tô Dật An cúi đầu, Lâm Khinh Ngữ không nhìn thấy mặt anh, có lẽ cô vốn không định nghiêm túc nhìn mặt anh.

Cô dùng giọng nói giống như khi cô còn bé, nói vào lỗ tai đang ong ong của anh: “Tiên sinh.” Giọng của cô trong khách sạn mang theo lạnh nhạt, “Đây là lần thứ hai ngài đưa thứ này cho tôi nhỉ? Xin lỗi, mỗi ngày tôi đều rất bận, không rảnh hết lần này đến lần khác đối phó những vật cần xử lý này, lần sau phiền ngài ném thẳng vào thùng rác được không?”

Nói xong, cô chụp ngôi sao năm cánh lên trên bàn, xoay người rời đi. Thật gọn gàng dứt khoát.

Tô Dật An nhìn ngôi sao bị ném lại cười rộ lên.

Đúng vậy, bây giờ Lâm Khinh Ngữ không cần ngôi sao năm cánh của anh, cô chỉ cần tiền.

Đã không thấy bé gái ở trong ký ức của anh, sẽ nói với anh, “Tô Dật An, anh xem, buổi tối có những vì sao sẽ không có tuyết. Từ nay về sau em ngày ngày gấp sao cho anh” nữa rồi.

...

Đó là lý do, tại sao anh không châm chích cô?

Tô Dật An nhìn chăm chăm vào cánh tay mình đang chặn Lâm Khinh Ngữ, thầm nghĩ: Bởi vì cô như vậy khiến người ta ghét.

Cô hủy diệt Lâm Khinh Ngữ tốt đẹp kia rồi.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 21

“Tô Dật An?”

“Tô Dật An!”

Tiếng gọi của Lâm Khinh Ngũ đánh thức anh đang chìm trong hồi ức, anh nhìn cô, hiển nhiên Lâm Khinh Ngũ bị nhìn có chút không thoải mái, cô giãy dụa muốn thoát khỏi sự khống chế của Tô Dật An, nhưng vùng vẫy không có kết quả, cô nổi giận: “Anh không định buông tay sao, đề tôi rất sáng khoái sao!”

Lời này nghe ra lại có một ý nghĩa khác, nhưng Tô Dật An nhú mày đáp: “Đúng vậy.”

Nghe rõ ràng câu trả lời, Lâm Khinh Ngũ tức đến nổi muốn cắn chết anh, cô cúi đầu nhìn xung quanh, thấy Tô Dật An vẫn đứng bên cạnh mình, cô nhắc chân phải, vừa đúng có thể đá đến giữa hai chân anh, vì thế Lâm Khinh Ngũ không chút do dự động cước.

Tô Dật An có nghĩ cũng không nghĩ tới Lâm Khinh Ngũ lưu manh đến vậy. Anh nghiêng người muốn tránh, lệch trọng tâm, Lâm Khinh Ngũ nhân cơ hội này giãy ra khỏi tay anh, rất không dễ dàng mới thoát khỏi tay anh, nhưng cô lại không chạy. Ngược lại xoay người bổ nhào vào người anh: “Tôi tới đây, cũng phải để cho tôi sáng khoái.”

Cô gái Lâm Khinh Ngũ này không thể dùng suy nghĩ của người bình thường để hiểu được.

Trong lúc châm chọc cô trong suy nghĩ, Tô Dật An bị Lâm Khinh Ngữ mạnh mẽ bổ nhào vào người ngã xuống đất, chỗ hai người đứng là một cái dốc nhỏ, không cao, nhưng hai người va vào nhau lăn xuống...

Tuy là sườn núi, nhưng hai người ôm nhau lăn xuống rất nhanh. Sau khi bị một trận trời đất lẫn lộn, rốt cục cũng ngừng lại, lửa giận trong lòng cũng không giảm đi, đang muốn mở miệng tranh luận với Tô Dật An, lại phát hiện hiện tại cô đang bị Tô Dật An ôm chặt trong lòng.

Vừa vàng ối thỏa bảo hộ trong ngực.

Lửa giận chưa tan xấu hổ giận dữ ập đến, cô đẩy ngực Tô Dật An ngồi dậy cười ở trên lưng Tô Dật An, cô chưa kịp mở miệng, Tô Dật An đã dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm cô trách cứ: “Còn nhỏ lắm sao? Không biết nặng nhẹ.”

Giống như là thầy giáo đang trách cứ học trò...

Vốn Lâm Khinh Ngữ đẩy được anh xoay một vòng, trong lòng vẫn có chút xấu hổ, nghe những lời này, lửa giận lại bốc lên đầu: “Không biết người nào không biết nặng nhẹ đùa giỡn với tôi trước!”

“Nếu tôi ra tay thật, cô đã không còn ở đây.”

“Ha ha.. Tôi có phải nên cảm ơn thầy Tô bảo vệ từ nãy giờ?”

Này có phải loại người bị người ta cười ở dưới thân vẫn cao cao tại thượng như thế thật sự làm cho người ta khó chịu.

Lâm Khinh Ngữ đang suy nghĩ làm thế nào để thu thập anh, lại nghe tiếng chuông di động vang lên. Lâm Khinh Ngữ hừ lạnh: “Hôm nay không giải quyết xong chuyện này, anh đừng nghĩ có thể nghe điện thoại.”

Tô Dật An lại bình tĩnh nhìn Lâm Khinh Ngữ đang ngồi trên bụng mình: “Không phải là điện thoại của tôi.”

Buồn cười, tiếng chuông điện thoại này đâu phải của cô, chẳng lẽ nơi này có người khác.. Xong rồi...

Thật sự có người...

Lâm Khinh Ngữ xoay đầu, thấy một người đang cầm một cái di động phát ra ánh sáng nhạt đang không ngừng vang lên, ánh sáng từ chiếc di động chiếu lên mặt người nọ, là vẻ mặt kinh ngạc lờ mờ đờn ép của Tô Hạ.

Lâm Khinh Ngữ cúi đầu nhìn tình hình của mình và Tô Dật An, lại nghĩ đến giới tính hiện tại của mình, trong lòng chỉ còn lại hai chữ không ngừng vang vọng..

Mẹ nó...

Thời gian chớp mắt như ngừng lại, nếu không phải tiếng chuông di động của Tô Hạ không ngừng âm ỉ, một màn này giống như là hình ảnh trong phim bị tạm ngừng.

Tiếng chuông di động ngừng lại, hình ảnh đang ngừng lại cũng bắt đầu chuyển động, Lâm Khinh Ngữ đứng dậy khỏi người của Tô Dật An, bước về phía Tô Hạ, Tô Hạ lùi về sau, Lâm Khinh Ngữ giơ tay giữ lại: “Cô hãy nghe tôi nói...”

“Tôi... vừa rời ngoài bìa rừng tôi đã nghe hết.”

Nghe hết...

Cô ấy nghe được cái gì?

“Đè tôi rất sáng khoái sao? Rất thoải mái, tôi tới đây, để cho tôi cũng sáng khoái...” Những lời này có thể nói ra miệng sao?

“Cậu nghe tôi giải thích.” Lâm Khinh Ngữ lại tiến thêm một bước, Tô Hạ lại lui một bước: “Được rồi, tôi đã hiểu. Hiện tại tất cả mọi người đều biết. Cho nên anh mới không có tình cảm với tôi. Thì ra là như vậy...”

“Không phải như cô nghĩ.” Lâm Khinh Ngữ lại tiến thêm một bước, Tô Hạ nhếch môi, miễn cưỡng bật cười: “Anh yên tâm, tôi không có kỳ thị với hai người, tôi sẽ giữ bí mật.”

Tô Hạ quay đầu gật đầu chào Tô Dật An.

Tô Dật An cũng ngồi dậy lạnh nhạt gật đầu đáp lễ.

Sau đó Tô Hạ xoay người bỏ đi, rời khỏi rừng cây nhỏ, giống như lúc tới, cả phiến lá cũng không dính người...

“Anh không bị gì chứ!” Lâm Khinh Ngữ quay đầu quát lên với Tô Dật An: “Anh không biết nói vài câu sao! Giải thích một chút! Anh là thầy giáo đó.”

“Không phải cô ấy đã nói sẽ giữ bí mật sao.” Tô Dật An nhẹ nhàng băng quơ đáp.

“...” Lâm Khinh Ngữ trợn mắt nhìn anh: “Anh cam nguyện bị hiểu lầm như vậy?”

“Cô không đồng ý?” Con người Tô Dật An ngưng trọng: “Vậy thì đừng giữ bộ dáng đàn ông nữa, biến trở về đi.”

Lâm Khinh Ngữ tức giận nói: “Vì sao anh cứ nhất nhất muốn biến trở về. Anh sống ở đây với trở về bên kia có gì khác nhau! Thế giới này ngoại trừ sự thay đổi của tôi, thì còn có gì thay đổi nữa đâu, anh không quan tâm tôi, tôi trở ngại anh cái gì?”

Tô Dật An trầm mặc không trả lời cô, nhưng thái độ vẫn kiên quyết.

Lâm Khinh Ngữ cảm thấy mình không thể nói chuyện được với anh, cô khoát tay: “Được, để cho Tô Hạ hiểu lầm cũng được, để cho cô ấy chết tâm. Anh cũng sớm chết tâm đi tôi sẽ không biến trở về, nếu anh bất tử, cũng được. Anh còn chiêu trò gì cứ mang ra hết đi, dù sao trước kia anh cũng chưa bao giờ để cho tôi dễ chịu, chúng ta cứ chờ xem.”

Lâm Khinh Ngữ quay đầu bỏ đi, Tô Dật An nhìn theo bóng lưng của cô, cũng giống như lúc trước anh là cây đại thụ, rất nhiều lần cũng nhìn cô bỏ đi như vậy.

Anh đang tự hỏi vừa rồi Lâm Khinh Ngữ nói câu nói kia, thế giới này ngoại trừ cô thay đổi, còn có chỗ nào thay đổi nữa.

Thật ra là không có gì biến hóa, nhưng anh không muốn nhìn thấy nhất là sự thay đổi của Lâm Khinh Ngữ.

Nhất là Lâm Khinh Ngữ lại còn...

Biến thành đàn ông...

Lâm Khinh Ngữ trở về phòng ngủ, tâm trạng rất tệ bị Tô Dật An âm ỉ một trận, chuyện Tạ Thành Hiên có bạn gái làm cho cô bị mất mát và đả kích, hầu như bị Lâm Khinh Ngữ vứt ra sau đầu.

Vẻ mặt Tạ Thanh Hiên hạnh phúc nhìn cô trách cứ: “Hôm nay đã chạy đi đâu, đến cuối cùng cũng không đến?”

Lúc này, thậm chí Lâm Khinh Ngữ không biết đến cái gì là thương tâm, chỉ tức giận nói: “Gặp một người điện, bị anh ta làm phiền.”

Người trong phòng cũng không nhiều, nên Lâm Khinh Ngữ tùy ý tắm rửa xong đi ngủ.

Đêm nay, Lâm Khinh Ngữ đương nhiên là không ngủ ngon, dẫn đến ngày hôm sau đi học cả người đều bần thần, may mà Tô Dật An cũng không quá mức nhắm vào cô. Một buổi sáng bình yên trôi qua, chuông tan học vừa vang lên, Lâm Khinh Ngữ liền cầm túi xách ra khỏi phòng học không muốn nhìn thấy Tô Dật An thêm một giây phút nào.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, lạnh đụng phải một nữ sinh, suýt nữa ngã xuống đất, Lâm Khinh Ngữ đỡ vừa giữ cô ta: “Kỳ Yên Nhiên?” Lâm Khinh Ngữ nhíu mày: “Có chuyện gì?”

Kỳ Yên Nhiên đưa cho cô một cái túi lớn, bên trong là cái di động hôm qua bị cô ném vỡ màn hình: “Ngày hôm qua tôi đã nói sẽ đền cho anh, mua lúc tối, sáng nay đưa đến, giờ đền cho anh.”

Điện thoại di động với học sinh mà nói, cũng không phải là cái nói mua có thể mua được, Lâm Khinh Ngữ nhíu mày: “Điện thoại của tôi chỉ bị vỡ màn hình, đi thay cái mới là được, cô cầm cái này về đi.”

Hai người đang nói, lục tục có học sinh ra khỏi phòng, Lâm Khinh Ngữ nghiêng người cho người ta đi, Kỳ Yên Nhiên nhân cơ hội này nhét cái túi vào tay Lâm Khinh Ngữ. Sau khi đưa xong đồ cho Lâm Khinh Ngữ, cô lùi ra sau mấy bước.

“Ngày hôm qua cảm ơn anh đã giúp tôi, hôm nào mới anh đi ăn cơm.”

“Điện thoại này thật không...” Cô nói chưa xong phía sau đã có người vỗ vai, Lâm Khinh Ngữ quay đầu lại, thấy vẻ mặt ái muội của Bàn Tử đang nhìn mình dò xét: “Được nha, Lâm Thanh Vũ, lúc nào thì lén lút như vậy?”

Lâm Khinh Ngữ đẩy tay Bàn Tử, quay đầu lại thì Kỳ Yên Nhiên cũng không còn nữa.

Cô lấy điện thoại trong túi ra, trầm tư.

Vương Bàn Tử hỏi cô: “A, quà tặng à, hắc, là như thế nào? Nghiêm túc?”

Cô nghiêm túc, là vì cô cảm thấy, có thể lúc đầu tai, do cô chạy nhanh nên mới làm cho JJ chạy mất. Hiện tại, cô mới biến thành đàn ông không bao lâu, lại có duyên nhân được quà tặng của khác phái. Tại sao lúc cô còn là con gái thì một cái cũng không có.

Học sinh trong lớp cũng ra về gần hết, Vương Bàn Tử bỗng nhiên hô lên: “Thầy Tô.”

Lâm Kinh Ngữ quay đầu, đúng lúc chạm mắt với Tô Dật An đang nhìn qua, Tô Dật An thoáng nhìn di động trên tay cô, mày hơi nhíu lại, như là đang tự hỏi cái gì, nhưng anh cũng không lên tiếng, chỉ gật đầu với Vương Bàn Tử, sau đó đi ra.

Vương Bàn Tay chà hai tay vào nhau: “Thầy Tô rõ ràng nhỏ hơn chúng ta một tuổi, sao lại lạnh lùng như vậy.”

“Trời biết.”

Lâm Kinh Ngữ nhớ tới Tô Dật An trước đây, rất nhẹ nhàng, rất hiền. Nhưng thầy giáo tiểu học nói bởi vì cha mẹ đột nhiên rời đi cho nên tâm lý của Tô Dật An mới bị thương. Anh trầm mặc, kiệm lời, sẽ bài xích người lạ, từ nhỏ đã tự kỷ, còn có... rất ỷ lại.

Nhưng bên ngoài nhìn vào anh rất tốt, ngoại trừ không thích nói chuyện, những cái khác cũng không giống thầy giáo miêu tả.

Lúc thầy giáo biết Lâm Kinh Ngữ thân với Tô Dật An, đã cố ý dặn dò, nói với cô, bệnh tâm lý của Tô Dật An rất khó trị, muốn cô quan tâm đến anh nhiều chút...

Lâm Khinh Ngữ nghe thầy giáo nói, quả thật đi quan tâm, nhưng cô lại không nhớ nổi rốt cuộc mình dùng biện pháp gì để quan tâm anh, nhưng cô biết, năm đó cô đã đem hết tất cả phương pháp quan tâm một người, áp dụng lên người của Tô Dật An.

Về sau Tô Dật An ra nước ngoài, Lâm Khinh Ngữ không nhớ mình đã luyến tiếc đến cỡ nào, cô ở nhà thương tâm một khoảng thời gian, nếu không phải sau đó cha cô đột nhiên đến thăm, không chừng cô còn vì Tô Dật An mà thương tâm bao lâu.

Mà hiện tại, mỗi lần Lâm Khinh Ngữ thấy Tô Dật An như là phản xạ có điều kiện liền tức giận: “Nóng nọc trưởng thành lại □□, thật biến thái.”

Vương Bàn Tử bị Lâm Khinh Ngữ thành linh tức giận kinh ngạc nhảy dựng: “Thầy Tô đả tặc tôi cậu à?”

Lâm Khinh Ngữ hít thở sâu một hơi, áp chế cảm xúc của mình: “Không phải cậu có số điện thoại bạn cùng phòng của Kỳ Yên Nhiên sao, cậu đưa số của cô ấy cho tôi, tôi tìm Kỳ Yên Nhiên, trả lại cho cô ấy.”

Vô công bất thụ lộc, mà cô còn cảm thấy Kỳ Yên Nhiên này không thể trêu chọc đến...

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Edit: Lam Anh

Lâm Khinh Ngũ gọi điện thoại cho Kỳ Yên Nhiên, hẹn cô ta ra ngoài trả lại điện thoại, trong điện thoại Kỳ Yên Nhiên cũng không từ chối, nhưng cho đến khi Lâm Khinh Ngũ tới dưới lầu phòng ngủ, đã thấy Kỳ Yên Nhiên ăn mặc xinh đẹp đứng trước mặt cô.

“Anh đói bụng không?”

Lâm Khinh Ngũ khéo léo nheo mắt lại, Lâm Khinh Ngũ có áy náy đối với Tô Hạ, nhưng với Kỳ Yên Nhiên thì không, cô hoàn toàn chẳng muốn khách sáo với cô ta, nói thẳng: “Không mời.”

Hơn nữa từ chối người khác nhiều lần, Lâm Khinh Ngũ cũng đã luyện được bản lĩnh giải quyết dứt khoát, cô đưa điện thoại về phía trước: “Cầm về đi, đừng dây dưa với tôi nữa.”

Thấy dáng vẻ dầu muối không vào* của Lâm Khinh Ngũ như vậy, Kỳ Yên Nhiên im lặng chớp mắt một cái, không hề nhận lấy túi lớn từ trong tay cô: “Lâm Thanh Vũ, anh đồng ý để tôi mời anh ăn cơm, tôi lập tức cầm điện thoại trở về.”

(*) Dầu muối không vào (nguyên văn là “du diêm bất tiến”) ý nói không chịu nghe lời người khác khuyên.

Buồn cười, ném đồ của mình thì đau lòng, Lâm Khinh Ngũ vẫn chưa từng thấy ném đồ của người khác lại đau lòng. Cô cũng không muốn lãng

phí thời gian ở đây, ngay lập tức thả túi lớn xuống đất: “Cô thích lấy thì lấy.”

Lâm Khinh Ngữ xoay người đi, Kỳ Yên Nhiên lại đột nhiên di chuyển bắt lấy cánh tay của cô, bị làm phiền liên tục, dù là người nào cũng đều có chút bực mình, Lâm Khinh Ngữ quay đầu vừa định nghiêm túc quát cho Kỳ Yên Nhiên hai câu, Kỳ Yên Nhiên lại đột nhiên bước lên phía trước một bước, cô ta đứng lại gần Lâm Khinh Ngữ như thế, gần như kề sát vào trong lòng cô...

“Cô gái, cô thích ôm ấp yêu thương như thế sao?”

“Đêm qua, rừng cây nhỏ.” Kỳ Yên Nhiên ngắt lời Lâm Khinh Ngữ, áp sát vào ngực cô, nhẹ giọng nói: “Tôi cũng ở đó.”

“...” Lâm Khinh Ngữ sững sờ: “Cô cũng ở đó? Cho nên?”

Kỳ Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Khinh Ngữ: “Tôi không giỏi giữ bí mật cho lắm.” Cô ta lại bật cười, dịu dàng yên lặng, xấu hổ thẹn thùng: “Cho nên, anh đi ăn cơm cùng tôi đi.”

“...”

Mặc dù hiện tại Lâm Khinh Ngữ thực sự lấy thân phận đàn ông thích đàn ông, nhưng mà! Chuyện này cô cũng không muốn bị lộ ra khi học đại học đâu, cho dù bây giờ mọi người ngoài miệng nói đã hiểu đã hiểu, nhưng nếu rơi vào thực tế, ở trong phòng ngủ, cô phải坦然 nhiên sống chung cùng ba bạn nam thẳng cùng phòng như thế nào đây.

Vì thế, Lâm Khinh Ngữ đã đi ăn cơm.

Lâm Khinh Ngữ và Kỳ Yên Nhiên ở thế giới trước kia chưa từng qua lại, trong thế giới này cũng chỉ có vài lần gặp mặt d;đ;lqđ ít ỏi như thế, còn lại hơn phân nửa là thấy cô ta gặp biến thái, bị biến thái bám đuôi theo dõi,

cô ta là kẻ yếu, là cô gái ngay cả báo cảnh sát cũng không dám, là một con thỏ tội nghiệp...

Mà bây giờ, con thỏ này đột nhiên mở miệng ra, nói, nó cũng sẽ cắn người...

Một bữa cơm này với Kỳ Yên Nhiên, Lâm Khinh Ngữ tưởng rằng sẽ ăn vô cùng khổ sở, nào ngờ Kỳ Yên Nhiên thật sự chỉ là tìm cô ăn một bữa cơm.

Kỳ Yên Nhiên giải thích chuyện ngày hôm qua cô ta cũng ở rừng cây nhỏ: “Phòng ngủ của tôi ở tầng hai, hôm qua tôi ở trên sân thượng thấy anh bị ngã, liền đi ra tìm anh, sau đó đi theo tới rừng cây nhỏ, tôi không phải cố ý nghe được anh và cái kia...” Sau đó cô ta quan sát xung quanh một phen, mới nhỏ giọng nói: “... Lời của thầy giáo.”

“Hả...” Lâm Khinh Ngữ nhìn cô ta, “Đúng là cô đều đã nghe thấy rồi.”

Kỳ Yên Nhiên cười cười: “Tôi cách khá xa, không nghe rõ, nhưng tôi biết thầy nói với anh, thầy không cho anh và bất kỳ kẻ nào ở chung một chỗ, không ngờ trong cuộc sống vậy mà thật sự có loại tổng giám đốc bá đạo này. Quả nhiên khác phái chỉ là vì nòi giống, đồng tính mới thực là chân ái (tình yêu đích thực) nha.”

Lâm Khinh Ngữ chỉ có thể một mặt lạnh lùng ở trong lòng châm chọc, hoàn toàn không phải như vậy, tổng giám đốc bá đạo khác nói có thể là lời thề nguyện yêu đương, còn Tô Dật An chỉ đơn thuần là lời nguyện rửa.

Nhưng châm chọc xong rồi, Lâm Khinh Ngữ lại nghi hoặc, Kỳ Yên Nhiên này, nếu hiểu lầm cô là gay giống như Tô Hạ, tại sao vẫn còn cố chấp đưa điện thoại cho cô, mời cô cùng ăn cơm? Chẳng lẽ ca sĩ này có tự tin “bẻ thẳng” cô?

Hay là... Có mưu đồ khác?

Lâm Khinh Ngữ nhìn Kỳ Yên Nhiên thỏa mãn ăn này nọ, ngón tay gõ gõ trên bàn: “Kỳ Yên Nhiên, đừng thừa nước đục thả câu, cô cứ nói đi, cô làm phiền tôi như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?”

Kỳ Yên Nhiên vẫn tự nhiên ăn này ăn nọ như cũ: “Tôi không làm phiền anh.” Dáng vẻ cô ta tự nhiên, thật sự là một nữ sinh viên đại học bình thường đáng yêu, dịu dàng, “Hôm qua anh giúp tôi, tôi chỉ muốn mời anh ăn cơm mà thôi.” Cô ta vừa ăn đồ ăn, vừa âm ờ nói những lời này, sau đó uống một ngụm nước, lau miệng, ngẩng đầu mỉm cười nhìn Lâm Khinh Ngữ: “Được rồi, bây giờ ăn xong rồi, đi thôi.”

Sau đó, các cô thật sự đi khỏi, Kỳ Yên Nhiên quả thật như lời cô ta nói, không làm phiền cô. Không nói bất kỳ lời đề nghị nào, cũng không nói một câu dư thừa nào, ngay cả nguyên nhân kết quả tối qua Lâm Khinh Ngữ “giúp” cô ta cũng không hề giải thích.

Nhưng mà Lâm Khinh Ngữ nghĩ thế nào là cảm thấy Kỳ Yên Nhiên này kỳ quái làm người ta kinh hãi thế đó.

Trở về phòng ngủ, Lâm Khinh Ngữ hỏi Vương Mập Mạp: “Kỳ Yên Nhiên kia, không phải trước kia cậu nói cô ta là ca sĩ trên mạng sao, cậu có biết tên trên mạng của cô ta là gì không?”

Wương Mập Mạp đang chơi trò chơi, cũng không quay đầu lại, nói: “Hình như là Sơn cái gì Nguyệt Ca ý.”

“Sơn cái gì Nguyệt Ca?”

“Không nhớ được... Cậu cảm thấy hứng thú thì tự đến hỏi cô ta đi. Bây giờ anh đây không rảnh không rảnh.”

“...”

Bây giờ người Lâm Khinh Ngữ muốn tránh nhất là Tô Dật An, người muốn tránh thứ hai chính là Kỷ Yên Nhiên, cô có thể chủ động đến hỏi à?

Vì thế Lâm Khinh Ngữ tự mình dùng ba chữ “Sơn Nguyệt Ca” tìm kiếm trên mạng, tìm một lúc, thật đúng là tìm được Weibo của Kỷ Yên Nhiên – Bất tri sơn nguyệt vi thù ca (Không biết núi trăng ca hát vì ai).

Xem ra là một cái tên rất văn vẻ, Lâm Khinh Ngữ kéo xuống dưới, thấy cô ta đăng bài hát, mở một bài lên, sau khúc nhạc dạo, tiếng hát của Kỷ Yên Nhiên xuất hiện trong tai nghe, giống như một âm hồn ca hát, giọng hát mang theo vài phần khàn khàn, so với khí chất của cô ta có phần không phù hợp chín chắn lắm.

Giọng hát của cô ta thật là dễ nghe, khó trách có nhiều người thích như vậy, nhưng Lâm Khinh Ngữ nghe được một lúc, bỗng nhiên cảm thấy tiếng hát của Kỷ Yên Nhiên, thậm chí có hơi quen tai. Giống như trước đây đã từng nghe ở đâu đó, nhưng nghĩ một lúc cũng không ra.đ;đ/l.q.đ

Lâm Khinh Ngữ tiện tay lướt qua lướt lại Weibo của cô ta, phát hiện ngoại trừ ca khúc mới, cô ta hoàn toàn không đăng bất kỳ cái gì khác trên Weibo.

Nữ sinh kỳ quái lại thần bí.

Lâm Khinh Ngữ ngồi trước màn hình máy tính thật lâu, không chú ý giữ ấm, hôm sau lúc tỉnh dậy, vậy mà lại bắt đầu chảy nước mũi rồi.

Học Bá trong phòng ngủ đã sớm ra ngoài, Tạ Thành Hiên cũng đi mua bữa sáng cho bạn gái, chỉ còn hai chú chó độc thân là cô và Vương Mập Mập, tự mình thu thập đồ đạc, rụt cổ chạy đi học.

Lâm Khinh Ngữ vừa hít nước mũi vừa đi trên đường, dây giày tuột, cô ngồi xổm xuống thắt dây giày. Lúc khom lưng, chợt phát hiện, sau lưng cô, cách mười bước chân có một nam sinh mặc áo lông đen đang đứng, cô theo

bản năng quay đầu nhìn anh ta một cái, cũng không ngờ đúng lúc bốn mắt nhìn nhau với người nọ.

Khác với các học sinh khác vội vàng đi học, nam sinh này cũng chăm chú nhìn Lâm Khinh Ngữ một lúc, sau đó chuyển ánh mắt, nhấc chân một cái, đi qua bên người Lâm Khinh Ngữ.

Lâm Khinh Ngữ bần khoản nhìn bóng lưng người nọ, Vương Mập Mập lại vỗ vai cô một cái: “Làm nhanh lên, bị muộn rồi, hôm nay là tiết của giáo sư Tô đấy.”

“À,... Ừ.” Lâm Khinh Ngữ buộc lại dây giày, lập tức ném chuyện này ra sau đầu.

Vào phòng học, Lâm Khinh Ngữ tìm chỗ ngồi xuống, cô mới vừa ngồi xuống, bên cạnh lập tức có một người khác ngồi cùng. Lâm Khinh Ngữ quay đầu nhìn một cái: “... Sao cô lại ở đây?”

Kỷ Yên Nhiên cười với Lâm Khinh Ngữ: “Nghe nói tiết của thầy giáo này cực kỳ đặc sắc, tôi tới dự thính.”

“Một người học âm nhạc như cô tới tiết này dự thính làm gì!” Lâm Khinh Ngữ cảm thấy vô lý, “Tôi nói với cô rồi mà, đừng làm phiền tôi. Cô có tin tôi sẽ thật sự động tay đánh cô không?”

Kỷ Yên Nhiên không hề để ý cô, chỉ quay đầu nhìn phía sau một cái, cười cười: “Thầy giáo tới rồi.”

Lâm Khinh Ngữ cũng quay đầu một cái, thấy Tô Dật An đi tới, nhất thời liền thấy giống như khắc tinh, lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, quay đầu không quan tâm nữa.

Sau khi Tô Dật An bắt đầu vào lớp, nước mũi của Lâm Khinh Ngữ lại càng không ngừng được, trên người cô không mang giấy, Vương Mập Mập

đương nhiên cũng không mang, chỉ có Kỳ Yên Nhiên đưa cho cô một cái một cái, hết giờ học tiết thứ nhất, Lâm Khinh Ngữ hơi ho, Kỳ Yên Nhiên liền ra ngoài hành lang rót nước, vỗ lưng Lâm Khinh Ngữ hai lần, để cô uống nước xuống.

Lâm Khinh Ngữ cảm thấy mình chỉ là chảy nước mũi có chút ho khan, Kỳ Yên Nhiên quan tâm thật là quá mức.

Khi cô chống lại sự chăm sóc của Kỳ Yên Nhiên, hai người khó tránh khỏi châu đầu ghé tai nói thầm.

Cuối cùng, trên bục giảng truyền đến tiếng vẫy gọi của ác ma.

“Lâm Thanh Vũ.” Giọng nói của Tô Dật An rất lạnh, “Câu hỏi này em trả lời một chút.”

Ha ha, không còn chiêu khác sao?

Lâm Khinh Ngữ đứng lên, trong lòng suy nghĩ tứ tung, dù gì bây giờ cô cũng là “nam thần” của các nữ sinh trong khóa, không trả lời được câu hỏi cũng là nam thần, coi như bởi vì không trả lời được câu hỏi mà một vài nữ sinh phía trên quay lại, vậy cũng còn một vài nữ sinh khác đỡ cô. Về phần những nam sinh tốt gỗ hơn tốt nước sơn này nghĩ như thế nào, càng không liên quan đến cô, cho dù bản thân cô là nam thần, cũng đã biến thành người khác rồi.

Lâm Khinh Ngữ đứng dậy, vẻ mặt lợt chết không sợ phỏng nước sôi, vẻ mặt lạnh lùng, không hề lúng túng hay khó chịu.

Mà ngay sau khi Lâm Khinh Ngữ làm như vậy, cô vậy mà phát hiện, Tô Dật An cũng cứ như vậy nhìn chăm chăm cô chốc chốc hít nước mũi một cái, vậy mà lại không! Hết! Rồi!

Đúng, dù sao đối với một người vứt bỏ lòng sĩ diện, ngoại trừ động thủ đánh nhau, có lẽ cũng không còn cách nào khác có thể trừng phạt cô rồi. Vì thế Tô Dật An bảo cô ngồi xuống. Lúc này Lâm Khinh Ngữ thậm chí có một cảm giác kiêu ngạo đánh thẳng trận.

Đến hết tiết học buổi sáng, Tô Dật An cũng không tìm cô gây phiền phức.

Sau khi tan học, Lâm Khinh Ngữ sống chết không cho Kỷ Yên Nhiên đi theo mình nữa.

Kỷ Yên Nhiên bị từ chối đứng bên cạnh lan can tầng hai, nhìn theo Lâm Khinh Ngữ sệt soạt nước mũi rời đi, mãi đến khi bóng dáng của cô hoàn toàn biến mất, Kỷ Yên Nhiên mới quay người lại... Đã thấy Tô Dật An cầm giáo án đang đứng sau lưng cách cô ta ba bước chân, con mắt rét lạnh nhìn chằm chằm cô ta.

Trong nháy mắt, Kỷ Yên Nhiên thậm chí có cảm giác bị nhìn thấu, toàn thân cô ta không khỏi cảm thấy căng thẳng, lùi về sau một bước, vừa vặn phía sau chính là lan can, cô ta đành phải đứng sát vào lan can, gật đầu với Tô Dật An, cung kính gọi một tiếng: “Em chào thầy.”

Tô Dật An không chào lại, ánh mắt chỉ lạnh lạnh nhìn Kỷ Yên Nhiên, bình tĩnh mở miệng: “Tôi mặc kệ em là ai, muốn làm chuyện gì.” Lời nói của anh ngầm cảnh cáo, “Đừng phá vỡ chủ ý của Lâm Khinh Ngữ.”

Kỷ Yên Nhiên sững sốt chớp mắt một cái, nâng khóe miệng một chút, người ngựa mỉm cười vô hại: “Em biết, thầy giáo, thầy thích anh ta.”

“A.” Tô Dật An cười lạnh một tiếng, “Em cho rằng đây là điểm yếu của tôi?” Vẻ tươi cười của anh che giấu đi, “Tôi đây nói cho em, đúng, vậy thì sao?”

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Edit:..Lam Thiên..

Đúng, vậy thì sao?

Nghe thấy Tô Dật An nói như vậy, nụ cười trên mặt Kỷ Yên Nhiên cũng dần dần giảm xuống.

Tô Dật An nghiêng người đi, không có ý định muốn giao chiến với cô ta, anh chỉ liếc mắt khinh thường nhìn cô ta: "Đây là lần cảnh cáo duy nhất."

Nghe tiếng bước chân Tô Dật An đạp xuống cầu thang, Kỷ Yên Nhiên khẽ nắm chặt tay, cô ta cúi đầu, nhìn trường học đã không còn bóng người mĩa mai cười một tiếng: "Thật buồn nôn, rõ ràng là một người đàn ông, lại có thể cười một người đàn ông khác."

Giữa trưa Lâm Khinh Ngũ bị cảm trở nên nghiêm trọng.

Cũng may buổi chiều không có lớp, cô uống thuốc cảm xong liền nằm ở trên giường, mê man ngủ cả một buổi chiều, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, điện thoại di động của cô nhận được một tin nhắn, cô mở ra xem, là của một số xa lạ gửi tới: "Không nên đi lại quá gần với Kỷ Yên Nhiên."

Lâm Khinh Ngũ chịu đựng cơn nhức đầu trả lời lại một câu: "Ai Vậy?"

"Tô Dật An."

Sau đó Lâm Khinh Ngữ liền đem điện thoại di động vốn đã vỡ màn mình vứt xuống bên cạnh.

Đến buổi tối, Lâm Khinh Ngữ bị đói tỉnh, cô xuống giường tìm đồ ăn, nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động lại có tin nhắn tới: "Cách Kỳ Yên Nhiên xa một chút." Phía sau còn kèm theo một biểu tượng con dao đâm máu.

Lâm Khinh Ngữ vừa đau đầu vừa mệt lại vừa đói, nhưng trong lòng vẫn mắng chửi Tô Dật An có bệnh, vì vậy cô liền trả lời: "Có bệnh đi chữa."

Không tìm được đồ ăn trong phòng ngủ, Lâm Khinh Ngữ nghĩ muốn đi xuống lầu ra siêu thị mua chút đồ ăn, đi siêu thị chọn một lần, lúc cô trả tiền lại trùng hợp gặp được Tô Hạ.

Hai người chạm mặt nhau, có chút lúng túng, nhưng Tô Hạ chỉ nhìn cô một lát, có chút chần chừ nói: "Lâm Thanh Vũ, sắc mặt của anh không quá bình thường."

"Hả?"

"Có phải anh đang sốt hay không?"

Lâm Khinh Ngữ giơ tay lên sờ trán, lúc này tự cô cảm nhận không ra nguyên nhân, nhưng cô vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy cái gương đồng sau quầy thu tiền, trong gương, mặt cô đỏ rực, như trứng tôm bị nấu chín vậy.

"Có thể..... có chút phát sốt."

Không được! Cô không thể sốt!

Sau khi Lâm Khinh Ngữ phát hiện chính mình phát sốt, ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu cô chính là —— con mẹ nó cả ngày mai đều là giờ học của Tô Dật An, cô không thể xin nghỉ! Nếu không không biết lúc trở lại Tô Dật An sẽ chèn ép cô như thế nào!

Tô Hạ có vẻ có chút lo lắng: "Tôi đưa anh tới phòng y tế của trường học, hẳn là vẫn còn thầy giáo trực ban, có thể truyền nước....."

"Không không." Lâm Khinh Ngữ vội vàng khoát tay, " Tự tôi đi được, còn chưa tới mức không đi đường được."

Để Tô Hạ đưa cô đi..... Vậy xác định chờ bị hỏi chuyện giữa cô và Tô Dật An đi "Không thể không nói hai ba chuyện" à..... Lâm Khinh Ngữ cũng không phải không biết nội tâm Tô Hạ ẩn giấu tâm hồn bà tám của thiếu nữ!

Vì vậy Lâm Khinh Ngữ nhanh chóng rời đi, một mình cô đi tới phòng y tế của trường học, cô giáo trực ban truyền cho cô hai chai nước biển.

Trẻ như vậy nên chỉ còn một mình cô, vốn là lúc đầu chung quanh vẫn còn có một ít đồng học, nhưng đến tối khoảng chín giờ, người truyền nước đều đã xong rời đi hết, cô giáo trực ban đến xem Lâm Khinh Ngữ một cái nói còn hơn một tiếng đồng hồ nữa, sau đó lại trở về phòng trực.

Vừa truyền nước vừa xem ti vi là tiết mục bồn chán nhất, Lâm Khinh Ngữ nhìn một lúc rồi cúi đầu bắt đầu nghịch điện thoại di động, màn hình điện thoại di động bị vỡ, lúc đụng vào sẽ luôn bị thao tác sai, cô vốn định gọi điện nhờ Vương mập mập cầm hộ bộ quần áo tới đây cho cô, nhưng màn ảnh lại nhảy sang phần tin nhắn.

Lâm Khinh Ngữ vừa thấy tin nhắn liền sửng sốt một chút, xé chiều hôm nay, có hai số lạ nhắn tin tới cho cô.

Một cái phần cuối là ba chữ "Tô Dật An", mà một cái khác phần cuối là cô gửi đi bốn chữ "Có bệnh đi chữa".

Lúc này đầu Lâm Khinh Ngữ tỉnh táo hơn lúc trước rất nhiều, lúc này cô mới phản ứng được, đây là một chuyện rất kỳ quái. Hai số lạ, một là của Tô Dật Annói cho cô biết, không nên đi lại quá gần với Kỷ Yên Nhiên, một người khác nói "Cách Kỷ Yên Nhiên xa một chút", người này là ai đây?

Hơn nữa..... Còn có một biểu tượng con dao đâm máu, nếu lúc này cô không hiểu sai, thì đây chính là mang..... ý tứ uy hiếp.....

Hiểu được điều này, lại nghĩ tới tên biến thái vẫn theo dõi Kỷ Yên Nhiên, sống lưng Lâm Khinh Ngữ chợt dâng lên một cỗ lãnh lẽo không khống chế được.

Đúng lúc này!

Chỉ nghe "Két" một tiếng vang nhỏ, trong nháy mắt đèn trên trần nhà và TV trên tường đều bị tắt hết.

Lâm Khinh Ngữ kinh sợ nhảy dựng lên, cơ hồ cô từ trên ghế truyền nước đứng dậy hô lớn: "Đừng..... đừng cúp điện?"

Cô vịn vào giá treo bình nước, có chút hoảng hốt kêu lên: "Cô giáo!" cô hướng phía ngoài nói lớn, "Cô giáo? Bị cúp điện sao?"

Không ai trả lời cô, phòng y tế của trường học an tĩnh đến khiến lòng người sợ hãi, rốt cuộc sau khi mắt thích ứng với bóng tối, Lâm Khinh Ngữ thử đi về phía trước hai bước, lúc này! Cô nghe bên ngoài phòng truyền nước có tiếng bước chân đi tới, còn mơ hồ có ánh sáng của đèn pin cầm tay chiếu vào nơi này.

Nghĩ tới tin nhắn kèm theo con dao kia, trái tim của Lâm Khinh Ngữ treo lên.

Phòng truyền nước có hai cái cửa, một cái ở bên tay trái cô, là đi thông qua phòng y tế nội bộ của trường học, một cái ở bên tay phải cô, cửa mở ra,

đi qua một hành lang, liền có thể đi ra bên ngoài trường học.

Mà tiếng bước chân, chính là từ bên trái chỗ thông qua phòng y tế nội bộ của trường học truyền tới.

Lâm Khinh Ngữ theo bản năng lui hai bước về phía bên tay phải. Ánh sáng từ đèn pin cầm tay chiếu vào từ cửa bên trái, một người đẩy cửa đi vào! Lâm Khinh Ngữ hít sâu một cái, gắt gao cắn miệng, ánh sáng đèn pin cầm tay chiếu xuống dưới chân cô, Lâm Khinh Ngữ mượn ánh sáng nhìn sang, người tới chính là cô giáo trực ban.

"Hình như bị cúp điện, tôi đi tìm người đến xem một chút. Bây giờ em ở yên nơi này tiếp tục truyền nước, đừng chạy loạn." Giọng nói của cô giáo trực ban mang theo bình tĩnh táo đặc biệt của một người bác sĩ, thoáng cái đã đem Lâm Khinh Ngữ đang đắm chìm trong kinh khủng kéo ra ngoài.

"A..... vâng."

Sợ bóng sợ gió một hồi, Lâm Khinh Ngữ lại thành thực ngồi xuống, cô chỉ cảm thấy chính mình ra một thân mồ hôi lạnh, cảm mạo cũng bị hù dọa sợ chạy mất.

Mặc dù thân thể biến thành con trai, nhưng nội tâm của cô vẫn là một cô gái thật sự, hơn nữa..... gặp chuyện kinh khủng, ai nói con trai sẽ không sợ chứ.....

Lâm Khinh Ngữ suy nghĩ, nghe tiếng bước chân của cô giáo trực ban đi ra ngoài, cô cúi đầu nghịch điện thoại di động, tính toán tìm một chút chuyện gì đó phân tán lực chú ý của chính mình vào lúc này.

Không chơi được bao lâu, tiếng bước chân cùng ánh sáng đèn pin lại từ cánh cửa bên phải truyền tới, bởi vì cửa bên phải hướng ra bên ngoài, cho nên tay nắm cửa bị khóa trái từ bên trong.

"Cô giáo." Lâm Khinh Ngữ xuyên thấu qua cánh cửa thủy tinh mờ mờ nhìn ra bên ngoài, "Hôm nay không sửa được điện sao?" cô nói xong liền đứng dậy muốn đi ra mở cánh cửa bên tay phải.

Nhưng tay mới vừa đặt lên nắm cửa, chuyển động khóa cửa, Lâm Khinh Ngữ đột nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện, người đang đi trong bóng tối trên hành lang chiếu đèn pin, có vóc người cao hơn so với cô giáo trực ban vừa rồi không biết bao nhiêu lần.

Đèn pin người đó cầm trong tay không có chiếu xuống dưới chân, mà là trực tiếp chiếu vào mặt Lâm Khinh Ngữ, ánh sáng chói mắt khiến Lâm Khinh Ngữ cơ hồ không thấy rõ người kia.

Không đúng!

Lâm Khinh Ngữ giật mình một cái, lập tức đem cửa khóa lại. Trong nháy mắt, người bên ngoài cầm lấy tay nắm cửa, xoay xoay vặn vặn, nhưng cửa đã bị Lâm Khinh Ngữ khóa lại.

Lâm Khinh Ngữ cầm cái giá truyền dịch lui về sau hai bước, người bên ngoài tay cầm đèn pin chiếu thẳng vào mặt cô nói: "Mở cửa." Là giọng của một người đàn ông, thanh âm trầm thấp, "Tôi tới sửa điện áp."

Không đúng.

Người này rất không đúng!

Lúc Lâm Khinh Ngữ hoảng sợ, đột nhiên, chuông điện thoại di động của người bên ngoài vang lên, mà cùng lúc đó, màn ảnh điện thoại của Lâm Khinh Ngữ cũng lóe lên.

Cô cầm điện thoại di động, cúi đầu vừa nhìn, đúng là phần tin nhắn cô không cẩn thận chạm phải do màn hình bị vỡ lúc xế chiều hôm nay, tin nhắn gửi tới là của người kia, bấm cuộc gọi điện thoại.....

Người bên ngoài, hình như cũng cúi đầu nhìn xuống điện thoại di động.

Bất kỳ lời nói dối nào vào thời khắc này đều tự nhiên sụp đổ.

Nhưng chân tướng khiến cô thật sự sửng sốt, Lâm Khinh Ngữ không để ý tới đau, một phát đập bỏ hết kim truyền nước trên tay, chạy nhanh tới cửa bên trái, rõ ràng lúc trước cửa bên trái không có khóa lại, nhưng lúc này lại mặc cho cô có đẩy ra ngoài thế nào, cũng mở không được.

Tên biến thái lại bắt đầu đập cửa bên phải, "Đông đông đông!" tiếng vang thật lớn hòa cùng không khí âm u đặc hữu của đêm tối, khiến lòng Lâm Khinh Ngữ hỗn tạp thành một khúc nhạc dạo trước cái chết.

Khiến cho tim cô đập dồn dập, khẩn trương đến gần như ù cả tai, cô càng ra sức đẩy cửa, nhưng mặc kệ cô cố gắng đẩy thế nào, đánh, đập, cửa chính trước mặt vẫn không mở ra!

Mới vừa rồi rõ ràng cô giáo trực ban đó có thể dễ dàng mở ra được! Nhưng tại sao trong lúc nguy cấp! Cửa này lại không mở ra được!

Lâm Khinh Ngữ gần như đã muốn tuyệt vọng, khi cô nhìn thấy tên biến thái đã đập bể thủy tinh trên cánh cửa bên phải, lúc bản thân cô tiến lên đưa tay mở cửa, cô cắn răng một cái, hạ quyết định, ý niệm liều mạng với bản thân hiện lên trong đầu như ngọn lửa bùng cháy.

Song khi cô ôm quyết tâm muốn quyết đấu như vậy, cánh cửa bên trái lại bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Tô Dật An đứng ở bên ngoài, cùng Lâm Khinh Ngữ bốn mắt đụng nhau.

Lâm Khinh Ngữ thở hổn hển, còn chưa có từ trong sợ hãi tỉnh lại, một tay Tô Dật An đã cầm lấy tay cô, đem cô lôi kéo ra phía sau mình, trực tiếp

chắn trước mặt cô. Tay anh tóm lấy cổ tay cô vẫn cầm thật chặt không có buông ra, mà anh đã đối mặt trực diện với tên biến thái bên ngoài cánh cửa khác, đèn pin trong tay tên biến thái chiếu vào Tô Dật An, Tô Dật An đem cô giấu ở sau lưng.

Bây giờ cô là một người con trai, nên khổ người cũng rất lớn, không thể giấu hết được, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng tới rung động cô dành cho Tô Dật An khi anh xuất hiện. Anh tựa như anh hùng tới cứu nữ chủ trong lúc quan trọng được miêu tả trong tiểu thuyết mà Tô Hạ thường nhìn thấy.

Không sớm không muộn, lại cố tình tới vào lúc này, đúng lúc đến mức khiến cho người ta..... Không biết nên khóc hay nên cười.

"Anh có bị ngốc hay không." Nhưng Tô Dật An dù sao cũng là Tô Dật An, cho dù ở trong hoàn cảnh này, anh vẫn tỉnh táo châm chọc Lâm Khinh Ngữ, "Cửa này là kéo vào bên trong."

Đúng..... anh là ở bên ngoài đẩy cửa vào, vậy bên trong quả thật là nên kéo cửa ra.

Nhưng thưa thầy giáo Tô! Bây giờ là lúc để ý tới cái này sao!

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Editor: Hijushima

Lâm Khinh Ngũ phục hồi tinh thần lại, nhận thấy bên kia cửa đã không còn có tiếng động, nhưng ánh sáng của đèn pin cầm tay vẫn đang chiếu vào bọn họ, vì vậy Lâm Khinh Ngũ trở tay kéo lấy Tô Dật An: “Hắn vẫn còn ở đó! Chúng ta đi nhanh lên!”

“Đi cái gì.” Tô Dật An nói xong, kéo Lâm Khinh Ngũ lại, anh bình tĩnh đi về phía trước, Tô Dật An mới chỉ rời khỏi một bước, Lâm Khinh Ngũ đã cảm thấy khí lạnh xung quanh thấm vào người, cô vội vã dán vào sau lưng Tô Dật An đi sát theo anh.

Đến khi bước qua thủy tinh vỡ vụn trên đất, Tô Dật An đứng trước cánh cửa mà tên biến thái vừa đập bể, lấy đèn pin bị kẹt trên cửa thủy tinh bị vỡ xuống, mà phía sau đèn pin, đã không còn thấy tên biến thái kia nữa.

“Hắn có tật giật mình, chỉ biết thừa dịp em một mình mà ra tay.”

Tô Dật An bấm tắt đèn pin, bỏ vào trong cặp xách, quay đầu nhìn Lâm Khinh Ngũ, khi thấy vẻ hoảng hốt vẫn chưa rút đi trong mắt Lâm Khinh Ngũ, trên mu bàn tay cũng đang chảy máu, do vừa rồi cô mạnh mẽ rút kim tiêm nên tạo thành vết thương, vẻ mặt Tô Dật An lạnh xuống: “Lát nữa đi đồn cảnh sát với tôi.”

Tên đàn ông kia, nhất định anh phải bắt được.

“Lát nữa?” Lâm Khinh Ngũ hỏi, “Chúng ta không đi luôn à?”

“Cầm máu cho em trước đã.” Đi tới bên cạnh Lâm Khinh Ngữ, cầm tay cô, dẫn cô đi thẳng đến phòng trực.

Trong bệnh viện tối đen không một bóng người, tiếng bước chân của bọn tựa như tiếng vọng giữa hang động trống rỗng, Lâm Khinh Ngữ vẫn chưa tỉnh táo lại được, cô cho rằng mình sẽ rất sợ hãi, nhưng được Tô Dật An dịu dàng nắm tay, dẫn đi, từng bước từng bước, vững vàng đáng tin, tiếng bước chân trở nên như tiếng Phật niệm kinh, khiến cô đi bước sau càng vững vàng hơn bước trước.

Đột nhiên Lâm Khinh Ngữ cảm thấy nội tâm dần dần bình tĩnh lại.

Thật ra Tô Dật An cũng có thể đối xử dịu dàng với người khác, Lâm Khinh Ngữ cảm thấy, nếu như anh dịu dàng với một người, chắc là sẽ dịu dàng đến mức tận cùng, cũng giống như khi anh muốn cay nghiệt với người khác, sẽ cay nghiệt với người ta đến mức tận cùng.

Trong cảnh tượng như thế này, Lâm Khinh Ngữ lơ đãng bị gọi lại một đoạn ký ức xa xưa, vào lúc cô và Tô Dật An còn nhỏ, khi quan hệ cả hai vẫn còn rất tốt, cô từng được trải nghiệm sự dịu dàng của Tô Dật An.....

Đó là lần lớp tiểu học của bọn họ đi chơi xuân ở khu vui chơi, giáo viên vì tránh việc mấy đứa trẻ đi lạc, nên cho bọn họ xếp hàng đi theo đội ngũ, trò nào cũng cho mọi người chơi cùng với nhau, lúc nghỉ ngơi, Lâm Khinh Ngữ đi vệ sinh, khi đi ra thì nhìn thấy bên ngoài có chú hề đang vừa diễn xiếc vừa bán kẹo đường, cô bị hấp dẫn.

Chui vào giữa một đám người lớn, Lâm Khinh Ngữ xem xiếc thật lâu, sau đó mua một cây kẹo đường, chờ đến khi cô vừa ăn kẹo đường vừa chen ra từ trong đám người, đã không thấy đội ngũ của trường học đâu nữa.

Chỉ có Tô Dật An bé xíu đứng phía ngoài đám người, chờ cô.

“Bọn họ đâu?” Còn có một người quen, Lâm Khinh Ngữ cũng chưa rơi vào khủng hoảng do đi lạc đội ngũ.

“Đi rồi.”

“Vậy sao cậu còn ở đây?”

“Chờ cậu.”

Còn quá nhỏ, vẫn chưa hiểu được ý nghĩa đằng sau những lời này của Tô Dật An, Lâm Khinh Ngữ chỉ gật đầu đưa kẹo đường trong tay tới: “Muốn ăn không?”

Tô Dật An ăn, hỏi cô: “Muốn đi về chưa?”

“Rất khó mới được tới khu vui chơi một lần, tự chúng ta đi chơi một lát đi, Tô Dật An, cậu biết đường ngồi xe đi về không?”

Đương nhiên Tô Dật An biết, sau đó bọn họ bỏ giáo viên và bạn học qua một bên, tự mình vui vẻ đi chơi, chơi trò chơi lúc này giáo viên không cho chơi, đi chỗ lúc này giáo viên không cho đi, sau đó rời đi trước, Lâm Khinh Ngữ nhất quyết lôi Tô Dật An đòi đi nhà ma, trước khi vào cửa cô vỗ ngực chắc chắn nói rằng lá gan của mình cũng khá lớn. Đến sau khi vào cửa thì cô lập tức sợ hãi, biến thành món trang sức trên tay Tô Dật An.

Cứ dán vào Tô Dật An, ôm cánh tay nhỏ của cậu, đi trong nơm nớp lo sợ.

Ngược lại Tô Dật An bình bình thản thản, bước chân không hề do dự, cho dù trên đường có nhìn thấy bất kì yêu ma quỷ quái gì nhảy ra thì mắt cậu đều nhìn thẳng, chỉ chú ý đến Lâm Khinh Ngữ đang sợ đến run lấy bầy bên cạnh: “Khinh Ngữ, những thứ này đều là đạo cụ.” Giọng nói mềm mại của cậu nói với Lâm Khinh Ngữ: “Là giả.”

Đúng lúc này bỗng có một cái đầu rớt xuống giữa đường, Lâm Khinh Ngữ sợ tới mức thét chói tai, hận không thể vùi đầu vào trong nách Tô Dật An.....

Tô Dật An: “.....”

Cậu dứt khoát giơ tay, ôm bả vai Lâm Khinh Ngữ, trực tiếp kéo cô vào trong ngực, ôm lấy.

“Cậu sợ thì chúng ta không đi nữa.”

“Đợi ở chỗ này càng không được đâu!” Trong loại tình trạng khẩn trương này, Lâm Khinh Ngữ không thể để ý nổi cô và Tô Dật An đang dùng tư thế gì để tiếp xúc, nước mắt cô cũng đã bị dọa chảy ra, trốn một lát trong ngực Tô Dật An, rốt cuộc hơi ổn định cảm xúc, cô kéo áo của cậu: “Tô Dật An..... Cậu dẫn tớ đi ra ngoài có được không? Tớ nhắm mắt lại đi theo cậu.”

Sau đó cô cảm thấy Tô Dật An nhẹ nhàng sờ sờ gương mặt của cô, lau khô nước mắt bị dọa chảy ra của cô, nói giọng rất dịu dàng: “Được.”

Thật ra thì một đứa bé làm sao hiểu được cái gì gọi là dịu dàng, trước đó Lâm Khinh Ngữ cũng không hiểu, nhưng trong nháy mắt đó, Lâm Khinh Ngữ bỗng nhiên hiểu được loại cảm giác này.

Tô Dật An dắt tay cô, bước từng bước từng bước vững vàng đi về phía trước, Lâm Khinh Ngữ nhắm hai mắt lại, đi theo cậu bước từng bước từng bước về phía trước, trong bóng tối, cậu gánh vác toàn bộ sự tin tưởng của cô, chặn lại tất cả yêu ma quỷ quái nháy ra thay cô, trong âm thanh ồn ào huyền não của nhà ma, không để cho cô phải sợ hãi nữa.

Vì vậy Lâm Khinh Ngữ lặng lẽ mở mắt ra, len lén nhìn bóng lưng Tô Dật An một cái, cậu đang đi về phía trước một cách thản nhiên bình tĩnh,

cứ như xung quanh không phải bị tạo thành không khí kinh khủng, mà mát mẻ tự nhiên như có hoa khắp nơi, cỏ khắp núi.

Cô nhìn đến mắt hờn, tay được Tô Dật An dắt hơi nóng lên.

Đúng lúc này, phía trước bỗng nhảy ra một bóng người màu trắng, phát ra một tiếng thét chói tai: “A!”.

Sau đó Lâm Khinh Ngữ lập tức giật mình một cái, trong nháy mắt rút tay khỏi tay Tô Dật An, lui về phía sau ba bước, đặt mông ngã ngồi xuống dưới đất, cũng thét chói tai theo, cô co chân ôm đầu gối, co rút thành một cục, bị dọa sợ đến mức không dám ngẩng đầu.

Cho đến khi Tô Dật An tới vỗ vỗ đầu cô: “Khinh Ngữ, đừng sợ. Đó cũng là giả.”

Lúc này Lâm Khinh Ngữ mới run rẩy ngẩng đầu lên, đôi mắt dẫm lệ mông lung nhìn chăm chăm Tô Dật An, chỉ thấy Tô Dật An đi qua kéo tay con quý màu trắng, kéo nó đi về phía trước hai bước, sau đó nói với nhân viên công tác đó, “Chú phối hợp một chút. Nhảy một bài.”

Nhân viên công tác thấy mình dọa một cô bé sợ đến mức đó cũng rất ngại ngùng, nghe thấy Tô Dật An nói, ngay lập tức nhảy bài chào mừng du khách đến khu vui chơi, Tô Dật An đứng ngay bên cạnh mặt không có biểu tình nhảy theo “Quý”, cho tới khi Lâm Khinh Ngữ bị chọc cho cười rộ lên, cậu mới ngừng lại, mặc kệ người lớn sau lưng giống như con khỉ nhảy cho hết cả bài.

Lâm Khinh Ngữ ngồi dưới đất, tự lau sạch nước mắt, Tô Dật An đi tới trước người cô, khom lưng vươn tay: “Đi thôi.” Cậu nói: “Đừng thả tay tớ ra nữa.”

Hình dáng ngược sáng của cậu ta, mặt mày khéo léo đã hơi bộc lộ khí chất sau khi lớn lên.

Có lẽ, có lẽ là bắt đầu từ lúc đó, Lâm Khinh Ngữ lần đầu tiên hiểu ý nghĩa và cảm giác “Được đối xử dịu dàng” và “Tim đập thành thịch” mà trên TV nói tới.

Ahh, Lâm Khinh Ngữ bị ký ức của chính mình làm cho rung động.

Thì ra, trước kia cô cũng từng thích Tô Dật An.

Chỉ có điều sau khi Tô Dật An đi ra nước ngoài, cha cô qua đời, cuộc sống trở nên rối loạn đã nhanh chóng giết chết tình cảm mới vừa nảy mầm khi còn bé, đến khi Lâm Khinh Ngữ tạm nghỉ học rồi quay lại học lại đại học năm 3, gặp lại Tô Dật An càng khiến cô không cách nào nhớ lại đoạn tình cảm khi còn bé kia.

Cho tới bây giờ, được Tô Dật An nắm tay, cô mới nhớ tới những chuyện cũ này.

Rượu cồn thoa vào miệng vết thương trên mu bàn tay, lúc này khi Lâm Khinh Ngữ rút kim tiêm, động tác quá mức hào phóng, mu bàn tay bị xé ra một miệng vết thương, rượu cồn chảy vào, đau nhói khiến Lâm Khinh Ngữ không khỏi phải hít vài hơi khí lạnh, cô rút tay về phía sau, Tô Dật An lại nắm chặt lấy ngón tay cô: “Sát trùng.”

Lâm Khinh Ngữ không trốn được, đành phải nhịn đau để Tô Dật An xử lý đơn giản cho vết thương của cô, sau đó cầm băng vải băng bó lại.

Trong toàn bộ quá trình đều lạnh lùng, không nói một lời, nhưng vết thương lại được băng bó rất tốt, khiến Lâm Khinh Ngữ hoàn toàn thoát khỏi sự kinh hoàng lúc này.

Tô Dật An chính là như vậy, từ nhỏ đến lớn vẫn như thế, trừ cái ngày tuyết rơi kia, hình như dù anh có gặp phải bất kỳ tình huống nào, nhìn thấy chuyện gì, cũng có thể bình tĩnh tự nhiên như vậy, tỉnh táo đến đáng sợ để giải quyết, mặc dù quý mới biết trong lòng anh ta nghĩ gì, nhưng thái độ

của anh, có thể khiến người cùng đứng trên một chiến tuyến với anh, cảm thấy yên tâm.

..... Mặc dù cô luôn đứng ở chiến tuyến đối địch với Tô Dật An, thường bị bộ dáng này của anh làm cho tức chết đi được.....

“Ừmh.....” Lâm Khinh Ngữ nhìn Tô Dật An trả dụng cụ y tế về chỗ cũ, hơi ngượng ngùng mở miệng, “Hôm nay cảm ơn thầy đã tới cứu tôi.”

Đã lâu không nghe thấy Lâm Khinh Ngữ nói chuyện với mình như vậy, Tô Dật An hơi ngẩn ra, anh quay đầu, nhưng lại thấy người ngồi bên cạnh mình là một tên đàn ông bả vai rộng rãi, mặt mũi thân thể cường tráng, một đầu tóc ngắn năng động, lúc này lại đang ngượng ngùng xoa tóc như một cô gái.....

Tô Dật An mặt không thay đổi quay đầu lại.

Trong lòng của anh gần như không tự chủ được than một tiếng.

Vì không biết tại sao, anh lại khó hiểu cảm thấy mình hơi khó qua.....

“Em biết Kỷ Yên Nhiên bị theo dõi, tại sao không báo cảnh sát ngay từ đầu.” Tô Dật An trực tiếp chuyển hướng đề tài, vừa dẫn Lâm Khinh Ngữ ra khỏi phòng y tế của trường học, vừa trò chuyện, “Ý thức an toàn kém như vậy?”

Cứ như đang bị thầy giáo dạy bảo..... Lâm Khinh Ngữ lẩm bẩm một câu trong lòng, đáp: “Ngay từ đầu Kỷ Yên Nhiên không cho báo cảnh sát, em cũng nghĩ rằng đó là chuyện của người không quen biết, em nhiều chuyện dính vào làm gì, hai bên đều không được gì tốt, nên lười quan tâm, sau đó lại có một lần gặp Kỷ Yên Nhiên bị theo dõi, em cũng đã móc điện thoại ra rồi, bị cô ta đánh rớt.” Lâm Khinh Ngữ lấy điện thoại di động ra, “Thầy xem, màn hình cũng bị vỡ luôn.”

Tô Dật An liếc nhìn một cái. Lâm Kinh Ngữ hỏi ngược lại hẳn: “Đúng rồi, sao thầy biết tôi đang ở phòng y tế trường? Còn tin nhắn hôm nay thầy gửi cho tôi nữa..... Thầy..... Đến để cứu tôi sao?”

(Hết chương 24)

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Editor: Serena Nguyen

Đèn trên sân trường chiếu lên mặt Tô Dật An, anh không quay đầu, Lâm Khinh Ngũ cũng chỉ có thể nhìn anh dùng giọng điệu hơi có vẻ lạnh lùng nói: "Đau dạ dày, tới phòng y tế của trường lấy thuốc. Đúng lúc gặp phải."

Lâm Khinh Ngũ liếc mắt nhìn anh: "Còn việc nhắn tin cho tôi thì sao? Ngón tay vừa vịn chạm phải máy từ này, trùng hợp thành một câu như vậy, trong lúc bất cẩn gửi cho tôi sao?"

"Đây chẳng qua là tốt bụng nhắc nhở. Đến phòng bảo vệ rồi." Không cho Lâm Khinh Ngũ có cơ hội mở miệng hỏi dò nữa, Tô Dật An bảo Lâm Khinh Ngũ, "Cẩn thận nói chi tiết chuyện đã xảy ra cho cảnh sát, một chi tiết cũng không được bỏ qua."

So với nguyên nhân Tô Dật An tìm đến, đương nhiên là chính sự quan trọng hơn, Lâm Khinh Ngũ hiểu được nặng nhẹ, gật đầu một cái, nhìn Tô Dật An nói mấy câu với cảnh sát sống ở trường, sau đó bọn họ được dẫn vào trong phòng làm việc.

Sinh viên ở trong trường bị biến thái theo dõi và làm tổn thương, còn là thầy giáo cứu sinh viên, mang đến báo án, chuyện này không chỉ có cảnh sát rất coi trọng, sau khi nhận được tin tức, đang đêm nhà trường cũng phải chủ nhiệm khóa Lâm Khinh Ngũ tới thăm hỏi.

Vì vậy Lâm Khinh Ngữ ngồi giữa đông đảo quần chúng vây xem thuật lại tường tận chuyện xảy ra mấy ngày nay, d1en d4n l3 q4y d0n cô đưa số điện thoại trên điện thoại di động cho cảnh sát, sau đó cảnh sát lại liên lạc với Kỷ Yên Nhiên được cô nhắc tới, yêu cầu Kỷ Yên Nhiên tới lấy lời khai ngay trong đêm.

Lúc Kỷ Yên Nhiên tới, vẻ mặt vẫn bình thản như thường ngày, thậm chí có chút yếu đuối, vẻ mặt cô ấy có chút hoảng sợ, giống như là không biết vì sao sao nửa đêm lại bị gọi tới phòng bảo vệ.

Vậy mà Lâm Khinh Ngữ nhìn Kỷ Yên Nhiên lúc này, lại cảm giác có mấy hơi kì lạ mà không nói được lạ ở đâu.

Cô ấy không phải là một nữ sinh như vậy, Lâm Khinh Ngữ cảm thấy quái dị, hôm nay mình gặp chuyện như vậy, cứ như là bị Kỷ Yên Nhiên..... tính toán vậy. Lâm Khinh Ngữ quay đầu liếc mắt nhìn Tô Dật An, Tô Dật An liếc cô một cái, không nói gì, nhưng Lâm Khinh Ngữ lại sững sốt cảm thấy trong ánh mắt này của anh, giống như đã nhìn thấu mọi chuyện.

Lâm Khinh Ngữ và Tô Dật An là đương sự, cùng nhau nghe thẩm vấn Kỷ Yên Nhiên.

Cảnh sát đi thẳng vào vấn đề hỏi cô ấy, có biết có một người đàn ông đang theo dõi cô ấy không.

Kỷ Yên Nhiên do dự một lát, liếc nhìn bang gạc trên tay Lâm Khinh Ngữ, sau đó gật đầu.

"Bắt đầu từ lúc nào."

"Tháng mười năm nay."

"Tại sao không báo cảnh?"

"Lúc đầu em đã định báo cảnh sát....." Kỷ Yên Nhiên yếu ớt nói, "Nhưng anh ta là một người họ hàng xa của em....."

Những lời này của cô ta khiến mọi người đều chú ý, Kỷ Yên Nhiên biết người đàn ông này, vậy thì dễ rồi, thân phận của anh, trong nháy mắt liền rõ ràng.

"Em không biết vì sao anh ta lại biết mình, sau đó bắt đầu theo dõi em...em nói sự việc này với bố mẹ, nhưng bố mẹ ngại quan hệ thân thích, hơn nữa, anh..... anh ta có bệnh tâm lý, trong nhà cũng chỉ có một mình anh ta, cho nên bố mẹ không cho em báo cảnh sát, chỉ đến cảnh cáo người nhà của anh ta, để người nhà anh ta trông coi anh ta cẩn thận, không ngờ tháng mười một..... Anh ta lại chạy ra khỏi nhà, tới trường, em..... Không có cách nào thoát khỏi anh ta."

Chủ nhiệm khoa ở bên cạnh nghe được gấp gáp nói: "Cô gái ngốc, lúc đó sao em lại không báo cảnh sát chứ, hoặc nói cho giáo viên cũng được mà!"

Kỷ Yên Nhiên trầm mặc cúi thấp đầu xuống, ngập ngừng nói: "Em sợ."

Một cô gái nhát gan như thỏ đế.

Vì vậy không có ai lại đi trách cứ cô ấy mềm yếu, chỉ nghe cô ấy nói tiếp: "Lúc trước bạn học Lâm Thanh Vũ vô tình gặp được em, đã giúp em hai lần, em rất cảm ơn Lâm bạn học, nên tiếp xúc nhiều với bạn học Lâm hơn, không ngờ anh ta..... lại làm ra chuyện như vậy." Kỷ Yên Nhiên cắn răng, nắm chặt quả đấm, "Sớm biết, em không nên tiếp xúc với bạn học Lâm."

Ừm, cô ấy nói đều là sự thật, nhưng nói thật ra, là Kỷ Yên Nhiên cố tình tiếp cận cô, ăn cơm là Kỷ Yên Nhiên uy hiếp dụ cô đi ăn, nhưng Lâm Khinh Ngữ cũng không thể ở chỗ này nói chuyện này ra, bởi vì chỉ cần nói

Kỷ Yên Nhiên ép buộc cô, nhân thế phải nói ra nguyên nhân cô ta có thể dùng để uy hiếp cô.....

Chẳng lẽ lại ở trước mặt chủ nhiệm khoa và cảnh sát giải thích cô và Tô Dật An không thẳng.....

Vì vậy Lâm Khinh Ngữ chỉ có thể trầm mặc không nói.

Lấy lời khai xong, ra khỏi bót cảnh sát, Lâm Khinh Ngữ và Tô Dật An không ai nói gì, mỗi người nghĩ chuyện của riêng mình, cho đến khi Lâm Khinh Ngữ cũng sắp đi trở về phòng ngủ rồi, cô quay đầu nhìn lại, Tô Dật An lại vẫn ở bên mình, cô kỳ quái: "Không phải là anh ở ký túc xá cho giáo sư sao, chỗ này ngược lại với chỗ anh....." Lâm Khinh Ngữ ngừng nói, "Á, chẳng lẽ là anh ở đưa tôi về phòng ngủ?"

Lúc này Tô Dật An mới liếc cô một cái, hỏi một đấng đáp một nẻo: "Trước khi bắt được người theo dõi, đừng ở một mình, nhất là buổi tối." Anh trầm mặc một chút, lại cường điệu, "Không được tiếp xúc với Kỷ Yên Nhiên."

Lâm Khinh Ngữ nghe thấy lời dận dò của anh, mặt cũng trầm xuống: "Tô Dật An, có phải anh cũng cảm thấy, là Kỷ Yên Nhiên cố ý dẫn biến thái tới nơi này, tiện lợi cho cô ấy..... thoát thân hay không?"

"Khó lắm mới thông minh được một lần." Tô Dật An nói: "Sợ rằng cô ấy không chỉ muốn cho biến thái đi theo dõi em, còn muốn lợi dụng em tới báo cảnh sát."

Lâm Khinh Ngữ sững sốt: "Để cho tôi báo cảnh sát? Báo cảnh sát thôi mà, tại sao phải tốn công tốn sức như vậy. Lần đầu tiên gặp cô ấy tôi đã muốn giúp cô ấy báo cảnh sát."

"Cô ta mới vừa nói bởi vì cô ta sợ mà không dám báo cảnh sát, em tin không?"

Lâm Khinh Ngữ bĩu môi: "Hiện tại tôi cảm thấy cô ấy là sói xám đội lốt thỏ."

Tô Dật An hơi nhếch mép một cái: "Cô ta không báo cảnh, vậy khẳng định là có lý do không thể báo cảnh sát, hoặc là thật sự muốn bao che tội phạm, hoặc là..... trong tay tội phạm có nhược điểm của cô ta."

Lâm Khinh Ngữ không hiểu: "Cứ coi như để cho tôi báo cảnh sát, đó cũng là báo cảnh sát mà, biến thái có trong tay nhược điểm, không trả đũa sao?"

"Tới giết em, là tội phạm tự nảy sinh ý định....."

"Đợi chút." Lâm Khinh Ngữ cắt đứt lời Tô Dật An, "Tội phạm kia muốn tới giết em hay sao?"

"Em cho là cửa phòng y tế của trường giòn như vậy sao, có thể đánh vỡ bằng tay không trong khoảng thời gian ngắn? Di en d anl eq uyd on Trong tay tội phạm nhất định có cầm vật nặng....." Tô Dật An quay đầu nhìn Lâm Khinh Ngữ, ánh mắt lạnh xuống, "Không phải búa, thì là rìu."

Lâm Khinh Ngữ nghĩ lại cảnh tượng lúc đó, ngăn cách với cô bởi cánh cửa, là một tên tội phạm cầm búa muốn giết cô, nếu như hôm nay không có Tô Dật An tới, bây giờ sợ rằng thi thể của cô cũng cứng rồi.....

Sống lưng Lâm Khinh Ngữ lại đổ mồ hôi lạnh, cô không tự chủ vịn vào người Tô Dật An, vốn là đang bị cảm người đã không khỏe, lúc này lại bị sợ hút hết sức lực, đùi cô bắt đầu mềm ròi.

Tô Dật An đỡ cô, chạm vào tay của cô, mới phát hiện người cô nóng đến đáng sợ.

Lâm Khinh Ngữ thở dài: "Tôi vịn một chút, anh nói tiếp đi."

Tô Dật An mặt lạnh nói tiếp: "Tội phạm tự mình muốn tới giết em, chưa thành công là chính tự hấn ta thất bại, em báo cảnh sát là việc của em, hấn ta muốn trả thù cũng sẽ chỉ tìm em, không liên quan gì tới Kỷ Yên Nhiên, hấn ta sẽ không nghĩ đến Kỷ Yên Nhiên."

Lâm Khinh Ngữ cắn răng, được rồi, cô đã hiểu, Kỷ Yên Nhiên chính là muốn tìm người chết thay.

"Cho nên trong khoảng thời gian này, cảnh sát sẽ phụ trách tra tìm tội phạm, em phụ trách bảo vệ mình, còn tôi....."

Lâm Khinh Ngữ quay đầu nhìn anh: "Anh phụ trách dạy học thật tốt." Đây là một tội phạm đáng sợ biết giết người, cô bị buộc dính vào, hôm nay được Tô Dật An tình cờ cứu, nhưng cô không muốn Tô Dật An cũng dính vào, đúng là cô cực kì ghét Tô Dật An bây giờ, nhưng cô chưa bao giờ muốn anh chọc tới nguy hiểm như vậy. Lâm Khinh Ngữ nói, "Chuyện của tôi, tự tôi có thể giải quyết."

Tô Dật An liếc nhìn Lâm Khinh Ngữ cúi đầu ưỡng ngạnh, ngay sau đó đảo mắt, vừa đỡ cô về phòng ngủ, vừa hời hợt nói: "Tôi phụ trách xử trí sinh viên cứng đầu cứng cổ."

Lâm Khinh Ngữ mang theo thương tích trở về phòng ngủ, Vương mập liếc cô một cái: "Sao lại có cảm giác cậu cảm nghiêm trọng hơn nhỉ, không đến phòng y tế à?"

Lâm Khinh Ngữ thở dài: "Nói rất dài dòng..... Ở phòng y tế, gặp biến thái." Lâm Khinh Ngữ nghĩ đến cảm thấy không phục, cảm hận mắng một tiếng, "Mẹ, truyền nước cũng suýt bị giết, thối đời gì thế."

Lời này vừa nói ra, cả Tạ Thành Hiên đang anh anh em em nói chuyện điện thoại cùng bạn gái cũng nghiêng đầu. Chu Hưng hỏi cô: "Hôm nay đang đêm giáo viên gọi tin nhắn thông báo sinh viên khóa chúng ta chú ý an toàn, là bởi vì cậu?"

Lâm Khinh Ngữ không thể làm gì khác hơn là chống mỗi mệt, nói đơn giản chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Ba người trong phòng vừa nghe, nhất thời đều ngây người.

"Chuyện như vậy..... thực sẽ xảy ra ở bên cạnh sao." Tạ Thành Hiên quan tâm Lâm Khinh Ngữ, "Cậu có khỏe không?"

Lâm Khinh Ngữ gật đầu: "Tô Dật An..... Thầy Tô tới kịp thời, tiện tay băng bó, cảm không nghiêm trọng, không có việc gì."

"Không ngờ Kỳ Yên Nhiên lại là cô gái có tâm cơ như vậy." Vương mập cảm khái một câu, sau đó lại sờ lên cằm nhớ lại, "Khó trách buổi trưa lúc ăn cơm, thầy Tô còn đặc biệt ngồi cạnh tôi hỏi chuyện cậu với Kỳ Yên Nhiên."

Lâm Khinh Ngữ nghe vậy sửng sốt: "Tô Dật An..... Buổi trưa tìm cậu hỏi chuyện?"

"Đúng vậy. Hỏi cậu và Kỳ Yên Nhiên.... quen biết thế nào. Tôi còn tưởng rằng thầy cũng thích buôn chuyện..... Không ngờ thầy giáo này lại biết nhìn người như vậy."

Lâm Khinh Ngữ mất hồn, đang lúc ấy thì điện thoại di động của cô chợt vang lên, màn hình bẽ tan tành lóe sáng hai chữ "Tô Hạ", Lâm Khinh Ngữ nhận điện thoại, giọng nói bên kia điện thoại có chút lo lắng: "Nghe nói tối hôm nay phòng y tế của trường đã xảy ra chuyện, Lâm Thanh Vũ, cậu không sao chứ?"

Được bạn thân quan tâm, trái tim Lâm Khinh Ngữ ấm áp, mặc dù biết bây giờ tình cảm của Tô Hạ với cô không hề đơn thuần như ban đầu, nhưng có một người quan tâm mình ở cả hai thế giới, thật là khiến cô không thể không cảm động.

"Tớ không sao."

Đầu kia Tô Hạ thờ hắt ra, khôi phục lại hỏi "Cậu gặp thầy Tô rồi hả?"

Lâm Khinh Ngữ kỳ quái: "Ai, làm sao cậu biết....."

"Tối hôm nay tớ học tiết tự chọn của thầy. Bạn tớ tham gia hoạt động sinh viên nên tới trễ, giữa tiết thứ hai mới đến, cô ấy nói cho tớ lúc đi ngang qua phòng y tế của trường học phát hiện phòng y tế bị cúp điện, như trong phim ma. Tớ liền bật thốt lên nói cậu đang ở đó truyền nước..... Không ngờ giáo sư lại nghe được lời của bọn tớ. Hỏi đôi câu chuyện phòng y tế bị cúp điện, liền trực tiếp giao bài tập rồi để cho chúng ta tan học, sau đó chạy ra ngoài....."

Lâm Khinh Ngữ nghe được ngây người luôn.

Cho nên buổi tối Tô Dật An chạy đến phòng y tế, vốn không phải đau dạ dày tới lấy thuốc, mà là anh thật đặc biệt chạy tới..... cứu cô.

Nhất thời, Lâm Khinh Ngữ cũng không biết ấm áp tràn ra từ tim mình, chạy khắp toàn thân này, rốt cuộc là từ đâu.

Tô Dật An..... Anh lại đang lặng yên không tiếng động, không phô trương..... bảo vệ cô.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tô Dật An ở trong miệng Vương mập mập và Tô Hạ, không hề giống giáo sư Tô mà cô biết khi học đại học, mà càng giống Tô Dật An đi lạc hồi bé kia, lại tìm trở về.

Lâm Khinh Ngũ ngủ thiếp đi trong tâm tình kỳ diệu, tối nay bị kinh ngạc hoảng sợ lớn như vậy, trong mộng nhất định không thể thiếu được trở lại cảnh tượng kinh hãi trong phòng y tế của trường học, cô lại một lần nữa mơ thấy biến thái đập vỡ cửa thủy tinh của phòng y tế trong trường học, đưa tay vịn nắm cửa, lại một lần nữa mơ thấy cảnh Tô Dật An đẩy cửa đi tới che chở cô ở sau lưng.

Cuối cùng nằm mơ thấy, không thấy biến thái, chỉ có Tô Dật An nắm tay cô, giấu cô sau lưng, thủ thủ thù thù, cực kỳ dịu dàng nói cho cô biết, “Cửa, phải kéo vào bên trong.”

Một đêm mơ hoang đường.

Ngày hôm sau Lâm Khinh Ngũ tỉnh lại, say, cảm vẫn không hết, cô dứt khoát xin nghỉ bệnh, bị bệnh liệt giường. Bây giờ biến thái Giới Vu còn không tìm được, học viện cũng hết sức đồng ý cho Lâm Khinh Ngũ nghỉ, giáo viên phụ đạo thậm chí còn nói để cho cô về nhà nghỉ ngơi. Lâm Khinh Ngũ đương nhiên không hề do dự từ chối, cô không muốn để cho mẹ biết những chuyện này, cũng không muốn mẹ lo sợ thêm.

Cô cứ ngủ mê man hai ngày trong phòng ngủ. Các bạn cùng phòng chăm sóc cô nhiều hơn. Chờ đến ngày thứ ba Lâm Khinh Ngũ dường bệnh đến không sai biệt lắm, cô quyết định bắt đầu lên lớp.

Vương mập mạp trượng nghĩa di1enda4nle3qu21ydo0n vỗ ngực: “Người anh em, từ nay trở đi, anh đây sẽ đồng hành cùng cậu, đợi đến khi tên biến thái này bị bắt mới thôi.

Tạ Thành Hiên ở bên cạnh cười: “Thôi đi, quay đầu lại gặp phải tội phạm này, sợ rằng cậu còn chạy trốn nhanh hơn Lâm Thanh Vũ.”

Vương mập mạp ghét bỏ lườm Tạ Thành Hiên: “Tôi đã nói với cậu kẻ bệnh hoạn thành công thích người khác giới không cần nháy trước mặt tôi, ông đây trượng nghĩa, ông đây bằng lòng đi cùng Lâm Thanh Vũ toàn bộ hành trình, có bản lĩnh cậu cũng tới, mấy ngày nay không để ý tới tiểu Thi nhà cậu, cậu tới đi!”

Tạ Thành Hiên bị cậu ta nói đành cười, lại vỗ vỗ vai Lâm Thanh Vũ: “Nếu cậu cần hỗ trợ nói một tiếng, tôi không thể cùng cậu toàn bộ, nhưng vẫn có thể nặn ra chút thời gian để tới, tiểu Thi là cô gái tốt có hiểu biết, sẽ thông cảm cho tôi.”

Lâm Khinh Ngữ đành phải nhếch miệng giả bộ cười.

Buổi sáng Vương mập mạp và Lâm Khinh Ngữ lên lớp, xế chiều ra ngoài sửa điện thoại di động, sửa điện thoại di động phải đợi một khoảng thời gian, hai người lại lò dò đi lên mạng. Vương mập mạp chơi trò chơi không dừng lại được, mà Lâm Khinh Ngữ ở bên cạnh, tìm Weibo Kỷ Yên Nhiên, nghe một bài hát của cô ấy.

Lâm Khinh Ngữ càng nghe càng cảm thấy, mình nhất định đã nghe giọng hát Kỷ Yên Nhiên ở đâu rồi, cô cố gắng hồi tưởng lại, đang cảm thấy có chút manh mối, Vương mập mạp đột nhiên bỏ tai nghe xuống, ôm điện thoại di động đứng lên.

Lâm Khinh Ngữ bỏ tai nghe ra nhìn cậu ta: “Sao vậy?”

“Giai Bảo của tôi...” Vương mập mạp kích động đến cảm đôi hơi run, “Giai Bảo của tôi, hẹn tôi đi gặp mặt bây giờ!”

Lâm Khinh Ngữ khẽ nhú mày: “Cho nên...”

“Thanh Vũ!” Vương mập mạp ngồi xồm xuống, mắt hổ rưng rưng nhìn Lâm Khinh Ngữ.

Lâm Khinh Ngữ lạnh lùng châm chọc cậu ta: “Cậu nói rất hay trượng nghĩa và đi theo? Khinh bỉ khí thế yêu khác giới?”

“Người anh em! Đại ca! Hôm nay là tôi có lỗi với cậu! Chỉ có điều qua hôm nay, từ nay về sau nếu cậu muốn tôi làm trâu làm ngựa đều có thể!” Vương mập mạp đứng dậy, “Tôi đưa điện thoại di động của tôi cho cậu, cậu tự gọi điện thoại cho Tạ Thành Hiên kêu cậu ta đến đón cậu, tôi đi trước!”

Sau đó khi Lâm Khinh Ngữ còn chưa kịp phản ứng lại, Vương mập mạp đã nhanh chóng chạy ra ngoài rồi.

Lâm Khinh Ngữ cầm điện thoại di động của cậu ta trầm mặc hồi lâu, gọi điện thoại cho Tạ Thành Hiên, mà sau khi Tạ Thành Hiên hơi chần chừ, nói chờ cậu ta thương lượng với Trần Thi, Lâm Khinh Ngữ lại viện cố, giọng vui sướng cúp điện thoại rồi.

Sau đó cô lại gọi điện thoại cho Chu Hưng, Chu Hưng đang bận rộn làm nợ kia cho giáo sư ở trong phòng làm việc, không biết đến khi nào mới có thể xong. Lâm Khinh Ngữ lại đành phải cười nói sẽ tìm người khác.

Nhưng mà khi cúp điện thoại, Lâm Khinh Ngữ lại không biết còn có thể gọi cho ai.

Trong khoảng thời gian cô thay đổi thành đàn ông này thu không ít lòng của phụ nữ, nhưng thời điểm này có thể để cho con gái nhà người ta

đến đón sao! Hơn nữa hơn nữa... Bây giờ cô là một đấng mày râu khỏe mạnh lão luyện, từ quán net về trường cũng sợ hãi, ra cái dáng gì nữa!

Lâm Khinh Ngữ vừa nghĩ thế, cắn răng die nd da nl e q uu ydo n một cái, thanh toán, ra khỏi quán net, quyết định tự mình cầm điện thoại về, sau đó lướt về trường học.

Song khi co xuống cầu thang quán net, lúc đi ra, trông thấy trời âm u, còn có người xa lạ đi qua đi lại, sợ hãi lưu lại đêm hôm đó lại bị kéo ra, cô hết chịu nổi nghi thần nghi quỷ nhìn sau lưng mình, thấy không có ai, cô lui một bước, dán lưng mình lên tường, không cho ai có cơ hội đánh mình từ phía sau, lúc này mới hơi yên tâm.

Cô cứ đứng dựa vào tường quán net như vậy, nhìn người qua đường vội vã dưới bầu trời âm u. Một bước cũng bước không ra.

Cô lướt danh bạ trong điện thoại di động của Vương mập mập, chỉ hận mình trong khoảng thời gian này không biết mấy chàng trai cường tráng như trâu...

Đột nhiên, ngón tay cô dừng lại, nhìn thấy một tên lưu trong danh bạ của Vương mập mập – Giáo sư Tô.

Nếu như không sai, dạy khóa bọn họ, nên chỉ có một giáo sư họ Tô.

Lâm Khinh Ngữ liên tục do dự, nhìn trời càng lúc càng đen, không đi nữa tiệm điện thoại di động sẽ đóng cửa, sau đó cuối cùng cô cắn răng, bấm số điện thoại của Tô Dật An.

“A lô?”

Điện thoại kết nối, một chữ mở đầu của đầu bên kia khiến cho lòng Lâm Khinh Ngữ khẽ nâng lên hạ xuống, cô ho một tiếng, “Em...”

“Lâm Khinh Ngữ?”

Bên kia đã đoán được thân phận của cô, sau đó Lâm Khinh Ngữ gãi gãi đầu: “Là em, bây giờ em đang một mình ở quán net ngoài trường, bây giờ thầy có rảnh không, có thể...”

“Tôi tới đón em.”

Bốn chữ đơn giản, không có lời thừa thãi, thậm chí không hỏi cả nguyên nhân. Cứ bình tĩnh nói ra những lời này, ngay cả âm thanh cúp điện thoại cũng rất tinh tảo, làm cho người ta yên tâm khó hiểu.

Nhưng ngay sau đó, điện thoại lại di3nd@nl3qu.yd0n vang lên, Lâm Khinh Ngữ nhận, là năm chú cứng rắn Tô Dật An bổ sung thêm: “Đừng có chạy lung tung.” Sau đó “Tút” cúp điện thoại.

A... Ha ha.

Cô cũng biết không thể có kỳ vọng quá cao với Tô Dật An! Trong lòng anh nhất định hết sức tức giận với chuyện phiền toái đến anh!

Chỉ có điều chuyện này quả thật làm phiền anh, vì vậy Lâm Khinh Ngữ không thể làm gì khác hơn là cảmmiệng trầm mặc nhịn.

Mười phút sau, Lâm Khinh Ngữ đã nhìn thấy Tô Dật An xuất hiện trước mặt mình.

Bên trong mặc áo sơ mi, khoác áo len lên, bên ngoài mặc áo lông thật dày, nhìn có vẻ rất ấm áp, mà lại khiến người ta muốn vùi vào trong áo lông của anh cọ cọ.

Tô Dật An liếc nhìn cô: “Đi thôi.” Bước chân của anh đi về phía trường học, Lâm Khinh Ngữ đúng lúc kéo anh lại: “Điện thoại di động của em vừa để ở tiệm sửa, bây giờ phải đi lấy.”

Tô Dật An liếc mắt nhìn tay cô, xoay người đi cùng cô đến tiệm điện thoại di động.

Lấy điện thoại di động, đường đến trường học xa hơn, suốt dọc đường không nói gì, không khí trầm mặc khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy ngượng ngùng. Hơn nữa Tô Dật An đến đón cô, dù ít dù nhiều cô cũng phải thể hiện chút biết ơn: “Cái kia, hôm nay để thầy đi đón em, thật sự đã làm phiền thầy...”

“Biết là tốt rồi.”

“...”

Thôi, cô vốn không có gì hay để nói với món hàng này.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Tô Dật An lại lên tiếng: “Không phải kêu em không được một mình ra ngoài sao.” Lời vừa ra đến miệng, anh giống như không nhận được, giọng điệu lạnh lùng răn dạy, “Tội phạm còn chưa bắt được, anh ta có động cơ trả thù em, không chỉ ở bên ngoài, bên trong trường học một mình em cũng không nhất định an toàn, ăn cơm không bao nhiêu năm không có đầu óc, hoàn toàn không biết cái gì gọi là nguy hiểm sao?”

Một loạt lời nói này, hoàn toàn khiến Lâm Khinh Ngữ ngây ngẩn cả người, anh tức giận lại là vì... Lo lắng cho cô?

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 26+2

Nhưng mà khi cúp điện thoại, Lâm Khinh Ngũ lại không biết còn có thể gọi cho ai.

Trong khoảng thời gian cô thay đổi thành đàn ông này thu không ít lòng của phụ nữ, nhưng thời điểm này có thể để cho con gái nhà người ta đến đón sao! Hơn nữa hơn nữa... Bây giờ cô là một đấng mày râu khỏe mạnh lão luyện, từ quán net về trường cũng sợ hãi, ra cái dáng gì nữa!

Lâm Khinh Ngũ vừa nghĩ thế, cắn răng một cái, thanh toán, ra khỏi quán net, quyết định tự mình cầm điện thoại về, sau đó lướt về trường học.

Song khi co xuống cầu thang quán net, lúc đi ra, trông thấy trời âm u, còn có người xa lạ đi qua đi lại, sợ hãi lưu lại đêm hôm đó lại bị kéo ra, cô hết chịu nổi nghi thần nghi quỷ nhìn sau lưng mình, thấy không có ai, cô lui một bước, dán lưng mình lên tường, không cho ai có cơ hội đánh mình từ phía sau, lúc này mới hơi yên tâm.

Cô cứ đứng dựa vào tường quán net như vậy, nhìn người qua đường vội vã dưới bầu trời âm u. Một bước cũng bước không ra.

Cô lướt danh bạ trong điện thoại di động của Vương mập mập, chỉ hận mình trong khoảng thời gian này không biết mấy chàng trai cường tráng như trâu...

Đột nhiên, ngón tay cô dừng lại, nhìn thấy một tên lưu trong danh bạ của Vương mập mập – Giáo sư Tô.

Nếu như không sai, dạy khóa bọn họ, nên chỉ có một giáo sư họ Tô.

Lâm Khinh Ngữ liên tục do dự, nhìn trời càng lúc càng đen, không đi nữa tiệm điện thoại di động sẽ đóng cửa, sau đó cuối cùng cô cắn răng, bấm số điện thoại của Tô Dật An.

“A lô?”

Điện thoại kết nối, một chữ mở đầu của đầu bên kia khiến cho lòng Lâm Khinh Ngữ khẽ nâng lên hạ xuống, cô ho một tiếng, “Em...”

“Lâm Khinh Ngữ?”

Bên kia đã đoán được thân phận của cô, sau đó Lâm Khinh Ngữ gãi gãi đầu: “Là em, bây giờ em đang một mình ở quán net ngoài trường, bây giờ thầy có rảnh không, có thể...”

“Tôi tới đón em.”

Bốn chữ đơn giản, không có lời thừa thãi, thậm chí không hỏi cả nguyên nhân. Cứ bình tĩnh nói ra những lời này, ngay cả âm thanh cúp điện thoại cũng rất tỉnh táo, làm cho người ta yên tâm khó hiểu.

Nhưng ngay sau đó, điện thoại lại vang lên, Lâm Khinh Ngữ nhận, là năm chữ cứng rắn Tô Dật An bổ sung thêm: “Đừng có chạy lung tung.” Sau đó “Tút” cúp điện thoại.

A... Ha ha.

Cô cũng biết không thể có kỳ vọng quá cao với Tô Dật An! Trong lòng anh nhất định hết sức tức giận với chuyện phiền toái đến anh!

Chỉ có điều chuyện này quả thật làm phiền anh, vì vậy Lâm Khinh Ngữ không thể làm gì khác hơn là cảm miêng trầm mặc nhịn.

Mười phút sau, Lâm Khinh Ngữ đã nhìn thấy Tô Dật An xuất hiện trước mặt mình.

Bên trong mặc áo sơ mi, khoác áo len lên, bên ngoài mặc áo lông thật dày, nhìn có vẻ rất ấm áp, mà lại khiến người ta muốn vùi vào trong áo lông của anh cọ cọ.

Tô Dật An liếc nhìn cô: “Đi thôi.” Bước chân của anh đi về phía trường học, Lâm Khinh Ngữ đúng lúc kéo anh lại: “Điện thoại di động của em vừa để ở tiệm sửa, bây giờ phải đi lấy.”

Tô Dật An liếc mắt nhìn tay cô, xoay người đi cùng cô đến tiệm điện thoại di động.

Lấy điện thoại di động, đường đến trường học xa hơn, suốt dọc đường không nói gì, không khí trầm mặc khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy ngượng ngùng. Hơn nữa Tô Dật An đến đón cô, dù ít dù nhiều cô cũng phải thể hiện chút biết ơn: “Cái kia, hôm nay để thầy đi đón em, thật sự đã làm phiền thầy...”

“Biết là tốt rồi.”

“...”

Thôi, cô vốn không có gì hay để nói với món hàng này.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Tô Dật An lại lên tiếng: “Không phải kêu em không được một mình ra ngoài sao.” Lời vừa ra đến miệng, anh giống như không nhận được, giọng điệu lạnh lùng răn dạy, “Tội phạm còn chưa bắt được, anh ta có động cơ trả thù em, không chỉ ở bên ngoài, bên trong trường học một mình em cũng không nhất định an toàn, ăn cơm không bao nhiêu năm không có đầu óc, hoàn toàn không biết cái gì gọi là nguy hiểm sao?”

Một loạt lời nói này, hoàn toàn khiến Lâm Khinh Ngũ ngây ngẩn cả người, anh tức giận lại là vì... Lo lắng cho cô?

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Lâm Khinh Ngũ há miệng thở dốc, trong lúc này cô cảm giác được Tô Dật An rất tức giận, ngược lại bởi vì Tô Dật An quan tâm nên có phần không biết phải làm sao.

Lâm Khinh Ngũ theo thói quen thích ứng với sự khiêu khích, châm chọc mạnh mẽ của Tô Dật An, nhưng lại không có cách nào với sự "thay đổi mới" của Tô Dật An, vì thế đành khụ một tiếng đổi đề tài: "Đúng rồi, chuyện biến thái kia đã điều tra được cái gì rồi?" Hỏi ra miệng xong Lâm Khinh Ngũ mới cảm thấy được mình ăn nói thật sự vụng về.

Ở trường Tô Dật An là giảng sư, anh làm sao có thể tham gia vào tình trạng của vụ án, chỉ sợ anh cũng giống như cô, hoàn toàn không biết được kết quả... Sau một hồi anh buông ra một câu lạnh như băng "Không biết" phá vỡ yên lặng, còn Lâm Khinh Ngũ lại chỉ có thể trầm mặc.

"Anh ta rất giỏi hoạt."

Không nghĩ tới Tô Dật An sẽ nói một câu như vậy, Lâm Khinh Ngũ vô cùng ngạc nhiên.

"Cảnh sát biết anh ta ở xung quanh trường học, cũng đã nhanh chóng nỗ lực điều tra, cũng đã phân chia khu vực xung quanh trường học để tiện theo dõi, những quán kinh doanh nhỏ quá nhiều, điều động nhân khẩu phức tạp, tạm thời còn chưa nắm chắc hướng đi của anh ta." Anh nói xong, đảo mắt nhìn thần sắc của Lâm Khinh Ngũ, thấy cô mím chặt môi, anh lại nói: "Không cần sợ, chuyện cũng đã qua mấy ngày rồi."

Giọng điệu mềm nhẹ, trong lúc hoảng hốt làm cho Lâm Khinh Ngữ cho là anh đang ôn nhu trấn an.

Lâm Khinh Ngữ nhìn anh quay mặt lại có chút thất vọng. Sau đó trong khoảnh khắc thất thần, Lâm Khinh Ngữ thấy một hạt tuyết trắng mịn bay xuống giữa khoảng cách của cô và Tô Dật An.

Lâm Khinh Ngữ ngẩng đầu nhìn giữa bầu trời âm trầm, một trần tuyết lớn đang rơi xuống.

Trong không khí từng cơn gió lạnh thổi tới, tuyết càng lúc càng rơi xuống thật nhiều, có hạt rơi xuống đất, có hạt đọng lại trên ngực, bả vai, trên đầu và cả trên mặt anh.

"Tuyết rơi rồi." Lâm Khinh Ngữ vô thức ní non.

Tô Dật An dừng bước, hơi ngẩng đầu lên, cái cằm bóng loáng nâng lên một đường cong xinh đẹp, anh híp mắt, nhìn lên bầu trời những bông tuyết đang rơi.

Lâm Khinh Ngữ nhìn vẻ mặt Tô Dật An, lập tức hoàn hồn, nhớ tới những chuyện xảy ra trong quá khứ của Tô Dật An, còn có cảnh anh nhìn tuyết rơi mà thân thể run rẩy không thôi.

Tô Dật An sợ tuyết.

Lúc này, Lâm Khinh Ngữ nắm tay Tô Dật An kéo đi, kéo anh xoay người chạy đi.

Lòng bàn tay ấm áp bất ngờ không phòng ngự nắm lẫn nhau, Tô Dật An có chút kinh ngạc nhìn Lâm Khinh Ngữ, trước khi anh kịp thu lại vẻ mặt ngạc nhiên, Lâm Khinh Ngữ đã nhanh chóng nâng hai tay che đôi mắt của Tô Dật An.

"Anh đừng nhìn tuyết rơi."

Lâm Khinh Ngữ nói xong, giọng điệu sốt ruột đại biểu sự khẩn trương trong lòng, cùng với bé gái trong ký ức giống nhau như đúc.

Anh liền như vậy dễ dàng, hoàn toàn không có cách nào chống cự được để cho giọng nói này xông vào đầu đánh thẳng vào tim, len lỏi vào trong linh hồn.

"Anh nhắm mắt lại đi, đứng yên ở đây đừng nhúc nhích, tôi đi mua cho anh cái nón che lại khuôn mặt."

Lâm Khinh Ngữ nói xong liền muốn chạy đi, Tô Dật An lại không buông tay cô, gắt gao nắm chặt bàn tay cô, giống như nắm chặt Lâm Khinh Ngữ như một con chó hoang đang muốn thoát khỏi dây cương chạy đi, Lâm Khinh Ngữ bị anh kéo lại lảo đảo, hết sức mờ mịt, chỉ thấy Tô Dật An nhìn cô một cái, sau đó đội nón của chiếc áo lông lên đầu.

Cái nón quá rộng, vành nón có viền lông, che mất đi nửa khuôn mặt của anh.

"Đi thôi."

Anh không buông tay Lâm Khinh Ngữ ra, nhưng Lâm Khinh Ngữ nhìn xung quanh bỗng phía, đem bàn tay mình từng ngón rút ra khỏi lòng bàn tay của Tô Dật An.

Tô Dật An không nói gì, cũng có thể không nhận ra được hành động của Lâm Khinh Ngữ, chỉ thấy anh cúi đầu nhìn trên đường, nhìn từng bông tuyết rơi trên mặt đất, sau đó từ từ tan đi.

Thật ra, tay hơi lạnh...

Mà Lâm Khinh Ngữ cũng đang nhìn anh, cô rõ ràng cũng biết tay rất lạnh, chỉ là cô tự nhiên đút tay vào trong túi, sau đó bắt đầu vô tình hoặc cố tình đưa anh lách vào phần đường dành cho người khiếm thị.

Tô Dật An: "..."

Khi anh ra đến đường dành cho người khiếm thị, sau đó Lâm Khinh Ngữ lại vòng sang bên kia kéo anh đi lên.

Tô Dật An quay đầu trừng mắt nhìn Lâm Khinh Ngữ. Ánh mắt uy hiếp mười phần, Lâm Khinh Ngữ đương nhiên là nhìn thấy, liền giải thích: "Anh không phải là đang che mặt sao, tôi sợ anh té ngã, anh nhìn xem giữa nơi công cộng, tôi là một người đàn ông, lại nắm anh không buông."

Thật sự là chết tiệt cô là một "người đàn ông"!

Tô Dật An không nói nữa, chỉ nhìn trên mặt đất càng ngày càng nhiều tuyết, cảm nhận được có Lâm Khinh Ngữ bên cạnh làm bạn, không khỏi nghĩ tới trước đây rất nhiều lần những ngày tuyết rơi, khi đó Lâm Khinh Ngữ...

"A, trước kia tôi cũng giống như bây giờ đi bên cạnh anh, lúc Tô Dật An còn nhỏ."

Anh vẫn chưa thoát khỏi hồi ức, đã bị một tiếng thở dài khàn khàn thô kệch làm giật mình.

Tô Dật An đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, giống như trong nháy mắt già đi mười tuổi.

Trước kia Lâm Khinh Ngữ thường xuyên đi cùng với anh. Nhưng cô chưa bao giờ hất tay anh ra, cô sẽ nắm lấy tay anh, có đôi khi che lại đôi mắt của anh, nói với anh trước mặt anh là bậc thang, phía trước có cành cây, phía trước là đường cái.

Anh cứ đi theo sự hướng dẫn của cô, đi theo cô, cô dẫn anh đi đâu, anh đi đến đó, cho dù nơi Lâm Khinh Ngữ muốn đến khác với nơi anh muốn, anh cũng tuyệt không trách cứ.

Bởi vì có cái gì tốt mà trách mắng.

Trong thế giới của anh, không có bạn bè, được một người đối xử với anh giống như Lâm Khinh Ngữ là tốt lắm rồi.

Tốt đến nỗi, đôi khi tuyết rơi vào lúc sáng sớm, cô cũng đã chờ dưới lầu nhà anh, đi đón anh, để cho anh dưới sự âm u của bầu trời còn thấy khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời của cô, sau đó cô sẽ nắm tay anh và nói: "Chúng ta đi ăn điểm tâm đi."

Cô đối với anh tốt đến nỗi, thậm chí để cho anh chờ mong, vào những buổi sáng mùa đông, đều có tuyết rơi thì tốt rồi.

Chỉ cần tuyết rơi, Lâm Khinh Ngữ sẽ đến.

Chỉ là Lâm Khinh Ngữ tốt như vậy...

"Chỉ là Tô Dật An khi còn bé..." Lâm Khinh Ngữ cảm khái: "Sao hiện tại lại biến thành như vậy."

Tô Dật An nhìn Lâm Khinh Ngữ, bởi vì hai ngày nay ở trong đồn cảnh sát, cho nên cảm Lâm Khinh Ngữ xuất hiện vài sợi râu lúng phúng.

Trong nháy mắt, cái gì anh cũng không muốn nói.

Tô Dật An đội mũ một đường tiễn Lâm Khinh Ngữ về phòng, trước khi chia tay Lâm Khinh Ngữ nói mấy lời cảm tạ, sau đó xoay người đi lên lầu, về tới phòng ngủ, cô cởi áo khoác, uống chút nước, mở Computer, sau đó chợt thấy bên ngoài tuyết rơi mù mịt, trắng cả đất trời.

Nghĩ đến Tô Dật An đang trên đường về nhà trọ, một mình anh... đáy lòng Lâm Khinh Ngữ nổi lên một trận lo lắng, cô rất muốn đi nhìn xem Tô Dật An, tuy nhiên cô biết, lúc cô lên lầu, Tô Dật An cũng đã đi xa rồi.

Nhưng cô lại không khống chế được chân mình, đi tới ban công, nhìn xuống lầu, phòng ngủ của bọn họ vừa đúng đối diện với cửa chính.

Sau đó cô liền thấy Tô Dật An trong chiếc áo lông, đội mũ đứng giữa bầu trời đầy tuyết, cô độc, hơi ngửa đầu lên trời nhìn tuyết bay, có thể coi như một người tuyết cô độc đứng yên trong cơn mưa tuyết.

Trong nháy mắt, tận sâu trong trí nhớ của Lâm Khinh Ngữ, những hình ảnh có liên quan đến Tô Dật An đập vào mặt, trong một ngày mưa tuyết anhôm thân thể phát run của cô làm cho Lâm Khinh Ngữ ngẩn ra.

Lập tức hoàn hồn.

Lâm Khinh Ngữ xoay người trở về phòng ngủ, khoác thêm áo, vớ lấy điện thoại và chìa khóa, mở cửa phòng ngủ, đi tới một bước, lại như nghĩ tới cái gì, xoay người trở lại lấy cái chụp mặt trên giường Chu Hưng, lập tức lao ra cửa.

Vội vàng từ phòng ngủ chạy xuống lầu, trên hành lang Lâm Khinh Ngữ hấp tấp chạy không cẩn thận đụng phải một người đội mũ lưỡi trai đang khiêng một thùng nước đi tới, người đó không nhúc nhích chỉ là ngây người quay đầu nhìn Lâm Khinh Ngữ đã chạy thẳng xuống lầu.

Mà Lâm Khinh Ngữ cũng không quay đầu lại, chỉ nói to trong không khí mấy tiếng: "Thực xin lỗi." Liền chạy một mạch xuống cầu thang.

Lâm Khinh Ngữ chạy quá nhanh, cho nên cô không phát hiện, sau khi cô rời khỏi hành lang, người đội mũ lưỡi trai xuống thật thấp, thấp đến nỗi không thấy được mặt, người đó yên lặng nắm chặt tay vịn cầu thang.

Lâm Khinh Ngữ một đường chạy xuống lầu, thấy Tô Dật An vẫn còn đang đứng tại chỗ kia, anh đưa lưng về phía cô, trên mặt đất tuyết đã phủ trắng xóa. Lâm Khinh Ngữ đi ra phía trước, thở hồng hộc: "Tô Dật An."

Cô cứ như vậy bỏ đi, rồi lại lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của anh. Làm cho người ta không hề phòng bị.

"Hay để tôi đưa anh về."

Cô thở phì phò nói ra một câu như vậy, kết hợp với việc bọn họ vừa làm, nghe qua có phần khôi hài: "Tuy anh mới đưa tôi về, nhưng tình trạng hiện tại của anh càng cần tôi đưa anh về." Lâm Khinh Ngữ lấy chụp mắt cướp được của Chu Hưng đưa cho Tô Dật An: "Nè, anh chịu khó một chút."

Tô Dật An không nói gì im lặng nhìn Lâm Khinh Ngữ một hồi, sau đó lại chuyển ánh mắt nhìn chăm chăm cái chụp mắt trên tay cô.

Tô Dật An trầm mặc thật lâu, Lâm Khinh Ngữ vốn tưởng rằng anh yên lặng là cảm động, đang muốn khiêm tốn nói vài câu, nhưng không nghĩ tới Tô Dật An, dù sao cũng là Tô Dật An, anh ung dung mở miệng: "Đeo thứ đồ này đi ngủ, phòng ngủ của càng người không hù chết người sao?"

Lâm Khinh Ngữ bĩu môi, chẳng muốn đôi co nhiều lời với anh, lập tức cầm lấy cái chụp mắt không khách khí trùm lên mũ của Tô Dật An, sau đó kéo lại che lên đôi mắt của anh.

Tuy nhiên bởi vì động tác quá nhanh nên bị ngược, nhưng Lâm Khinh Ngữ kéo lại một lần nữa, cho dù người qua đường nhìn cũng không thấy rõ được mặt anh.

Vì thế chỉ có người đứng gần Lâm Khinh Ngữ không nhìn được cười: "Tô giáo sư."

Cô nói: "Nhìn anh như vậy cũng rất đẹp."

Tô Dật An cảm thấy, hiện tại mình nhất định nhìn rất ngu xuẩn, nhưng anh cũng phát hiện bản thân mình giờ này lúc này, không có biện pháp cũng như không có bất cứ lời nào, có thể trách cứ Lâm Khinh Ngữ.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Lâm Khinh Ngũ chăm chú nhìn theo bóng Tô Dật An ra khỏi cổng trường, vốn rất tự nhiên, nhưng cô phát hiện xung quanh mình thỉnh thoảng có vài ánh mắt quý dị quay lại nhìn, Lâm Khinh Ngũ đột nhiên hoàn hồn.

Đúng là...! Hiện tại cô dường như chính là một người đàn ông tuấn tú lịch sự nha.

Một người đàn ông đứng trên đường nắm tay một người đàn ông khác, lại đang ở một nơi văn hóa như cổng trường Đại Học là có ý nghĩa gì, Lâm Khinh Ngũ dùng đầu ngón chân cũng có thể hiểu được.

Trong lúc này, cô cảm thấy lòng bàn tay mình đổ đầy mồ hôi, làm cho cô muốn rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Tô Dật An, nhưng quay đầu lại thấy những ánh mắt quý dị đang nhìn chăm chăm Tô Dật An, lại cảm thấy rút tay ra có phần quá tàn nhẫn: "Tô Dật An." Cô nói: "Nếu không tôi đưa anh ra đến phần đường dành cho người khiếm thị, như vậy mọi người sẽ nghĩ tôi chỉ dắt một người mù, sẽ không dùng ánh mắt quý dị để nhìn tôi."

Mà Tô Dật An chỉ lạnh nhạt đáp lại: "Dưới lầu ký túc xá có phần đường dành cho người khiếm thị sao?"

Lâm Khinh Ngũ quay đầu nhìn thoáng qua: "... Không có."

Vì thế Tô Dật An không chút do dự liền trào phúng: "Cô không mang chụp mắt cũng mù sao."

Lâm Khinh Ngữ thở dài, không khỏi cảm khái nói: "Vào lúc này lại cảm thấy thật ra làm nữ sinh cũng rất tốt." Những lời này còn chưa dứt, Tô Dật An bỗng nhiên dừng bước, giọng điệu vi diệu đáp lại một câu: "Đúng vậy."

Sau đó Lâm Khinh Ngữ cũng dừng bước.

Cô... Vừa rồi có phải cô đã không cẩn thận nói ra một câu kinh khủng gì rồi.

Cô kinh hoảng bỏ tay Tô Dật An ra, sau đó sờ sờ lên ngực và mặt của mình, sợ mình đột nhiên biến trở về làm phụ nữ, mò mẫm xong, phát hiện ngực mình vẫn bình thường, dưới cằm râu chưa cạo vẫn còn, cô mới thoáng yên tâm, sau đó ngẩng đầu nhìn Tô Dật An.

Chỉ thấy Tô Dật An đã kéo chụp mắt lên một chút, cũng đang nhìn cô.

Sau khi nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ không có gì biến hóa, Tô Dật An lại cảm thấy không thú vị kéo chụp mắt xuống: "Tiếp tục đi, không lăm nhăm nữa."

Lâm Khinh Ngữ vẫn chưa hoàn hồn, chỉ cảm thấy mình ở trước mặt Tô Dật An, thật sự là thời thời khắc khắc cũng không thể thả lỏng được.

Kế tiếp một đường trở về, ngoại trừ Tô Dật An chỉ đường, Lâm Khinh Ngữ cũng không nói với anh một câu nào, mãi đến khi đưa Tô Dật An lên đến phòng trọ, Tô Dật An mở cửa vào phòng, Lâm Khinh Ngữ mới mở miệng nói lời từ giả với anh: "Đến rồi, tôi về đây."

"Một mình cô đi về?"

"Nếu không thì sao."

Nếu không thì anh lại đưa cô về ký túc xá, sau đó cô lại tiễn anh về nhà trọ, cứ như vậy đưa đưa tiễn tiễn không ngừng không nghỉ tiêu sái trải qua một buổi tối sao.

Tô Dật An im lặng trong chốc lát, bình tĩnh nói: "Ở lại đi."

Trong nhận thức của Lâm Khinh Ngữ, mặc kệ là ở ngoài đời hay đang diễn kịch, chỉ cần xuất hiện bốn chữ này, nhất định sẽ phát sinh cùng chung một chuyện, vì thế Lâm Khinh Ngữ lùi một bước, dùng ánh mắt hoài nghi hoảng sợ như một con nai nhìn Tô Dật An.

Mà Tô Dật An đối diện với ánh mắt này của cô nhú nhú mày: "Cô suy nghĩ cái gì?" Giọng điệu anh ghét bỏ: "Đơn thuần chỉ là nhìn về góc độ an toàn mà suy xét." Anh nói xong, để mặc Lâm Khinh Ngữ ngoài cửa, tùy Lâm Khinh Ngữ có vào hay không: "Nếu cô chết, không biết thế giới này sẽ phát sinh ra chuyện gì."

A...

Lâm Khinh Ngữ đã hiểu, thì ra là thế, Tô Dật An chỉ sợ cô chết đi, sẽ ảnh hưởng đến trật tự ở thế giới này, sau đó sẽ ảnh hưởng đến anh.

Nghĩ như thế, Lâm Khinh Ngữ cảm thấy tâm yên tĩnh trở lại, nhưng sau khi bình tĩnh lại, còn có một cảm giác, không hiểu được, không cách nào nghĩ ra.. Mất mát.

Lâm Khinh Ngữ xoa xoa ngực, áp chế cảm giác không thoải mái quý dị kia. Cô có phần muốn chạy, nhưng nhìn ra ngoài tuyết còn đang rơi rất nhiều, trời thì rất tối, Lâm Khinh Ngữ bước chân vào cửa, bước vào nơi riêng tư của Tô Dật An.

Tô Dật An này nhất định là biết cô không dám một mình trở về. Sớm biết trước cô sẽ không mềm lòng, không tiễn anh về nhà, hiện tại không biết phải làm thế nào...

Từ từ...

Nói như vậy, Tô Dật An cũng vì nghĩ đến an toàn của cô, lúc cô xuống lầu lần nữa, Tô Dật An cũng đã nghĩ đến cô không thể trở về ký túc xá một mình. Hôm nay không có ai nên cô mới tìm anh, mà anh thì không thể nào đưa cô trở về, cho nên lúc Tô Dật An chấp nhận cô đưa anh về, cũng sẽ nghĩ tới đêm nay muốn giữ cô lại nhà trọ.

Anh là có mưu đồ giữ cô ở lại.

Lâm Khinh Ngữ hiểu ra mọi chuyện, nhìn Tô Dật An cầm khăn mặt và đồ dùng đang đi đến trước mặt cô, không tự chủ nuốt từng ngụm nước bọt, trong lòng như có một âm thanh vang vọng nhìn Tô Dật An càng lúc càng đến gần mình.

"Anh ta đến gần mình, anh ta muốn làm gì, sao anh ta lại ở bên cạnh mình, trời ơi! Anh ta vươn tay ra rồi! Anh ta chạm vào mình rồi! Anh ta..."

"Đợi một chút!" Lâm Khinh Ngữ nhịn không được hô lên.

Cùng lúc đó, phía sau cô truyền đến tiếng đóng cửa "Rầm!"

Cánh tay Tô Dật An duỗi qua khỏi người cô, đóng cửa lại, Tô Dật An đứng trước mặt cô, nói như thần thuật: "Vào nhà phải đóng cửa, buổi tối phải khóa trái cửa lại." Anh nói xong, sau một tiếng "Cạch" cửa được khóa lại.

Tô Dật An đem đồ trong tay đưa cho Lâm Khinh Ngữ rồi lui hai bước, ôm tay, ung dung nhìn chăm chăm cô: "Vừa rồi cô nói chờ, chờ cái gì?"

Chờ...

Đúng vậy, cô kêu từ từ làm cái gì! Muốn hét cũng phải là "Không được."! Chờ cái gì! Chờ cô chuẩn bị tâm lý thật tốt sao!

Lâm Khinh Ngữ cúi đầu cắn răng, nội tâm cuộn cuộn tự châm chọc mình, cô xấu hổ không thôi, không để ý ngẩng đầu, lại thấy Tô Dật An vốn đang đứng trước mặt cô, phút chốc đã quay lưng đi vào trong nhà.

Nhưng chỉ là trong nháy mắt lúc anh quay người, giống như ảo giác, Lâm Khinh Ngữ thấy khóe miệng Tô Dật An có gợi lên độ cong.

Anh giống như.. đang cười.

Con mẹ nó! Anh ta quả nhiên cười nhạo cô.

Lâm Khinh Ngữ cũng chỉ biết cắn răng, bước vào phòng khách của anh, phòng trọ của anh không rộng lắm, màu sắc lạnh nhạt, phong cách ngăn gọn đơn giản, giỏi giang sắc bén, giống như tác phong của anh.

Lần đầu tiên Lâm Khinh Ngữ đi vào không gian cá nhân của một người đàn ông không có quan hệ gia đình. Cô ngẫm đánh giá, Tô Dật An phút chốc quay lại ôm một cái thảm lông ném lên sofa: "Cô ngủ ở sofa."

Ừ, cô biết, người như Tô Dật An là không thể nói chuyện.

Vì thế Lâm Khinh Ngữ thành thành thật thật ngồi xuống sofa.

Tô Dật An nói với cô làm sao chỉnh nhiệt độ trong phòng, lại đưa cô remote TV, nhưng bỏ lại một câu, không việc gì không nên xem TV, tránh hoảng sợ. Lâm Khinh Ngữ cầm remote chỉ nghĩ đem nó ném lên mặt Tô Dật An.

"Không cho xem TV thì đưa remote làm gì, mua TV làm gì, Tô giáo sư tiền lương của anh rất nhiều nên khoe khoang sao?" Lâm Khinh Ngữ châm chọc anh.

Tô Dật An chỉ nhàn nhạt liếc Lâm Khinh Ngữ: "Thói quen."

Từ nhỏ bà nội đã đãi khách như vậy, từ nhỏ trong nhà đã có TV, cho nên là thói quen của anh.

Lâm Khinh Ngữ: "..."

Tô Dật An giống như đang dạy cho học trò, nói với cô quy định gì đó trong nhà, sau đó nói với cô: "Tùy ý ngồi." Anh liền đi tắm.

Nhưng sau khi Lâm Khinh Ngữ nghe Tô Dật An nói xong, cũng chỉ dám ngồi trên ghế.

Có lẽ ngồi lâu nhàm chán, Lâm Khinh Ngữ liền đứng lên nhìn một vòng phòng trọ của anh, ánh mắt không tự chủ nhìn trên bàn học trong phòng ngủ của anh có một cái bình thủy tinh, sau đó Lâm Khinh Ngữ ngây người.

Bình thủy tinh kia hình như có phần quen mắt.

Lâm Khinh Ngữ tò mò đi vào phòng, không đụng đến những vật khác, lập tức đi đến trước bàn học của Tô Dật An, ngồi xuống, cẩn thận đánh giá bình thủy tinh trên bàn học, bên trong có rất nhiều ngôi sao giấy, bởi vì nhiều năm, trên mỗi cánh sao đều có vết ố vàng.

Hình như là... lễ vật trước đây cô tặng cho Tô Dật An lúc sắp chia tay.

Lâm Khinh Ngữ giật mình nhớ tới trước đây, có một lần sau một đêm tuyết rơi rất lớn, sáng hôm sau cô đến đón Tô Dật An đến trường, tinh thần của Tô Dật An không tốt.

Ngay cả thức ăn sáng cũng không ăn, ở trên đường Lâm Khinh Ngữ hỏi anh, anh liền vươn tay, có phần rụt rè nắm lấy tay Lâm Khinh Ngữ, từ phía sau ôm lấy cô, tham lam ỷ lại vào cô: "Khinh Ngữ." Anh nói: "Tối qua tuyết rơi, nhưng cậu không có ở đây."

Đúng vậy nha, tuyết rơi vào buổi tối, sao cô có thể ở đây, cô cũng không thể ở nhà của Tô Dật An.

Cũng ngày hôm đó lúc ở trường học, Lâm Khinh Ngữ dạy cho Tô Dật An gấp sao, để cho anh mang về nhà, cô nói với anh: "Tô Dật An, cậu xem, có sao buổi tối sẽ không có tuyết rơi. Bầu trời có sao, sẽ không có tuyết. Về sau mỗi ngày tôi sẽ gấp sao cho cậu."

Lâm Khinh Ngữ thất thần cầm bình sao, trong lòng không khỏi cảm khái, những kỷ niệm này bọn họ quên đi rất nhiều, nếu không phải có những thứ này, căn bản cô không nhớ gì cả, trước đây cô đối với Tô Dật An đúng thật là hết sức hòa nhã.

Bình thủy tinh trong tay đột nhiên bị lấy đi. Lâm Khinh Ngữ giật mình hoàn hồn, quay người lại, thấy Tô Dật An mặc áo choàng tắm, trên người anh còn tản ra hơi nóng ẩm ướt, khiến cho không khí xung quanh hai người có vẻ ái muội.

Nhưng thần thái của Tô Dật An không chút nào có dấu hiệu ái muội. Anh chỉ cầm trong tay bình thủy tinh nhẹ nhàng để lại trên bàn, cũng không trách Lâm Khinh Ngữ tự tiện vào phòng anh, thản nhiên nói: "Đi tắm rồi ngủ."

"A..."

Lâm Khinh Ngữ tắm rửa, mặc áo ngủ mà Tô Dật An chuẩn bị cho cô, đứng trước gương trong phòng tắm khoa tay múa chân. Đồ ngủ này hình như là của Tô Dật An, mặc trên người cô, tuy cũng là đàn ông, nhưng có vẻ hơi rộng, hình như Tô Dật An cao hơn một chút.

Lâm Khinh Ngữ vừa lau đầu vừa ra khỏi phòng tắm, phòng tắm ở trong phòng ngủ của Tô Dật An, cô thấy Tô Dật An đang ngồi trước máy tính không biết xem cái gì, đang lau đầu, lại nghe thấy điện thoại di động của mình ngoài phòng khách vang lên.

Cô chạy ra nghe điện thoại, là Chu Hưng: "Lâm Thanh Vũ, cậu vẫn còn bên ngoài sao?"

Lâm Khinh Ngữ sửng sốt, thầm nghĩ không xong rồi, cô hơi dừng một chút rồi nói: "Đúng vậy."

"Phía bên thầy giáo tôi đã xử lý rồi, cậu đang ở đâu, tôi đến tìm cậu."

Tôi đang ở nhà của Tô Dật An...

Những lời này nói ra hình như không ổn..

Đúng lúc Lâm Khinh Ngữ ngừng câu chuyện, cô liếc nhìn về phòng ngủ, Tô Dật An cũng chuyển qua ngồi trên ghế dựa, từ phòng ngủ nhìn chăm chăm cô, Lâm Khinh Ngữ hết sức do dự, đột nhiên cô cảm thấy bối rối, nhất thời đầu óc choáng váng, điện thoại cũng suýt cầm không nổi.

Lâm Khinh Ngữ run run, lại nhìn thấy Tô Dật An từ trong phòng ngủ đi ra, cô cảm giác cổ tay mình bị Tô Dật An nắm lấy.

Tô Dật An nhíu mày hỏi cô: "Lâm Khinh Ngữ?"

Thời gian tiếp theo, cô chỉ cảm thấy Tô Dật An đột nhiên trở nên cao lớn, nửa người dưới của cô chợt lạnh, quần ngủ Tô Dật An đưa cho cô rơi xuống đất, cô nhìn xuống, lại thấy ngực mình...

Từ từ... nhô lên.

Cô...

Đại não Lâm Khinh Ngữ chấn động, giật mình một cái, bối rối đột nhiên biến mất, cô bước ra một bước, lại vướng quần ngủ trên mặt đất trượt chân, ngã nhào xuống, nhưng cô lại giống như không biết đau, té chạy vào phòng tắm.

Sau đó thấy mặt mình, ngực mình, eo mình, còn có chân... Cứ nhiên
vừa rồi trong nháy mắt mê muội một lần nữa biến trở về...

Phụ, nữ, rồi!

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Lâm Khinh Ngũ cực kỳ sợ hãi, sợ đến độ Tô Dật An đứng ngay cửa phòng tắm, nhìn chăm chăm cô trong gương, cô cũng không có cách nào hồi phục tinh thần.

Mãi đến khi Tô Dật An bình tĩnh đưa điện thoại cho Lâm Khinh Ngũ: "Cô còn chưa nói chuyện điện thoại xong."

Tô giáo sư anh mỗi lần đứng trước cảnh tượng quan trọng đều bình tĩnh như vậy sao!

Lâm Khinh Ngũ rất muốn hét lên trước mặt Tô Dật An, nhưng lúc này đại não của Lâm Khinh Ngũ rất hỗn loạn, cô đành phải bắt buộc bản thân bình tĩnh lại, lấy điện thoại từ trong tay Tô Dật An, cô cắn răng: "Alo..."

Mới mở miệng, là giọng nói phụ nữ của cô trước kia, đã quen làm đàn ông, từ trong miệng mình phát ra âm thanh mềm mại như vậy cô thật không quen chút nào.

Mà phản chiếu trong gương lớn của phòng tắm là hình ảnh Tô Dật An đứng ở cạnh cửa, nheo mắt nhìn, biểu tình có vài phần... Khoan khoái? Vui sướng?

"Ách, Lâm Khinh Ngũ?" Giọng điệu trong điện thoại của Chu Hưng có vẻ nghi ngờ. Lâm Khinh Ngũ nghĩ thầm, đúng vậy a, đúng vậy, nói chuyện với cậu ta đột nhiên biến thành phụ nữ, dù là ai đi nữa cũng sẽ bị dọa. Lâm Khinh Ngũ xoa xoa mi tâm, đang không biết phải giải thích thế nào, Chu Hưng lại mở miệng: "Hiện tại cô và Tô giáo sư... ở cùng nhau?"

Trời! Bây giờ người ta đều thích nói chuyện không có căn cứ như vậy sao!

Chẳng lẽ cô mới là người ko biết thức thời?

Không... Tuyệt đối không.

Thế giới này mặc định đã như vậy, cô tới đây biến thành đàn ông, không ai cảm thấy kỳ quái, lúc đầu Tô Dật An biến thành một cái cây, cho một cái cây lớn như anh giáo bài, cũng không ai cảm thấy kỳ quái, sau đó không hiểu Tô Dật An từ đâu đến, mọi người cũng thản nhiên tiếp nhận.

Giống như ở thế giới này, chỉ cần Tô Dật An và Lâm Khinh Ngữ vừa thay đổi, trong đầu bọn họ về bên ngoài hay trí nhớ đều thay đổi theo.

Vậy cô vẫn ở ký túc xá nam sao? Biến thái kia còn không? Tô Hạ vẫn coi cô như đàn ông mà thích sao?

Trong đầu Lâm Khinh Ngữ giống như một mớ hỗn độn, liên tiếp đặt ra mấy vấn đề. Nhưng tình huống càng hỗn loạn, Lâm Khinh Ngữ càng tự nhủ bản thân phải thật bình tĩnh, cô trầm mặc một lúc, để cảm xúc ổn định trở lại, sau đó nói với Chấn Hưng: "Tôi và Tô giáo sư đến cục cảnh sát, không phải bữa trước tôi gặp phải một tên biến thái vẫn đang được điều tra trong đó sao."

"Ừ, chuyện đó tôi biết." Chu Hưng tự nhiên trả lời: "Không phải hôm nay cậu đã gọi điện thoại cho tôi đi rước cậu sao."

Xem ra việc tên biến thái là có thật, hiện tại tình hình vẫn không thay đổi. Cô vẫn đang ở thế giới này, không có trở về, cô vẫn đang ở năm ba Đại Học, vẫn đang đi học, không có bị ép nghỉ học đi làm việc...

"Alo." Ở bên kia Chu Hưng nhẹ nhàng gọi, đem suy nghĩ của Lâm Khinh Ngữ trở về: "Lâm Khinh Ngữ, tại sao hôm nay.. lại nhớ gọi điện

thoại cho tôi?"

"Tôi..." Lâm Khinh Ngữ liếc mắt nhìn Tô Dật An, quyết định ném chuyện này cho anh: "Là thầy Tô bảo tôi gọi điện thoại cho cậu, thầy nói nhìn cậu có vẻ đáng tin."

Từ từ, Chu Hưng nghe những lời này của cô hình như có phần không đúng...

"Vậy... bây giờ tôi tới đón cậu?" Chu Hưng hỏi tiếp.

"À..." Lâm Khinh Ngữ nhìn mình trong gương, mặc áo ngủ rộng thùng thình của Tô Dật An, chiều dài có thể so ngang với một cái váy, nhưng quần lót to lớn bên trong đã rơi xuống qua khỏi áo ngủ rồi.

Lâm Khinh Ngữ lập tức kéo quần lót kiểu nam lên. Bộ dạng cô bây giờ, không thể trở về rồi.

Lâm Khinh Ngữ đỏ mặt liếc nhìn Tô Dật An.

Không gian trong phòng tắm rất nhỏ, đối thoại giữa cô và Chu Hưng đều lọt vào tai Tô Dật An, Tô Dật An không khách khí cầm điện thoại trong tay Lâm Khinh Ngữ, lên tiếng: "Bây giờ khuya rồi, ngoài trời tuyết rơi rất nhiều, tôi đã tìm cho cô ấy một chỗ ở tạm, không cần cậu đón."

Nói xong, Tô Dật An cũng không cho Chu Hưng có cơ hội mở miệng, cúp điện thoại.

Sau đó, trong phòng tắm nhỏ hẹp chỉ còn lại hai người, mắt to trừng mắt nhỏ trầm mặc đối diện.

Lâm Khinh Ngữ cực kỳ xấu hổ, vượt xa khỏi cảm giác xấu hổ.

Hiện tại cô là một phụ nữ, mặc áo ngủ trước mặt người đàn ông này, đứng trong phòng tắm ở phòng ngủ của người đàn ông này, bị người đàn

ông này chặn cửa, mà thậm chí bắt buộc cô phải dùng một tay để giữ quần lót bên trong áo ngủ đang không ngừng rơi xuống.

Mặc kệ theo góc độ gì, nghĩ như thế nào, thấy như thế nào, chuyện này đều đã rất không đúng.

Trầm mặc thật lâu, Lâm Khinh Ngữ cắn răng, hung hăng nện một quyền lên bồn rửa tay: "Con mẹ nó đây là cái thế giới gì, đã thay đổi nhân vật ổn định vẫn còn quay lại."

Chập tối, cô đưa Tô Dật An về nhà trọ không cẩn thận nói ra câu nói kia, lúc đó không ứng nghiệm, cô vẫn cho rằng ông trời không nghe thấy. Nhưng hiện tại kết quả bây giờ thật là châm chọc a.

Bên này Lâm Khinh Ngữ nện vào bồn rửa tay, ngẩng đầu lên, Tô Dật An vẫn như cũ ôm tay, tựa cửa, không e dè nhìn chăm chăm cô, thần thái so với bình thường cô nhìn thấy có phần ung dung hơn.

Anh rất thích nhìn mình trong hình dạng phụ nữ?

Lâm Khinh Ngữ nhíu mày theo dõi anh, nhưng trước khi bọn họ gặp nhau ở Đại Học, lúc cô vẫn còn là một cô gái, Tô Dật An cũng chưa từng nhìn cô như vậy? Lại nói.. anh thích nhìn.. có phải là bộ dạng của cô bây giờ?

Nghĩ như vậy, Lâm Khinh Ngữ có phần luống cuống, một tay cô gắt gao nắm chặt quần lót, một tay che ngực: "Tô Dật An, tôi nói cho anh biết, anh đừng có ý nghĩ biến thái, bây giờ chúng ta vẫn còn trong thế giới này, sớm hay muộn gì cũng có một ngày tôi biến trở lại thành đàn ông."

Cô vừa nói xong, mặt Tô Dật An lạnh xuống: "Tôi chắc chắn sẽ không cầu nguyện."

Đúng nha, nếu cô muốn trở thành đàn ông, Tô Dật An phải cầu nguyện mới được. Nhưng mà Tô Dật An sẽ không sơ suất giống như cô, để cho anh cầu nguyện có lẽ cũng chỉ có...

Năn nỉ.

Lâm Khinh Ngữ đang nghiên ngẫm nên làm như thế nào, điện thoại của Lâm Khinh Ngữ vừa rồi bị Tô Dật An cầm trong tay lúc này vang lên, Tô Dật An nhìn tên hiện trên màn hình, sau đó đưa qua cho Lâm Khinh Ngữ.

Là lớp trưởng của Lâm Khinh Ngữ

"Khinh Ngữ, sao cậu còn chưa về phòng ngủ, không phải bữa trước mới gặp phải tên biến thái sao, trở về sớm một chút, hiện tại cậu đang ở đâu? Có muốn tôi đến đón cậu hay không?"

Lâm Khinh Ngữ khôi phục thân phận phụ nữ, cho nên hiện tại cô vẫn ở ký túc xá của trường Đại Học, lớp trưởng vẫn như trước kia, vẫn thú vị như trước, sau khi Lâm Khinh Ngữ tạm nghỉ học ở năm ba Đại Học, sau đó đi học lại, bạn cùng phòng thay đổi rất nhiều, quan hệ với bạn cùng phòng trước kia cũng lạnh nhạt đi, mãi đến khi bạn cùng phòng tốt nghiệp, rời khỏi trường, mỗi người có cuộc sống khác nhau, rốt cuộc bọn họ cũng không gặp lại.

Hiện tại đột nhiên nghe được sự quan tâm giống như hai năm trước, Lâm Khinh Ngữ nhất thời có chút cảm khái như là "nổi lại duyên phận".

"Tôi.. không sao." Lâm Khinh Ngữ lấy lý do vừa rồi nói với Chu Hưng nói với cô ấy, lại bảo đảm mình rất an toàn, bên kia mới cúp điện thoại.

Lâm Khinh Ngữ cầm điện thoại nhìn tên người trong đó thật lâu, đúng nha, hiện tại nghĩ lại, lúc cô còn là sinh viên có rất nhiều việc không thoải

mái, nhưng những chuyện cảm động cũng có không ít, ít nhất trong lúc gặp nguy hiểm, thân là một cô gái, tự nhiên sẽ được mọi người bảo vệ...

Màn hình di động còn chưa kịp tắt, điện thoại Lâm Khinh Ngữ lại vang lên, mà lần này trên màn hình để hai chữ.

Vừa rời sự quan tâm của bạn cùng phòng làm cô ấm áp, trong nháy mắt tan biến tất cả.

Lâm Ân.

Em trai cô.

Sau khi cô trở lại thành phụ nữ, em trai biến mất đã lâu của cô, lại theo thiết lập này, một lần nữa xuất hiện sao.

Chuyện này thật sự làm cho tâm tình của cô thêm nặng nề hơn không có chút vui mừng nào.

Lâm Khinh Ngữ cầm theo quần lót, đẩy thân thể của Tô Dật An ra, ra khỏi cửa, cô đặt di động đang vang không ngừng sang một bên, ngồi trước ghế sofa mặc quần vào, rồi mới đoan đoan chính chính ngồi xuống, giống như một tướng quân chuẩn bị nghênh địch.

Tiếng chuông di động ngừng lại, Lâm Khinh Ngữ ngẩng đầu nhìn Tô Dật An, vẻ mặt nghiêm túc: "Anh cầu nguyện cho tôi trở lại thành đàn ông." Cô còn chưa nói xong, điện thoại lại âm ỉ vang lên.

Lâm Khinh Ngữ vẫn như cũ không nghe, mãi đến lần thứ ba gọi tới, trong lòng biết tối hôm nay không nghe điện thoại là không được, Lâm Khinh Ngữ mới tiếp điện thoại.

"Nói." Mở miệng nói câu đầu tiên, rất không thân thiện, không khách khí: "Không có gì, chỉ là không muốn nghe điện thoại."

Nghe giọng điệu này của Lâm Khinh Ngữ, Tô Dật An theo cô đi đến phòng khách không khỏi nhìn cô. Nói đến, từ khi Lâm Khinh Ngữ biến thành đàn ông, sau khi đi tới thế giới này, anh cũng rất ít khi nghe cô dùng giọng lạnh lùng như vậy. Lạnh như một pho tượng.. Anh tới Đại Học A, lần đầu tiên ngẫu nhiên gặp Lâm Khinh Ngữ, là giọng điệu cự tuyệt khi quỳên tiền.

Trong điện thoại không biết nói gì, biểu tình của Lâm Khinh Ngữ đột nhiên trở nên chán ghét, cô lạnh lùng nói: "Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm."

Bên kia lại nói tiếp một câu, Lâm Khinh Ngữ bỗng nhiên cao giọng, sắc nhọn, chói tai: "Lâm Bản tôi nói cho cậu biết, cậu không cần dùng đến thủ đoạn tự cho là thông minh để quản lý cuộc sống của tôi! Hỗ trợ? Cậu có thể giúp đỡ cái gì! Cuộc sống của tôi đã bị cậu làm đảo lộn."

"Không phân biệt tốt xấu? Cậu là người tốt sao?"

Bên kia điện thoại có giọng nam thô bạo gào thét cái gì, Lâm Khinh Ngữ không đợi anh ta nói xong đã lạnh lùng nói: "Tôi cũng không nghĩ mình có người em như cậu." Cô hung hăng cúp điện thoại, bỏ đi động qua một bên.

Ngồi trên ghế sofa, Lâm Khinh Ngữ bưng kín mặt.

Tô Dật An đứng trước mặt Lâm Khinh Ngữ, lần đầu tiên anh thấy cô như vậy.. Như một người điên, phẫn nộ, đau thương.

Mới đây, anh biết mẹ của Lâm Khinh Ngữ có phần trọng nam khinh nữ, nhưng anh không nghĩ tới, quan hệ của Lâm Khinh Ngữ và người nhà, ác liệt đến độ này.

Cô chưa từng biểu hiện ra bên ngoài.

Mà anh.. Đã quên đi tìm hiểu.

Trước mặt người khác, Lâm Khinh Ngữ vĩnh viễn vui vẻ, vĩnh viễn kiên cường.

Tô Dật An nhìn Lâm Khinh Ngữ thật lâu, cô đem chính mình cuộn tròn như một con nhím. Anh cầm khăn đi tới trước mặt Lâm Khinh Ngữ, anh cho rằng cô đang khóc, cho nên ngồi xổm xuống đưa khăn cho cô: "Lâm Khinh Ngữ."

"Để tôi biến lại đàn ông có được hay không?"

Giọng nói của cô khàn khàn, nhưng không khóc nước mắt.

Cô điều chỉnh lại cảm xúc, ngẩng đầu, nhìn Tô Dật An, cũng không cầm cái khăn trên tay anh, cô chỉ quật cường nhìn chăm chăm Tô Dật An: "Tô Dật An, anh xem như làm người tốt một lần, để cho tôi lần nữa trở về làm đàn ông." Thậm chí cô cố gắng cong môi: "Anh xem, hiện tại không phải tôi bị tên biến thái theo sau sao, tôi làm đàn ông, cũng có thể tự bảo vệ mình, anh cũng không cần lo lắng tôi ở thế giới này sẽ xảy ra chuyện gì, đúng hay không?"

Mà lời này cơ hồ mang theo mấy phần lấy lòng, đã động đến lòng của Tô Dật An.

Anh có chút yêu thương cô.

Đau lòng vì Lâm Khinh Ngữ không biết đã trải qua bao nhiêu lần khàn giọng tranh cãi như vậy, mới có thể nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Thương cô hiện tại kiên cường, còn có quá khứ của cô.

Tô Dật An đem khăn tay xoa nhẹ ném vào thùng rác, sau đó kéo chăn trên sofa ra, nói với Lâm Khinh Ngữ: "Hiện tại, cô nên ngủ một giấc thật

ngon."

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Editor: Hijushima

Ngày hôm sau, khi Lâm Khinh Ngũ tỉnh lại, phát hiện mình thế nhưng không ngủ trên sofa.

Cô ngồi dậy, nhìn xung quanh, phát hiện hoá ra mình ngủ ở trên giường trong phòng ngủ của Tô Dật An. Cô thấy hơi kỳ lạ, cô nhớ, rõ ràng ngày hôm qua cô ngủ trên ghế sofa ở bên ngoài mà, dùng..... hình dáng một cô gái.

Nhớ tới chuyện này, Lâm Khinh Ngũ nhìn vào trong chăn, ngay sau đó kinh ngạc đến mức trống rỗng trong nháy mắt.

Á, ngực đâu? Tại sao không thấy ngực nữa, quần lót cũng không rộng, cảm giác trĩu nặng vì điệu kia cũng đã trở về!

Lâm Khinh Ngũ lập tức đưa tay sờ sờ người mình từ trên xuống dưới, sau đó ngạc nhiên phát hiện, vậy mà lại biến trở về nam nhân! Hình dáng cường tráng, bả vai rộng rãi, râu dưới cằm cũng dài ra rồi.

Chuyện biến về thành con gái tối ngày hôm qua thật giống như phù dung sớm nở tối tàn, hư ảo giống như vốn chưa hề tồn tại.

Nhưng Lâm Khinh Ngũ lại nhớ rất rõ, đó cũng không phải do ngày hôm qua cô mơ thấy ác mộng, cô thật sự biến về thành con gái, còn bây giờ, cô có thể biến trở lại, có lẽ là bởi vì.....

Lâm Khinh Ngữ mặc quần xuống giường, đi tới bên cửa phòng ngủ, nhìn thấy Tô Dật An giờ phút này đang đắp chăn mỏng, ngủ trên sofa trong phòng khách.

Là Tô Dật An, đồng ý thỉnh cầu của cô, cho cô lần nữa khôi phục thân phận con trai ở thế giới này.

Hơn nữa, tối hôm qua sau khi cô ngủ, anh còn bế cô lên giường..... Tô Dật An người này.....

Tuy ngoài miệng nói chuyện hung ác như vậy, nhưng trong lòng vẫn rất..... dịu dàng đúng không.

Nhìn khuôn mặt đang ngủ của Tô Dật An, nhớ lại đủ chuyện xảy ra trong mấy ngày này, trong chốc lát Lâm Khinh Ngữ có chút không hiểu được Tô Dật An. Trước kia anh ta đối xử với mình, cũng không có tốt như vậy, sau khi đi tới thế giới này, dường như từ từ Tô Dật An đối xử với cô, khôi phục lại tình trạng như khi còn bé rồi.

Tại sao?

Chẳng lẽ Tô Dật An..... Cũng thích thân thể con trai này của cô?

Nghĩ như thế, Lâm Khinh Ngữ giật mình bùm miệng. Chẳng lẽ ở nước ngoài nhiều năm như vậy, Tô Dật An dần dần đã biến thành..... GAY? Cho nên có thể giải thích được, tại sao khi còn bé anh ta đối xử tốt với cô, nhưng trưởng thành lại đối xử ác liệt với cô như thế rồi!

Bởi vì khi còn bé Tô Dật An còn chưa có ý thức về phương diện này, còn sau khi lớn lên Tô Dật An không thương hoa hồng yêu lá xanh, vừa nghĩ tới khi còn bé bản thân từng chung đụng với đóa hoa hồng là cô đây một đoạn thời gian như vậy, vì thế lòng muốn giữ mình trong sạch phát tác nên bắt đầu đối xử mang tính trả thù với cô!

Cho nên ngày hôm qua khi cô muốn đổi trở về làm con trai, người khó nói chuyện như Tô Dật An lại dễ dàng đồng ý như vậy!

Anh ta! Thì ra! Thật sự là.....

Lâm Khinh Ngữ đang cực kỳ kinh ngạc, đột nhiên, di động của Tô Dật An đặt trên bàn trà vang lên tiếng báo thức, chỉ vừa kêu mấy giây, Tô Dật An đã lập tức ngồi dậy, vẻ mặt tỉnh táo tắt đồng hồ báo thức, rõ ràng mới vừa mở mắt, thế nhưng anh ta lại tỉnh táo như suốt đêm không hề ngủ.

Anh quay đầu, nhìn về phía Lâm Khinh Ngữ, chậm chạp mấy giây, lúc này mới có phản ứng của một người mới tỉnh ngủ: "Đi rửa mặt." Giọng anh hơi khàn khàn, "Sáng nay có tiết học."

Anh không giải thích vì sao để cho cô biến trở lại làm con trai, cũng không nói ôm cô lên giường như thế nào, không nói lời nào về chuyện tối hôm qua. Anh mặc áo khoác, vào phòng bếp, nhanh chóng bắt đầu nấu bữa sáng.

Đương nhiên Lâm Khinh Ngữ cũng không dám đi hỏi, chỉ có điều trong ánh mắt quan sát Tô Dật An, có thêm một chút, vẻ nghi ngờ tìm tòi.

Lâm Khinh Ngữ rửa mặt xong, Tô Dật An sai cô đi lấy cái mâm và bát đĩa, đổi thành anh đi phòng vệ sinh rửa mặt, đến khi Tô Dật An rửa mặt xong đi ra, vừa đúng lúc Lâm Khinh Ngữ dọn bữa sáng đã nấu xong ra.

Tô Dật An liếc nhìn bữa sáng đã dọn xong trên bàn, ánh mắt khẽ động, cũng không nói gì, tự ngồi xuống ăn cơm.

Từ sáng đến giờ Lâm Khinh Ngữ vẫn quan sát vẻ mặt của Tô Dật An, đương nhiên là không bỏ sót ánh mắt trong nháy mắt đó của anh, Lâm Khinh Ngữ cười nói: "Có phải cảm thấy tôi cũng rất có ánh mắt hay không, anh còn nhớ khi còn bé chúng ta thường đi ăn sáng với nhau không, tôi mua bánh bao anh mua sữa đậu nành, phối hợp cũng khá ăn ý."

Tô Dật An nghe xong cũng không nói gì, nhấp một hớp sữa nóng.

"Tô Dật An, từ khi anh về nước, tôi vẫn chưa từng trò chuyện với anh về mấy năm này đó." Lâm Khinh Ngữ vừa ăn thức ăn vừa làm bộ như không chút để ý hỏi, "Mấy năm nay, ở nước ngoài, anh có quen bạn gái không?"

Sữa nóng dừng lại trong miệng Tô Dật An, anh nâng mắt, nuốt xuống thức ăn trong miệng, lau miệng, lúc này mới dùng ánh mắt sắc bén lại có chút đùa cợt nhìn chằm chằm Lâm Khinh Ngữ: "Em để ý?"

Để ý? Từ này dùng thật là vi diệu!

Lâm Khinh Ngữ cười gượng hai tiếng: "Tôi để ý cái gì, tôi chỉ quan tâm một chút."

"Em đứng ở lập trường gì để quan tâm?"

Hình như cô đứng ở lập trường gì quan tâm vấn đề này cũng không thích hợp thì phải!

Vì thế trong cuộc giao phong sáng sớm, Lâm Khinh Ngữ cứ như vậy thua trận. Cô chỉ có yên lặng ngậm miệng ăn cơm, không dám nói thêm câu nào.

Hôm nay lịch học của Lâm Khinh Ngữ kín hết, buổi sáng học xong tiết của Tô Dật An, buổi chiều lại phải vội đi học môn chuyên ngành, buổi tối còn có thêm một môn chung tuần này mới bắt đầu, Lâm Khinh Ngữ trải qua một ngày bận rộn.

Buổi tối lúc trở về phòng ngủ, Vương mập mập lại bắt đầu muốn rút lui, cậu ta nói với Lâm Khinh Ngữ, hai ngày nay là thời khắc mấu chốt để hợp lại, dù sao cũng không thể thả lỏng, chỉ đành phải cầu xin Lâm Khinh Ngữ thả cho cậu ta.

Lâm Khinh Ngữ còn có thể nói gì, đành khoát tay cho Vương mập mập đi.

Cô vốn định đi tìm mấy đứa bạn cùng phòng đi về chung, nhưng không ngờ Tô Hạ đi tới từ phía sau cô, vỗ vai cô một cái.

Lâm Khinh Ngữ quay đầu, thấy là Tô Hạ còn có một đám nữ sinh, cô ngẩn người. Tô Hạ thấy cô đứng một mình, nhíu mày: "Hai ngày trước cậu mới xảy ra chuyện như vậy ở phòng y tế, mà bạn cùng phòng của cậu đều không đi về phòng ngủ cùng với cậu à?"

Lâm Khinh Ngữ vò đầu: "Tôi là con trai."

"Tôi đi cùng với cậu vậy." Tô Hạ nói. Lâm Khinh Ngữ vội vàng khoát tay: "Sao có thể để cho một cô gái như cậu đưa về....."

"Không thể để cho một cô gái đưa về, nhưng có thể để rất nhiều cô gái cùng nhau đưa về chứ." Sau lưng Tô Hạ xuất hiện mấy nữ sinh, là bạn thân cùng lớp với Tô Hạ, Lâm Khinh Ngữ đều biết.

Thình tình khó từ chối, chắc là mấy người bạn cùng lớp của Tô Hạ vẫn chưa biết chuyện cô là "GAY" từ Tô Hạ, cho nên dọc đường đi còn ra sức tác hợp cô với Tô Hạ.

Lâm Khinh Ngữ bị làm cho xấu hổ, dứt khoát đi ở phía sau mấy nữ sinh, Tô Hạ cũng đi chậm lại cùng với cô, cách những nữ sinh trước mặt hai bước. Hai người bọn họ đi song song, các nữ sinh cũng đều hiểu chuyện, cười hì hì, cũng không tới quấy rầy, tự nhiên thảo luận quần áo trên shop online nào đẹp, nói xong, họ trực tiếp mở điện thoại di động ra mua sắm online ngay trên đường.

Lâm Khinh Ngữ khá tò mò đối với chuyện này, cũng sáp lại xem, nghe các cô gái thảo luận, Lâm Khinh Ngữ cũng không nhịn được nhíu mày: "Món màu đỏ này quá sáng, đúng là đẹp mắt, nhưng không dễ phối đồ."

Lời này vừa nói ra, mấy nữ sinh đều quay đầu lại, nhìn Lâm Khinh Ngữ, Lâm Khinh Ngữ giơ đầu ngón tay ra, lướt trên màn hình di động của các cô: "Bạn mới vừa nói muốn phối với bộ đồ màu tối trên người, tôi cảm thấy cái màu xanh đậm này thích hợp hơn."

"Đúng á, nhìn có vẻ hợp hơn so với màu đỏ."

"Bạn Lâm, bạn thật tinh mắt."

"Thỉnh thoảng tôi cũng dạo shop online, áo quần cũng rất....." Lâm Khinh Ngữ đột nhiên ngừng câu chuyện, sau đó hận không thể tát mạnh bản thân hai phát, m*, trước mặt taobao*, hoàn toàn quên mất mình là một đứa con trai.

(*taobao: trang mua sắm, bán lẻ số một tại Trung Quốc)

Lâm Khinh Ngữ ngậm miệng, thành thành thật thật đi ở phía sau, không hề sấp tới xem nữa, ngược lại Tô Hạ bên cạnh, nhìn Lâm Khinh Ngữ vài lần, sau đó tiến tới bên người cô lặng lẽ nói nhỏ với cô: "Thẩm mỹ của cậu tốt hơn nhiều so với thằng nam."

Lâm Khinh Ngữ: "....."

Thật ra thì, thân là một "cong", trong lòng cô cũng có hơi đau khổ.

Đang lúc khóc không ra nước mắt, điện thoại di động trong túi Lâm Khinh Ngữ chợt vang lên, thấy là một số điện thoại lạ, Lâm Khinh Ngữ nhận, bên kia là một giọng nam mạnh mẽ: "Là..... Bạn học Lâm Thanh Vũ đúng không?"

"Là tôi."

"Chúng tôi là cảnh sát, việc điều tra vụ án cậu bị tập kích ở trường học đã có tiến triển, vừa rồi chúng tôi mới xác định người tình nghi phạm tội,

ngày hôm qua hẳn từng xuất hiện trước cửa phòng ngủ của cậu với thân phận nhân viên đưa nước, bây giờ cậu tạm thời dừng trở về phòng ngủ....."

Lâm Khinh Ngữ nghe giọng nói trong điện thoại, đột nhiên nhớ lại ngày hôm qua khi cô xuống lầu đưa Tô Dật An trở về nhà trọ, lúc tới giữa cầu thang có đụng phải một người đưa nước, ngay sau đó cảm thấy nhớ lại mà sợ.

Nhưng cơn sợ hãi này còn chưa kịp lan ra toàn thân, cô đã nghe thấy tiếng "ken két ken két" của xe đạp ba bánh truyền tới từ con đường phía trước, ngồi trên xe ba bánh là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, phía sau xe chở đều là thùng nước các bạn học đã uống xong.

Giọng nói trong điện thoại vẫn còn nói: "Chúng tôi nghiêm trọng hoài nghi kẻ tình nghi vẫn còn tham dự công tác đưa nước ở trong trường, tối nay chúng tôi tiến hành vây bắt, bây giờ cậu nhanh tới phòng bảo vệ của trường, chúng tôi muốn bảo đảm an toàn của cậu."

Xe ba bánh lướt qua Lâm Khinh Ngữ.

Bước chân Lâm Khinh Ngữ ngừng lại một chút, con người của cô nhanh chóng chuyển động, liếc nhìn các nữ sinh vẫn còn vừa lướt taobao vừa đi chậm trước mặt, lại quét mắt nhìn Tô Hạ bên cạnh: "Chạy." Cô nhẹ nhàng tạo một khẩu hình miệng.

Nhưng Tô Hạ lại ngừng bước chân: "Cậu nói cái gì?"

Tiếng đạp xe "ken két ken két" ở phía sau chợt dừng lại.

Lâm Khinh Ngữ đẩy Tô Hạ một cái: "Chạy nhanh lên!"

Nhưng lời của cô còn chưa dứt, sau lưng chợt có một bóng người cao lớn vọt tới, Lâm Khinh Ngữ trừng lớn hai mắt, bóng dáng ngược ánh đèn

đường này chọt trùng lên bóng dáng cách một cánh cửa phòng y tế, đập đèn pin ngày đó.

Khác với lúc đó là, khi đó Lâm Khinh Ngữ không thấy rõ trong tay người đàn ông cầm thứ gì, còn bây giờ Lâm Khinh Ngữ thấy rõ, hắn rút một cây dao từ trong quần áo ra.....

Dao gọt trái cây!

Tên biến thái chọt xông về phía Lâm Khinh Ngữ, nhanh đến mức khiến Tô Hạ không có thời gian phản ứng. Chờ đến khi Tô Hạ tỉnh hồn lại, thùng nước trên xe ba bánh lăn đổ trên mặt đất, phát ra tiếng vang lớn. Lâm Khinh Ngữ đã bị người đàn ông đội mũ lưỡi trai, người đẩy mồ hôi đung văng ra.

Bên lề đường của trường học là một sườn cỏ dốc, ở dưới bãi cỏ là một con đường nhỏ rải đá phiến, bên ngoài con đường là hàng rào làm bằng xích sắt, bên ngoài hàng rào..... chính là hồ nhân tạo mới xây.

Lâm Khinh Ngữ bị người đàn ông đung mạnh từ lối đi bộ xuống sân cỏ, sau đó bị đẩy vào hồ nhân tạo.

"Tôm" một tiếng.

Lúc này mới làm các bạn học còn thất thần chung quanh tỉnh lại.

Tô Hạ nhìn vết máu trên đất, bắt đầu từ chỗ Lâm Khinh Ngữ bị người đàn ông kia đung vào, vẫn lan tràn tới chỗ Lâm Khinh Ngữ rơi xuống nước, tí tách, là một đường máu đỏ tươi ấm nóng đến gần như đang tỏa nhiệt.

Con người Tô Hạ cơ nhanh.

Vào buổi tối, trên đường lớn trong sân trường, liên tiếp vang lên tiếng hét chói tai đầy hoảng sợ của nữ sinh...

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Editor: Serena Nguyen

Tô Dật An ở trong phòng hội nghị của thư viện để trình bày về tính khả thi của nghiên cứu về hoạt động thương mại của anh.

Thư viện mới được đặt ở một nơi có địa thế đẹp, cạnh hồ nước, phòng hội nghị này thì chỉ cần nhìn ra ngoài là có thể nhìn thấy hồ nước nhân tạo của trường, còn có những cảnh liễu rủ xuống bờ hồ.

Khi các tiếng hét chói tai đầy hoảng sợ của các nữ sinh truyền đến từ phía đối diện, phá vỡ không khí yên tĩnh trong phòng, mới đầu các giảng viên trong phòng cũng chưa để ý. Cho đến khi tiếng ồn càng lúc càng lớn, mới có giảng viên dừng công việc nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy ở bờ hồ đối diện, đây sinh viên ở lối đi, có một người bị vây ở giữa, đang cầm dao kích động không ngừng khoa tay múa chân. Thầy giáo kia khẽ hít một hơi khí lạnh. Sau đó bắt đầu có những thầy cô khác nhìn về phía kia.

Tô Dật An đứng ở bên trên bục giảng, bị buộc ngừng giảng bài, anh không có bao nhiêu lòng hiếu kỳ, nhưng lúc này lại không kiềm hãm được đi xuống bục giảng, nhìn về phía hồ nhân tạo.

Có rất nhiều sinh viên anh biết, nhất là..... Tô Hạ.

Tô Hạ chạy đến bờ hồ nhân tạo, túm lấy sợi xích sắt giả làm lan can mà kêu tên người trong hồ: "Lâm Thanh Vũ! Lâm Thanh Vũ!" Kêu khàn cả

giọng.

Ánh mắt Tô Dật An chững lại, nhưng thấy trong hồ chỗ Tô Hạ kêu có sóng lớn đập dồn không ngừng lan ra, Tô Dật An chuyển mắt, thấy con dao trong tay người bị sinh viên vây lại, cách xa như vậy nhưng ánh sáng lạnh lẽo của con dao kia vẫn đâm vào trong mắt Tô Dật An.

Anh bỗng cảm thấy cổ họng khô khốc, trước khi não kịp phản ứng, chân Tô Dật An động trước rồi, anh trực tiếp xoay người cất bước ra khỏi phòng họp.

Một câu cũng không lưu lại, mà lúc này các thầy cô đang chú ý đến sự an toàn của sinh viên ở bờ bên cũng không còn tinh lực quan tâm Tô Dật An.

Phòng họp ở tầng ba, Tô Dật An vừa chạy xuống dưới lầu, vừa kéo cà vạt xuống, đã lâu anh không chạy như vậy, hô hấp dồn dập, cơ bắp căng cứng, tim đập loạn, không phải là bởi vì vận động, mà bởi vì là vội vàng..... còn có sợ hãi.

Đầu ngón tay anh đều đang run rẩy, hàm răng cũng không nhịn được run lên cầm cập, chỉ có thể cắn thật chặt hàm răng, banh mặt, mới không thể hiện cảm xúc trong lòng.

Chạy thật nhanh từ thư viện đến bờ hồ bên kia.

Từ bên này hồ, tiếng ồn ào ở bờ bên kia đã truyền đến tai của anh một cách rõ ràng, sinh viên ồn ào náo động, còn có tên biến thái khốn khiếp bị sinh viên bao vây, hắn ta cầm dao gọt trái cây trong tay khoa tay múa chân, kêu lên: "Tao giết nó rồi! Tao giết nó rồi! Dẫn đàn lê quý đôn. Tao đẩy nó vào trong hồ rồi! Thằng đó chết đuối! Kỷ Yên Nhiên là của tao! Là của tao!"

Tô Dật An cũng không kịp cởi quần áo, nhảy thẳng vào trong hồ, nhưng bơi tới giữa hồ, anh cũng không biết nên tìm Lâm Khinh Ngữ thế nào.

Anh lặn xuống nước, trong đêm tối, hồ nhân tạo tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, khi anh nổi lên mặt nước, kêu tên Lâm Khinh Ngữ, âm thanh vốn chẳng thể nào truyền vào trong nước.

Thật lâu..... Đã rất lâu, Tô Dật An không có cảm giác sợ hãi như vậy.

Sợ hãi khiến từng tế bào trên cơ thể đều kêu gào, sợ hãi đến cả khuôn mặt tái nhợt không một giọt máu, sợ hãi khiến mỗi một cơ bắp đều căng cứng như muốn vỡ ra.

"Lâm Thanh Vũ!" Tô Hạ ở trên bờ chột hô to một tiếng.

Sau đó Tô Dật An nhìn thấy ở chỗ cách anh mười mét, là đầu Lâm Khinh Ngữ nổi lên, cô nín thở đến cả khuôn mặt đều đỏ bừng, cô nổi lên mặt nước, vội vã hít sâu hai cái, sau đó ho khan chừng mấy tiếng, bắt đầu cách lại gần bờ.

Lúc Lâm Khinh Ngữ khua tay, một bàn tay khác lập tức giữ cô lại.

Lâm Khinh Ngữ chưa tỉnh hồn, nhất thời cũng cho là tên biến thái theo cô nhảy xuống nước, cô hung hăng đẩy tay Tô Dật An ra.

"Lâm Khinh Ngữ." Tô Dật An kêu cô một tiếng, lúc này mới thấy trong đồng tử tràn đầy kinh hoàng của Lâm Khinh Ngữ chiếu ra bóng dáng của anh, "Là anh." Anh nói, "Anh dẫn em lên."

"Tô Dật An....." Lâm Khinh Ngữ thở hỗn hển kêu một tiếng tên của anh, nhìn Tô Dật An cùng ở trong hồ nước, cùng ướt sũng như cô, bờ môi Lâm Khinh Ngữ run rẩy, "Anh lại tới cứu tôi....."

Tô Dật An không trả lời, chỉ túm lấy cánh tay Lâm Khinh Ngữ, một tay xuyên qua dưới nách của cô, ôm chặt cô, kéo cô bơi về phía bờ bên có thư viện.

Lâm Khinh Ngữ cho là mình an toàn, cô mới vừa yên tâm, chỉ thấy tên biến thái trên bờ quay đầu, theo dõi cô. Bốn mắt đụng vào nhau, tên biến thái lập tức như điên lên, quay người lại định nhảy vào trong hồ: "Mày còn chưa chết!" Hắn ta rống, "Mày còn chưa chết!" Biểu hiện điên cuồng, giống như bị tâm thần.

Lâm Khinh Ngữ thấy thế trong lòng run sợ, cả người không ngừng run lên cầm cập.

Tô Dật An không vội lên bờ nữa, anh dừng lại trong nước, ôm cô, vỗ vỗ lưng Lâm Khinh Ngữ: "Hắn đuổi không kịp em." Anh nói chắc nịch, "Em an toàn rồi."

Kèm theo tiếng nói của anh, còi cảnh sát vang lên từ phương xa, cảnh sát xuyên qua đồng sinh viên, thuần thực, trực tiếp bắt giữ tên biến thái điên cuồng, còng tay lại, giải đi.

Nhìn tên biến thái bị giải đi, Lâm Khinh Ngữ mới từ từ bình tĩnh lại từ trong ngực Tô Dật An.

Lòng ngực ấm áp của Tô Dật An như trở thành điểm tựa duy nhất trong làn nước lạnh lẽo cho cô. Nhưng không để cô lệ thuộc vào đủ lâu, Tô Dật An đã nửa ép buộc dẫn cô ra khỏi nước: "Lâm Khinh Ngữ, em bị thương ở đâu?"

Lên bờ, Lâm Khinh Ngữ ngồi, Tô Dật An kiểm tra khắp người cô: "Bị thương ở đâu?"

Lúc này Lâm Khinh Ngữ lại nhếch miệng mà cười cười: "Tô Dật An, anh bây giờ, là đang rất sợ hãi sao?"

Khóe miệng Tô Dật An mím thật chặt, gần như không giấu được tâm trạng của mình. Đúng vậy, anh rất sợ. Sợ đến nỗi dù tức giận cũng không dám mắng Lâm Khinh Ngữ.

Lâm Khinh Ngữ đưa ra bàn tay ngâm nước hơi trắng bệch, vết thương trên tay dữ tợn: "Tôi..... Năm lưỡi dao của hã, không cho con dao của hã..... chọc vào bụng....." Khóe miệng cô trắng bệch phát run, nói lời nói thật giống như may mắn, Tô Dật An lại nhìn tay cô, nhú mày thật chặt.

Giống như chính anh bị đau vậy, vẻ mặt rất khó chịu.

"May là..... Lần này..... đang là đàn ông." Tiếng nói vừa dứt, vai Tô Dật An nặng nặng, là Lâm Khinh Ngữ trực tiếp tựa đầu vào vai anh, ngất xỉu.

Tay Tô Dật An động mấy lần, rớt cuộc giơ tay lên, ôm lấy đầu Lâm Khinh Ngữ.

Anh nhìn lên bầu trời, cảm thụ trong đêm đông phong cơ hồ đem anh ướm dẫm xiêm áo thối đông thành băng.

Đúng vậy..... Cũng may, lần này cô biến thành đàn ông, nếu như là một cô gái, sao có thể chịu những việc này, nếu như là con gái, bây giờ cô, không biết tim còn đập hay không.....

Cũng may, cũng may.

"Giáo sư Tô....." Giọng Tô Hạ vang lên bên cạnh Tô Dật An, "Xe cứu thương chờ ở trên bờ."

Không mượn tay người khác, Tô Dật An vừa đứng lên, ôm ngang Lâm Khinh Ngữ lên, trực tiếp đưa lên xe cứu thương,

Lâm Khinh Ngữ chỉ là vì sợ hãi quá độ mà ngắt xiu, vết thương trên tay đều là ngoại thương, băng bó lại, mười ngày nửa tháng là có thể khỏe. Nhưng tối hôm đó cô không tỉnh, ngủ thẳng trên giường bệnh.

Mà Tô Dật An cũng rất không biết xấu hổ tìm bác sĩ, nói mình bị cảm nhức đầu, muốn cùng nằm viện với Lâm Khinh Ngữ. Làm xong thủ tục nhập viện, anh cùng ở chung một phòng với Lâm Khinh Ngữ.

Bạn cùng phòng của Lâm Khinh Ngữ thay phiên tới thăm cô một lần.

Lúc Vương mập tới, hối hận tát mình một cái bên giường Lâm Khinh Ngữ, sau đó nói câu xin lỗi người anh em, rồi bị Tô Dật An đuổi đi.

Tô Hạ là người cuối cùng rời đi.

Cô cùng Tô Dật An ngồi ở bên giường Lâm Khinh Ngữ, nhìn Lâm Khinh Ngữ đang hôn mê, thừa dịp không ai, Tô Hạ nói một câu: "Thầy Tô, sau khi lên đại học, em vẫn cảm thấy tình cảm trong những câu chuyện đều là giả." Cô cười cười với Tô Dật An, "Nhưng hôm nay, nhìn thấy thầy từ trong thư viện chạy đến, không chút suy nghĩ đã nhảy vào trong hồ đi tìm Lâm Thanh Vũ, em mới phát hiện, thì ra không phải thế giới này không có tình cảm, mà chỉ là em còn chưa có may mắn gặp được."

Tô Hạ cũng chào ra về: "Hi vọng sau khi Lâm Thanh Vũ tỉnh lại, hai người vẫn có thể tốt đẹp như hôm nay."

Tô Dật An nhìn..... râu ria trên cằm của Lâm Khinh Ngữ đang ngủ mê man, nghĩ tới lời Tô Hạ trước khi ra về, Tô Dật An chợt có chút bất đắc dĩ.

Anh không về giường bệnh của mình để ngủ, anh cứ canh giữ ở bên giường Lâm Khinh Ngữ như vậy, coi chừng, cơn buồn ngủ ập tới, anh cũng hơi chớp mắt một lát, mà khi anh mở mắt, lê quý đôn, vẫn còn là đêm

khuya trong bệnh viện, nhưng Lâm Khinh Ngữ nằm trên giường lại biến thành con gái.

Cô như đang mơ ác mộng, miệng đang không ngừng lẩm bẫm cái gì đó.

Thì ra là, ở trong mộng, cô vẫn hy vọng mình có thể làm một người con gái sao.....

"Tô Dật An....." Nghe tên của mình từ trong miệng Lâm Khinh Ngữ đang ngủ mê man, Tô Dật An không khỏi tò mò nhích tới gần cô một chút, cô đang nói..., "Cứu tôi....."

Anh không biết cô mơ thấy chuyện gì, nhìn trán Lâm Khinh Ngữ đã rịn ra mồ hôi lạnh, trước khi mình kịp phản ứng, Tô Dật An cũng đã giơ tay lên lau mồ hôi trên trán cô, sau đó không tìm được nhẹ nhàng vuốt ve má cô một chút.

Mà Lâm Khinh Ngữ được anh chạm vào, cũng bình thường trở lại.

Môi cô vẫn còn mấp máy, không biết nói thầm cái gì, nhưng ba chữ "Tô Dật An" lại thường xuyên xuất hiện.

Tô Dật An sờ sờ đầu của cô, vừa đứng lên, cúi xuống mặt, đôi môi chạm nhẹ vào trán cô.

"Anh ở đây."

Không biết ba chữ này có giúp cô mơ đẹp hay không, dù sao Tô Dật An cũng vì hành động và ngôn ngữ của mình..... hơi đỏ mặt.

Ngày hôm sau, lúc Lâm Khinh Ngữ tỉnh táo lại, rất là ảo não.

Cô ảo não, buổi tối cô lại mơ, trong mơ cô và Tô Dật ngủ yên ở trên một cái giường, cô ôm thật chặt Tô Dật An không buông tay, mà Tô Dật An

cũng để cho cô ôm như vậy, còn võ lũng của cô, giọng nói êm dịu lại ôn hòa, bảo cô không phải sợ, có anh ở đây.

Cô..... lúc nào thì có cảm xúc không thể xa rời Tô Dật An như vậy? Cũng bởi vì anh cứu cô hai lần sao?

Lâm Khinh Ngữ cảm thấy rất kinh hãi, nhưng sau khi tỉnh dậy, cô đã cảm thấy, không sao, dù sao chỉ là một giấc mơ mà thôi, trong thực tế Tô Dật An sẽ không đối xử với cô như vậy.....

Lâm Khinh Ngữ nghiêng người, nhưng thấy bên cạnh giường bệnh của mình còn có một chiếc giường bệnh khác, mà trên giường bệnh chính là Tô Dật An tinh thần sáng láng, chăm chú nhìn điện thoại di động.

Lâm Khinh Ngữ sững sốt trừng mắt nhìn, lại dụi dụi mắt, phát hiện, không sai, cô đã tỉnh.

Lâm Khinh Ngữ hít vào một ngụm khí lạnh: "Tô Dật An?"

Tô Dật An nghe giọng nói thô kệch này, quay đầu, nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ đã quay lại bộ dạng con trai, anh không đổi sắc tiếp tục quay đầu nhìn điện thoại di động: "Tỉnh là tốt rồi." Anh bình thản nói, "Bác sĩ nói em không sao cả, chuẩn bị xuất viện đi, tối nay có lớp của anh."

Phải..... Là giọng điệu bình thường của Tô Dật An.....

Nhưng mà!

Lâm Khinh Ngữ nhìn chăm chăm Tô Dật An: "Tại sao anh cũng ở bệnh viện? Còn ở chung phòng bệnh với tôi!"

"Cảm sốt." Tô Dật An liếc Lâm Khinh Ngữ một cái, "Hai người đàn ông được xếp ở cùng một phòng bệnh có gì không đúng sao?"

Phải..... Không có gì không đúng.

Anh đối đáp đàng hoàng như vậy, khiến Lâm Kinh Ngữ quả thật không lời nào để nói.

Nhưng..... Nhưng nói như vậy, tối hôm qua anh cũng ở chung phòng với cô hả! Vậy chuyện tối hôm qua.....

Có phải mơ hay không vậy?

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Trước khi Lâm Khinh Ngũ và Tô Dật An chuẩn bị xuất viện, một người xuất hiện, ngoài suy nghĩ và dự đoán của Lâm Khinh Ngũ, nhưng cũng hợp tình hợp lý – Kỷ Yên Nhiên.

Nhìn Kỷ Yên Nhiên đứng ở cửa, Lâm Khinh Ngũ hơi lặng lẽ, cô trầm mặc hỏi cô ta: “Cô tới làm gì?”

“Tôi nói xin lỗi.” Lần này cô cũng không phải giả bộ đáng thương, sắc mặt bình thản tinh tảo, giống như trong giọng nói khàn khàn của cô lộ ra thành thực, “Tiện thể nói cảm ơn anh.”

Lâm Khinh Ngũ cảm thấy buồn cười: “Cảm ơn tôi tiêu diệt biến thái giúp cô?” Lâm Khinh Ngũ xua tay, “Không cần cảm ơn, tôi mưu kế không đủ, bị cô lấy ra làm bia đỡ đạn, tôi nhận. Chuyện như vậy từ nay về sau không thấy trên giang hồ nữa, ai cũng đừng xuất hiện trong tầm mắt của ai, đỡ phải nhìn bực mình.”

Kỷ Yên Nhiên khẽ gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy.” Cô liếc mắt nhìn hai tay Lâm Khinh Ngũ bị băng thành bánh chưng, “Nhưng mà, tôi thấy anh cũng không bị thương nặng lắm.”

Những lời này nghe thật sự cực kỳ chói tai, ánh mắt Lâm Khinh Ngũ lạnh đi, mắt nhìn thấy định xắn tay áo vạch mặt giễu cợt người, nhưng trong lúc chớp nhoáng lại nghe được tiếng cười tự giễu của Kỷ Yên Nhiên: “Trời cao cho đàn ông các anh thật nhiều ưu đãi.”

Ai cũng có thể nghĩ đến, ngay lúc ấy trong lúc xung đột với biến thái, nếu như là một cô gái đối mặt với uy hiếp như vậy, cho dù cô ra bao nhiêu lực, cũng tuyệt đối không thể cầm được đao của biến thái. Cây đao kia sẽ đâm vào trong ổ bụng cô gái, có thể bị thương lá lách, có thể đâm rách dạ dày, cho dù bị thương chỗ nào, tóm lại không có khả năng giống như Lâm Khinh Ngữ nói bây giờ, ngủ một giấc, thì vẫn là người vui vẻ.

Trời cao cho đàn ông thật nhiều ưu đãi.

Lâm Khinh Ngữ cực kỳ rõ ràng, cũng bởi vì cô rõ ràng như vậy, cho nên cô mới có thể biến thành dáng vẻ như bây giờ.

Nhắc tới đề tài này, Lâm Khinh Ngữ cũng chưa có lực chiến đấu, cô trầm mặc nhìn Kỷ Yên Nhiên, cho đến khi Kỷ Yên Nhiên xoay người rời đi rồi. Tô Dật An vẫn ngồi trên giường bệnh nhìn điện thoại di động đột nhiên đánh lên đầu: “Nhưng em là thân nữ sinh, dường như cũng không bị trời cao hạn chế bao nhiêu nhỉ?” Nói xong, Tô Dật An rút tai nghe trên điện thoại di động ra, khiến âm thanh loa ngoài điện thoại bật ra.

Trong khung cảnh ồn ào náo nhiệt không thôi, giọng Kỷ Yên Nhiên mang theo hơi khàn có vẻ bật ra như vậy, cô ta đang chửi: “Con chó cái thúì, ngày mai còn dám tới đây hát, tao phế yết hầu của mày.” Kèm theo giọng nói của cô ta, đồng thời còn có một giọng nức nở của nữ sinh khác và tiếng quyên dấm cước đá.

Lâm Khinh Ngữ nghe thấy ngạc nhiên, cô và Kỷ Yên Nhiên cùng nhau quay đầu nhìn vào điện thoại di động của Tô Dật An.

Chỉ thấy video trên điện thoại di động của Tô Dật An vẫn đang chạy, ở trên video, Kỷ Yên Nhiên mặc một bộ đồ da, trang điểm đậm, gần như không nhận ra đó chính là cô nữ sinh trước mắt.

Nhìn thấy video này, thân thể Kỷ Yên Nhiên hơi run: “Thầy tìm thấy ở đâu?”

Tô Dật An cười khê: “Trên website trường học.”

Sắc mặt Kỷ Yên Nhiên lập tức trắng bệch, không nói một câu nào nữa, cô lập tức xoay người, lao đảo rời đi, so sánh với bước chân lúc tối, giống như hai người.

Tô Dật An thấy Kỷ Yên Nhiên rời đi như thế, chỉ lạnh nhạt tắt video, chỉ có điều chưa kịp cất điện thoại di động vào túi xách, Lâm Khinh Ngữ đã dùng hai tay như bánh chưng cướp điện thoại di động của anh, lại mở video ra tiếp tục xem.

Tô Dật An ghét bỏ: “Trở về lên website trường từ từ xem.”

“Em nhớ ra rồi!” Lâm Khinh Ngữ đột nhiên kêu lên, “Em nhớ ra em từng nghe thấy giọng nói của cô ấy ở đâu rồi!” Cô chỉ chỉ Kỷ Yên Nhiên trong video, lại nhìn chăm chăm Tô Dật An nói: “Là trước kia làm công ở quán bar! Cô ấy từng làm ca sỹ hát trong đó một thời gian ngắn!”

Ca sỹ lui tới trong quán bar quá nhiều, mỗi ngày Kỷ Yên Nhiên đi hát nửa giờ, người nhiều thời gian nhất, chỉ có điều ánh đèn ở quán bar quá mờ mịt, khách quá nhiều, cô ta lại trang điểm quá đậm, hình tượng của cô ta ở đó hơn kém một trời một vực với ở trường học, mà Lâm Khinh Ngữ bình thường đi quán bar đi làm, chỉ lo bận rộn công việc của mình đã bận không qua nổi rồi, đâu còn thời gian đến gần ca sỹ, cho nên sững sờ suy nghĩ nhiều ngày như vậy, vẫn không nhớ ra được.

Lâm Khinh Ngữ nói phát hiện động trờinày của mình cho Tô Dật An, nhưng mà Tô Dật An lại vẻ mặt lạnh lùng thu điện thoại lại.

Nếu như vừa rời Lâm Khinh Ngữ không hoa mắt nhìn lầm, Tô Dật An giống như lộ ra vẻ khinh khinh ghét bỏ khe khê...

“Thế nào?” Lâm Khinh Ngữ hỏi anh, “Thầy đã sớm biết?”

Tô Dật An lạnh nhạt đáp: “Có ấn tượng mà thôi.”

Thì ra ở thế giới kia, Tô Dật An đã từng đi quán bar Lâm Khinh Ngữ làm hai lần, mỗi một lần điểm chú ý của anh đều đặt trên người Lâm Khinh Ngữ, nhưng trong não anh không tự chủ nhớ lại chút không quan trọng gì đó, bình thường vô dụng, nhưng đôi khi có thể nhớ lại.

“Tại sao thầy lại có ấn tượng?” Lâm Khinh Ngữ không dám tin tiếp tục hỏi, “Thầy từng tới quán bar em làm?”

Tô Dật An không muốn để cho Lâm Khinh Ngữ biết việc này, vì vậy chỉ một thời gian đứng lên, anh đã đổi một câu trả lời hợp lý: “Trong tấm hình của Lý Tư Hà bị post lên website trường, có bóng dáng của cô ta.”

“Thầy cũng chú ý đến?” Lâm Khinh Ngữ càng ngạc nhiên thêm, “Thầy ở nước ngoài học chuyên ngành gọi là ‘Mọi người đến mà bối móc’ sao?”

Tô Dật An không để ý tới cô nữa, đi ra phòng bệnh, Lâm Khinh Ngữ vội vàng nhắm mắt theo đuôi đuổi theo: “Bây giờ em hơi rối loạn rồi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Đã có kết quả điều tra của cảnh sát, tên tội phạm kia là bà con của Kỷ Yên Nhiên, bởi vì liên quan đến tội cố ý gây thương tích mà bị hình sự tạm giam, sau đó công tố, tên đó sẽ không có cách nào theo sát Kỷ Yên Nhiên nữa.”

Lâm Khinh Ngữ gật đầu: “Em đại khái có thể nghĩ đến kết quả này, em chính là công cụ bị người ta lợi dụng chứ sao.”

“Đúng.” Tô Dật An quay đầu liếc nhìn Lâm Khinh Ngữ: “Em chính là công cụ, nếu như chuyện này chấm dứt, em và Lâm Khinh Ngữ giống như vừa rồi hai người đã nói xong, cả đời không qua lại với nhau, tội phạm bị bắt, cô ta tiếp tục đọc sách của cô ta, cuộc sống không hề bị ảnh hưởng.

Nhưng nguyên nhân em bị làm công cụ lợi dụng? Lý do mà chính cô ta không dám báo cảnh sát?”

Lâm Khinh Ngữ tỉnh ngộ: “Biến thái nằm trong tay đằng chuôi của Kỳ Yên Nhiên, chính là cái này?”

“Kỳ Yên Nhiên hát trong quán bar không có gì, nhưng cô ta ác ý đuổi đối thủ, thậm chí dùng từ ngữ sỉ nhục, quyền đấm cước đá... Phẫn hạnh như vậy, bị lộ ra ngoài chỉ sợ ảnh hưởng đến nghiên cứu bảo mật * phía sau cô ta.”

(*) nghiên cứu bảo mật: là chương trình các trường đề cử sinh viên ưu tú của các khoa chính quy tốt nghiệp khóa này để miễn thi nghiên cứu sinh học vị thạc sĩ.

Kỳ Yên Nhiên được xếp vào danh sách là đối tượng nghiên cứu bảo mật? Lâm Khinh Ngữ suy nghĩ một chút, cũng đúng, căn cứ vào biểu hiện của Kỳ Yên Nhiên ở trong trường, nghiên cứu bảo mật không có vấn đề gì...

Mà bây giờ...

“Nhưng mà.” Lâm Khinh Ngữ nhẹ giọng nói, “Coi như em tới báo cảnh sát, biến thái kia cũng bị bắt vào rồi, chuyện tên đó uy hiếp Kỳ Yên Nhiên, cũng có thể khi bị thẩm vấn sẽ đưa ra ánh sáng, đến lúc đó cảnh sát và nhà trường đều sẽ biết chuyện Kỳ Yên Nhiên làm.”

“Thứ nhất, cảnh sát sẽ không chú ý đến chuyện nhỏ nhặt vì sao một nữ sinh đại học lại báo cảnh sát chậm trễ. Thứ hai, bây giờ tên tội phạm toàn tâm toàn ý hận chính là em, ở trạng thái như vậy của tên đó, có xác suất cực cao sẽ không nói ra chuyện này. Thứ ba, mặc dù tội phạm nói, cảnh sát biết rồi, cảnh sát thông báo cho nhà trường, mà chuyện này không cho ra trước ánh sáng, Kỳ Yên Nhiên vẫn là sinh viên ưu tú trọng điểm của trường học, nhiều lần giành giải thưởng ở tỉnh thành, cô ta xấu mặt, cũng là trường học

xấu mặt, ba bên sẽ im miệng không nói ra miệng. Kỷ Yên Nhiên vẫn toàn thân mà lui.”

Lâm Khinh Ngữ nghe được á khẩu không trả lời được: “Được rồi... Là cô ta thắng, em thật sự không tính đến tâm tư này.” Lâm Khinh Ngữ dừng lại một chút, “Đợi một chút, nhưng bây giờ video đã phát ra, còn trên website trường học...” Cô ngẩng đầu nhìn Tô Dật An, “Là thầy làm?”

“Tôi không nhầm chán như vậy.” Tô Dật An nói, “Nhưng cái này không ảnh hưởng đến người khác trong trường học nhầm chán.”

Nói cách khác... Chính anh chưa làm chuyện này, chỉ dụ người khác làm?

Lâm Khinh Ngữ hoài nghi Tô Dật An như thế, đương nhiên bị Tô Dật An phủ nhận. Khi Tô Dật An đưa cô về phòng ngủ, sau khi xoay người rời đi, Lâm Khinh Ngữ chợt nghĩ đến, tối ngày đó, cô gặp biến thái trong phòng y tế của trường lần đầu tiên. Cũng do Tô Dật An đưa cô về.

Tô Dật An nói, kêu cô có trách nhiệm bảo vệ bản thân, khiến cảnh sát có trách nhiệm truy đuổi tội phạm, mà anh... Có trách nhiệm xử phạt sinh viên không ngoan.

Bây giờ hai giờ trước cũng như anh nói, cô dùng tay mình bảo vệ mình, mặc dù cảnh sát tới chậm một chút nhưng vẫn bắt được tội phạm, còn Tô Dật An... Lâm Khinh Ngữ nghĩ đến một loạt tiếng chỉ trích Kỷ Yên Nhiên trên website trường học vào lúc này...

Có lẽ anh cũng làm chuyện anh có trách nhiệm?

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Editor: Serena Nguyen

Sau khi kết thúc chuyện biến thái, Lâm Khinh Ngũ có thể yên tâm, không cần ngày đêm ra vào đều lo lắng, phải tìm người đi cùng, không cần bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng sợ có người bám theo.

Như được uống thuốc tăng lực, làm gì cũng không thấy mệt, nhìn đâu cũng thấy tươi đẹp, ngay cả đến lớp của Tô Dật An, cô cũng có thể miệng mỉm cười, mắt lóe sáng.

Người chung quanh đều cảm nhận được không khí vui tươi quanh người Lâm Khinh Ngũ, cho đến.....

Cho đến một buổi sáng, Lâm Khinh Ngũ nhận được điện thoại của mẹ.

Trong điện thoại, Phan Quyên hỏi cô: "Tiểu Vũ à, hôm nay Chủ nhật, con lại không trở về nhà sao, mẹ ở nhà làm cho con món con thích ăn nhất này."

Lâm Khinh Ngũ trầm mặc thật lâu, hơi mất tự nhiên đáp một tiếng: "Vâng, con biết rồi, gần đây ở trường còn có chút việc, con không về được."

Phan Quyên ở đầu kia điện thoại rất là lo lắng: "Tiểu Vũ, sao kỳ này con bận thế? Cuối cùng thì có chuyện gì xảy ra ở trường rồi?"

"Chuyện học thôi mẹ." Lâm Khinh Ngữ không nói dối được nữa, "VẬY nha mẹ, con cúp trước."

"Đợi chút, haizzz cái thằng bé này, giờ nhà không chịu về, nói chuyện với mẹ thêm một lúc cũng thấy chán sao?" Lâm Khinh Ngữ bất đắc dĩ, chỉ đành phải cầm điện thoại nghe Phan Quyên thao thao bất tuyệt quan tâm, có khỏe không, tiền đủ dùng hay không, nói hết một lượt, cuối cùng lưu luyến mà cúp điện thoại.

Lâm Khinh Ngữ nhìn cái điện thoại di động đen thui, hít một hơi thật sâu.

Cô tới thế giới này cũng sắp một tháng rồi. Mà cô chỉ đi gặp mẹ của cô một lần, lại còn là lúc mẹ bị thương, phải nằm bệnh viện.

Nhưng cô không có biện pháp..... Mặc dù Lâm Khinh Ngữ biến thành đàn ông, nhưng chuyện giới tính vẫn luôn là cái gai trong lòng cô.

Cô không biết bây giờ nên đối mặt với mẹ thế nào, mặc dù hiện tại mẹ quan tâm cô nhiều, đối xử dịu dàng với cô, nhưng càng quan tâm, càng dịu dàng, thì cô càng biết rõ, đó không phải là cho cô.

Đó là cho con trai.

Lâm Khinh Ngữ bỏ điện thoại di động xuống, ngồi ở trước bàn, mở sách ra, muốn chuyên tâm học bài, cố gắng quên đi những suy nghĩ mà Phan Quyên mang đến trong lòng cô.

Sau cú điện thoại kia, Lâm Khinh Ngữ cảm thấy, chuyện sẽ kết thúc ở đây.

Nhưng cô không thể nào ngờ, đến sáng thứ Hai, sau tiết học, cô mới ra khỏi phòng học, Phan Quyên đứng ở cửa, trầm mặc mà nghiêm túc nhìn cô.

Thấy trên tay cô còn đeo băng gạc, mắt Phan Quyên đỏ lên, vừa tức giận, vừa đau lòng, đi tới bên Lâm Khinh Ngữ túm lấy cánh tay cô, tay run run, môi run lên, ngại vì đang ở nơi công cộng, chỉ đành thấp giọng mắng cô: "Con ở trường xảy ra chuyện lớn như vậy! Diễn đàn lê quý đôn. Làm sao con lại không chịu nói với mẹ!"

Lâm Khinh Ngữ mất một lát mới phản ứng kịp: "Sao mẹ biết....."

"Con còn dám hỏi làm sao mẹ biết hay à? Nếu không phải là mẹ cảm thấy dạo này con rất lạ, nhờ tiểu Lưu ở nhà bên lên diễn đàn trường con xem..... Vốn định tin tức về chuyên ngành của con, ai biết con lại xảy ra chuyện như vậy....." Bà nhìn tay Lâm Khinh Ngữ, đau lòng vuốt vuốt, "Nếu mẹ mà không biết, con cũng định không nói cho mẹ biết sao? Cái thằng bé này!"

Vãi, mẹ cô cũng biết lên mạng xem tin tức của trường rồi.....

Lâm Khinh Ngữ nhất thời không biết nói gì.

"Tiểu Vũ, xảy ra loại chuyện đó con nên về nhà, việc học quan trọng, nhưng sao có thể so với sự an toàn của con! Con mà xảy ra chuyện gì, mẹ....."

"Con tự có chừng mực mà." Lâm Khinh Ngữ đẩy tay Phan Quyên ra.

Lâm Khinh Ngữ biết, cô đang kháng cự lại sự quan tâm của Phan Quyên, hoặc là nói, bây giờ cô không có cách nào tiếp nhận sự quan tâm của Phan Quyên, bởi vì nếu như dùng thân phận con trai đón nhận yêu thương của Phan Quyên, cảm giác kia giống như là cô đang dùng một thứ đồ ăn trộm được.....

Khiến cho cô cảm thấy rất thấp kém.

Cô không muốn thấp kém.

Mà Phan Quyên chỉ lo đau lòng cô, Lâm Khinh Ngữ đẩy tay bà ra, bà lại nhìn đến mặt của Lâm Khinh Ngữ, nhìn cô cổ của, nhìn xem cô có còn bị thương ở chỗ nào khác hay không, xác nhận hết một lần, mới hơi yên tâm, bà đi theo Lâm Khinh Ngữ, một đường nói thầm: "Mẹ thấy những người đó thảo luận, lý do con dây vào tên tội phạm kia, là bởi vì một sinh viên nữ cùng khóa ở khoa nhạc?"

Lâm Khinh Ngữ trầm mặc không nói.

Phan Quyên chỉ xem như cô đang im lặng khẳng định, nhất thời lại có chút kích động: "Tiểu Vũ à, mẹ thấy con bé kia đánh người, một đứa con gái lại đánh người, còn đi hát ở quán bar, sao con lại quan hệ với loại người đó? Về sau đừng liên lạc nữa."

Lâm Khinh Ngữ nghe lời của mẹ, theo thói quen lại nghĩ đến mình. Đây là kỹ năng bị động mà cô có sau khi bố qua đời.

‘Một đứa con gái lại đi đánh người, còn hát ở quán bar’, theo cách nói chuyện, hẳn là trong lòng Phan Quyên cảm thấy hát ở quán bar còn kinh khủng hơn đánh người.

Với chuyện khác, Lâm Khinh Ngữ tùy tùy tiện tiện, nhưng đối với chuyện này lại cực hạn nhạy cảm, nhạy cảm đến nỗi chỉ cần dụng nhẹ đã thấy đau.

Cô dừng bước, cuối cùng cũng nhìn vào Phan Quyên: "Cô ấy đánh người là không đúng, nhưng hát ở quán bar, không trộm không cướp, dựa vào tài năng của mình mà kiếm sống, d[đ]đ[đ] chẳng có gì sai cả. Hơn nữa, con gái hát ở quán bar thì sao? Là đàn ông thì mới có thể đi được sao?"

Phan Quyên hoàn toàn không ngờ "con trai" mình lại nói với bà những lời này, nhất thời trợn tròn cặp mắt, đứng yên tại chỗ, nhìn Lâm Khinh Ngữ: "Tiểu Vũ, con đừng nói với mẹ, con thích con gái như vậy?"

"Con không thích con gái đánh người, không thích con gái mưu mô tính toán. Nhưng có thể dựa vào năng lực của mình để kiếm sống, độc lập cố gắng sinh tồn, mặc kệ ở đâu, mặc kệ cố gắng thế nào, cô gái như vậy, con sẽ thích."

Phan Quyên giống như là bị kinh hãi đến ngậy ngốc: "Con điên rồi! Con nghĩ gì vậy!" Bà vô thức lên giọng, như mỗi lần cãi vã với Lâm Khinh Ngữ vậy, "Quán bar là nơi thế nào? Giá ngoạn sẽ đến nơi như thế làm việc sao? Gái ngoạn phải quy củ! Về sau con đừng để mẹ biết con và cô gái kia còn liên lạc....."

Không đợi Phan Quyên nói hết lời, Lâm Khinh Ngữ ngắt lời bà: "Cũng là bởi vì có những người mẹ như mẹ, cho nên rất nhiều 'gái ngoạn' trong lời mẹ nói mới sẽ phải đến 'những chỗ như thế' làm việc đấy."

Phan Quyên nhìn cô chăm chăm: "Lâm Thanh Vũ, con nói mẹ như vậy sao?" Phan Quyên không dám tin, "Bố con đi sớm như vậy, mẹ khổ cực nuôi con lớn thế nào? Bây giờ con nói mẹ như vậy?"

Mỗi lần cãi vã, đều là kết quả như vậy thôi. Phan Quyên bắt đầu kể khổ, mà bởi vì bà là mẹ, cho nên Lâm Khinh Ngữ bị buộc nhượng bộ.

Thật ra thì, trận cãi vã này vốn cũng không nên xảy ra.

Hai người vốn không nói về một chủ đề giống nhau.

Phan Quyên cãi vã, là bởi vì con trai của bà yêu một đứa con gái hư hỏng. Mà Lâm Khinh Ngữ cãi vã, là bởi vì, cô chột hiểu, thì ra ngày xưa cô đã từng vì cuộc sống mà đi làm ở quán bar, ở trong mắt Phan Quyên, lại là một "gái hư".

Lâm Khinh Ngữ bỗng cảm thấy quá mệt mỏi, cô khoát tay áo: "Con về phòng ngủ rồi, mẹ về đi thôi."

"Lâm Thanh Vũ!" Phan Quyên túm lấy cánh tay của cô, kéo cô lại, giơ tay lên đánh lên cánh tay cô. Bây giờ Lâm Khinh Ngữ cao to, lần này mẹ cũng không đánh đau, nhưng nhìn mẹ vừa buồn vừa giận, giận đến đỏ mắt, nghe bà trách mắng, "Thằng bé này sao lại biến thành như vậy!"

Cô biến thành ra sao?

Lâm Khinh Ngữ cũng cảm thấy một nỗi uất ức dâng lên. Vừa muốn mở miệng, chợt có một bàn tay chen vào, khó khăn lắm mới túm được bàn tay còn định đánh tới trên người cô của Phan Quyên.

Mà chỉ túm lấy trong phút chốc, bình ổn cảm xúc của Phan Quyên, người nọ thả tay ra ngay lập tức: "Bác gái, bác kích động quá."

Lâm Khinh Ngữ nhìn người đứng chặn trước mặt mình, trầm mặc không nói gì.

Phan Quyên cũng nhìn Tô Dật An chợt chặn ở trước mặt Lâm Khinh Ngữ, bình ổn cảm xúc một chút, lau nước mắt nói: "Tôi dạy dỗ con tôi, cậu sinh viên này, cái này không liên quan đến cậu."

"Tôi là thầy giáo của Lâm Khinh Ngữ."

Tô Dật An nói ra lời này, Phan Quyên ngăn người, sau đó thấy trong tay anh ôm giáo án, nhất thời cũng cảm thấy luống cuống. Bà vội vã lau nước mắt trên mặt lần nữa: "Chào thầy..... Thật xin lỗi, tôi nhìn thầy còn trẻ quá."

Phan Quyên và Tô Dật An vừa mới nói hai câu, Lâm Khinh Ngữ chỉ cảm thấy phiền lòng không muốn nghe giọng Phan Quyên, quay người lại, cũng không nói gì, trực tiếp đi.

Phan Quyên nhìn bóng lưng Lâm Khinh Ngữ, ngại vì thầy giáo đang ở đây, cũng không phát tác.

Tô Dật An quay đầu liếc nhìn hướng Lâm Khinh Ngữ rời khỏi, biết nơi cô định đến, sau đó lại quay đầu làm bộ khách sáo trao đổi với Phan Quyên, cho đến khi gạt được Phan Quyên đi về, anh mới quay người lại, bước đi thật nhanh, đi theo hướng Lâm Khinh Ngữ rời đi.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Một đường Lâm Khinh Ngũ bước nhanh đi tới trong rừng cây nhỏ, trên dốc nhỏ đó, cây to đã sớm không có ở đây, không có cái hốc cây để cho cô ói, hoặc cho dù bây giờ có cái hốc cây, cô cũng không biết nên ói như thế nào... Thật ra cái hốc rất nhiều, và bây giờ ói ra cũng bực mình...

Cô ngồi trên đồng cỏ khô vàng, bàn chân từ từ mọc ra hai hòn đá trên đất, nghịch nghịch trong tay, sau đó hung hăng ném ra ngoài.

“Bụp.” Hòn đá đập lên một người.

Người nọ không kêu đau, cũng không trách cứ Lâm Khinh Ngũ, chỉ bình tĩnh phủ bùn đất trên vai, đi tới trước mặt Lâm Khinh Ngũ.

Lâm Khinh Ngũ nhìn vết bầm trên người anh, cúi thấp đầu xuống, “Xin lỗi... Nhưng bây giờ em có thể ở một mình ngây ngốc được không?”

“Được.” Tô Dật An đáp như vậy, lại đi tới, ngồi xuống bên cạnh Lâm Khinh Ngũ, “Em coi anh bây giờ giống như cái cây là được rồi.”

Lâm Khinh Ngũ quay đầu sang liếc nhìn gò má anh, giống như bị anh chọc cười, giật giật khóe miệng: “Có cây nào đẹp trai như vậy sao?” Sau khi trải qua sự kiện biến thái, tình cảm của cô đối với Tô Dật An cũng không còn là chán ghét đơn thuần nữa rồi, thậm chí hoặc nhiều hoặc ít... Còn hơi lệ thuộc vào.

Dù sao mỗi lần anh đều giống như nam chính trong truyền thuyết kia, khi cô gặp nguy hiểm luống cuống nhất, đập mây lành bảy màu, rồi thần kỳ

xuất hiện.

Tô Dật An cũng hơi nhếch môi. Sau đó lại trầm mặc, nghe gió xẹt qua bên tai.

Có lẽ ánh mặt trời mùa đông hôm nay quá yên tĩnh, ngồi như vậy, cũng khiến cho Lâm Khinh Ngữ sinh ra mấy phần ham muốn bày tỏ, cô chưa từng thử nói những chuyện phiền lòng mình đã trải qua cho người khác nghe, bởi vì không ai có nghĩa vụ quan tâm tới bất hạnh của cô, cô cũng không muốn bởi vì mình mà mang đến cho người khác tâm tình tiêu cực, nhưng vào giờ phút này, ngồi bên cạnh Tô Dật An, cô cảm thấy, cứ như vậy nói cho anh nghe cũng không sao...

Dù sao, anh từng bị ép buộc nghe chút trò đùa trong lòng cô, cũng không ít rồi.

“Cảm thấy rất kỳ quái sao?” Lâm Khinh Ngữ mở miệng, “Rõ ràng bây giờ em đã biến thành con trai rồi, nhưng vẫn còn bởi vì chuyện mẹ trọng nam khinh nữ, mà náo loạn với bà tới mặt đỏ tía tai.”

“Kỳ quái chỗ nào?” Tô Dật An liếc mắt nhìn cô, “Em thật sự cho rằng, mình biến thành đàn ông sao?”

Lâm Khinh Ngữ bị một câu hỏi ngược lại này của Tô Dật An làm nghẹn trong cổ họng.

“Phải không, em cũng cảm thấy bây giờ em chỉ mặc cái vỏ đàn ông, còn người phụ nữ trong lòng vẫn nắm thật chặt không chịu buông tay. Nhưng mà, mặc dù như vậy, em vẫn không bao giờ muốn biến trở về con gái.”

Tô Dật An quay đầu nhìn cô, chỉ thấy Lâm Khinh Ngữ nhìn trời, vẻ mặt hơi chết lặng: “Lúc nhỏ, mẹ em hơi trọng nam khinh nữ, anh cũng biết

rồi. Sau đó anh ra nước ngoài khi học tiểu học, không bao lâu, cha em đã qua đời.”

Tô Dật An sững sờ, cũng không ngờ cha Lâm Khinh Ngữ thế mà lại đi nhanh như vậy. Anh đã từng thấy trên hồ sơ trường học rằng cha Lâm Khinh Ngữ đã qua đời, nhưng trên hồ sơ cũng không ghi thời gian cụ thể, mà anh càng không thể nào biết được thời gian cụ thể khi cha cô qua đời.

“Sau đó mẹ em chỉ dựa vào di sản cha em lưu lại, mang theo em và em trai sống qua ngày. Em trai em...” Lâm Khinh Ngữ nhắc tới ba chữ này, thì không nhịn được thở dài, “Không có cha quản thúc, mẹ em lại cưng chiều nó, chiều đến vô pháp vô thiên, khi lên cấp hai thì không ngừng đánh nhau, đến khi lên cấp ba thì không quản được, em chịu đủ với nó! Nhưng mặc dù như vậy... Mẹ em vẫn thiên vị nó, không có lý do nào khác, bởi vì nó là con trai.” Lâm Khinh Ngữ cười lạnh nhếch khóe môi, “Có phải rất buồn cười không.”

“Chỉ có điều đại khái mẹ em ở đời kia chính là người như vậy đi, quan niệm như thế, em cũng không trông cậy vào bà sửa lại, nuông chiều thì nuông chiều đi, ban đầu khi đi xem bộ phim với Tô Hạ, tên là Đường Sơn đại địa chấn (Aftershock), em xem xong còn nói với Tô Hạ, cái này phải đổi thành mẹ em, vậy còn có thể do dự? Trực tiếp giơ tay chém xuống ‘Phập’ rồi quyết định đẩy tảng đá về phía bên em rồi.” Lâm Khinh Ngữ nói đến đó, nói xong cảm thấy giống như buồn cười hà hà hai tiếng, mà Tô Dật An nghe xong lại không cười nổi.

“Mà em không ngờ. Mặc dù khi đó em nói như vậy, khi thật sự có chuyện rơi trên đầu mình, tâm tình em thật sự thay đổi cũng đã có.”

Tô Dật An hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Khinh Ngữ quay đầu nhìn Tô Dật An: “Em thích người nghe đón nhận như anh.”

“ ... ”

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng chê bai của Tô Dật An, Lâm Khinh Ngữ cười một tiếng, “Tiếp theo em muốn nói một chuyện rất bi thảm, anh phải để cho em có không khí điều chỉnh trước một chút.”

Thật ra thì không tính là chuyện rất xa xưa, nhưng chỉ có điều chuyện này, trực tiếp dẫn đến Lâm Khinh Ngữ đột nhiên tạm nghỉ học ở năm ba đại học.

Năm ấy khi Lâm Khinh Ngữ nghỉ hè năm hai đại học, em trai của cô cũng nghỉ hè năm lớp mười một.

Mắt thấy thành tích cứt chó của Lâm Ân không trông cậy vào thi đỗ đại học rồi, trong nhà chỉ hy vọng nó có thể tử tế cầm một giấy chứng nhận tốt nghiệp, sau đó ra ngoài tìm việc làm, giảm bớt áp lực trong nhà, dù sao qua nhiều năm như vậy, những di sản cha Lâm Khinh Ngữ lưu lại cũng xài gần hết rồi. Nhưng Lâm Khinh Ngữ và mẹ cô đều không nghĩ đến, Lâm Ân thế mà lại còn sốt ruột hơn hai bọn họ.

Không biết nó nghe ý của mấy thằng bạn hồ bằng cầu hữu *, lớp mười hai cũng không muốn học, muốn ra ngoài làm ăn, làm một phen “Sự nghiệp lớn”, dưới giật giây của lũ lưu manh còn lớn hơn nó, Lâm Ân đi vay lãi suất cao, đầu tư vào một công ty vốn chưa từng nghe tới.

(*) hồ bằng cầu hữu: Bạn bè chó má, bạn bè xấu.

Đương nhiên, nó bị lừa. die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

Mấy người bạn hồ bằng cầu hữu kia cuốn lấy nó mượn tiền lập tức giải tán, bên lãi suất cao chỉ biết Lâm Ân, buộc nó trả tiền lại.

Lâm Ân lấy tiền ở đâu, nên không ngừng trộm trong nhà. Nhưng lãi suất cao lãi mẹ đẻ lãi con, chút tiền nó trộm đâu thể bù vào được. Người lãi

suất cao tùm lầy nó, buộc Phan Quyên đưa tiền, thời hạn mười ngày, không trả, thì cắt thận của Lâm Bân mang đi bán.

Phan Quyên mặc dù tức thì tức, nhưng lại đau lòng, vừa bất đắc dĩ, bà bị sợ đến vội vàng gom góp toàn bộ tiền trong nhà, kể cả tiền học phí năm học tới cho Lâm Khinh Ngữ cũng mang đi hết, còn giao bán một căn nhà bọn họ không dùng đến, nào có thể bán nhà nhanh như vậy.

Thời gian mười ngày đối phương giao hẹn đã đến.

Lâm Khinh Ngữ nói đi báo cảnh sát, nhưng Phan Quyên lại sợ dính dáng đến lãi suất cao, đợi đến khi tựu trường, trường học cấm Lâm Bân rồi, sợ rằng ngay cả tốt nghiệp trung học nó cũng không có.

Khoảng thời gian đó Lâm Khinh Ngữ náo loạn với Phan Quyên lớn lớn nhỏ nhỏ không biết bao nhiêu lần.

Sau đó Phan Quyên mang theo Lâm Khinh Ngữ đi tìm đối phương liên hệ, muốn đối phương thư thả thêm chút thời gian, người liên hệ nói: “Còn thư thả hơn, có thể, bắt con gái bà tới bù tiền lời mấy ngày.”

Lâm Khinh Ngữ nghe thấy lời này giận dữ trong lòng, nhưng Phan Quyên ở bên cạnh lại không từ chối luôn, Lâm Khinh Ngữ bây giờ cũng có thể cảm nhận được trầm mặc làm cho người ta hít thở không thông lúc đó, cô không dám tin quay đầu nhìn mẹ, giọng cũng run rẩy: “Mẹ?”

Sau khi Phan Quyên do dự, cắn răng, cuối cùng vẫn nói, bà sẽ cố hết sức trả hết tiền ở kỳ hạn chót.

Phan Quyên không đồng ý, nhưng do dự trong nháy mắt kia, đã đủ giết chết tất cả tín nhiệm của Lâm Khinh Ngữ với mẹ mình.

Sau khi về nhà, Lâm Khinh Ngữ lạnh cả người, cô hỏi Phan Quyên: Có phải nếu như ngày cuối cùng không gom đủ tiền, thật sự sẽ mang cô đi

bù tiền lời không?

Phan Quyên chỉ khóc bù lu bù loa, “Đó là em trai con!” Bà khàn giọng nói, “Nó còn nhỏ như vậy, sách nó còn chưa học xong!”

“Vậy con? Con là con gái mẹ mà?”

Phan Quyên chỉ ngồi trên ghế sa lon nghẹn ngào khóc rống.

Trong khoảnh khắc đó Lâm Khinh Ngữ thật hận người em trai của cô không thể chết luôn coi như xong, cô cũng cực kỳ tuyệt vọng với Phan Quyên.

Tất cả mọi thứ trong nhà giống như bình thường, nhưng trong lòng cô lại giống như trải qua một trận động đất mạnh ở Đường Sơn, mẹ của cô giống như trước kia cô từng nói giỡn, không chút do dự đẩy tảng đá kia lên trên người cô.

Cô thật sự hận đến cắn răng nghiến lợi, hận đến cả người không nhịn được run rẩy, đồng thời cũng sợ, sợ hãi, còn có bi thương và đau đớn không thể thành lời.

Sau khi cô biết mẹ mình có tâm tình này, cũng không trông cậy toàn bộ hy vọng lên trên người Phan Quyên. Cô không muốn giúp Lâm Ân, tuyệt đối không muốn giúp, nhưng như mẹ cô nói, đó là em trai của cô, là miếng thịt dính trên người bà, nếu như bây giờ không giúp, vậy cô sẽ cùng nó xuống địa ngục.

Lâm Khinh Ngữ liên lạc với Tô Hạ, để Tô Hạ tìm cha mẹ cô ấy mượn số tiền vốn mà em trai cô còn thiếu, Lâm Khinh Ngữ viết giấy nợ cho Tô Hạ, liên tục bảo đảm, chờ sau khi bán nhà rồi, sẽ trả lại tiền cho cô ấy trước tiên.

Sau khi về nhà, lần đầu tiên Lâm Khinh Ngữ dùng thái độ cư xử với kẻ địch mà đối đãi với mẹ, cô nói, cô mượn được tiền có thể chuộc Lâm Bân, có thể cứu Lâm Bân, nhưng có điều kiện. Điều kiện là, sau khi bán nhà đi, sau khi có tiền, tiền dư đều là của Lâm Khinh Ngữ.

Sau khi Phan Quyên nghe, vẫn không dám tin, bà nói: “Con đây là dùng tiền cứu mạng em trai con, uy hiếp mẹ!”

Lâm Khinh Ngữ nói: “Vâng.” Cô nói, “Nếu như mẹ không đồng ý, bây giờ con sẽ trả luôn số tiền kia, thậm của Lâm Bân có ở đó hay không, con không quan tâm.”

Phan Quyên không thể làm gì khác hơn là đồng ý, Lâm Khinh Ngữ còn chuẩn bị hợp đồng, để Phan Quyên và cô ký tên xuống, tất cả rõ ràng.

Rõ ràng mạch lạc, giống như thương nhân lạnh lùng.

Mà nếu như không làm thương nhân, cô lại muốn làm gì, làm người nhà hả?

Cô sợ người nhà bán đứng mình.

Mà thương nhân, ít nhất còn có thể bảo vệ mình.

Cô cầm tiền trong tay mình, hôm đó đến trả, đi cùng Phan Quyên đến gặp người liên hệ, cô nhớ ngày hôm đó cô ưỡn thẳng tấp sững lưng đàm phán với đối phương, sau khi trả xong khoản tiền gốc này cho bọn họ, nói sẽ không trả tiền lời, chuyện này vì vậy kết thúc, bằng không sẽ xé đầu rách chảy máu, thậm của em trai cô, cô cũng không cần.

Đối phương có thể cầm lại tiền vốn, trước kia cũng nhận được rất nhiều tiền lời, cũng theo đó mà bỏ qua chuyện này. Trả Lâm Bân lại.

Sau khi Lâm Bân trở về, rất đàng hoàng một khoảng thời gian, ngoan ngoãn đi học, cũng không ra ngoài gây họa.

Phan Quyên cảm thấy rất an ủi, sau khi nhà bán đi, cũng theo hợp đồng, đưa tiền hết cho Lâm Khinh Ngữ, nhưng mà bởi vì chuyện này, quan hệ giữa Phan Quyên và Lâm Khinh Ngữ thấp đến cực hạn. Phan Quyên cho rằng Lâm Khinh Ngữ... Biến thành xấu.

Lâm Khinh Ngữ biến thành một người ghê gớm như vậy vào lúc quan trọng, dùng tiền cứu mạng em trai tới uy hiếp cô, khiến cô thành cô gái phải tìm kiếm tài sản của mình.

Mà Lâm Khinh Ngữ cũng cho rằng mình biến thành xấu, trở nên lạnh nhạt, thậm chí trở nên không có tính người rồi.

Khoản tiền bán nhà sau khi trả nợ cho Tô Hạ, cũng không còn dư lại bao nhiêu, thậm chí ngay cả học phí một năm học của cô cũng không đủ, Lâm Khinh Ngữ không có ý định tìm Phan Quyên lấy tiền, cô thậm chí còn không muốn thấy mặt Phan Quyên và Lâm Bân.

Cô quyết định, nhất định phải thoát ly quan hệ với trong nhà, muốn kéo miếng thịt “Lâm Bân” dính trên người mình. Cô ra khỏi nhà, dùng khoản tiền kia thuê một căn phòng ở ngoài.

Cô không thương lượng với Phan Quyên, phải đến trường học làm thủ tục tạm nghỉ, có lẽ... Phan Quyên vốn không quan tâm cô đi làm cái gì.

Cô cứ cắt đứt liên lạc với mẹ như vậy, thần kỳ chính là, Lâm Bân thỉnh thoảng lại biết gọi điện thoại tới, còn nhận sai, muốn cô về nhà. Nhưng chỉ cần Lâm Khinh Ngữ tỏ thái độ cứng rắn, cuối cùng không thiếu một trận cãi vã.

Lâm Khinh Ngữ bắt đầu ra ngoài đi làm, một ngày làm ba việc, sớm muộn gì không ngừng, chính là vì muốn kiếm thật nhiều tiền học phí, đủ

tiêu xài cho hai năm học của cô, sau đó tốt nghiệp, tìm việc làm, vĩnh viễn rời khỏi cái nhà kia.

“Nhưng mà em lại không ngờ.” Lâm Khinh Ngữ khẽ nói nhìn trời thờ dài, “Rốt cuộc năm thứ tư đại học, sắp tốt nghiệp, khi tìm việc làm cũng con mẹ nó còn gặp phân biệt giới tính!” dieendaanleequuydonn

Cô cảm khái một tiếng tức giận, ngay sau đó trầm lặng xuống: “Cho nên, Tô Dật An, anh biết không, em có bao nhiêu thất vọng với thân mình là con gái.” Cô đếm đếm trên đầu ngón tay, “Gia đình của em, sự nghiệp, tất cả đều không thuận theo giới tính của em! Nhưng anh xem, bây giờ em đã thoát khỏi giới tính đó rồi, em rốt cuộc có thể vứt bỏ việc làm một cô gái.”

Cô nhìn tay của mình, “Cho nên, về sau anh cũng đừng nói với em, muốn cho em trở về.”

“Thế giới kia, em không muốn trở về.”

Ánh mặt trời ngày đông vẫn ấm áp như vậy, gió lúc này đang yên, phối hợp với hai người không nói.

Tô Dật An nghe lời Lâm Khinh Ngữ nói, chỉ cảm thấy từng lời cô nói phía sau, đều đang xé từng miếng thịt trong lòng anh. Từng câu từng chữ, kéo tim anh thành một mảnh hỗn độn.

Anh quay đầu liếc nhìn Lâm Khinh Ngữ, sau đó cho dù có đau lòng nhiều hơn, anh cũng quan tâm mà quay mặt cô lại.

Bởi vì anh biết, bây giờ Lâm Khinh Ngữ tỉnh táo nói những lời này, chính là không muốn để cho người khác nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt lệ rơi đầy mặt của cô

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Lâm Khinh Ngũ còn nhớ rõ ngày đó cô và Tô Dật An an tĩnh ngồi rất lâu ở dốc nhỏ kia. Đầu không nói gì, anh trầm mặc làm bạn bên cạnh cô, cho đến khi cô điều chỉnh xong cảm xúc và nước mắt của mình.

Tô Dật An mới đứng lên, vỗ vỗ quần áo: "Đi thôi, buổi chiều tôi còn có lớp."

Lâm Khinh Ngũ gật đầu, nhìn Tô Dật An đi xuống dốc, cô há miệng thở dốc muốn nói: "Tô Dật An, cảm ơn anh." nhưng lại cứ do dự trong cổ họng, Tô Dật An bất chợt quay đầu.

"Đã quên nói.." Anh đứng phía dưới con dốc, ngửa đầu nhìn cô vẫn đang ngồi: "Lâm Khinh Ngũ, về chuyện cô không muốn trở lại thế giới kia..."

Tim Lâm Khinh Ngũ nhảy lên, rớt cuộc, Tô Dật An cũng bị những việc cô từng trải qua thuyết phục sao..

"Tôi sẽ không đồng ý."

Quả nhiên những chuyện bi thảm luôn được người ta dễ dàng đồng tình, nhưng Tô Dật An ý chí sắt đá như vậy cũng...

Từ từ, vừa rồi anh nói cái gì?

Trong nháy mắt, Lâm Khinh Ngũ không biết mình có nghe lầm hay không tại gió lớn quá nên âm thanh không được rõ. Cô hoài nghi liếc nhìn

anh: "Excuse me?" Ngữ điệu của Lâm Khinh Ngữ có phần không khống chế được hét lớn: "Anh vừa nói cái gì? Gió lớn quá tôi không nghe rõ, anh nói lại lần nữa."

Tô Dật An khoanh tay trước ngực, cũng bộ dạng cao cao tại thượng như trước, mặc dù hiện tại anh đứng thấp hơn Lâm Khinh Ngữ: "Tôi nói, cô đừng nói với tôi chuyện ở lại thế giới này, tôi sẽ không đồng ý."

Lần này, Lâm Khinh Ngữ hoàn toàn nghe rõ, nhưng bởi vì nghe được rõ ràng, cho nên cô trợn tròn mắt nhìn Tô Dật An đánh giá, cô hoài nghi, cô rất hoài nghi...

Người trước mặt, thật sự có trái tim sao?

Trong lòng cô bất giác tráo lên một vụn câu châm chọc, nhưng bởi vì có quá nhiều câu để nói rồi cuộc ghen nơi cổ họng, cô chỉ có thể nhìn chăm chăm Tô Dật An, một câu cũng không nói nên lời.

"Tôi sẽ không buông tay để cô quay lại." Tô Dật An nói xong xoay người bỏ đi.

Trong lòng Lâm Khinh Ngữ buồn bực, vừa rồi sự cảm kích lúc Tô Dật An yên tĩnh làm bạn bên cạnh bỗng chốc biến thành tức giận, cô ngồi im như một tảng đá trên mặt đất, nhìn chăm chăm bóng lưng Tô Dật An, lần này thành tâm hy vọng anh động lòng, nhưng ngược lại thành không công.

Tiếng động sau lưng làm cho Tô Dật An dừng chân, anh nghe Lâm Khinh Ngữ buồn bực mắng mình: "Tô Dật An! Có phải anh không có chút đồng tình nào phải không?" Cô nói: "Ở lại thế giới này đối với anh cũng đâu có ảnh hưởng gì, anh cần gì phải nhắm vào tôi như vậy."

"Lâm Khinh Ngữ." Tô Dật An quay đầu đi, đôi mắt sâu thẳm mà sắc bén: "Cô thật sự chuẩn bị tốt để cả đời sống cuộc sống của một người đàn ông sao?"

Câu hỏi này của anh đúng trọng tâm, nhất thời làm cho Lâm Khinh Ngữ ngẩn ra thất thần.

"Cô thật sự chán ghét thân phận phụ nữ của mình sao? Tô Dật An nói, giọng nói vẫn trước sau như một bình tĩnh nhạt nhẽo, nhưng lại như một khối đá nặng, đè vào trong lòng Lâm Khinh Ngữ: "Cô muốn biến thành như vậy, vì cô chân chính muốn làm một người đàn ông, hay là cho rằng cuộc sống bình thường của một người đàn ông trải qua rất dễ dàng, hoặc là, cô chỉ muốn trốn tránh thân phận một người con gái?"

Lâm Khinh Ngữ không nói gì.

"Suy nghĩ cho thật kỹ cô chân chính muốn như thế sao."

Bóng lưng Tô Dật An từ từ ra khỏi rừng cây nhỏ, bóng cây éo lá, từ từ che khuất bóng dáng của anh, nhưng những lời nói của Tô Dật An vẫn còn vang vọng trong trái tim của Lâm Khinh Ngữ, trong lúc hoàn cảnh vô cùng yên tĩnh, nhưng trong lòng cô lại cực kỳ rối loạn.

Thật ra cô chân chính muốn cái gì?

Cô muốn...

Lâm Khinh Ngữ ngẩn đầu nhìn lên trời, thở dài, cô chỉ muốn cuộc sống như hiện tại, bởi vì những chuyện khác... cô muốn không nổi, không phải sao.

Lâm Khinh Ngữ ôm theo suy nghĩ nặng nề về cuộc sống trở về phòng ngủ, nhưng mới mở cửa phòng ra, đập vào mắt là một màn làm cho Lâm Khinh Ngữ trở tay không kịp.

Chu Hưng đang bị một người kéo đi, cô vừa mở cửa, Chu Hưng lập tức bị vứt ra bên ngoài. Lâm Khinh Ngữ ngạc nhiên, cô sửng sờ nhìn người

đang bị ngã trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn về mặt âm trầm, mang theo sát khí của Tạ Thành Hiên.

Còn có Vương Bàn Tử phía sau đang ôm chặt Tạ Thành Hiên.

"Đã... đã xảy ra chuyện gì?"

Hiên tại, cô đang tận mắt nhìn thấy nam sinh trong phòng ngủ đánh nhau sao.. Mà cư nhiên biểu tình của Tạ Thành Hiên lại như vậy... Sát khí dày đặc đến nỗi muốn tung cả nóc nhà.

Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ trở lại, nhất thời như thấy được cứu tinh, khẩn trương dùng khẩu hình nói: "Dẫn người đi, dẫn người đi."

Lâm Khinh Ngữ nhìn một màn này, lại nhìn Chu Hưng trên mặt đất, vội vàng nâng cậu ta lên, lúc này Lâm Khinh Ngữ mới nhìn thấy mặt Chu Hưng bị đánh sưng húp, khoe miệng tràn ra tia máu. Cô không dám hỏi nhiều, vội vàng đỡ Chu Hưng xuống lầu.

Mãi đến khi mua được băng keo cá nhân và nước đá, đắp lên cho Chu Hưng, Lâm Khinh Ngữ mới hỏi: "Cậu và Tạ Thành Hiên sao vậy, cậu ta là người hiền lành, sao lại nóng giận đến vậy."

Từ lúc Lâm Khinh Ngữ đến thế giới này, trong phòng đều là bầu không khí hòa hợp, cô chưa từng nghĩ tới, chuyện bạn cùng phòng đánh nhau như vậy mà lại phát sinh bên cạnh mình.

Chu Hưng trầm mặc không trả lời.

Cho đến khi Lâm Khinh Ngữ cho rằng cậu ta không trả lời mình, Chu Hưng lại bụm mặt nói một câu: Tôi cũng thích Trần Thi."

Lâm Khinh Ngữ: "..."

Con bà nó, đã vậy còn qua khoa trường và giả tạo.

Chung Hưng quay đầu lại, nhìn thoáng qua biểu tình trầm mặc của Lâm Khinh Ngữ, nở nụ cười tự giễu: "Có phải cảm thấy tôi không tự lượng sức mình, Tạ Thành Hiên tốt như vậy, lại đẹp trai, dáng người cao ráo, chơi bóng rổ rất giỏi, tính tình cũng tốt, gia cảnh cũng tốt... Còn tôi, một thằng con trai nhà quê, lùn, xấu, lại như vậy."

Cậu ta nói trong tuyệt vọng, Lâm Khinh Ngữ nghĩ nghĩ: "Nhưng thành tích học tập của cậu rất tốt."

Chu Hưng lại cười: "Như thế thì sao, hằng năm vẫn phải xin học bổng, nếu không có học bổng tôi cũng không theo nổi..."

Lâm Khinh Ngữ vò đầu: "Ách.. về sau cậu sẽ là một nghiên cứu sinh giỏi, tin tưởng tôi." Lâm Khinh Ngữ nói đều là sự thật, cô biết, Chu Hưng có tiếng là học giỏi nhất khoa bọn họ. Trước kia ở chung phòng với Tạ Thành Hiên ít nhiều cô cũng biết được một chút, Tạ Thành Hiên và Vương Bàn Tử sau khi tốt nghiệp liền ra ngoài làm việc, chỉ có Chu Hưng thi được ba đại học nghiên cứu sinh.

Chu Hưng kỳ quái liếc nhìn Lâm Khinh Ngữ: "Tôi còn chưa quyết định sẽ thi như thế nào..."

"..."

Thảm rồi, có phải vừa rồi cô tiết lộ thiên cơ hay không, nói như vậy có bị Thiên Lô đánh xuống không a...

"Bất quá những chuyện này có ích gì." Chu Hưng lại quay trở lại vấn đề của mình: "Những cái nữ sinh thích vĩnh viễn không phải loại người đeo mắt kính trầm mặc, lại không biết nói chuyện như tôi." Ủ, Lâm Khinh Ngữ thừa nhận, lúc học đại học, cô quả thật cũng không có chú ý tới những nam sinh vùi đầu vào học và thiếu tự tin, nếu không phải Tạ Thành Hiên, ấ

tượng của Chu Hưng đòi với Lâm Khinh Ngữ chỉ là "Một nam sinh đeo mặt kính cùng lớp".

"Trần Thi cũng vậy.. Là tôi gặp cô ấy trước, còn Tạ Thành Hiên... Rõ ràng là thông qua tôi mới quen biết cô ấy..."

"Các người làm sao quen biết Trần Thi?"

"Ở năm hai đại học, tôi là một cán bộ xã đoàn, cô ấy năm nhất, cũng gia nhập xã đoàn, nên quen biết cô ấy. Có một lần Tạ Thành Hiên đến tìm tôi, nên gặp được Trần Thi."

Lâm Khinh Ngữ gật gật đầu, nói đến đây, vốn bên thế giới kia, lúc cô ở năm nhất cũng ở trong xã đoàn với Chu Hưng, chỉ là không gặp mặt thôi, cô đi tham gia diễn thuyết cũng bởi vì xã đoàn tiến cử nên mới đi, chỉ là trận chung kết... Bởi vì mẹ cô năm viện, cô không thể tới được, mới đem bản thảo đưa cho Lý Tư Hà, để Lý Tư Hà trở thành quán quân. Về sau khi lên năm hai Lâm Khinh Ngữ rời khỏi xã đoàn, cũng không quan tâm đến nữa.

"Về sau, trường học tổ chức một cuộc thi diễn thuyết, Trần Thi vào xã đoàn của chúng tôi, cô ấy rất thông minh nên xã đoàn đề cử cô ấy tham gia thi đấu." Chu Hưng như đắm chìm trong hồi ức: "Đôi khi cô ấy sẽ ở lại văn phòng đoàn chuẩn bị bản thảo, rất chuyên tâm, cũng vô cùng.. đáng yêu. Tôi thường xuyên vụng trộm chú ý cô ấy, nhưng không dám đi tới trò chuyện. Cũng không biết trước được..."

Chu Hưng cười lớn: "Ở vòng loại, thiếu chút nữa Trần Thi đến trễ, sau khi cô ấy vội vã hoàn thành phần diễn thuyết, tôi hỏi cô ấy vì sao bị trễ, cô ấy nói bị nhầm đường, cũng may nhờ Tạ học trưởng dùng xe đạp đưa cô ấy tới, tôi còn tò mò hỏi Tạ học trưởng nào, thì ra là Tạ Thành Hiên, haha."

"A..."

A... Chờ một chút. Lâm Khinh Ngữ đem sự việc cẩn thận suy nghĩ lại, bỗng nhiên cảm thấy được... Tình tiết này dường như rất quen thuộc.

"Sau đó, trận chung kết cuộc thi diễn thuyết đó Trần Thi bởi vì có việc nên không tới, nhưng cô ấy đưa bản thảo của mình cho Lý Tư Hà, Lý Tư Hà liền dùng bản thảo của cô ấy, đoạt được quán quân."

Lâm Khinh Ngữ giật mình: "Lý Tư Hà.. dùng bản thảo của Trần Thi.. lấy quán quân?"

Chu Hưng cảm thấy kỳ quái: "Không phải lúc đó cậu và Lý Tư Hà ở chung với nhau sao? Cậu không biết? Tạ Thành Hiên luôn vì vậy mà luôn tranh chấp với cậu... Bây giờ nghĩ lại, lúc đó Tạ Thành Hiên đã thích Trần Thi rồi."

Lâm Khinh Ngữ ngây ngốc, cảm thấy tin tức mình nghe được hình như quá lớn, nhất thời cô không tiêu hóa nổi.

Trong thời khắc lơ mờ như vậy, trước kia Tô Dật An cũng nói qua một câu sắc như đá, xuyên thấu tai cô, đâm thẳng vào đạo não: "Trần Thi, rất giống cô trước kia."

Thật là gạt người...

Nếu chiếu như vậy suy luận tiếp, hiện tại Tạ Thành Hiên thích Trần Thi, đó chính là trước kia Tạ Thành Hiên cư nhiên...

Thích cô?

Còn có Chu Hưng cũng từng thích cô?

Lâm Khinh Ngữ rất kinh hãi, nhưng sau khi kinh hãi tột cùng, tâm tình.. hình như cũng không dao động quá lớn.

Trong lúc này vô tình biết được mình may mắn có người yêu thầm, cô mừng thầm, rất vui vẻ, dù sao cũng chứng minh khi cô là nữ sinh, cũng là một người có sức quyến rũ, nhưng mà ngoại trừ tâm tình như vậy, cô cũng không có kinh hỉ gì hơn.

Đối với tâm ý của Tạ Thành Hiên, thì ra không biết khi nào thì bắt đầu, cô đã không quá để ý đến nữa.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Editor: Hijushima

Đột nhiên phát hiện mình cũng đã từng được người thích, Lâm Khinh Ngũ vô cùng thụ sủng nhược kinh, cô rất muốn tìm người tâm sự, nhưng bây giờ cô không thể tìm Tô Dật An tâm sự chuyện như vậy được.

Vì vậy cô nén chuyện này lại, để ở trong lòng. Nhưng cô thì đã điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, còn mâu thuẫn giữa Tạ Thành Hiên và Chu Hưng vẫn chưa được điều hòa.

Ngày đó sau khi Tạ Thành Hiên đánh Chu Hưng, hai người bọn họ liền hoàn toàn không hề nói thêm gì nữa. Mỗi ngày không khí trong phòng ngủ đều vô cùng lúng túng. Mỗi ngày Lâm Khinh Ngũ và Vương mập mập đều trôi qua trong sự ngọt ngào, qua một tuần, Lâm Khinh Ngũ và Vương mập mập hợp lại hẹn Tạ Thành Hiên đi ra ngoài, uống một bữa rượu ở chợ đêm ngoài trường.

Wương mập mập khuyên: "Lão Tạ, nói cho cùng Chu Hưng cũng không làm chuyện gì quá đáng, cậu ta chỉ là yêu thích mà thôi, yêu thích cũng không thể làm thế nào, cậu....."

"Cậu đừng nói về hấn với tôi." Vừa nói đến chuyện này, Tạ Thành Hiên lập tức nghiêm mặt, dẫn chai rượu lên trên bàn, "Nhìn thấy hấn là bực mình, học kỳ này, không đuổi được hấn ra khỏi phòng ngủ của chúng ta, thì chuyện này không yên với tôi."

Lời này vừa nói ra, Lâm Khinh Ngữ và Vương mập mạp đều kinh ngạc đến nhảy dựng, không ngờ trong khoảng thời gian này Tạ Thành Hiên không hề hé răng, nhưng trong lòng đã có tính toán như vậy.....

Đây là tức giận đến mức nào vậy.

Mà so sánh với Vương mập mạp, tâm tình của Lâm Khinh Ngữ còn khó nói hơn.....

Dù sao, nghĩ lại thử, nếu như đối về thế giới trước kia, có hai người con trai tranh giành mình như vậy, vẫn hơi có cảm giác lạ lùng khó hiểu.....

Lâm Khinh Ngữ lắc đầu, vứt những cảm xúc ngổn ngang kia ra, nghiêm trang khuyên: "Tạ Thành Hiên, dù sao cũng là bạn học cùng một phòng ngủ, cũng hai năm rưỡi rồi....."

"Lâm Thanh Vũ, tôi nói cho cậu biết, chuyện này cậu không có tư cách khuyên nhất." Vẻ mặt của Tạ Thành Hiên cũng rất nghiêm túc.

Tạ Thành Hiên nói lời này ra, khiến Lâm Khinh Ngữ không hiểu, sao cô lại không có tư cách khuyên 'nhất' trong chuyện này? Bọn họ bây giờ đang có một cuộc tình tay ba với Trần Thi, thì liên quan gì đến thân là con trai như cô? Lâm Khinh Ngữ vội vàng khoát tay: "Tôi không thích Trần Thi!"

Tạ Thành Hiên bị những lời này của cô làm ghen họng một lát, cơn giận cũng bị ghen mất ba phần, cậu ta nhìn chăm chăm Lâm Khinh Ngữ, hít sâu một hơi, giống như đang hạ quyết tâm, nói: "Nếu Chu Hưng thật sự chỉ đơn thuần thích Trần Thi, thì tôi cũng không phải là một người không có độ lượng, cứ cạnh tranh công bằng, Trần Thi thích người nào thì chọn người đó, nhưng hẳn muốn chơi thủ đoạn."

Rõ ràng Lâm Khinh Ngữ và Vương mập mạp đều bị hấp dẫn: "Thủ đoạn gì?"

"Đoạn thời gian trước tôi nhận được một chuyển phát nhanh, của đàn em khoá dưới thời trung học gửi đến đây." Tạ Thành Hiên thở dài, "Vài bức thư cất giữ nhiều năm."

Lâm Khinh Ngữ hiểu, đàn em thời trung học đột nhiên gửi thư cất giữ nhiều năm tới, trừ thư tình thì còn có thể là cái gì.

"Sau khi tôi mở ra nhìn thấy đồ, báo với đàn em, sau đó ôm đi ném. Chu Hưng lại lục những bức thư đó trong đồng rác ra, chụp lại, rồi gửi vào mail của Trần Thi."

Vương mập mạp kinh ngạc đến ngây người: "M* kiếp. Khó trách ngày đó cậu nóng tính như vậy, ta n cũng không cả được....." Vương mập mạp đập đập tay của mình, "Ông đây nên ôm hăn lại để cho cậu đánh mới đúng!"

Lâm Khinh Ngữ suy nghĩ một lát, nhớ lại dáng vẻ bình thường của Chu Hưng, vẫn hơi không thể tin được: "Làm sao cậu biết là Chu Hưng gửi? Muốn làm chuyện xấu, cũng sẽ không dùng máy tính và hộp thư của mình gửi chứ, có khi nào hiểu lầm hay không?"

"Sẽ không lầm, lúc Trần Thi cãi nhau với tôi ở đội bóng, đã đập di động, đồng đội của tôi nhìn thấy hình ảnh trên điện thoại của cô ấy, nói cho tôi biết ngày đó có thấy Chu Hưng đang gửi mấy tấm hình này ở quán net, lúc ấy đồng đội của tôi thấy hăn rất nghiêm túc, nên không gọi. Tôi với Chu Hưng giằng co, hăn cũng không giải thích."

Vương mập mạp nói tiếp: "Sau đó lúc tôi trở về phòng ngủ, nhìn thấy cậu đang đánh hăn, nên đã cản cậu lại....." Vương mập mạp tựa vào ghế nhựa cảm khái, "M* nó, hoàn toàn không nhìn ra Chu Hưng còn có những thủ đoạn như vậy."

Tạ Thành Hiên lại quay đầu nhìn Lâm Khinh Ngữ: "Chỉ sợ hăn còn làm nhiều chuyện sau lưng nữa. Lúc trước hình Lý Tư Hà ở quán bar bị

đăng lên website trường, sau khi xảy ra chuyện lần này, tôi nhờ anh em tra kĩ, địa chỉ IP bài đăng trên web trường và tiệm net lần này Chu Hưng đi gần giống nhau."

Lâm Khinh Ngữ nghe vậy, sửng sốt.

Vương mập mạp lại tức giận ngay: "M* nó, thằng này! Chuyện Lý Tư Hà cũng là hãn đăng? Hãn muốn làm gì vậy, làm cho mọi người trong phòng ngủ của chúng ta đều không hạnh phúc thì hãn sẽ vui vẻ?" Vương mập mạp dừng một lát, hỏi Tạ Thành Hiên, "Hãn không làm chuyện gì hại tôi chứ?"

"Cái này còn không biết." Tạ Thành Hiên trầm ngâm nói: "Hãn chính là ghen tỵ, các người quay đầu lại đều ở đây phòng ngủ cẩn thận một chút, ta nhất định để cho hãn mang ra phòng ngủ."

Lâm Khinh Ngữ uống rượu, trên đường trở về, trong dạ dày có chút nóng ran.

Đọc đường Vương mập mạp và Tạ Thành Hiên đều thảo luận chuyện sau này phải làm thế nào với Chu Hưng, Lâm Khinh Ngữ càng nghe càng nhức đầu, dứt khoát tạm biệt bọn họ, định tự đi ra ngoài dạo một mình.

Đợi đến lúc còn một mình, đầu óc Lâm Khinh Ngữ bình tĩnh hơn rất nhiều, tiết học buổi chưa bắt đầu, sân trường vẫn còn rất yên tĩnh, Lâm Khinh Ngữ vừa đi, vừa nghĩ tới tính tình ít nói kia của Chu Hưng, trong đầu đột nhiên không bị khống chế xuất hiện rất nhiều bài báo về những vụ án giết người phân thân trong kí túc xá đại học.

Lưng cô run lên, dừng bước.

Vừa đúng lúc đi tới bậc thang bên cạnh một phòng học trong dãy phòng học thứ năm, trong phòng học truyền đến giọng nói quen thuộc với Lâm Khinh Ngữ, cô nhìn qua cửa sổ, nhìn vào phòng học được đèn huỳnh

quang màu trắng chiếu sáng, trên bục giảng đúng là Tô Dật An đang chăm chú nghiêm túc giảng dạy.

Tô Dật An trong lớp học khác và trong lớp học của cô đều không khác gì nhau, nhưng có thể do hôm nay nhìn anh từ góc độ khác, trừ vẻ mặt nghiêm túc và sự nghiêm khắc quá đáng, Lâm Khinh Ngữ còn khó hiểu thấy được sự chuyên chú và cẩn thận của anh.

Đúng vậy, do Tô Dật An quá mức chuyên chú và vô cùng cẩn thận, anh ta khiến bục giảng kia dường như trở thành võ đài thuộc về mình, học sinh không phải người tham dự, anh ta cũng không cần bất kì ai đáp lại, Tô Dật An giống như một kẻ sinh ra chỉ để đọc vũ, cao cao tại thượng, để mọi người chỉ có thể lắng nghe ngôn ngữ của anh ta, ai cũng không thể đi vào thế giới tinh thần của anh, anh ta cản tất cả ra bên ngoài, chỉ để người ta đứng xa theo dõi.

Nhưng một người như vậy, người tràn đầy cảm giác xa lánh và lạnh lùng, lại làm cho Lâm Khinh Ngữ trong phút chốc nhìn thấy anh, lại cảm thấy yên lòng một cách khó hiểu.

Anh có thể cho cô sức mạnh để yên ổn.

Có lẽ điều này xuất phát từ hai lần "ơn cứu mạng" của anh với cô, cũng có lẽ xuất phát từ sự yên tĩnh từ sâu trong linh hồn anh.

Lâm Khinh Ngữ biết, anh là người không thích thay đổi.

Bây giờ trong phòng anh ta có TV, nhưng anh ta chưa bao giờ xem, bởi vì anh chỉ quen có TV. Mỗi ngày anh ta đều sẽ đổi quần áo, nhưng hình thức vĩnh viễn là mấy món như thế. Hình như bắt đầu từ khi cô tạm nghỉ học trở về gặp anh, cho tới bây giờ tóc anh cũng không có thay đổi, thậm chí cẩn thận nhớ lại, hình như cũng không khác với khi anh ta còn bé.....

Anh khăng khăng giữ lấy quá khứ, khăng khăng giữ lấy thói quen, điều này làm cho anh có vẻ hơi ngoan cố, xem ra có vẻ là khuyết điểm của anh, nhưng có lẽ cũng bởi vì như vậy, mới khiến cho anh ở trong xã hội nóng nảy này, có phong cách tinh táo yên ổn gần gũi mà chẳng hôi tanh mùi bùn như vậy.

Lâm Khinh Ngữ cứ như vậy đứng bên ngoài lớp học của Tô Dật An, lẳng lặng nhìn anh, từ từ nhìn đến thất thần.

Thì ra, không biết bắt đầu từ lúc nào, cô hiểu rõ Tô Dật An hiện tại này, đã nhiều hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của cô rồi.

Cô bắt đầu hiểu sự cố chấp, kiên trì của anh, và cả những suy nghĩ thầm kín không nói ra miệng kia.

Cho dù có như hôm qua, Tô Dật An từ chối yêu cầu của cô, cô cũng không có cách nào trách cứ anh.....

Đột nhiên, Tô Dật An quay đầu, ánh mắt chạm vào cô đang đứng ngoài cửa sổ, ánh mắt Tô Dật An dừng lại, miệng vẫn tiếp tục giảng bài, chẳng qua chỉ dừng lại trong chớp mắt, anh lại tiếp tục quay đầu viết lên bảng đen.

Đợi giảng xong đoạn đó, Tô Dật An nói lớn hơn một chút: "Làm phiền bạn ngồi bên cửa sổ đóng cửa sổ lại, gió lớn quá, à, thả rèm cửa sổ xuống luôn."

"Xoạt" một tiếng, cửa sổ gần như vô tình khép lại, chặt đứt tầm mắt của Lâm Khinh Ngữ.

Lâm Khinh Ngữ: "....."

Bỏ đi! Xem như này giờ cô đều suy nghĩ lung tung đi! Cô đúng là vẫn không thể hiểu được Tô Dật An!

Lâm Khinh Ngữ hừ một tiếng, đang định xoay người, sau lưng đột nhiên có người vỗ vỗ vai của cô, Lâm Khinh Ngữ quay đầu lại, nhìn thấy Chu Hưng đeo balo đã bị hư quai đeo đứng ở sau lưng cô: "Cậu đứng đây làm gì vậy?" Chu Hưng hỏi cô, "Không trở về phòng ngủ?"

Lâm Khinh Ngữ xoay người lại, sững sờ nhìn Chu Hưng lùn hơn cô bây giờ nửa cái đầu.

Vừa nghe thấy Tạ Thành Hiên nói như thế về người này, đột nhiên Lâm Khinh Ngữ không biết phải đối mặt với cậu ta như thế nào, nhưng suy nghĩ một lát, Lâm Khinh Ngữ nghiêm mặt lại, hỏi Chu Hưng: "Hình Lý Tư Hà, là do cậu chụp rồi đăng lên web trường?"

Chu Hưng vốn tươi cười đi tới chào hỏi Lâm Khinh Ngữ, nghe một câu hỏi đột ngột như vậy, trong nháy mắt nụ cười của cậu ta liền cứng ngắc ở trên mặt.

Sân trường trong đêm đông không có tiếng côn trùng kêu, yên tĩnh đến đáng sợ.

Thật ra thì không cần Chu Hưng trả lời, nhìn thấy sắc mặt bây giờ của cậu ta, Lâm Khinh Ngữ cũng đã hiểu tất cả. Nhưng bây giờ khi đã nói rõ ra, Lâm Khinh Ngữ lại không còn loại cảm giác âm trầm như bị người ẩn núp trong bóng tối nhìn chằm chằm nữa. Chỉ có điều tranh chấp mặt đối mặt, khiến Lâm Khinh Ngữ nhớ lại cái đêm ở phòng y tế đó, khi cô đối diện với tên biến thái đứng cách cô một cánh cửa.

Cô đột nhiên hối hận, hôm nay cô quá xúc động. Trong lòng cô hơi khẩn trương, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi, nhưng cô không thể để cho Chu Hưng nhìn ra cô đang sợ, vì vậy cô chỉ có thể cười cợt ra vẻ không sao cả:

"Tại sao? Cậu ghen tỵ Tạ Thành Hiên thì tôi có thể hiểu được, nhưng vì sao phải ghen tỵ với tôi? Tôi mất cha từ nhỏ, hoàn cảnh gia đình cũng không tốt lắm, không lẽ bởi vì tôi quen bạn gái rất xinh đẹp?"

"Ha, đúng vậy đó!" Chu Hưng nắm chặt quả đấm, nhìn chăm chăm Lâm Khinh Ngữ, cả người có vẻ rất kích động: "Rõ ràng cả ngày không lo học hành, hoàn toàn không biết suy tính đến tương lai của mình, tại sao người như mày, cũng xứng đáng được người khác thích?"

Cậu ta đang nói Lâm Thanh Vũ trước kia. Lâm Khinh Ngữ có thể tưởng tượng ra được, nếu như trong nhà chỉ có một bé trai, mẹ cô sẽ nuông chiều đứa con độc nhất đó thành cái dạng gì, nói thật "Lâm Thanh Vũ" có thể thi đậu đại học được, đã đủ khiến cô kinh ngạc.....

"Nhưng rất công bằng." Chu Hưng cúi đầu cười cười, "Người thích mày, cũng chỉ có mặt hàng như vậy mà thôi."

Lâm Khinh Ngữ không thích Lý Tư Hà, nhưng nghe thấy hai chữ "mặt hàng" này, cô vẫn nhịn không được nhú mày, nhưng nhìn dáng vẻ Chu Hưng bây giờ, cô biết không thể lại dùng ngôn ngữ kích thích, vì vậy khoát tay: "Được, nếu cậu cảm thấy làm như vậy cậu có thể vui vẻ thì tốt rồi."

"Đúng vậy, tao rất vui vẻ." Chu Hưng nói xong, tiếng chuông tan học vang lên, dãy phòng học dần trở nên ồn ào, cậu ta cũng nói lớn lên hơn, như vậy mới có thể để Lâm Khinh Ngữ nghe rõ ràng, cậu ta nói, "Mày không biết bình thường tao phải làm sao mới có thể chịu đựng được ba người tụi mày. Một nghiện game, một ngày ngày diễn trò tình cảm, một kẻ hơn người. So với tụi mày, cuộc đời của tao đúng thật là xám xịt không màu sắc....." Cậu ta nhìn chăm chăm Lâm Khinh Ngữ, trong ánh mắt giống như cất giấu một con dã thú oán độc.

Lâm Khinh Ngữ bị cậu ta nhìn chăm chú đến mức da dầy phát lạnh.

Cô quay đầu lại, thấy Tô Dật An đã từ trong phòng học đi ra, Lâm Khinh Ngữ thấy hơi lạ, bình thường Tô Dật An Đô đều chờ các học sinh khác đi hết, mới từ từ cất giáo án rời phòng học, hôm nay lại đi sớm vậy.

Có điều như vậy cũng vừa đúng lúc.

Lâm Khinh Ngữ giống như tìm được cứu tinh, lui một bước, nói với Chu Hưng: "Tôi đi trước, tôi có chút chuyện muốn hỏi thầy Tô." Nói xong, cô cũng mặc kệ ánh mắt của Chu Hưng có còn nhìn cô hay không, Lâm Khinh Ngữ đi thẳng tới trước mặt Tô Dật An, cô miễn cưỡng cười với Tô Dật An, "Thầy Tô!"

Tô Dật An vừa ra khỏi phòng học đã nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ đang nói chuyện với Chu Hưng, lúc này nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ hơi khẩn trương đi tới, Tô Dật An không nhịn được quay đầu liếc mắt nhìn Chu Hưng đứng đằng kia, chạm vào ánh mắt của Chu Hưng, Tô Dật An nhú mày.

"Sao?"

Lâm Khinh Ngữ quay đầu lại liếc nhìn, chỉ thấy Chu Hưng đã xoay người đi, cô xoa xoa đôi bàn tay: "Hình như tôi gặp phải chuyện phiền toái."

Tô Dật An còn chờ cô nói rõ, Lâm Khinh Ngữ đã nói ra nhờ vả của cô: "Thời gian này có thể tôi không thể ở lại kí túc xá được, tôi muốn hỏi thầy, nhà thầy có thiếu bạn cùng phòng không?"

Sau đó Tô Dật An sững sốt.

(Hết chương 36)

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Editor: Serena Nguyen

Sau phút sững sờ ngăn ngùi, Tô Dật An nhanh chóng bình tĩnh lại. Nhìn Lâm Khinh Ngũ ở trước mặt hơi khẩn trương chà tay, Tô Dật An hơi nheo mắt lại, anh khoanh tay, cảm hơi vênh lên: "Không thiếu người, nhưng mà....." Khóe miệng Tô Dật An nhếch lên, "Thiếu con thú cưng, thế nào, cô có hứng thú à?"

"....."

Thầy Tô, thầy nói chuyện cẩn thận thì hơn!

Mà dù sao cũng có việc cầu người, không thể tỏ thái độ, Lâm Khinh Ngũ nuốt nước miếng, quay đầu nhìn đồng sinh viên đang đi về thình thoảng lại quay đầu nhìn hai người chăm chú, cô cố mỉm cười: "Giáo sư, chúng ta kiếm một chỗ nói chuyện đi."

Lâm Khinh Ngũ dẫn Tô Dật An đi, vừa đi vừa nói chuyện Chu Hưng làm cho Tô Dật An.

Sau khi nghe xong, Tô Dật An trầm mặc, không biết đang suy nghĩ những gì.

Lúc Tô Dật An trầm tư, Lâm Khinh Ngũ cũng sắp xếp lại những suy đoán của mình, nghĩ lại tình cảnh hiện tại của mình.

Thật ra thì, lúc cô hỏi Chu Hưng, có phải Chu Hưng up hình Lý Tư Hà lên website trường hay không, mà Chu Hưng ngầm thừa nhận, trong đầu Lâm Khinh Ngữ đã tuôn ra một ý tưởng mãnh liệt — vì sự an toàn của mình, hôm nay, hoặc là trong khoảng thời gian này, thậm chí sau này cô cũng không nên tiếp tục ở chung phòng với người này nữa!

Bởi vì rõ ràng là Chu Hưng đang đổ kị, cô, Tạ Thành Hiên và Vương mập làm bất kỳ chuyện gì cũng có thể chạm đến lòng đổ kị của Chu Hưng. Lại thêm bây giờ cô gần như đã nói thẳng toẹt với Chu Hưng, không biết trong lòng Chu Hưng định tính toán cô thế nào.

Cùng ở một phòng, cậu ta muốn làm chuyện xấu, quả thật khó lòng phòng bị.

Biện pháp duy nhất chính là khiến Chu Hưng chuyển đi, mà Chu Hưng lại không thể chuyển đi ngày trong tối hôm nay, vậy biện pháp duy nhất là mình chạy trước

Mặc dù như vậy xem ra hơi phản bội Vương mập và Tạ Thành Hiên.....

"Ồ! Đúng! Mình phải gọi điện cho hai người bọn họ." Lâm Khinh Ngữ vội vàng móc điện thoại di động. Hôm nay cô quá manh động, không nên hỏi thẳng, Chu Hưng trở về phòng ngủ trong trạng thái như vậy, không chừng lại gây chuyện với hai người kia.....

Điện thoại về, Lâm Khinh Ngữ nói qua câu chuyện cho Vương mập, Vương mập đã hiểu, lập tức gọi Tạ Thành Hiên, trực tiếp mang quần áo, thuê một phòng ngoài trường. Trước khi cúp điện thoại, Vương mập hỏi Lâm Khinh Ngữ: "Cậu tới cùng không? Có muốn tớ đặt phòng cho trước không?"

Lâm Khinh Ngữ sửng sờ, ah, đúng rồi, sao cô không nghĩ đến chứ, cô có thể cùng thuê phòng với Tạ Thành Hiên và Vương mập mà, vốn dĩ

không cần làm phiền Tô Dật An.

Cô sững sờ nhìn Tô Dật An, Tô Dật An cũng quay đầu nhìn cô, hiển nhiên, con đường quá yên ắng nên nghe thấy âm thanh truyền ra từ điện thoại của Lâm Khinh Ngữ rồi. Ngay sau đó, Tô Dật An nhướn mày, miệng lạnh lùng phun ra hai chữ: "Không được."

Lâm Khinh Ngữ bị ngữ điệu của anh làm sửng sốt.

"Ah, Lâm Thanh Vũ, bên cạnh cậu còn có người khác à?"

Vương mập ở đầu kia điện thoại hỏi thăm đã kéo ý thức của Lâm Khinh Ngữ lại, Lâm Khinh Ngữ vội vàng ừm à hai tiếng: "Không có, là người đi đường, tối nay tôi..... về nhà trước. Trước mẹ tôi tìm tới tận trường học để bảo tôi về nhà, cậu biết đó."

"Ừ, vậy được rồi, chú ý an toàn, đừng có trêu chọc biến thái như lúc ở phòng y tế trường lần trước, aizz..... Mặc dù phòng ngủ chúng ta cũng có một....."

"Ken két" một tiếng, trong điện thoại truyền đến tiếng cửa mở, ngay sau đó là tiếng đóng cửa.

Vương mập không nói gì, trước điện thoại, tim Lâm Khinh Ngữ cũng treo lên.

"Định đi ra ngoài?" Là Chu Hưng vừa về phòng hỏi.

Vương mập đáp một tiếng: "A, đi ra ngoài suốt đêm, đi thôi, lão Tạ." Anh ta lại nói một tiếng với Lâm Khinh Ngữ, "Tôi cúp trước."

Lâm Khinh Ngữ cúp điện thoại, lại ngẩng đầu nhìn Tô Dật An một cái: "Bọn họ sẽ phải không sao chứ."

"Hai người bọn họ ở chung một chỗ, cậu sinh viên kia nhỏ thó như vậy, không làm gì được bọn họ, cũng không còn thời gian lập âm mưu, hôm nay không có chuyện gì."

Tô Dật An trả lời như vậy, Lâm Khinh Ngữ tạm thời yên tâm, lặng yên một trong nháy mắt, lại quay đầu hỏi Tô Dật An: "Tại sao không cho tôi ra ngoài thuê phòng với bọn họ?"

Tô Dật An liếc Lâm Khinh Ngữ một cái: "Bởi vì mới vừa rồi tôi đã quyết định nhận một con thú cưng rồi."

"....."

Nói đến đây, Lâm Khinh Ngữ ngẩng đầu, lại nhìn thấy kí túc xá giáo viên ở trước mắt, thì ra là mới vừa rồi cô cho là mình dẫn Tô Dật đi, mà trong lúc cô không để ý, Tô Dật An đã dụ cô về.....

Lên lầu, dù sao Lâm Khinh Ngữ cũng là người đã tới một lần rồi, cũng biết quy củ nhà Tô Dật An, đổi giày liền ngồi đàng hoàng trên ghế sofa.

Chờ Tô Dật An vào phòng ngủ giúp cô lấy quần áo để tắm, Lâm Khinh Ngữ nhận lấy, sau đó vừa ngẩng đầu, thấy Tô Dật An nhìn mình chăm chăm, Lâm Khinh Ngữ đảo mắt một vòng, giành mở miệng trước Tô Dật An: "Biết rồi, tôi sẽ không xem TV, cũng không đi lung tung, hôm nay tôi ngủ trên sofa, tôi sẽ không đụng vào thứ gì khác."

Tính ra thì tự mình nói ra và bị sai bảo vẫn có sự khác biệt nhất định.

Bị mịa mai như vậy, Tô Dật An nhìn Lâm Khinh Ngữ đang tỏ ra ngoan hiền và nói: "Những điều này lần trước đã nói rồi, tôi không có ý định lặp lại." Anh xoay người đi vào phòng tắm trong phòng ngủ, "Chỉ là muốn nhắc nhở em, đừng nghĩ đến chuyện biến thành con gái lung tung nữa. Xử lý rất phiền toái." Anh vào phòng tắm, "cạch" một tiếng, đóng cửa lại.

Lâm Khinh Ngữ nghe tiếng nước chảy ào ào truyền tới từ phòng tắm, chỉ cảm thấy mặc dù Tô Dật An nói anh ghét thay đổi, nhưng kỳ thật chính anh mới là người sáng nắng chiều mưa nhất!

Lúc trước khăng khăng muốn cô biến về làm con gái, nhưng bây giờ lại bảo cô không được nghĩ đến việc biến thành con gái.

Hừ, nói như là biến hay không phụ thuộc vào suy nghĩ của cô vậy.

Buổi tối này Lâm Khinh Ngữ thật sự đoàng hoàng tử tế không suy nghĩ lung tung, cô tắm rửa thay quần áo ngủ, cũng không xuất hiện nhiều trước mặt Tô Dật An, cũng giống như bình thường ở ký túc. Nếu như lần trước cô tới nhà Tô Dật An không biến nhằm thành con gái, chắc cũng bình thường như vậy thôi.

Ở chung với tên Tô Dật An này..... Nếu như không có tình huống đặc biệt, muốn vui đùa cùng anh, cũng không vui nổi.

Đêm khuya, đèn phòng khách và phòng ngủ cũng tắt. Lâm Khinh Ngữ nằm trên ghế sofa, chơi điện thoại di động một lát, hỏi tình hình của Vương mập và Tạ Thành Hiên, cuối cùng cũng buồn ngủ. Ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Đồng hồ trên tường quay vòng quay vòng, gần tới bình minh, Tô Dật An tỉnh dậy đi đến phòng vệ sinh, đi ngang qua cửa phòng ngủ, xuyên qua khe hở ở cửa phòng ngủ, nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ ngủ say sưa—— lại biến thành con gái.

Tóc dài toán loạn bên cạnh, thậm chí còn rơi trên môi cô, mà cô không hề biết.

Không biết nằm mơ thấy cái gì, chỉ thấy Lâm Khinh Ngữ lấm bẫm.

Tô Dật An cứ đứng cạnh khe cửa nhìn cô một lát, sau đó không kìm được kéo cửa ra, đi ra ngoài, ngồi xổm xuống trước ghế sofa. Giúp cô vén sợi tóc rơi trên mặt lên, có một cọng tóc bị cô ngậm vào trong miệng, Tô Dật An giúp vén lên, lại hơi ngậy người ra, đợi đến vén được cọng tóc lên, Lâm Khinh Ngữ trên môi không còn bất kỳ vật gì. Tay của anh cũng giống như bị dính lên mặt Lâm Khinh Ngữ.

Anh nhìn Lâm Khinh Ngữ thật lâu, cho đến trên môi có cảm giác âm ấm truyền đến, Tô Dật An mới đột nhiên phản ứng kịp, vừa rời hình như anh..... hôn cô.....

Chợt hồi hồn, Tô Dật An lui lại, trong lúc lơ đãng lại đụng phải bàn trà sau lưng, "cộc" một tiếng, gây ra một tiếng ồn khá lớn trong không gian yên tĩnh buổi sớm, Tô Dật An thấy nhịp thở của Lâm Khinh Ngữ biến đổi, anh lập tức đứng dậy trốn ra sau sofa, thấy Lâm Khinh Ngữ chỉ mở mắt ra, mơ mơ màng màng liếc nhìn bàn trà, sau đó lại ngủ say, Tô Dật An thở phào nhẹ nhõm.....

Hình như đã lâu lắm rồi anh chưa có loại cảm giác khẩn trương chột dạ này.

Ai bảo mới vừa rồi anh trộm..... trộm sắc.

Lại không dám nán lại cạnh ghế sofa, Tô Dật An nhẹ bước trở lại phòng ngủ của mình, đóng cửa lại nhưng vẫn không nhịn được liếc nhìn Lâm Khinh Ngữ đang ngủ say qua khe cửa một cái.

Cô bặm bặm môi, như đang mơ được ăn kẹo vậy, nhẹ nhàng mỉm cười.

Sau đó Tô Dật An đi đến phòng vệ sinh, lúc đi vào, đứng trước bồn rửa tay, anh vừa ngẩng đầu, lại phát hiện, khóe miệng của mình cũng có một độ cong không thể lý giải được, giống Lâm Khinh Ngữ, ngọt như ăn kẹo.

Trong ánh bình minh, một mình Tô Dật An đứng nhìn mình trong gương, vừa cười, vừa đỏ mặt.

Lâm Khinh Ngữ thức dậy là vì ngửi thấy mùi bữa sáng.

Cô ngồi dậy, vừa quay đầu, đã nhìn thấy Tô Dật An mặc tạp dề, đang đặt bữa sáng lên bàn. Mà ánh mắt của cô hoàn toàn không rơi lên người Tô Dật An.

Cái cô nhìn thấy chính là bánh mì nướng, sữa đậu nành nóng, bánh mì kẹp thịt nguội, còn có trứng gà rán!

Lâm Khinh Ngữ nhanh chóng tỉnh táo, đi đến phòng vệ sinh rửa mặt, cười thật tươi với Tô Dật An, rồi bắt đầu ăn sáng.

Ăn xong, Lâm Khinh Ngữ và Tô Dật An đồng thời ra ngoài đi học đi dạy. Trên đường, hai người không lên tiếng, nhưng Lâm Khinh Ngữ có một cảm giác kì dị là hôm nay tâm trạng của Tô Dật An rất tốt, nhưng cụ thể tại sao, cô cũng không biết.

Trước khi mỗi người đi một ngả, Tô Dật An đưa cho cô một chiếc chìa khóa nhà anh: "Tan học không cần chờ tôi, em tự đi về nhé." Nói xong, không nói thêm bất kỳ lời nào khác, xoay người rời đi.

Lâm Khinh Ngữ cầm chìa khóa, sờ lên cảm suy nghĩ trong chốc lát, sao cô lại chợt có một cảm giác cô thật sự bị Tô Dật An nuôi như sủng vật vậy.....

Buổi sáng lên lớp, buổi trưa Lâm Khinh Ngữ trở về phòng ngủ lấy đồ đạc, ba người khác trong phòng ngủ đều không ở đây, Vương mập đã ôm máy tính đi, Tạ Thành Hiên mang quần áo thể thao và bóng rổ đi rồi, mà sau khi cô cầm quần áo của cô đi, cả phòng ngủ trông có vẻ trống rỗng vắng vẻ như bị bỏ hoang.

Chỉ mới mấy ngày, phòng ngủ của bọn họ..... lại chia năm xẻ bảy thành như vậy.

Lâm Khinh Ngữ nhất thời hơi xúc động, cô quay đầu liếc nhìn chỗ của Chu Hưng, bàn học của cậu vẫn không có gì khác trước, chỉ là hiện tại Lâm Khinh Ngữ mới chú ý tới, trên bàn học của Chu Hưng có ghim một bức ảnh bốn người bọn họ chụp chung lúc nam nhất đại học.

Bức hình được ghim ba cái đinh ghim, nhìn qua đúng là giống như để cố định ở trên tường, vậy mà nhìn kỹ, lại cảm thấy kỳ quái, ba cái ghim này chia đều trên mặt của "Lâm Thanh Vũ", Tạ Thành Hiên ôm bóng rổ trên tay, và mắt của Vương mập.

So với với ba người bọn họ, Chu Hưng lùn hơn một chút, trên người không hề bị gắn cái gì, trong hình cậu ta đeo kính, gầy teo yếu ớt, nhìn cực kì thành thật, nụ cười lại chẳng chân thành chút nào.

Lâm Khinh Ngữ chỉ nhìn thoáng qua đã cảm thấy lạnh hết cả người, không dám nhìn lâu, ôm quần áo tông cửa xông ra ngoài.

Cô hẹn Tạ Thành Hiên và Vương mập đi ra ngoài gặp mặt, ba người bàn bạc đối sách, xuất hiện ý kiến trái chiều. Lâm Khinh Ngữ cảm thấy, có thể tránh được thì cứ tránh, dù sao năm thứ tư đại học, mọi người cần tìm việc làm thì tìm việc làm, cần đi thực tập thì đi thực tập, không nên đụng đến người khác.

Wương mập lại cảm thấy uất ức: "Còn sợ cậu ta sao, ngày hôm qua tớ và lão Tạ cũng không nên đi ra ngoài. Bị cậu hù dọa đến ngu luôn, hai chúng tớ không làm gì được cậu ta chắc?"

Lâm Khinh Ngữ khuyên: "Còn không phải là sợ cậu ta..... ngấm ngấm hãm hại sao?"

"Có ngon thì cậu ta mang thuốc độc đến phòng ngủ mà ném." Vương mập nói xong, Lâm Khinh Ngữ và Tạ Thành Hiên cũng rơi vào trầm mặc. Nhìn vào ánh mắt của hai người, Vương mập cũng hơi sờ sợ, "Các cậu định nói..... cậu ta định đầu độc thật à?"

Cuối cùng vẫn là Tạ Thành Hiên đưa ra quyết định: "Tạm thời chúng ta cứ ở ngoài trường một thời gian ngắn, Chu Hưng này rất thâm hiểm, không biết cậu ta sẽ làm gì, bạn thân của tớ làm cùng chỗ với cậu ta, mấy ngày nay sẽ giúp chúng ta quan sát cậu ta, giờ tớ đi tìm thầy quản lý, xem có thể chuyển phòng cho cậu ta hay không."

Tạm thời cũng đành phải như vậy, ba người chia ra rời đi.

Lâm Khinh Ngữ cảm thấy Tạ Thành Hiên đi nói chuyện với thầy quản lý là chuyện sớm muộn, hoặc là ba bọn họ chịu nhịn, bình thường cần chú ý nhiều hơn, hoặc là Chu Hưng đổi lại phòng ngủ. Nhưng Lâm Khinh Ngữ không ngờ, cô ở nhà Tô Dật An mấy ngày, tin tức nhận được lại là.....

Chu Hưng trèo lên tầng thượng của giảng đường, định..... nhảy lầu.....

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Lúc Lâm Khinh Ngũ biết chuyện này, cô đang ăn cơm trưa trong nhà Tô Dật An.

Bởi vì lúc ăn cơm với Tô Dật An thật sự không nói lời nào, Lâm Khinh Ngũ yêu cầu mở ti vi, Tô Dật An trầm mặc ăn cơm, không bác bỏ, mà bây giờ Lâm Khinh Ngũ đã luyện được một bản lĩnh, bản lĩnh này gọi là – coi như Tô Dật An anh trầm mặc giống như chó, tôi vẫn có thể hiểu bây giờ anh không đồng ý cách làm của tôi.

Sau đó cô chờ Tô Dật An trầm mặc hai giây, quả quyết cầm điều khiển ti vi mở ti vi ra, Tô Dật An vẫn tiếp tục ăn cơm như cũ, toàn bộ coi như không nhìn thấy, quả nhiên là ý tứ ngầm cho phép.

Sau đó Lâm Khinh Ngũ vui vẻ vừa ăn cơm, vừa xem tiết mục giải trí trên ti vi cười khúc khích. Tô Dật An ở ngay bên cạnh thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô, mặc dù trong ánh mắt có ghét bỏ, nhưng khóe miệng lúc nhai cơm lại hơi nhếch lên.

Tâm tình của anh không tệ.

Bình thường anh không ăn cơm ở nhà, bởi vì đối mặt với gian phòng trống rỗng, anh cũng không muốn ăn chút nào, mà bây giờ có người ngồi đối diện với anh, bị những trò hài hơi nông cạn trên ti vi trêu chọc cười, cảm giác một phòng náo nhiệt, khiến cho anh cảm thấy...

Rất có khí người.

Tuy những tiếng cười này là giọng nam trầm lắng tục tũn có truyền cảm, khiến cho anh hơi không sáng khoái, nhưng nghe đã quen, thì... Giờ thành thói quen rồi.

Cũng chính vào lúc này, điện thoại của Lâm Khinh Ngữ vang lên, mắt cô còn dính lên ti vi, vừa cười, vừa nhận điện thoại: “A lô?”

“Lâm Thanh Vũ, tôi là giáo sư Trương, bây giờ em đang ở đâu?”

Điện thoại bên kia là giọng thầy hướng dẫn vừa vội vừa gấp, khiến cho Lâm Khinh Ngữ hơi thấp thỏm: “Em đang ở ngoài trường...”

“Bây giờ em chạy nhanh đến giảng đường số năm một chuyến, chạy nhanh, không được dây dưa.” Thầy hướng dẫn die,n; da.nlze.qu;ydo/nn cắt đứt lời Lâm Khinh Ngữ vội la lên, “Chu Hưng cùng phòng với em đang đứng trên mái nhà giảng đường số năm, nói muốn gặp các em.”

Lâm Khinh Ngữ ngạc nhiên: “Cái gì? Chẳng lẽ cậu ấy định nhảy...” Cô khẽ dừng lại, “Cậu ấy muốn gặp... Chúng em?”

“Em, Vương Thần Dương, còn có Tạ Thành Hiên, ba người các em, thầy đã liên lạc xong với hai người kia rồi, em mau chạy tới đây. Bây giờ cảm xúc của Chu Hưng rất không ổn định, các em nhanh lên.”

Điện thoại bên kia cúp tút tút, đầu óc Lâm Khinh Ngữ cũng choáng váng trong giây lát, đờ đẫn phản ứng lại, cô đặt chén xuống, vội vàng cầm quần áo vọt tới cạnh cửa vừa đi giày vừa đẩy cánh cửa, cũng không chờ Tô Dật An hỏi, cô đã khai ra trước: “Chu Hưng giống như cục đoman nghĩ không thông rồi, bây giờ em đi giảng đường số năm, hôm nay không rửa chén được, anh bỏ đó đi, buổi tối em về rửa.”

Ngay cả lúc này cũng không quên phân công công bằng với Tô Dật An lúc bình thường, Tô Dật An khó có được suy nghĩ một chút, chẳng lẽ bình thường ở trước mặt cô cho cô áp lực quá lớn?

Chờ Lâm Khinh Ngữ đi giày xong ngẩng đầu lên, Tô Dật An đã mặc xong quần áo, anh còn đưa điện thoại di động Lâm Khinh Ngữ để quên trên bàn cho cô: “Đi thôi.”

Lâm Khinh Ngữ sững sờ nhìn anh một lát, cũng không đoán vì sao Tô Dật An cũng muốn đi theo, chỉ như lửa thiêu mông đít nhanh chóng đóng cửa đi ra ngoài.

Suốt dọc đường đến giảng đường số năm, giảng đường số năm là giảng đường mới nhất gọn gàng khí phái nhất trong khu giảng đường của bọn họ, tổng cộng có tám tầng, lúc ấy trên lầu chót đang thiết kế, vì mỹ quan đẹp mắt, chỉ làm một lan can thấp giống như bậc thang.

Khi Lâm Khinh Ngữ và Tô Dật An chạy đến giảng đường số năm, chỉ thấy dưới lầu xe cứu hỏa đã đặt xong nệm hơi bơm đầy khí, đặt trên đất. Đội lính cứu hỏa đã ở dưới lầu coi chừng, nhìn lên trên, Lâm Khinh Ngữ cũng nhìn lên trên, trên lầu chót, Chu Hưng đứng trên lan can thấp, cả người lão đảo chực ngã, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống.

Lâm Khinh Ngữ nhìn độ cao, cô chưa bao giờ từng cảm thấy tòa nhà tám tầng đáng sợ như thế.

Cô xông thẳng vào giảng đường số năm, một lòng gấp gáp bắt đầu định leo thang lầu, lúc đi tới cửa cầu thang thì Tô Dật An kéo cô lại, Lâm Khinh Ngữ mới xoay mình đột nhiên nghĩ ra, cô có thể không cần giống như nhân vật trong phim truyền hình muốn sống muốn chết leo thang lầu, ở đây rõ ràng có thang máy...

Thang máy dừng ở lầu tám, ra cửa đi lên một tầng nữa, đến lầu chót, Lâm Khinh Ngữ thấy một đám người vây trên lầu chót.

Có giáo sư có cảnh sát, còn có Tạ Thành Hiên và Vương mập mập, đều đến.

Lâm Khinh Ngữ chạy đến bên cạnh hai người, ba người liếc mắt nhìn nhau, yên lặng không nói gì, Chu Hưng bên kia quay mặt về phía họ, thân thể vốn gầy yếu không hề đề phòng, trên không trung càng lộ vẻ mỏng manh còng lưng. Chu Hưng thấy Lâm Thanh Vũ đi tới, cười cười: “Có phải thấy tôi như vậy, mấy cậu sợ? Sợ tôi chết rồi, các cậu nợ đúng không?”

Tính khí Vương mập mạp thẳng thắn lại nóng nảy, nghe lời này nhất thời không nhẫn nại được, là thầy hướng dẫn cản cậu ấy, sau đó tận tình khuyên nhủ Chu Hưng: “Bạn học Chu à, ba người bạn học đó cũng vì quan tâm cậu nên mới tới. Thành tích của cậu ở trong khoa nổi trội, tiền đồ tương lai rất xán lạn, ngàn vạn lần không được bởi vì nhất thời xúc động, mà nghĩ không ra...”

“Xán lạn gì! Tôi cố gắng như thế nào, cũng không đấu lại được người ta có một cha mẹ tốt, có một gương mặt đẹp... Ba người bọn họ cô lập tôi, tránh tôi như tránh quỷ, bọn họ coi tôi như vi khuẩn, coi tôi như người điên, không biết sau lưng bố trí tôi như thế nào, coi thường tôi... A, giờ thì hay rồi, bọn họ không dám xem thường tôi.”

Miệng Vương mập mạp vừa động, thầy hướng dẫn lại ép lại, tiếp tục khuyên, thầy không cho ba người Lâm Khinh Ngữ mở miệng, chỉ sợ ba đứa nhóc mới lớn không chú ý lại đâm chọc vào chỗ nào nhạy cảm của Chu Hưng.

Vương mập mạp quay người lại, trong miệng lầm bầm giận dữ một cậu: “Mịa, đáng vẻ đờ bờ này của mày mới khiến cho ông đây xem thường nhất.”

Lâm Khinh Ngữ nhìn Vương mập mạp, dùng khẩu hình: “Cậu trước cứ nhịn một chút.”

Cô thấy Chu Hưng và thầy hướng dẫn đi3n~d@n`l3q21y"d0n anh một câu tôi một câu không biết oán trách tới khi nào, đột nhiên, trông mắt cô

xoay chuyển, trong đầu hiện ra một ý nghĩ, thừa dịp người chung quanh không để ý đến cô, cô lôi Tô Dật An ra góc tường.

“Bây giờ em muốn biến thành con gái.” Cô nói với Tô Dật An.

Tô Dật An cau mày: “Bây giờ?”

“Ừ.” Lâm Khinh Ngữ nói, “Trước đó em nhớ ra ở thế giới trước, Chu Hưng có thể thích em thân con gái, sau đó lần trước không phải ở nhà anh, không chú ý trở thành con gái sao, khi đó Chu Hưng gọi điện thoại em, em nghe giọng điệu cậu ấy ở trong điện thoại hình như có chút ý tứ kia.”

Cô nói xong, không chú ý tới chân mày Tô Dật An càng nhíu càng chặt.

“Em nghĩ bây giờ em là đàn ông, là bạn cùng phòng của cậu ta, là đối tượng cậu ta ghen tỵ, cậu ấy thấy em chắc chắn không nói gì, nếu em biến thành con gái, em chính là cô gái cậu ta thích, em khuyên cậu ta, chắc chắn làm được chút công to.” Lâm Khinh Ngữ lui về sau liếc nhìn, thấy cuộc đối thoại giữa thầy hướng dẫn và Chu Hưng vẫn còn tiếp tục, cô lại thúc cùi chỏ về phía Tô Dật An, “Nào đừng dây dưa.”

Tô Dật An cũng liếc nhìn Chu Hưng, lúc xoay đầu lại ánh mắt hơi lạnh nhạt: “Để cho cậu ta nhảy đi.”

Lâm Khinh Ngữ kinh ngạc: “Anh đang nói gì vậy! Dù sao cũng là một mạng, dù tự cậu ta nhảy, nhưng trong này xác xác thực thực pha trộn nguyên nhân vì em, cậu ta thật sự xảy ra chuyện, đợi sau này nhớ tới em cũng sẽ khiếp sợ đó!”

Lâm Khinh Ngữ nói đến lời này, dần phát hiện đầu mình hơi mê man, đúng, cô vô cùng quen thuộc cảm giác này, chính là dấu hiệu trước khi thay đổi đến!

Quả nhiên, trong nháy mắt sau khi đầu vầng mắt hoa, hồi hồn lại, cô đã biến thành thân con gái.

Cùng lúc đó, quần của cô cũng bắt đầu không ngừng tụt xuống, chỉ có điều dù sao hôm nay cô mặc quần có dây lưng, Lâm Khinh Ngữ để Tô Dật An giữ dùm cô, lưu loát thắt chặt dây lưng, giày quá lớn, cô định không mang, dù sao quần vừa dài lại lớn, che chân cô cũng không nhìn thấy, cô mặc bộ quần áo giản dị trung tính, mặc kiểu hip-hop cũng có thể.

Sau đó Lâm Khinh Ngữ vỗ vỗ mặt, nói với Tô Dật An: “Thanks.”

Lâm Khinh Ngữ đi lên phía trước, Chu Hưng đang nói chuyện chợt ngừng lại, cậu nhìn Lâm Khinh Ngữ, giống như cảm thấy hơi ngượng ngịu, ánh mắt lòng vòng xung quanh, hết nhìn đông lại nhìn tây, giống như đang hóa giải tình huống lúng túng đột nhiên xuất hiện.

Thầy hướng dẫn vừa quay đầu, thấy đứng bên cạnh mình chính là Lâm Khinh Ngữ, cũng không thấy kỳ quái gì, chỉ quan sát quần áo của cô nhiều một chút, sau đó quay đầu lại nói với Chu Hưng: “Em xem, lớp chúng ta vẫn có rất nhiều bạn học quan tâm em.”

Lâm Khinh Ngữ tiếp lời: “Đúng, Chu Hưng, thật ra thì vẫn có rất nhiều người quan tâm cậu, cậu nghĩ đến cha mẹ một chút...”

“Đừng nói tới cha mẹ với tôi!”

Lâm Khinh Ngữ không ngờ, một câu nói như vậy của mình lại đâm chọc đúng chỗ của Chu Hưng. Trong lòng cô gần như muốn kêu gào miêng thúì, người ta khuyên nghĩ không ra không phải đều khuyên như vậy sao, tại sao đến lượt cô lại là điểm bộc phát.

“Cũng bởi vì nhà tôi không có tiền, nhà tôi nghèo, cho nên bây giờ tôi mới như vậy.” Cậu nói xong, nước mắt chảy xuống. Lâm Khinh Ngữ mới biế, thì ra đây mới là nơi tự tinh nhất ở sâu trong đáy lòng Chu Hưng.

“Nếu như mà tôi không phải là đứa bé nông thôn thì tốt rồi.” Dáng vẻ cậu khóc khi nói lời này, đột nhiên khiến Lâm Khinh Ngữ run lên. Rất giống, giống lần đó cô uống rượu say, quá giống cô mượn rượu điên cuồng ôm Tô Hạ khóc rống.

Chỉ có điều cô nói đúng lắm, nếu như cô không phải là con gái thì tốt.

“Nếu như mà cha mẹ tôi có thể có nhiều tiền một chút, tôi có thể tự tin đứng trước mặt cậu, đứng trước mặt Tạ Thành Hiên, đứng trước mặt Vương Thần Dương, mà không phải khibọn họ nói đến nhãn hiệu, nói đến lúc tiêu tiền, lúng túng nhìn giày rách của mình.”

Nếu như cha cô không qua đời thì tốt, nếu như mẹ không trọng nam khinh nữ như vậy thì tốt. Cô có thể thoải mái lớn diendaanleequydonn lên, không cần khi đang học đại học, trả nợ cho em trai, khiến cho mình đi học cũng không yên tĩnh.

“Tại sao cuộc đời của tôi còn chưa bắt đầu, đã khó khăn như vậy.”

Tại sao cuộc đời của cô từ khi mới bắt đầu, đã nhất định bị đối xử không công bằng như vậy?

“Nếu như mà cuộc sống của tôi có thể thoải mái như các cậu thì tốt.”

Nếu như cô có thể thả lỏng tất cả mà sống thì tốt...

“Nhưng mà...” Lâm Khinh Ngữ không nhịn được mở miệng, cắt đứt khóc rống của Chu Hưng, “Trong đời người, có thể cuộc sống, đều không thoải mái.”

“Tôi cũng muốn cuộc sống thoải mái, hy vọng cha mẹ chính là giàu có siêu cấp, tôi muốn cái gì sẽ có cái đó. Không làm mà hưởng thật sự là ý nguyện của nhân dân cả cộng đồng. Nhưng đây chỉ là mơ giữa ban ngày. Đại đa số người đều nghèo khó hơn người trên đỉnh kim tự tháp, tất cả mọi

người đều vì kế sinh nhai mà đấu tranh. Nghèo khó, kỳ thị, chính là xã hội này. Nơi chúng ta sinh hoạt chính là như vậy, cậu chính là như vậy.”

“Tôi không tin rất nhiều thứ, nhưng tôi tin tưởng một câu nói – khổ sở bây giờ thật ra không coi vào đâu, dù sao tương lai còn nhiều đau đớn hơn.” Lâm Khinh Ngữ nói, chọc cười mình, “Cậu bởi vì cuộc sống khó khăn mà định kết thúc, nói không chừng cũng là một lựa chọn vừa vặn đúng đắn, nhưng cuộc sống chân chính là gì? Chỉ có khổ sở ư, chỉ có khó khăn sao? Cậu không hiểu kỳ về tương lai sau này sao? Không hiểu kỳ, mình có thể sẽ có một ngày vượt qua cuộc sống khổ sở sao? Bây giờ bởi vì đau khổ mà bỏ qua sinh mạng, cũng chính là bỏ qua khả năng sẽ vượt qua thời kỳ khổ sở này.”

Lâm Khinh Ngữ vừa nói, vừa chậm rãi tới gần Chu Hưng, sau đó đi tới trước người cậu ta, thấy cậu ta bình tĩnh nhìn cô, cảm xúc bình tĩnh.

Lâm Khinh Ngữ nói tiếp: “Tôi đã từng cảm thấy chán nản với cuộc sống, cho rằng không có hy vọng, cho rằng còn sống thật sự là qua loa và khó chịu, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tới chấm dứt tính mạng của tôi, bởi vì kết thúc rồi, tôi không chỉ ngay cả ngọt, cho dù muốn ăn đắng cũng không ăn được nữa. Cho nên, quý trọng cuộc sống hiện tại đi.” Lâm Khinh Ngữ đưa tay về cậu ta, “Chu Hưng, chuyện chết chóc này không nóng nảy, một ngày nào đó nó sẽ đến. Chúng ta sống tốt trước, dùng sức sống, đi một lần trên nhân thế, lợi nhuận đủ vốn, sau đó bình tĩnh chờ nó đến được không?”

Nước mắt của Chu Hưng rơi vào trong lòng bàn tay Lâm Khinh Ngữ, tất cả mọi người nhìn cậu ta, sau đó nhìn cậu ta đặt tay vào trong lòng bàn tay Lâm Khinh Ngữ.

Lâm Khinh Ngữ cầm tay cậu ta, chậm rãi đỡ cậu ta xuống.

Vào giờ phút này tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Lâm Khinh Ngữ cũng vậy, nhưng cơn tức của cô vẫn chưa xả xong, chỉ thấy bởi vì vừa rồi Chu Hưng quá căng thẳng, đột nhiên thả lỏng trên lan can, lập tức toàn thân không có chút sức lực nào, phút chốc quay người Lâm Khinh Ngữ lại.

Lúc này Lâm Khinh Ngữ cũng thả lỏng, nào có thể ngờ tới lúc này Chu Hưng lại khiến thân thể cô đảo ngược, cô bị Chu Hưng dựa vào, lúc này thân là con gái cô đương nhiên không có sức lực đứng vững, gót chân khẽ chạm vào lan can thấp phía sau, cô chỉ cảm giác cả người vừa lộn, lòng bàn chân dẫm vào khoảng không, cả người ngửa ra sau ngã xuống lầu.

“A!”

Bên tai Lâm Khinh Ngữ có tiếng thét chói tai liên tiếp của người trên mái nhà lẫn dưới lầu, cô ở giữa ồn ào náo nhiệt không thôi, trong đầu đã tuôn ra vô số châm chọc với chính mình.

Nhìn cái miệng thú vị của cô này, cái gì gọi là chuyện chết chóc không vội, một ngày nào đó sẽ đến, bây giờ, cmn đã tìm tới cửa rồi! Còn bình tĩnh chờ nó.. Chờ cmn, cô không hề muốn đợi nó!

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Cảm giác mất trọng lượng đột nhiên xuất hiện, đầu Lâm Khinh Ngữ hướng xuống, cả người ngã xuống dưới lầu.

Đầu óc cô trống rỗng, mà đúng lúc này, cô đột nhiên thấy cổ chân phải xiết chặt, thân thể dừng xu hướng rơi xuống, sau khi cảm giác mất trọng lượng biến mất, Lâm Khinh Ngữ cảm giác mình lay động hai cái trong không trung, giống như một miếng thịt khô nhẹ nhàng bay trong gió, gần như không có chỗ nương tựa.

Tư thế dựng ngược khiến cho đại não cô nhanh chóng đầy máu, cô dùng hết tất cả lực lượng cơ bụng mình, mới cong eo lên, vừa nhìn, lại là Tô Dật An đứng bên cạnh lan can thấp, đưa tay ra, nguy hiểm mà tóm được cổ chân cô.

Khuôn mặt bình thường trắng nõn, bởi vì lúc này dùng sức quá độ mà sinh ra đỏ ửng, cánh tay của anh ma sát trên lan can thấp xù xì, mặc dù cách được xa như vậy, Lâm Khinh Ngữ cũng có thể nhìn thấy áo chỗ cánh tay anh bị ma sát hồng, nhuộm vết máu ra ngoài.

“Tô... Tô Dật An.” Cô kêu một tiếng tên anh, chắc không biết vì sao vào thời điểm này lại dâng lên cảm động đến muốn khóc.

Anh cứu mạng của cô, dùng hết toàn lực, ít chú ý đến an toàn của mình, cứu tính mạng cô.

“Dừng động.”

Giọng anh căng thẳng, nhưng giọng điệu vẫn tỉnh táo như cũ.

Thời gian rất ngắn, cứ trao đổi hai câu như vậy, những giáo sư và cảnh sát sau lưng trong nháy mắt đồng loạt xông lên, rốt cuộc nhiều người hơi sức lớn, mọi người ba chân bốn cẳng, cũng kéo Lâm Khinh Ngữ đang treo ngược lên.

Một lần nữa trở lại sân thượng.

Cái mông Lâm Khinh Ngữ mạnh mẽ mẽ mẽ ngồi trên nền đất bê tông cốt thép.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Chu Hưng vội vã đi tới nhẹ giọng nói xin lỗi Lâm Khinh Ngữ, cậu ta đầy mặt sợ hãi: “Thật... Thật sự xin lỗi, ngưng ngưng... Tớ không ngờ, rõ là... Tớ...”

Tạ Thành Hiên cũng chen đến trước, mặt lo lắng nhìn Lâm Khinh Ngữ: “Cậu không sao chứ?”

Mà lúc này Lâm Khinh Ngữ không nghe được giọng nói của bất kỳ ai, cô chỉ chờ nhịp tim hơi thở bình thường một chút, đại não lại một lần nữa tìm được cảm giác thăng bằng, trước mặt có người đưa tay về phía cô, Lâm Khinh Ngữ nắm cái tay kia đứng lên, nhưng lúc đứng dậy hơi không đứng vững, lão đảo lui về phía sau.

Tạ Thành Hiên lập tức đỡ cô, khoảnh khắc khi Lâm Khinh Ngữ lại gần trong lòng cậu ta, cậu ta hơi giật mình, Lâm Khinh Ngữ lại đẩy cậu ta ra, giống như hoàn toàn không có cảm giác, cô đi về phía trước, đẩy mọi người trước mắt ra, bước chân hơi yếu ớt đi tới, nhìn Tô Dật An còn ngồi trên đất, lấy tay che tay mình đang chảy máu.

Cô ngồi xồm xuống trước mặt Tô Dật An, khi chạm vào tay Tô Dật An, nhìn vết thương của anh, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, Lâm Khinh Ngữ

khẽ mấp máy môi, vừa rồi lúc khuyên Chu Hưng miệng lưỡi lưu loát như vậy, vào lúc này lại không dám nói một câu trấn an dễ nghe.

“Nhanh đi gặp bác sỹ thôi.” Lâm Khinh Ngữ nhìn Tô Dật An, hốc mắt cũng khẽ đỏ lên, “Chúng ta nhanh đi gặp bác sỹ đi.”

Dáng vẻ yếu ớt mảnh khảnh hoàn toàn không giống như ngày thường, khiến ánh mắt Tô Dật An không tự chủ dụi đi, trong nháy mắt, tất cả gai nhọn chổng đối với thế giới trên người anh, đều trong giọng nói run rẩy và luống cuống của Lâm Khinh Ngữ, trở nên mềm mại rồi.

Dáng vẻ lúc này của Lâm Khinh Ngữ, sẽ khiến cho anh không tự chủ được nhớ lại khi còn bé.

Khi đó tình cảm của anh và Lâm Khinh Ngữ đã rất khá, có một ngày Lâm Khinh Ngữ và anh cùng tan học về nhà, đi trên đường nghe có bạn trai học lớp khác ở sau lưng cười nhạo Tô Dật An là một hũ nút không cha mẹ, Lâm Khinh Ngữ thốt ra mấy câu đáp lễ lại, đối phương có bốn năm người, mấy đứa nhỏ nghịch ngợm *, lúc ấy âm ỉ với Lâm Khinh Ngữ.

(*) nguyên gốc: 熊孩子 (hùng hài tử), chỉ đứa nhỏ nghịch ngợm, ngôn ngữ mạng chỉ những đứa nhỏ xáo trộn mọi thứ, phá hủy và không tuân theo quy tắc.

Tô Dật An lôi Lâm Khinh Ngữ đi, Lâm Khinh Ngữ tức không nhịn nổi, cầm tảng đá đập lão đại trong nhóm đó, đám đứa nhỏ nghịch ngợm kia đồng loạt xông lên, Lâm Khinh Ngữ cũng không hề yếu thế, đẩy Tô Dật An ra rồi đánh nhau với người ta.

Mặc dù bình thường Lâm Khinh Ngữ lợi hại, trong đám nữ sinh tiểu học cũng coi như có vóc dáng lớn, nhưng đánh nhau với một đám nam sinh cao hơn một lớp vẫn còn bị thua thiệt, huống chi đối diện có mấy người, hai ba móng vuốt đã đẩy ngã Lâm Khinh Ngữ, Lâm Khinh Ngữ cuộn tròn trên

đất, chỉ nói hôm nay phải chịu một trận đánh, nhưng Tô Dật An kịp thời nằm trên người cô.

Quyền đấm cước đá, Lâm Khinh Ngữ không hề bị thương, cô chỉ cuộn tròn trên mặt đất, cảm thấy hơi sức Tô Dật An lớn trước nay chưa từng có, cho đến khi đầu Tô Dật An cũng bị đánh rách có máu chảy xuống.

Lâm Khinh Ngữ rốt cuộc sợ đến khóc ra tiếng, cuối cùng tiếng khóc của cô gây sự chú ý tới những người lớn đi ngang qua, người lớn rầy la mấy đứa nhỏ nghịch ngợm, bọn chúng mới lập tức giải tán. die nda nle equ ydo nn

Lúc ấy khi Lâm Khinh Ngữ đỡ anh lên thì chính là có thần thái hai mắt đăm lẹ, tội nghiệp, chân tay luống cuống, bởi vì anh bị thương mà đau lòng, mà tự trách, mà khổ sở.

Vào thời điểm đấy anh có thể cảm thấy rõ ràng, ở trong lòng Lâm Khinh Ngữ, anh cũng quan trọng như vậy.

Cho tới nay Tô Dật An đều giống như người đi trong sa mạc bị thiếu nước, bên ngoài không đủ cho anh cảm giác an toàn những thứ nhỏ nhất không đáng kể kia.

Mà Lâm Khinh Ngữ lúc này, chính là nước cam lồ niềm vui tràn trề lấp đầy trái tim anh.

“Anh không sao.”

Anh nhìn Lâm Khinh Ngữ, khẽ nói, giọng nói trầm ổn mà ôn hòa giống như tiếng đàn cello.

Lâm Khinh Ngữ ngơ ngác nhìn anh.

Ngay vào lúc này, thầy giáo hướng dẫn chạy tới, đỡ Tô Dật An đang ngồi trên đất lên đi xuống lầu dưới, vừa đi vừa thăm càu nhàu; “Này, giáo sư Tô! Anh thật sự là cứu mạng học sinh! Trường học nhất định sẽ cảm ơn anh, chúng ta nhanh đi trị thương, bên cạnh lan can thấp này đều là xi măng, rất bền, chắc cũng găm vào trong thịt rồi, đau không nói, nếu bị nhiễm cảm mới phiền toái!”

Trước mặt các thầy giáo che chở Tô Dật An, sau lưng cảnh sát che chở Chu Hưng cứ như vậy lần lượt xuống lầu, Lâm Khinh Ngữ bị chen đẩy lại phía sau, là Vương mập mập và Tạ Thành Hiên đi tới bên cạnh cô chăm sóc cô.

Dường như bọn họ nói gì đó bên tai Lâm Khinh Ngữ, nhưng Lâm Khinh Ngữ không nghe thấy bọn họ nói, cô chỉ sững sờ nhìn theo bóng lưng Tô Dật An được đỡ đi. Khi xuống lầu chỗ khúc quanh, Tô Dật An cũng giống như lơ đãng quay đầu, cách bóng người trùng điệp, bốn mắt đối diện với Lâm Khinh Ngữ.

Cái nhìn này giống như có thể nhìn vào trong xương đối phương.

Lâm Khinh Ngữ chỉ cảm thấy lúc này trong mắt Tô Dật An, dịu dàng giống như lúc nhỏ. Đã lâu không nhìn thấy ánh mắt như vậy của Tô Dật An, Lâm Khinh Ngữ giật mình mấy phần.

Thật ra thì cũng không nhìn bao lâu, Tô Dật An đã trầm mặc đi theo giáo viên hướng dẫn.

Mà Lâm Khinh Ngữ cũng rập khuôn theo đám người xuống lầu.

Mãi cho đến khi đến phòng y tế của trường học, Lâm Khinh Ngữ và Tô Dật An chia ra đi hai gian phòng bệnh, bác sỹ phụ trách xử lý ngoại thương để Tô Dật An cởi áo, đang xử lý miệng vết thương trên cánh tay giúp anh, mà đối thành trong một phòng bệnh khác, bác sỹ đang nghe nhịp tim của Lâm Khinh Ngữ, đo huyết áp của cô, kiểm tra cho cô.

Hai gian phòng bệnh cách một hành lang, hai bên đều có một cửa sổ nhỏ, Lâm Khinh Ngữ nhìn từ cửa sổ nhỏ bên này sang, vừa đúng lúc có thể nhìn thấy Tô Dật An ở đối diện. Cô vẫn nhìn chăm chăm vào anh, ngay cả bác sỹ hỏi cô cái gì, cô cũng đáp không tập trung.

Phía bên cô kiểm tra sức khỏe xong rồi, không do dự không nói hai lời đã chạy thẳng tới phòng Tô Dật An, đứng ở cửa, rốt cuộc yên tĩnh đợi đến khi vết thương của Tô Dật An đã rửa sạch băng bó xong xuôi rồi, Lâm Khinh Ngữ mới giống như tinh thần đột nhiên tỉnh táo, vội vàng hỏi bác sỹ: “Giáo sư, anh ấy không có vấn đề gì lớn chứ?”

“Không có vấn đề gì lớn, vết thương xử lý khử trùng băng lại là được rồi. Trở về nhớ thay thuốc là được.”

Lâm Khinh Ngữ lại hỏi: “Trong khoảng thời gian này có cần phải chú ý gì không?”

“Cố gắng không được đụng nước là được.”

“Vậy vết thương của anh ấy có thể lưu lại sẹo không? Nếu thật sự lưu lại, vậy có cách nào xóa không?”

Hỏi vấn đề này khiến bác sỹ cũng cười: “Con trai sợ lưu sẹo cái gì. Cô bé quan tâm như vậy, là thích người ta sao?”

Câu hỏi này khiến Lâm Khinh Ngữ cứng họng, cô đảo mắt qua bên cạnh, khi nhìn thấy tròng mắt Tô Dật An mang theo ngạo nghễ nhìn cô, mặt Lâm Khinh Ngữ đỏ lên, “Ặc...” cô nhìn bác sỹ già mang theo nụ cười vui vẻ, trong lòng chỉ muốn nói ông ấy già mà không kính.

Cô trầm mặc không nói, bác sỹ già thu thập xong đồ, rồi đứng dậy đi ra cửa: “Hai người cũng không có chuyện gì lớn, không cần nằm viện, ở đây nghỉ ngơi một lát rồi đi về trước.”

Người ngoài duy nhất ở đây đi ra ngoài, Lâm Khinh Ngữ cảm thấy trong phòng rơi vào trong trầm mặc hơi lúng túng...

Tô Dật An định mặc áo sơ mi vào, nhưng cánh tay hoạt động không tiện, anh lui về sau nhìn Lâm Khinh Ngữ: “Ngồi làm gì? Giúp một tay.” Cách nói ra lệnh, thì ra là như vậy.

Được rồi, Lâm Khinh Ngữ nghĩ, đại khái chỉ có cô suy nghĩ lung tung mới cảm thấy lúng túng mà thôi.

Lâm Khinh Ngữ mím miệng, vẻ thiếu tự nhiên vừa rồi cũng bị chính mình bóp chết, cô đi tới sau lưng Tô Dật An, giúp anh mặc áo vào, nhìn sau lưng trần trụi của Tô Dật An, trong lòng Lâm Khinh Ngữ vẫn đang nghĩ, Tô Dật An này bình thường không nóng không lạnh, nhưng cởi quần áo, vóc người vẫn tương đối khả quan, không hổ thời gian học võ ở nước ngoài...

“Về sau ít làm náo động.”

Bên này Lâm Khinh Ngữ vẫn còn đang thầm nói trong lòng, Tô Dật An đã mở miệng dạy bảo cô trước, “Cứ như em vậy, chín cái mạng cũng không đủ chơi.”

Ân nhân cứu mạng nói những lời này, Lâm Khinh Ngữ không có quyền cãi lại. Cô khoác ống tay áo của Tô Dật An lên, ngay sau đó hỏi anh: “Vậy còn anh?”

Tô Dật An khẽ nghiêng đầu đi, nghe cô nói: “Anh cứu em như vậy, chín cái mạng đủ để anh chơi sao?” dinendian.lợqid]on

Tô Dật An không trả lời.

Anh chỉ cầm áo mặc xong, cài nút áo lại, sau đó đứng dậy cầm áo khoác, “Đi về.”

Lâm Khinh Ngữ không định dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy, cô vượt lên trước ôm áo khoác của Tô Dật An vào trong tay, sau đó đứng trước mặt Tô Dật An, mặt đối mặt nói thẳng: “Tô Dật An, tại sao anh phải liều mạng cứu em hết lần này đến lần khác như vậy?”

Tròng mắt cô trong veo, phản chiếu bóng dáng của anh, đôi môi khẽ mím, giống như rương bảo bối vĩnh viễn cạy không ra, cất giấu bí mật thuộc về riêng mình anh.

Nhìn nhau thật lâu, cuối cùng ánh mắt của Lâm Khinh Ngữ trùng đến đau: “Được được được, em không nên đối mặt với anh...”

“Bởi vì anh thích em.”

Boong.

Cô giống như đứng trong một chiếc chuông lớn, sau đó bị người đánh chuông hung hăng đánh vào đến mắt ngay gốc đầu mê muội.

Âm thanh bao lớn này, còn mang theo hiệu quả lập thể 3D không tổn thương gì. Chấn động trong đầu cô không đi.

Ánh mắt cô nhìn thẳng, nhìn Tô Dật An hồi lâu, sau đó phát ra một âm tiết: “Hả?”

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Thỗ lộ mà có thể nói như vậy, trên thế giới này cũng chỉ có người trước mắt này.

Mặc dù bên ngoài Tô Dật An vẫn lạnh nhạt, vả lại lúc này Lâm Khinh Ngũ cũng không có tâm tư châm chọc anh, cô chỉ muốn hỏi ba chữ: “Vì cái gì?” Cô nghĩ nghĩ, cảm thấy không ổn, lại đổi thành câu khác: “Anh đang đùa với tôi sao?” Nghĩ nghĩ lại vẫn cảm thấy không được, vì thế cô bổ sung thêm: “Cách thức anh thỗ lộ cũng thật đặc biệt.”

Đúng, cẩn thận suy nghĩ lại, nếu Tô Dật An không thích cô, cũng không tất yếu một lần lại một lần xuất hiện cứu cô, giúp đỡ cô. Nhưng cũng vào lúc đó, anh trái một lần phải một lần ghét bỏ cô, xa lánh cô, làm cho cô chịu không nổi.

Tới cùng đây là một dạng đàn ông thế nào... A...! Không được! Trước đây anh luôn làm khó dễ cô, sau lại giúp đỡ cô, sau khi tới thế giới này, Tô Dật An mới dần dần trở nên ôn hòa hơn, cho nên, anh đúng là.

“Thích đàn ông!”

Tô Dật An nhướng mày, vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc vừa rồi thoáng chốc bị phá bỏ, anh nhìn Lâm Khinh Ngũ với ánh mắt ghét bỏ: “Cô lại suy nghĩ bậy bạ gì đó?”

Lâm Khinh Ngũ cắn chặt răng: “Tôi rất muốn làm một người đàn ông, nhưng tôi cũng nhất định duy trì suy nghĩ của một người phụ nữ, tương lai mặc kệ ở bên cạnh ai tôi cũng như vậy, cho nên, chính bởi vì như vậy, tôi

đã chuẩn bị cô độc cả đời.” Biểu tình của cô cực kỳ gian gian: “Thực xin lỗi, tôi không thể chấp nhận anh.”

Nếu như lúc này hình dung vẻ mặt của Tô Dật An, thì có thể nói là khó chịu như đang nuốt phân.

Anh lạnh lùng nhìn Lâm Khinh Ngữ cự tuyệt, bỗng nhiên rất muốn đem câu nói vừa rồi của mình phá nát một lần.

“Tùy cô muốn suy nghĩ sao đi.” Tô Dật An bỏ lại những lời này, đưa tay đoạt lấy áo khoác của mình mà Lâm Khinh Ngữ đang cầm, nhưng tay vừa chạm vào áo, lại không thể lấy được, bởi vì Lâm Khinh Ngữ đang ôm chặt áo của anh, sau đó mở to mắt nhìn anh như dò hỏi.

“Nếu những điều tôi nghĩ là lung tung, vậy anh nói cho tôi biết, sự thật là như thế nào.” Cô nghiêm túc như thế, trực tiếp như thế: “Tô Dật An, vì sao anh thích tôi?”

Anh buông tay khỏi áo mình: “Bởi vì thói quen.”

Bởi vì thói quen? Câu này cũng được coi là trả lời sao. Giống như anh mua TV mà không xem, là vì thói quen trong nhà có TV, mua cây trồng nhưng lại không tưới nước, chính là vì thói quen trong nhà phải có cây trồng. Anh thích cô, chính là vì thói quen nên thích cô?

Mà còn... Đây là thói quen gì, đây...

Lúc này Lâm Khinh Ngữ rốt cuộc cũng hiểu ý của những lời này. Tô Dật An nói theo thói quen thích cô, nói cách khác, anh đã thích cô.. Rất lâu rất lâu rồi.

Lâm Khinh Ngữ ngửa đầu nhìn anh: “Anh.. Khi nào thì..”

“Lúc vừa gặp cô.”

Lúc mới gặp cô, cô cà nhắc, chổng gậy, khập khiễng đi đến bên cạnh anh, đẩy lùi tất cả bạn học đang khi dễ anh, che trước mặt anh, bảo vệ anh.

Lâm Khinh Ngữ có chút ngây người: “Lâu như vậy.”

“Đúng, lâu như vậy.” Tô Dật An thẳng thắn: “Từ lúc đó đến giờ, đã thành thói quen.”

Lâm Khinh Ngữ rất kinh ngạc, nhưng sau khi kinh ngạc thì thắc mắc như một đợt sóng lớn đánh thẳng cô buột miệng: “Vậy tại sao lúc gặp anh ở đại học A, sao anh cứ nhắm vào tôi. Đó chính là phương thức biểu hiện anh thích tôi sao? Anh ở nước ngoài học những gì a?”

Tô Dật An trầm mặc một chút: “Cô nghĩ tôi và cô gặp lại là khi nào?”

Lâm Khinh Ngữ nghĩ nghĩ một chút: “Lúc đại học năm ba tôi tạm nghỉ học, đến khi đi học lại, ở tiết học thứ nhất, anh giới thiệu tên mình, sau đó không phải tôi nhận ra anh sao, còn kích động đến nổi trực tiếp vỗ bàn đứng lên...”

Giống như nhớ lại hình ảnh lúc đó, Lâm Khinh Ngữ cười ra tiếng: “Nhưng anh chỉ nói một câu vị bạn học này, đừng làm rối trật tự trong lớp học, biểu hiện trong lớp học nên bình thường, à.. anh còn hỏi "Cô tên gì".”

“Ha ha, giờ tôi đã hiểu, hiện tại tôi cũng cảm giác được ánh mắt của bạn học xung quanh cười nhạo nhìn tôi, thật sự là rất xấu hổ.” Lâm Khinh Ngữ nói một tràng không cà lăm chút nào, có thể nghĩ ngay đến cảnh tượng lúc đó cũng ít nhiều mang đến cho cô sự tổn thương.

Mà sau khi Tô Dật An nghe xong cũng im lặng một chút, nhưng cũng lần nữa nhắc lại trọng tâm vấn đề của mình: “Hồi ở đại học A, lần đầu tiên tôi gặp cô, là cô đang làm thủ tục xin tạm nghỉ ở đại học năm ba.”

Lâm Khinh Ngữ nghe xong, ngẩn ra thì ra... vào lúc đó...

Tô Dật An tiếp tục nói: “Mà lúc đó, tâm trạng của cô không tốt lắm.”

Không cần Tô Dật An mô tả tường tận, Lâm Khinh Ngữ cũng có thể tưởng tượng được, lúc đó cô bị ép tạm nghỉ học, cho dù cố gắng an ủi mình như thế nào, bình tâm thế nào, cũng hận mẹ cô chán ghét em trai cô, mỗi ngày đều giống như răn độc, tì tê bên tai cô, làm cho cô gắt gỏng, tính tình khó tránh khỏi ích kỷ lạnh lùng.

Suy nghĩ cho đến bây giờ, Lâm Khinh Ngữ cũng có thể hiểu: “A...” Biểu tình của cô lạnh nhạt, yên lặng một chút rồi mở miệng: “Cho nên, thấy tôi như vậy, thương tâm sao? Người đã từng đơn thuần thiện lương không còn nữa, chỉ còn lại một cô gái xấu xí ích kỷ lạnh lùng.” Lâm Khinh Ngữ lạnh lùng cười: “Khó trách.” Cô ném quần áo lại cho Tô Dật An: “Thật xin lỗi, tôi đã biến bé gái trong trí nhớ của anh trở thành như bây giờ.”

Tô Dật An đón nhận quần áo, Lâm Khinh Ngữ xoay người muốn đi, anh kéo cô lại, trong lòng Lâm Khinh Ngữ ủy khuất, cô muốn giãy khỏi tay Tô Dật An, nhưng lại nghe anh nói: “Trên tay tôi bị thương.” Làm cho ngừng lại động tác.

Lâm Khinh Ngữ rất bức tức, Tô Dật An này, bất luận vì sao cô biến thành như bây giờ, cũng cho rằng cô là “Một cô gái hư hỏng”, mà hiện tại cô còn cô còn phải chăm sóc anh, không thể để vết thương trên tay nặng thêm.

Lâm Khinh Ngữ cắn chặt răng: “Tôi đếm ba tiếng, anh không buông ra, tôi mặc kệ anh có phải bị thương hay không.”

“Tôi sợ phải thay đổi, là vì không có cách nào xóa bỏ được bóng ma lúc còn nhỏ. Trước đây cô nhìn thấy là một Tô Dật An yếu đuối, cho tới bây giờ vẫn như vậy.”

“Ba.”

“Một khi hoàn cảnh xung quanh thay đổi, tôi sẽ nôn nóng, sợ hãi, bất an.”

“Hai.”

“Mà duy nhất chỉ có Khinh Ngữ mới có thể chạm đến nội tâm của tôi, chỉ có cô.”

“...” Nghe xong câu đó, khước miệng Lâm Khinh Ngữ run rẩy, cũng không có cách nào giã ra.

“Lâm Khinh Ngữ, cô có biết không, một thời gian rất dài, tôi đều ỷ lại vào cô.”

Tô Dật An cứ như vậy, trong lúc Lâm Khinh Ngữ đếm ngược, giọng điệu bình tĩnh nói mấy câu, làm cho Lâm Khinh Ngữ động lòng trắc ẩn.

Bởi vì cô hiểu anh, cô hiểu Tô Dật An khi còn nhỏ, có bao nhiêu bất an, cha mẹ anh mất đi khi còn nhỏ, anh có bao nhiêu hoảng sợ. Cô cũng từng nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của anh, cho nên cô biết, Tô Dật An như vậy, làm bao nhiêu người thương xót.

“Mấy năm ở nước ngoài, tôi dùng tất cả khí lực, có thể học được gì tôi liền học cái đó.” Tô Dật An lại trở về bộ dạng như đang dạy học, ưu tư nói: “Học võ, bởi vì muốn bảo vệ cô, tốt nghiệp trước thời hạn, bởi vì muốn sớm gặp lại cô. Mỗi ngày đều ngắm hủ sao cô tặng, mới có thể đi vào giấc ngủ, cũng trở thành thói quen của tôi.”

Lâm Khinh Ngữ không dám tin, tha hương ở một nước khác, ngăn cách cả địa cầu, thì ra có một người ỷ lại vào cô như vậy.

“Khi tôi làm xong tất cả, rồi cuộc về nước, tôi có bao nhiêu kỳ vọng vào cô...”

Lâm Khinh Ngữ nghe nói như thế, rớt cuộc hạ mi, so với sự phẫn nộ vừa rồi, giờ phút này, cô càng thêm bất đắc dĩ, anh kỳ vọng vào cô rất nhiều, nhưng cô lại không biết chút gì, lại... phụ sự kỳ vọng của anh.

Cô không sai, mà Tô Dật An cũng vậy.

Bởi vì bọn họ vốn là người không hoàn chỉnh. Rất nhiều người một mực suy nghĩ về chuyện của bản thân, cũng hết tất cả sức lực rồi.

Đâu có người nào hiểu được nỗi đau của người khác, cũng không có ai thương xót cho mình, giống như Tô Dật An không hiểu sự thay đổi của cô, cô cũng không hiểu sự thất vọng và mất mát của Tô Dật An lúc đó.

“Lúc đó tôi cảm thấy mất mát, thậm chí oán hận cô.” Tô Dật An nói: “Bởi vì cô đem cô bé mà tôi ỷ lại, biến mất không còn nữa. Cho nên cô bé yếu đuối trong lòng tôi cũng mất đi, trốn tránh mất mát. Nhưng lại không buông tay được, cho nên mới có chuyện cô gọi là khó dễ, ghét bỏ làm cho cô chịu không nổi. Tại tôi, phát tiết cảm xúc lên người vô tội.”

“Là tôi sai lầm rồi.”

Tô Dật An nói xong, Lâm Khinh Ngữ sững sốt, cô hoàn toàn không nghĩ tới, Tô Dật An vậy mà xoay chuyển... Cứ như vậy, cho là giải thích với cô rồi?

“Có lẽ tôi chân chính chán ghét, là lúc cô bị ép phải thay đổi, mà không biết chính mình cũng như thế.” Tô Dật An gian nan mặc áo khoác vào.

Lâm Khinh Ngữ nghĩ nghĩ, ngược lại bắt đầu an ủi Tô Dật An: “Không có gì chán ghét, thay đổi vốn là chuyện bình thường, không có chuyện gì mà con người không thay đổi, tôi biến thành như vậy, bản thân tôi cũng không vướng mắc, anh cũng vậy đi, nếu như anh nói đến thói quen, thì chỉ coi như là thay đổi thói quen đi.”

Tô Dật An nhìn cô, cũng đã cài xong nút áo, bắt đầu đi ra ngoài, vừa đi, vừa nói: “Thói quen của tôi sẽ không thay đổi. Cho nên Lâm Khinh Ngữ, tôi sẽ đem cô của trước đây, tìm về.”

Tìm lại cô của trước đây?

Đùa giỡn cái gì!

Lâm Khinh Ngữ tiến lên phía trước, ngăn trước mặt Tô Dật An: “Mặc kệ anh nói gì, tôi rất thích cuộc sống hiện tại, anh cũng đừng giở trò gì.”

Tô Dật An liếc cô: “Tôi sẽ không để cho cô vứt bỏ bản thân của mình trước kia.”

Trước kia của cô?

Là khối đường có thể cười đến sáng lạn như hoa sao? Lúc còn nhỏ, tất cả mọi người đều đơn thuần như vậy, nếu trưởng thành cũng như vậy, không phải ngốc, thì cũng cần được nuông chiều bảo vệ, mới đủ để duy trì.

Lâm Khinh Ngữ căn bản không tin, bản thân có được phúc khí này.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Editor: Hijushima

Lúc rời khỏi phòng y tế trường, Lâm Khinh Ngũ gặp phải Chu Hưng ngay cửa. Chu Hưng xoa xoa tay, có vẻ như muốn nói chuyện với cô.

Lâm Khinh Ngũ lập tức liếc nhìn Tô Dật An đang đứng bên cạnh theo bản năng, sau đó ổn định tinh thần, tiến lên một bước, nhưng khi cô vừa bước tới, Chu Hưng lại đỏ mặt lui về sau hai bước.

Lúc này Lâm Khinh Ngũ mới nhớ ra, bây giờ thân thể cô là con gái, vẫn chưa đổi về. Ngay khi Lâm Khinh Ngũ đang không biết mở miệng nói chuyện với cậu ta như thế nào, Chu Hưng đột nhiên cúi đầu thật sâu với cô: "Hôm nay! Thật sự rất xin lỗi!" Giọng nói của cậu ta căng thẳng đến mức run rẩy, "Còn có....."

Cậu ta hơi nâng đầu lên, nhìn Lâm Khinh Ngũ, gương mặt dường như sắp bốc cháy: "Cảm..... Cảm ơn bạn."

Lâm Khinh Ngũ bị cậu ta nói xin lỗi và cảm ơn nghiêm túc như vậy làm cho hơi ngượng ngùng, trong lòng vẫn đang nghĩ phải trả lời như thế nào, Tô Dật An đứng sau lưng đã bước một bước lên phía trước cô, chặn cả người cô lại: "Cô ấy làm vậy chỉ vì xuất phát từ lòng nhân đạo." Nói xong quay đầu lại nhìn Lâm Khinh Ngũ, "Còn đứng đó làm gì, em không đi học tiết tối nay nữa à?"

Cứ như vậy, Tô Dật An không nói lời nào kéo Lâm Khinh Ngũ đi, cho đến khi đi được một đoạn, Lâm Khinh Ngũ mới phản ứng kịp: "Tối nay em

đâu có tiết?"

Tô Dật An dặt tay Lâm Khinh Ngữ đi ở phía trước, nghe vậy, cũng không quay đầu lại, hời hợt nói một câu, "À, vậy là tôi nhớ nhầm."

Dựa vào cuộc trò chuyện trước đó, lúc này Lâm Khinh Ngữ phân tích một lượt hành động của Tô Dật An lần này, ngay sau đó đi nhanh hai bước, chạy lên trước Tô Dật An, sau đó nhìn mặt của anh, bước lùi lại theo bước chân của anh: "Tô Dật An." Cô hỏi, "Chẳng lẽ anh đang ghen?"

Ánh mắt Tô Dật An cuối cùng cũng thay đổi, đường nhìn rơi vào trong mắt của Lâm Khinh Ngữ, sau đó anh trả lời: "Đúng."

Một chữ rất chắc chắn, làm cho Lâm Khinh Ngữ hơi giật mình.

"Vui không?" Tô Dật An hỏi tiếp một câu.

Lâm Khinh Ngữ ho một tiếng: "Tại sao lại vui."

Bước chân Tô Dật An ngừng lại một chút, vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc: "Bởi vì tôi thích em như vậy."

Bùm.

Lâm Khinh Ngữ thề, trong cuộc đời này, đây là lần đầu tiên cô nhận được lời tỏ tình trực tiếp như vậy, nhưng cô lại ngần ngại đến mức không biết phải đáp lại như thế nào. Tựa như một quả bóng đánh thẳng về phía mặt cô theo một cách mà cô chưa từng gặp, cô không thể ngăn cản cũng không tránh được, chỉ có thể dùng mặt hứng thẳng nó khiến máu chảy đầm đìa.

Sau đó mặt Lâm Khinh Ngữ cũng đỏ như bị máu nhuộm vậy. Cô im lặng quay mặt đi, không để cho Tô Dật An nhìn thấy mặt của mình, nội tâm không khỏi bắt đầu điên cuồng gào thét.

Bình thường về mặt Tô giáo sư này luôn đứng đắn nghiêm túc, không ngờ cũng có thể ‘ghê gớm’ như vậy, cô đã quá coi thường đối thủ, bây giờ đúng là đã bị chơi cho thua tan tác luôn.

"Lâm Khinh Ngữ." Tô Dật An gọi cô từ phía sau.

Bây giờ chỉ cần giọng nói của anh ta thôi cũng đã đủ kích thích lòng dạ cô run hết cả lên rồi, cô lập tức đề phòng, quay đầu lại không tự chủ được cất giọng đáp một câu: "Anh muốn làm gì?"

"Em."

Lâm Khinh Ngữ khựng lại một lát, ngay khi cả khuôn mặt sắp nổ tung, Tô Dật An mới chậm rãi nói tiếp một câu, "..... Điện thoại kêu."

Điện thoại..... của em kêu.....

CMN.

Nói chuyện đừng có ngưng giữa chừng như vậy.

Lâm Khinh Ngữ âm thầm ghi hận trong lòng, sau đó tay chân luống cuống tìm điện thoại di động, tên còn chưa kịp nhìn đã "Alo" một tiếng, ngay sau đó vội vàng chạy ra khỏi phạm vi tiếp xúc với Tô Dật An.

"Khinh Ngữ, bây giờ cậu đang ở đâu vậy? Không có chuyện gì chứ? Mình mới vừa nghe người ta nói về chuyện của Chu Hưng rồi, sao lại liên lụy đến cậu vậy chứ?"

Là điện thoại của trường kí túc xá nữ sinh trước đây, Lâm Khinh Ngữ vội vàng đáp mấy câu, miễn cưỡng lừa gạt qua chuyện, đợi bên kia cúp điện thoại, Lâm Khinh Ngữ hít sâu mấy hơi, điều chỉnh cảm xúc của mình lại, sau đó mới lấy hết dũng khí đứng trước mặt Tô Dật An nói lại lần nữa:

"Bây giờ chuyện đã giải quyết, em biến trở về làm con trai vẫn sẽ tiện hơn, thừa dịp ở đây không có ai, mau để em biến về."

Tô Dật An im lặng nhìn cô. Lâm Khinh Ngữ cũng im lặng nhìn thẳng lại anh. Cho đến khi Tô Dật An mở miệng nói: "Anh từ chối."

Lâm Khinh Ngữ không hiểu nổi: "Tại sao?"

"Bởi vì anh thích em."

"Hai chuyện này có liên quan gì sao?"

Hỏi ra miệng, Lâm Khinh Ngữ mới phản ứng kịp, đúng rồi, hai chuyện này có liên quan chứ, có liên quan rất lớn nữa là đằng khác! Tô Dật An không phải cong, lúc trước khi anh giấu giếm tình cảm của mình, cô giày vò sao cũng được, nhưng bây giờ cuối cùng anh ta đã nói lời đó ra được, vậy anh từ chối cô không phải là chuyện đương nhiên à!

Dù sao, có ai hi vọng cô gái mình thích biến thành một tên đàn ông chứ!

Rốt cuộc hiểu rõ lập trường của Tô Dật An, ánh mắt Lâm Khinh Ngữ nhìn anh hơi mờ mịt.

"Tôi nay tự về kí túc xá ngủ đi." Tô Dật An đi về phía trước mấy bước, thấy Lâm Khinh Ngữ vẫn còn đứng ngơ ngác ở tại chỗ, đuôi lông mày của anh nhướn lên, "Hoặc là, em muốn tới nhà anh hơn?"

Như thế không phải đồng nghĩa với đưa dê vào miệng sói rồi à? Còn là một con dê đã lột da, thoa dầu, rắc muối, thêm tiêu, thì là và các loại hương liệu khác, nướng trên lửa nhỏ, nướng ngoài giòn trong mềm, mềm mại ngon miệng, hơn nữa đã cắt xong, đưa từng lát từng lát vào trong miệng anh ta.....

Lâm Khinh Ngữ cự tuyệt, ủ rũ cúi đầu để Tô Dật An đưa cô về kí túc xá nữ.

Đi vào kí túc xá nữ đã lâu không vào, Lâm Khinh Ngữ thờ dài một cái, ngay trước chỗ rẽ, không nhận được quay đầu lại liếc nhìn Tô Dật An, chỉ thấy anh đứng ngoài kí túc xá, vừa đúng lúc quay người đi, chỉ có thể thoáng nhìn thấy gò má của anh, dường như đang không tiếng động mỉm cười, có vẻ tâm tình rất tốt.

Lâm Khinh Ngữ bĩu môi, cũng quay người đi lên lầu, bước lên cầu thang của kí túc xá nữ, đúng lúc đối diện với một tấm kính toàn thân, vì vậy Lâm Khinh Ngữ nhìn thấy ở trong gương, một bản thân cũng nhếch khoé miệng như ai kia.

Ừ, thì ra.....

Tâm tình của cô, có vẻ như cũng rất tốt thì phải.

Đã lâu lắm, mới trở lại kí túc xá nữ, nhìn dáng vẻ mọi người như trước kia, cười đùa với nhau, Lâm Khinh Ngữ xúc động rất nhiều, đến trước khi đi ngủ, Lâm Khinh Ngữ nhận được điện thoại của Tô Hạ.

Nói chuyện với cô, là dùng giọng điệu đối đãi với bạn thân đã lâu không được nghe thấy. Lâm Khinh Ngữ nghe thấy giọng điệu như vậy của Tô Hạ suýt nữa đã cảm động phát khóc.

"Hôm nay may mà không có chuyện gì, coi như qua đi, gần đây cậu gặp phải nhiều chuyện như vậy, tâm tình nhất định rất buồn rầu đúng không, vừa lúc ngày mai là thứ bảy, tớ cũng không bận gì, chúng ta cùng đi khu vui chơi chơi, giải sầu, có đi không?"

Lâm Khinh Ngữ lập tức gật đầu: "Đi!"

Thật ra cô cũng rất nhớ cuộc sống tay dặt tay nói đủ chuyện trên trời dưới đất với Tô Hạ.

Vậy mà đến ngày thứ hai Lâm Khinh Ngữ chợt hơi hối hận vì quyết định này của mình rồi. Tầng hối hận thứ nhất, là bởi vì lúc Tô Hạ tới gặp cô ở cửa trường học, trên tay còn kéo một bạn nam lịch sự, nói là học bá của khoa Toán học, nhỏ hơn cô ấy một tuổi, bạn trai mới..... của cô ấy.

Lâm Khinh Ngữ mơ hồ nhớ là có chuyện như vậy, có điều lúc trước ở thế giới kia, vào thời gian này Lâm Khinh Ngữ tìm vài việc làm, mỗi ngày đi làm bận tối mày tối mặt, cơ bản không có thời gian liên lạc gì với Tô Hạ.

Cô cho rằng hôm nay mình sẽ làm kỳ đà cản mũi. Vậy mà đến khi cô đến cửa sân vui chơi, nhìn thấy bốn người khác, Tầng hối hận thứ hai của Lâm Khinh Ngữ còn dày gấp 99 lần so với tầng thứ nhất.

Đứng ở đó, theo thứ tự là Tạ Thành Hiên và Trần Thi, còn có Vương mập mập và bạn gái tin đồn của cậu ta, "Giai Bảo".

Lâm Khinh Ngữ hỏi Tô Hạ: "Cậu gọi bọn họ tới làm gì, cậu và bọn họ quen lắm à?"

Tô Hạ cũng hơi ngỡ ngàng: "Bạn trai tớ cũng nằm trong đội bóng rổ trường."

Sau đó Lâm Khinh Ngữ cũng chỉ có thể tự chầu mày, Tạ Thành Hiên quan hệ rộng, luôn sẽ xuất hiện ở chỗ mọi người không đoán được.

Hay rồi, hôm nay chắc cô không làm kỳ đà cản mũi nổi rồi, ba đôi thêm một mình cô, cô sắp thành con riêng luôn rồi.

Nhưng! Vẫn còn chưa hết, chờ vào trong khu vui chơi, nhìn thấy người mặc áo gió màu đen, Lâm Khinh Ngữ gần như đã muốn xoay người chạy mất, cô hỏi Tô Hạ: "Sao Tô Dật An cũng ở đây!"

Lúc này Tô Hạ mới che miệng, vụng trộm cười hai tiếng: "Ngày hôm qua tớ gọi điện thoại cho cậu đề nghị đi khu vui chơi, là do thầy Tô nói với tớ, thầy ấy nói....." Tô Hạ nhiệt tình nháy mắt với Lâm Khinh Ngữ, vẻ mặt mập mờ chờ xem kịch vui:

"Thầy ấy muốn theo đuổi cậu. Ôi, thanh mai trúc mã chia cách nhiều năm bây giờ gương vỡ lại lành, lúc trước không phải cậu nói cậu với thầy ấy không hợp nhau à, thì ra trong này còn có tương ái tương sát, hoan hỉ oan gia nữa, còn có sư đồ luyện cấm kỵ! Ồ! Đúng, tính theo tuổi, còn có cả tình chị em!" Tô Hạ nói xong cả người đều như muốn bay lên, cô vỗ vỗ cánh tay Lâm Khinh Ngữ, "Lên! Tớ xem trọng cậu!"

Lâm Khinh Ngữ: "....."

Nếu đây không phải Tô Hạ, mà là người khác, Lâm Khinh Ngữ có thể đã múa may cơ bắp của mình rồi.

Tô Dật An đi tới, đoàn người tập hợp xong, bắt đầu tìm kiếm trò muốn đi chơi, ba cặp đôi đi ở phía trước, vừa nói vừa cười, Lâm Khinh Ngữ và Tô Dật An rơi về phía sau, Lâm Khinh Ngữ hỏi anh: "Sao lại khuyến khích Tô Hạ rủ em tới khu vui chơi, tự anh không biết hẹn à?"

Tô Dật An liếc mắt nhìn cô: "Anh hẹn, em có tới không?"

Không.

Lâm Khinh Ngữ ngược mắt nhìn mọi người chơi trò nhảy lầu đang thét chói tai đến tê tâm liệt phế, trêu ghẹo Tô Dật An: "Không ngờ thầy Tô nghiêm túc như vậy, mà còn chưa dứt tính trẻ con, sao đây, anh nói muốn khiến em biến trở về dáng vẻ trước kia, chính là để em tìm lại tuổi thơ như thế này à?"

Tô Dật An từ chối cho ý kiến, Lâm Khinh Ngữ quay đầu, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn chằm chằm Tô Dật An, nghiêm túc nói: "Anh đừng mớ

kéo em đi nhà ma."

Thì ra đang sợ cái này.

Tô Dật An hiểu được, cười khẽ một tiếng: "Không kéo em đi. Em muốn chơi trò gì thì sẽ chơi trò đó."

Anh cười rất đột nhiên, cũng cười rất xinh đẹp, gương mặt tinh xảo khiến Lâm Khinh Ngữ đột nhiên cảm thấy hơi mất hồn.

"Khinh Ngữ! Thầy Tô! Tới đây!" Tô Hạ ở phía trước chỉ vào vòng quay tròn(1) la lớn, "Chúng ta chơi trò này trước!"

Một đám gan lớn khẩu vị nặng, vừa vào sân đã chơi trò kích thích như thế. Lâm Khinh Ngữ cũng không sợ trò này, nhìn qua Tô Dật An, rồi thản nhiên đi tới.

Sau khi chơi xong một vòng quay, tất cả mọi người chơi vui, thế là thoả thích một lần, chơi hết tất cả các trò nguy hiểm một lượt, Tô Hạ và 'Giai Bảo' gan lớn lên, la hét muốn đi nhà ma.

Kéo theo đoàn người không thể không đi, Lâm Khinh Ngữ liều mạng từ chối, rốt cuộc có thể chạy thoát được, nói là ngồi cạnh đó chờ, khi cô ngồi xuống, phát hiện Trần Thi cũng chạy tới, ngồi xuống kế cô, Lâm Khinh Ngữ hỏi cô ấy: "Bạn không đi à?"

Trần Thi cười thoải mái, lắc đầu: "Em cũng hơi sợ. Vẫn là đừng đi vào tránh mất mặt."

Lâm Khinh Ngữ cũng cúi đầu cười khẽ, lăm bằm lâu bầu nói thầm: "Thật đúng là..... Rất giống....."

Cô còn chưa dứt lời, Trần Thi đã cười nói: "Em cảm thấy em và đàn chị rất giống nhau." Cô quay đầu nhìn Lâm Khinh Ngữ, "Chỉ có điều cảm

thấy hình như đàn chị chín chắn hơn rất nhiều so với em, chuyện gì cũng có chủ kiến, ngày hôm qua nghe nói cũng là chị khuyên ngăn Chu Hưng, bạn cùng phòng với Thành Hiên bọn họ không nhảy lầu, thật là lợi hại."

Lâm Khinh Ngữ không giỏi ứng phó với khen ngợi của người khác, không thể làm gì khác hơn là gãi gãi đầu nói: "Ừ, trong nhà có một đứa em trai, có thể do bình thường làm chuyện như vậy nhiều." Lâm Khinh Ngữ không muốn nói về đề tài này tiếp, cười hỏi cô, "Tôi nghe nói lúc trước khi Tạ Thành Hiên thổ lộ với bạn đã gây ra động tĩnh rất lớn, thật là hâm mộ."

Trần Thi gãi gãi đầu: "Thật ra thì lúc ấy rất lúng túng, em về nhà nói chuyện đó với ba, ba em còn cười nói người trẻ tuổi bây giờ rất khoa trương."

Lâm Khinh Ngữ cũng cũng gật đầu cười theo: "Ba thật tốt."

Sau một lúc nói chuyện như vậy, đám người kia đã đi ra, Tô Hạ cười đến vô cùng vui vẻ, nói Vương mập mập nhìn đàn ông nhất, nhưng lá gan lại nhỏ nhất.

Trần Thi nhìn miệng Tạ Thành Hiên hơi khô, dường như hơi khát nước, lập tức nhảy lên đi mua nước cho mọi người, phát theo thứ tự, cuối cùng mới đưa cho Tạ Thành Hiên, ngược đầu cầu khen ngợi, chờ Tạ Thành Hiên vuốt vuốt đầu cô, cô liền cười rục rờ hơn cả ánh nắng.

Lâm Khinh Ngữ nhìn cô, khoe miệng cũng cười, thì ra, cô trước kia, có dáng vẻ như vậy. Thật là chỉ cần có một viên kẹo, là đã có thể cười vui vẻ đến như vậy.

Chơi đến tối, những trò kích thích trong khu vui chơi cũng đã đóng cửa, mấy cô gái lại đòi ngồi đu quay.đ,đ'lee7q%uý#đon

Đu quay thì tất nhiên là lên theo từng đôi, tất cả mọi người có đôi có cặp, cuối cùng đương nhiên là Lâm Khinh Ngữ và Tô Dật An ngồi trong

cùng một toa.

Mỗi người một bên, ngăn cách với sự ồn ào bên ngoài, bên trong có vẻ im lặng, Tô Dật An nhìn Lâm Khinh Ngữ thật lâu, hỏi cô: "Không vui?"

"Không có..... Chỉ là, hơi nhớ ba."

Đu quay từ từ đi lên, ánh sáng từ bên ngoài chiếu lên người hai người những màu sắc khác biệt, Tô Dật An nhẹ giọng hỏi: "Đang nhớ lại tuổi thơ sao?"

Lâm Khinh Ngữ nhìn cảnh sắc bên ngoài đu quay, tất cả đều giống như truyện cổ tích vậy, có cha mẹ còn mang theo con tới khu vui chơi để nhìn cảnh đêm, ngồi trên đu quay ngựa gỗ với ánh đèn rực rỡ.

"Đúng vậy." Lâm Khinh Ngữ mất hồn nói: "Hơi, muốn trở lại khi còn bé rồi."

Vòng quay đi lên chỗ cao nhất, cảnh tượng cả khu vui chơi đều được thu hết vào mắt, rực rỡ chiếu vào trong đôi mắt Lâm Khinh Ngữ, mà giọng nói của Tô Dật An cũng truyền vào trong tai cô vào đúng lúc này.

"Thật đúng lúc, anh cũng thế."

Tiếng nói của anh vừa dứt, hồ nhân tạo trong khu vui chơi có suối phun ra, tiếng nhạc và tiếng nước chảy ập tới, chen vào tai Lâm Khinh Ngữ, diễn tấu ra một khúc hòa âm. Chờ qua thật lâu, vòng quay cũng sắp giảm xuống được một nửa, Lâm Khinh Ngữ dường như mới đột nhiên phản ứng kịp. Cô chợt nhìn về phía Tô Dật An, vẻ mặt hoảng sợ:

"Đợi đã...!" Cô hỏi, "Mới vừa rồi..... Anh nói gì?"

Sau đó cô nhìn thấy Tô Dật An mỉm cười như gian kế thành công: "Anh nói, anh cũng thế." Anh ta tựa ra sau, cả người có vẻ cực kỳ thoải

thời thả lỏng.

"Anh cũng rất muốn..... Trở lại tuổi thơ."

Vòng quay ngừng lại, nhân viên công tác nhanh chóng mở cửa, nhưng hai người ở bên trong đều không có ý muốn xuống, nhân viên công tác ở bên ngoài hỏi bọn họ: "Muốn ngồi thêm một vòng sao?"

Hai người chỉ lo nhìn chăm chăm đối phương, không ai trả lời.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Editor: Serena Nguyen

Lâm Khinh Ngũ không nhớ rõ hôm đó cô ngủ thế nào, chỉ là đợi cô mở mắt ra, cô nhìn thấy đèn trần hết sức quen thuộc trong trí nhớ. Vậy mà bởi vì quá lâu chưa nhìn thấy nó, Lâm Khinh Ngũ có cảm giác mình đang nằm mơ.

Cho đến khi cửa phòng bị đẩy ra, giọng nói còn trẻ trung của Phan Quyên vang lên ngoài cửa thì Lâm Khinh Ngũ mới hiểu ra, đây không phải là mơ, đây là sự thực.

Bởi vì ngày hôm qua lúc ở đu quay khổng lồ cô vô tình nói ra nguyện vọng, được Tô Dật An đồng ý, cho nên bây giờ.....

Trở lại tuổi thơ rồi.

"Khinh Ngũ, dậy ăn sáng đi con, hôm nay con phải đi học, đừng đến trễ."

Giọng nói của Phan Quyên vừa trẻ trung vừa dịu dàng, chưa trải qua nỗi đau khổ phải chịu tang chồng, Lâm Khinh Ngũ ngồi dậy, sững sờ nhìn về phía bà, sau đó nhìn quanh bốn phía. Trí nhớ tuổi thơ và thực tế cực kỳ giống nhau, tạo nên một cảm giác cực kỳ kỳ diệu khiến Lâm Khinh Ngũ nhất thời không thốt lên lời.

Cô chỉ sững sờ xuống giường, phát hiện mình lại gãy một chân, chân còn đang bó thạch cao.

Cô nhớ lại, nghỉ hè ở tiểu học, vì đánh nhau với em trai, có một lần cô nhảy từ lầu hai xuống, té gãy chân.

Cho nên..... Bây giờ là trở lại lúc đó sao.

Trong lúc cô sững sờ, Phan Quyên giúp cô mặc quần áo và đi giày, sau đó đi rửa mặt, chống nạng đi tới cạnh bàn ăn ngồi xuống.

Toàn bộ hành trình không nói gì, thậm chí cũng không tự trào phúng trong lòng. Bởi vì chính cô cũng không dò rõ giờ phút này tâm trạng của cô là tốt hay xấu. Diễn đàn lê quý đôn. Serena Nguyen.

Phan Quyên đặt trước mặt cô và Lâm Bân mỗi người một bát cháo, sau đó xoay người bưng tới một quả trứng gà luộc, đặt trước mặt Lâm Bân, thuận miệng giải thích với Lâm Khinh Ngữ: "Hôm qua mẹ quên mua trứng gà, trong nhà chỉ còn một quả, Khinh Ngữ con là chị, nhường cho em nhé, tối nay mẹ sẽ bù cho con."

Lâm Khinh Ngữ nhìn Lâm Bân. Lâm Bân nhỏ hơn Lâm Khinh Ngữ ba tuổi, lúc này đại khái đang học lớp 1 lớp 2 gì đó, nghe lời của mẹ, quen thuộc gắp trứng gà lên ăn luôn, nhưng còn chưa quen dùng đũa, vì vậy trứng gà cứ trượt ra, cậu trực tiếp dùng miệng ăn luôn.

Vốn không có ý kiến gì, nhưng nghe vậy thì Lâm Khinh Ngữ vẫn không nhịn được, thốt ra một câu: "Chân con đang bị thương cơ mà, tại sao không nhường cho con?"

Bị Lâm Khinh Ngữ đột ngột chất vấn, Phan Quyên hiển nhiên là sững sốt.

"Hơn nữa, trứng gà chỉ có một thì chia đôi." Cô đảo mắt nhìn Phan Quyên, "Trứng gà không thể chia được sao?" Không thèm nghe Phan Quyên trả lời, Lâm Khinh Ngữ đưa tay đến trước mặt Lâm Bân: "Đưa chị, chị chia."

So với một Phan Quyên ngần ngại, Lâm Bân còn nhỏ mà không mơ hồ, cậu ta ôm chặt cái bát: "Của em!"

"Ai nói là của em?"

"Mẹ nói! Chính là của em!"

Thấy Lâm Bân cãi vã, Phan Quyên lập tức vỗ vỗ lưng của cậu, nói Lâm Khinh Ngữ: "Thôi, một quả trứng gà cũng phải tranh với em trai, làm chị mà không biết nhường nhịn gì vậy"

Trái tim Lâm Khinh Ngữ như bị bóp nghẹt. Đúng vậy, cô không thể nhường nhịn nổi, bởi vì cô chịu đủ rồi.....

Đang lúc ấy, cửa phòng ngủ sau lưng Lâm Khinh Ngữ mở ra, một giọng nam vang lên: "Mới sáng ra đã cãi vã gì vậy?"

Nghe được giọng nói này, Lâm Khinh Ngữ như bị sét đánh, cả người cũng cứng lại, cô quay đầu, nhìn thấy bố đã rất lâu không gặp, bố vẫn giống như trong trí nhớ, không hề già đi chút nào.

Không đúng, vốn dĩ là bố sẽ không bao giờ già đi.

Lâm Khinh Ngữ kinh ngạc nhìn ông, thấy ông đi tới bên người cô, sau đó giơ tay lên, theo thói quen sờ sờ đầu của cô: "Sao hôm nay công chúa của bố lại nổi giận vậy?" Bàn tay đặt vào đầu cô, sức lực và nhiệt độ, không hề khác trong kí ức.

Bất ngờ, hơi nóng trong tim Lâm Khinh Ngữ lan lên hốc mắt, nước mắt cứ như vậy mà dễ dàng tràn mi, không cần biểu đạt nhiều, mà cô cũng đã không thể biểu đạt điều gì khác, nước mắt rơi từng dòng.

"Bố." Cô gọi, là một chữ mười mấy năm qua không gọi ra miệng.

Bố lập tức ngồi xuống: "Ái chà." Ông vừa khuyen vừa dỗ, "Con gái bố lớn rồi, sao còn khóc nhè như vậy."

Phan Quyên ở bên cạnh than thở: "Không biết hôm nay con bé này làm sao, có quả trứng gà cũng tranh với em trai, tối cho mình con vẫn không được sao? Sao mà uất ức thành ra như vậy rồi."

Lúc này Lâm Khinh Ngữ gần như khóc đến không thành tiếng, cô túm quần bố, cũng không quan tâm giờ phút này chân của mình có đang bó thạch cao hay không, cứ như vậy mà đứng dậy, ôm hông của bố, cũng lau hết nước mắt lên quần áo bố.

Bố Lâm thuận thế bế Lâm Khinh Ngữ lên, nhẹ giọng an ủi: "Ba dẫn con đi ra ngoài ăn trứng gà ngon hơn, chỉ hai bố con mình đi, không mang theo mẹ và em trai, cho bọn họ thèm chết." Nói rồi bố mặc áo khoác, cầm cặp sách cho Lâm Khinh Ngữ.

Phan Quyên ở bên cạnh cau mày: "Anh cứng chiều nó đi, sớm muộn gì cũng làm hư nó."

Bố Lâm cũng quay đầu nhìn bà: "Con gái mà, nuông chiều cũng chẳng sao, con trai mới cần nghiêm khắc."

Ông ôm Lâm Khinh Ngữ ra ngoài tìm một quán ăn sáng, gọi sữa đậu nành và bánh tiêu, còn gọi hai quả trứng, bóc sẵn đặt trong chén Lâm Khinh Ngữ, sau đó nhìn cô từ từ dừng nước nỡ, nói: "Lần này hết khóc chưa, còn uất ức không? Thấy thoải mái chưa?"

Lâm Khinh Ngữ nhìn trứng gà trong chén, lại nhìn bố, cười cười: "Dạ, không uất ức nữa."

Bố Lâm cũng cười cười, cúi đầu ăn sáng. Chờ ăn xong, trả tiền, sau đó ôm Lâm Khinh Ngữ, đưa cô đến trường học. Đặt cô xuống trước cửa trường, sau đó đưa nạng và cặp sách die nda n leq uyd on cho cô: "Đi học

ngoan nha." Ông dạn dò một câu, sau đó chờ Lâm Khinh Ngữ nói bái bai với ông.

Kết quả Lâm Khinh Ngữ cứ túm lấy quần áo của ông như vậy, mãi vẫn không muốn rời đi.

Rốt cuộc bố Lâm đã nhận ra cảm xúc không bình thường của con gái, ngồi xổm xuống nhìn cô: "Hôm nay Khinh Ngữ không vui sao? Bởi vì phải đi học nên không quen à?"

Lâm Khinh Ngữ chỉ có thể gật đầu nói phải.

Bố Lâm sờ sờ đầu Lâm Khinh Ngữ: "Khinh Ngữ, con còn nhỏ, không biết kiến thức quan trọng thế nào, nhưng mà, từ xưa đến nay có thể đi học đều là một chuyện rất đáng được cảm thấy may mắn, nhà thì mỗi ngày đều có thể trở về, nhưng bỏ qua cái tuổi này, thì không phải mỗi ngày đều có thể đi học được đâu."

Cô biết đạo lý này, nhưng vào giờ phút này cũng không cách nào giải thích cái gì khác, chỉ có thể gật đầu nói hiểu.

Bị giục đi vào trường, Lâm Khinh Ngữ đi đến trước cầu thang, quay đầu nhìn, bố Lâm còn đứng ở cửa, thấy cô quay đầu lại, cười phất phất tay với cô.

Lâm Khinh Ngữ không thể làm gì khác hơn là cứ như vậy đi vào trường học.

Dọc đường đều là những bạn học sinh ồn ào, tất cả mọi người đều đeo cặp sách thật to, vừa trêu đùa vừa cười đi đến phòng học của mình, có đứa ở chiếu nghỉ giữa cầu thang đánh nhanh, bị vây quanh những đứa trẻ như vậy, Lâm Khinh Ngữ cảm giác mình như một đứa trẻ to xác, mặc dù bề ngoài không khác những người khác, nhưng nội tâm cô như sắp sụp đổ rồi.

Lúc cô từng bước từng bước chống nạng leo đến tầng bốn, những cảm xúc khi nhìn thấy bố này đã bị tan biến bởi tiếng hét chói tai của bọn trẻ con chung quanh.

Khi cô đẩy cửa ra, nhìn thấy ở cuối lớp, trong góc, một đồng con trai đang vây quanh một bé trai đang cuộn người lại.

Nếu như Lâm Khinh Ngữ nhớ không lầm, người bị vây đánh, đúng vậy..... chính là Tô Dật An mới vào lớp.

Ha ha, trở lại đúng thời điểm thật, Lâm Khinh Ngữ chợt nhớ tới trước đây không lâu, lúc quan hệ giữa cô và Tô Dật An vẫn còn rất ác liệt đã từng thề, nếu như còn có cơ hội lại trở lại lúc ban đầu, cô nhất định sẽ không giải vây cho Tô Dật An, đánh chết cũng không!

Mà bây giờ, cơ hội này đã tới.

Cô đứng phía sau đám người, nhướng mày nhìn Tô Dật An bị vây ở bên trong, mà ánh mắt Tô Dật An cũng xuyên qua đám người, tập trung vào Lâm Khinh Ngữ đứng ở phía sau.

Ánh mắt anh sắc bén khiếp người, làm mặt của thầy giáo âm hiểm đã quá quen ở đại học, chẳng hề giống anh năm xưa yếu mềm dễ bắt nạt.

"Muốn đánh à?" Tô Dật An nhìn Lâm Khinh Ngữ, những lời này cũng là nói cho đứa cầm đầu nhóm đầu gấu nghe, "Chuẩn bị tinh thần mời bố mẹ chưa? Tụi tụi dùng bạo lực ở trường sẽ bị đình chỉ học." Anh nói đến đây thì mới liếc đứa cầm đầu kia một cái, "Muốn bố cậu lấy roi tới đón cậu về không?"

Đứa cầm đầu yên lặng nuốt nước bọt: "Đồ..... nhãi ranh, hãy đợi đó, sẽ có ngày tao trừng trị được mày!"

Cậu ta vừa nói như vậy, chuông vào học cũng vang lên, mấy đứa con trai đều tự về chỗ ngồi của mình.

Chỉ có Lâm Khinh Ngữ còn đứng ở cuối lớp, mắt đối mắt với Tô Dật An.

Trở lại khi còn bé, nơi bọn họ gặp nhau lần đầu, đến cả Tô Dật An người luôn miệng nói không thích thay đổi, cũng đã thay đổi nhiều như vậy. Lâm Khinh Ngữ chống nạng, tư thế thảm hại mà kiên định chạy tới chỗ Tô Dật An, cô đưa tay, kéo cổ áo Tô Dật An lúc này vẫn lùn hơn cô một chút. Sau đó kéo anh, cũng không để ý bây giờ là giờ vào lớp rồi, trực tiếp ra khỏi lớp, kéo thẳng Tô Dật lên sân thượng, cô nghiêm túc nói:

"Cho tôi quay lại."

"Nhìn thấy bố chưa?" Tô Dật An cố tình ông nói gà bà nói vịt.

"Cho tôi quay lại!"

"Trở lại khi còn bé không vui sao? Anh thì rất hưởng thụ. Đời này còn được đối xử như vậy."

"Đối xử cái mẹ gì, tôi bị anh lừa ngồi lên cái đu quay khổng lồ đó, sau đó toàn bộ thế giới thay đổi, anh một vừa hai phải thôi! Đến cũng đến rồi, giờ chúng ta quay lại, không phải là anh không thích thay đổi ư, biến hóa này quá lớn, ngay cả tôi cũng không thích ứng được, anh nhanh, đồng ý, cho tôi quay lại." d"đ;l]q/đ. Truyện được edit bởi Serena Nguyen

"Không." Anh lại cự tuyệt cực kỳ nhanh.

Lâm Khinh Ngữ cắn răng: "Trở lại tuổi thơ thì được gì, một đám trẻ trâu ầm ĩ, mỗi ngày học mấy bài để chết đi được, thiên tài đại nhân, đừng làm nhục chỉ số thông minh của anh nữa!"

"Rất thú vị."

"Tôi không hề thấy vui chút nào."

"Vậy thì cũng cố mà tận hưởng đi." Tô Dật An nói: "Em đã không muốn trở lại thế giới thực của mình, vậy không sao, sống ở chỗ này tốt hơn, anh sẽ cùng em lớn lên ở đây, đèn bù thiếu sót của anh, cũng để em không phải chịu nhiều uất ức như vậy nữa."

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Đối với hành động khiến cho cô trở lại khi còn bé của Tô Dật An, Lâm Khinh Ngũ cảm thấy tức giận, vậy mà tức giận này không kéo dài mấy ngày.

Khi cô phát hiện mình có thể dùng trí thông minh nghiền ép tất cả các bạn nhỏ trong lớp và Lâm Bân cùng nhà thì cô cảm nhận được tự nhiên sinh ra... Khoái cảm.

Cô có thể lim dim khi đang học, bắt nạt bạn nam ngồi cùng bàn, ngay khi bị bắt đứng lên trả lời câu hỏi, vẫn có thể đưa một đáp án đẹp đẽ, cô có thể không nghe giảng một tiếng, không làm bất cứ ghi chép gì, nhưng khi đi thi vẫn có thể yên ổn cầm đủ một trăm điểm.

Lâm Khinh Ngũ dần dần nếm được ngon ngọt, cô đều biết chuyện tương lai đã xảy ra, cô cũng có nhiều trí tuệ và trải nghiệm hơn “Bạn cùng lứa tuổi” bây giờ, khi bạn cùng lớp bị giáo viên bạt tai, những bạn học khác không biết phản kháng như thế nào vì là giáo viên, Lâm khinh Ngũ đã lạng lẽ đưa tờ giấy nhỏ đến phòng làm việc của hiệu trưởng.

Khi các bạn nhỏ nghịch ngợm trong lớp muốn bầu ai làm lão đại, Lâm Khinh Ngũ đã định ra quy định cho bọn chúng, biến thành tồn tại như “Lão đại”.

Cô ở trường học lăn lộn được thuận buồm xuôi gió, không tới vài ngày đã quên mất vừa mới bắt đầu đòi đổi thành người lớn, cô cảm thấy có lẽ Tô Dật An nói không sai, nếu không muốn trở lại thế giới thật, vậy thì cứ ở đây trưởng thành cũng không tồi, cô giống như biến thành nữ chính trong

tiểu thuyết trùng sinh, mở bàn tay vàng ra, nắm giữ tương lai, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa.

Ở chỗ này người duy nhất có thể tạo thành cạnh tranh hoặc nói là uy hiếp với cô – chỉ có Tô Dật An.

Mà Tô Dật An, thích cô.

Từ anh thời gian trước kia, đến anh thời gian bây giờ. Anh sẽ biến thành trợ giúp để cho cuộc sống của cô tốt hơn... Sao?

Khi Lâm Khinh Ngữ đang đi chợ, len lén quay đầu liếc nhìn Tô Dật An như cũ, nhưng mà cô len lén lút lút cũng không có ích gì với Tô Dật An, Tô Dật An sẽ nhanh chóng đảo mắt, đổi mặt nhìn cô, ánh mắt thông minh giống như toàn thân đều trưởng thành.

Lâm Khinh Ngữ lại vội dời ánh mắt, muốn cùng Tô Dật An sống cuộc sống chưa tới một lần. Cô vẫn sẽ cảm thấy thấp thỏm.

Khi tan học, Tô Dật An và Lâm Khinh Ngữ cùng nhau về nhà. Anh hỏi cô: “Còn muốn biến trở thành người lớn không?” diee ndda fnleeq uysd doon

Lâm Khinh Ngữ không nói lời nào.

Tô Dật An lại hỏi: “Ở nhà có thoải mái hơn trước kia chút nào không?”

Là thoải mái hơn rất nhiều, bởi vì bây giờ ở trong nhà Lâm Ân hoàn toàn không phải là đối thủ của cô, mà Phan Quyên có lúc sẽ bị Lâm Khinh Ngữ đột nhiên nói vài lời châm chọc, nói xong á khẩu không trả lời được, thậm chí sẽ thẹn quá thành giận, nhưng mà mỗi lần khi định trừng trị Lâm Khinh Ngữ, bị cha Lâm ngăn lại.

Bởi vì so sánh với cô chân chính khi còn bé, Lâm Khinh Ngữ bây giờ đã học được cầu cứu viện.

Mà theo thời gian như vậy, cha Lâm cũng phát hiện Lâm Khinh Ngữ thay đổi, có một lần còn lẳng lặng hỏi con gái: “Gần đây sao hay gây gỗ với mẹ vậy?”

Lâm Khinh Ngữ cũng không kiêng dè, dùng lời con nít nói thẳng: “Mẹ không thích con, mẹ chỉ thích em trai, cho nên con cũng không thích mẹ.”

Sau khi cha Lâm nghe lời này, chỉ trầm mặc sờ đầu Lâm Khinh Ngữ, không nói gì. Không tới mấy ngày, có lẽ cha Lâm và Phan Quyên nói gì đó, thái độ đối xử của Phan Quyên với Lâm Khinh Ngữ và Lâm Ân, đã công bằng rất nhiều, ít nhất ở ngoài mặt, là như thế.

Mà tư tưởng như vậy, đủ khiến Lâm Khinh Ngữ trôi qua thời gian tốt hơn trước kia rất nhiều.

Lâm Khinh Ngữ liếc mắt nhìn Tô Dật An bên cạnh, “Anh thì sao?”

Cô hỏi anh, “Trở lại tuổi thơ, anh có tốt không?”

Đối với Lâm Khinh Ngữ mà nói, có cha ở đây, tuổi thơ của cô chính là hoàn chỉnh, mà đối với Tô Dật An mà nói, tuổi thơ của anh, không khỏi vô cùng tan nát.

Nghe được Lâm Khinh Ngữ quan tâm, Tô Dật An liếc nhìn cô: “Anh vốn không phải vì mình, mà chọn trở về.” Cho nên gặp lại vết thương gia đình năm đó, người thân đau lòng, anh đã chuẩn bị thật nhiều tâm tư, mặc dù... Vẫn như cũ đánh thẳng vào không nhỏ.

Nhưng những chuyện này, anh không định nói cho Lâm Khinh Ngữ.

Anh yếu ớt, bây giờ chỉ cho Lâm Khinh Ngữ biết một chút là được. Bởi vì đối với Tô Dật An mà nói, hiện giờ quan trọng không phải là chính anh, mà là Lâm Khinh Ngữ.

Khó có được, hai người cũng đã đạt thành nhận thức chung lâu dài, từ đó về sau, không ai đề cập tới chuyện trở về nữa.

Đột nhiên đi được nửa đường, bước chân Tô Dật An khựng lại, bình tĩnh nhìn chăm chú về một chỗ phía trước, Lâm Khinh Ngữ cũng theo ánh mắt của anh nhìn lại, chỉ thấy ở trên lối đi bộ hướng đó có một con mèo bị đụng chết, không biết chết bao lâu, thân thể mềm nhũn nằm trên đất, chiếc xe qua lại nhìn thấy thì tránh đi, không nhìn thấy thì trực tiếp đè lên thi thể của nó, máu nội tạng dán đầy đất.

Lâm Khinh Ngữ nhíu mày một cái: “Thật đáng thương.”

“Lâm Khinh Ngữ.” Tô Dật An chột quay đầu lại nhìn cô, “Em muốn cho con mèo kia sống lại không?”

Lâm Khinh Ngữ gật đầu: “Muốn, thật đáng thương, nhưng dường như không có cách nào.”

Tô Dật An gật đầu một cái, sau đó quay đầu lại nhìn con mèo, cho đến khi Lâm Khinh Ngữ đi đến quán đồ ăn vặt bên cạnh mua một bọc snack trở lại, Tô Dật An vẫn còn ở đó nhìn, nhìn đến cuối cùng, thi thể con mèo kia, chẳng qua bị xe ép mỏng giống như giấy, dính trên mặt đất, giống như một miếng da có hoa vân máu.

Tô Dật An cuối cùng hạ mắt, xoay người rời đi.

Những ngày khi còn bé sao nhanh, nghỉ đông qua, mùa xuân chớp cái, nháy mắt đã đến thời gian Tô Dật An phải đi.

Vậy mà rõ ràng cách thời gian Tô Dật An rời đi càng ngày càng gần, Lâm Khinh Ngữ lại không thấy Tô Dật An gấp gáp hay chuẩn bị cái gì. Cho đến một ngày, Tô Dật An không tới trường, Lâm Khinh Ngữ hỏi giáo viên, mới biết, thì ra bà nội của Tô Dật An đã qua đời.

Tô Dật An khi trước bởi vì bà nội anh qua đời, ở trong nước không có ai chăm sóc anh nên mới theo cô ra nước ngoài, mà bây giờ cách thời gian anh rời đi cũng gần thôi.

Nhưng bây giờ Lâm Khinh Ngữ lại không nghĩ đến chuyện Tô Dật An có rời đi hay không, khi cô còn bé không nhận thức được nỗi đau khi người thân nhất ra đi, nghe người ta nói bà nội Tô Dật An đi, cô cũng chỉ nghe để đó, mà bây giờ, lại nghe được tin tức này, Lâm Khinh Ngữ mới chợt hiểu ra, khiến Tô Dật An vẫn nán lại trong tuổi thơ của anh, đối với anh mà nói, là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào.

Vốn là... Trong lòng anh chính là đứa nhỏ kia, không phải vẫn đau thương, co rúc ở trong góc sao.

Tan học, Lâm Khinh Ngữ lập tức đi tìm Tô Dật An, trong nhà không có ai, đúng lúc gặp được hàng xóm cũ của bà nội Tô Dật An muốn đi tham gia tang lễ, Lâm Khinh Ngữ cũng theo đến, đến trên linh đường của bà nội Tô Dật An, từ xa xa Lâm Khinh Ngữ đã nhìn thấy Tô Dật An không tỏ vẻ gì quỳ gối trước quan tài của bà nội.

Chỉ có điều khóe miệng anh căng cứng, không cần thận lộ ra tâm tình của anh.

Anh đang khổ sở.

Lâm Khinh Ngữ không biết có nên tiến lên quấy rầy hay không, vẫn đứng trong góc nhỏ chờ, đám người đều lạy rồi đi rồi, Tô Dật An đứng dậy đi toilet, Lâm Khinh Ngữ mới bước nhanh vội vàng đi theo, chặn ở cửa toilet nam, đợi đến gần mười phút mới thấy Tô Dật An đi ra.

Nhìn thấy Tô Dật An mới vừa từ trong toilet ra, trong nháy mắt Lâm Khinh Ngữ hơi ngần ngại, cô thấy khoe mắt anh hơi ửng đỏ, giống như có dấu vết vừa rồi mới lau qua, hình như là... Đã khóc.

Lâm Khinh Ngữ không dám hỏi nhiều, chỉ nhìn anh thật lâu, kêu tên anh một tiếng: “Tô Dật An.”

Tô Dật An ngẩng đầu nhìn cô, đột nhiên tiến lên một bước, ôm lấy Lâm Khinh Ngữ: “Không biết nói gì cũng không sao, không cần lên tiếng, cứ như vậy với anh là được rồi.” Anh ôm Lâm Khinh Ngữ thật chặt, cánh tay nho nhỏ, giọng nói nho nhỏ, lại giống như lời của người lớn... Có vẻ thành thực, “Ôm anh là được rồi.”

Giống như lần đầu tiên ôm lấy anh trong đồng tuyết, cái gì cũng không cần làm, không cần phải nói, đã đủ khiến Tô Dật An cảm thấy an toàn và an ủi.

Lâm Khinh Ngữ không cách nào từ chối ôm lấy Tô Dật An.

Lâm Khinh Ngữ nhìn chung quanh, người lớn lui tới chỉ nhìn bọn họ một cái, bọn họ hiển nhiên không có quá nhiều hứng thú với việc đưa nhỏ ôm nhau. Nhưng mà không đợi bao lâu, Tô Dật An đã nhanh chóng thu lại cảm xúc vừa mới lộ ra ngoài.

Anh buông Lâm Khinh Ngữ ra, khoảnh khắc khi buông ra đó, Lâm Khinh Ngữ chột nả cánh tay Tô Dật An: “Tô Dật An! Ở thế giới này, không phải cho phép nguyện vọng gì của hai chúng ta cũng sẽ thực hiện được sao, nếu không chúng ta ước nguyện để cho bà nội sống lại được không?”

Tô Dật An lắc đầu, “Vô dụng thôi.”

“Không thử một lần làm sao biết.” Lâm Khinh Ngữ nói, “Đi, anh mau nghĩ, em cũng nghĩ.”

Tô Dật An: “... Em định để cho bà nội sống lại ngồi dậy từ trong quan tài dưới cái nhìn soi mói của nhiều người như vậy sao?”

Lâm Khinh Ngữ suy nghĩ một chút, “Mặc dù hơi dọa người, nhưng dù sao còn tốt hơn mất đi bà nội! Nhanh lên một chút, ước nguyện.”

“Vô dụng thôi.” Tô Dật An lại nói một lần, lần này trong giọng nói không tự chủ mang theo vài phần chán nản, “Còn nhớ rõ con mèo lúc trước không?”

Lâm Khinh Ngữ ngẩn người, hoàn toàn quên. Dieễn ddàn lee quyí đôn

“Đối với sinh mạng của người khác, nguyện vọng của chúng ta, dường như cũng không có tác dụng, lúc này số mệnh đã hết, chính là hết rồi.”

Lâm Khinh Ngữ ngơ ngác nhìn Tô Dật An, sau đó gật gật đầu.

Vừa rồi cô vốn nổi lên chút lòng riêng, nếu như bây giờ cô có thể ước nguyện khiến bà nội Tô Dật An sống lại lần nữa, như vậy chờ tương lai không lâu sau đó, khi cha cô đối diện với sống chết trước mặt, nói không chừng cô và Tô Dật An cùng nhau ước nguyện, cha cô có thể sống lại đấy.

Thì ra là... Vẫn không được.

Thế giới này, hoang đường thì hoang đường, nhưng lại vẫn có quy tắc trò chơi của mình...

Sau khi tang lễ của bà nội Tô Dật An qua, Lâm Khinh Ngữ nghĩ đến, ngày Tô Dật An rời đi cũng sắp đến, Lâm Khinh Ngữ đợi rất lâu rồi, nhưng chưa từng thấy Tô Dật An làm chuẩn bị vì chuyện này, thẳng cho đến một ngày kia tới, Tô Dật An cũng vẫn không rời đi.

Lâm Khinh Ngữ tò mò hỏi anh: “Không phải anh đi Mỹ cùng cô anh sao, anh làm như thế nào?”

“Anh nói anh muốn ở trong nước học xong giáo dục bắt buộc. Cô đồng ý.”

“Nhưng để anh một đứa bé một mình đi học ở trong nước, cô của anh yên tâm?”

“Cho nên anh tự mời bảo mẫu.”

Lâm Khinh Ngữ ngần ngại: “Anh? Lấy cái gì mời? Giả vờ đáng yêu cho công ty bảo mẫu sao?”

Tô Dật An liếc nhìn cô một cái: “Di sản.”

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Tô Dật An ở lại nơi này, mà lưu lại theo anh, còn có một việc càng ngày càng cực kỳ bồi hồi trong lòng Lâm Khinh Ngũ -

Thời gian của cha cô, không nhiều lắm.

Lâm Khinh Ngũ biết đó là một ngày kia, bởi vì từng ấy năm tới nay mỗi một năm tết đến cũng vào ngày đó Lâm Khinh Ngũ đi thăm cha. Cái gì cô cũng biết, chính vì vậy, mỗi ngày cô càng giầy dụa và giày vò hơn.

Cô bắt đầu càng ngày càng không muốn đến trường, cô bắt đầu mỗi ngày đều quán lấy cha. Thậm chí cô bắt đầu muốn thay đổi vận mệnh của cha. Nhưng mà, dường như không có tác dụng gì.

Khi ngày đó tới, Lâm Khinh Ngũ không muốn đi học, cô quán lấy cha, cũng không muốn để cha ra cửa, nhưng cha Lâm không để ý đến cô “Quấy nhiễu”. Ông vừa bắt đầu an ủi Lâm Khinh Ngũ, nói lời khuyên bảo, đến cuối cùng, lại cho rằng Lâm Khinh Ngũ đang cố chấp đùa giỡn, trầm mặt dạy dỗ cô, để cho cô “Hiểu chuyện”.

Từ sau khi thu nhỏ lại, cho tới bây giờ Lâm Khinh Ngũ đều rất may mắn chuyện của mình đều có thể dùng “Còn nhỏ” để giải quyết, nhưng mà giờ phút này, cô cảm nhận sâu sắc được thân là đứa nhỏ yếu ớt.

Cô bị cha tóm đi trường học, suốt dọc đường đến trường, bởi vì biểu hiện hôm nay của Lâm Khinh Ngũ không tốt, cha Lâm còn đặc biệt đánh tiếng với cô chủ nhiệm lớp. Ở cửa ra vào thấy Lâm Khinh Ngũ bắt đầu tự học, mới xoay người rời đi.

Lâm Khinh Ngữ vẫn nhìn chăm chăm vào cha, cho đến khi ông xoay người đi, cuối cùng Lâm Khinh Ngữ không kiềm chế được cảm xúc trong lòng, xông ra ngoài, mặc cho chủ nhiệm lớp gọi ra sao cô cũng không quay lại. Khi chủ nhiệm lớp định tự mình đuổi theo, có một bóng dáng nho nhỏ khác cũng đuổi theo như gió.

“Tô Dật An!” Chủ nhiệm lớp lớn die~nda4nle^qu21ydo^n tiếng kêu một câu, “Em lại chạy đi đâu!” Chủ nhiệm lớp không thể làm gì khác là buông sách xuống, vội vàng dặn dò lại một câu, “Các em tự học đi, không được chạy ra ngoài theo.”

Suốt dọc đường chạy tới khúc quanh cầu thang, chủ nhiệm lớp nhìn thấy Tô Dật An, bước lên trước kéo cánh tay Tô Dật An: “Em trở về lớp học nhanh lên.”

Cô nói xong, lại không kéo Tô Dật An, chỉ thấy cậu vẫn bình tĩnh nhìn xuống nơi khúc quanh ở thang lầu phía dưới. Chủ nhiệm lớp cũng nhìn theo ánh mắt của cậu... Lâm Khinh Ngữ đang ở dưới cầu thang, cô bé con ôm chặt lấy hông cha, không nói gì cũng không khóc, cứ ôm không tiếng động như vậy.

“Con bé này.” Cha Lâm không tiếng động thở dài, cuối cùng bất đắc dĩ kéo Lâm Khinh Ngữ ra ngồi xõm xuống, nhìn chăm chăm vào con gái hỏi, “Hôm nay rốt cuộc làm sao?”

Cha Lâm ngồi cạnh Lâm Khinh Ngữ, tầm mắt giao nhau, trong nháy mắt, ở trong đầu Lâm Khinh Ngữ, lại có cô đã trưởng thành, cô dùng cảm giác bản thân hai mươi mấy tuổi nói chuyện với cha.

Dưới khoảng cách thời gian xuyên qua vài chục năm, cô nhìn cha Lâm nói: “Cha.”

“Ừ.”

Lâm Khinh Ngữ nhìn ông, cuối cùng không hề giả bộ đáng vẻ đứa nhỏ non nớt nữa, cô cười khê nhìn cha: “Con sẽ ngoan ngoãn đọc sách, sau đó sẽ thi đỗ một trường đại học rất tốt, cha biết không?”

Những lời này nói không đúng lúc, cha Lâm thoáng sững sờ, ngay sau đó bật cười: “Theo đức hạnh đi học không ngoan của con bây giờ, sau này có thể thi đậu một trường đại học rất tốt?”

“Con sẽ cố gắng sống, dốc toàn lực để bản thân sống hạnh phúc.”

Cha Lâm ngạc nhiên nhìn Lâm Khinh Ngữ lần nữa, cuối cùng rốt cuộc không trách cứ cô, đưa tay sờ lên đầu cô, cười ôn hòa: “Công chúa nhỏ của cha, đương nhiên phải sống hạnh phúc.”

Hốc mắt Lâm Khinh Ngữ hơi đỏ lên, dang tay ôm lấy cổ cha, ghé vào lỗ tai cha nói: “Cha, con thật sự vô cùng yêu cha.”

Cha Lâm chỉ vỗ vỗ sau lưng cô: “Chỉ biết làm nũng, được rồi, nhanh về đi học đi.”

Cha Lâm kéo tay Lâm Khinh Ngữ ra, đứng lên, vẫy tay với con gái, sau đó xoay người đi xuống cầu thang, không quay đầu lại nữa. Lâm Khinh Ngữ đưa mắt nhìn cha rời đi, chủ nhiệm lớp đứng ở cầu thang phía trên nói: “Được rồi, hai em nhanh chóng trở lại lớp tự học!”

Lâm Khinh Ngữ xoay người, vừa ngẩng đầu đã thấy Tô Dật An đứng trên ba bậc cầu thang, cô không rơi nước mắt, chỉ mím chặt môi, cất bước lên cầu thang, Tô Dật An đưa tay ra.

Lâm Khinh Ngữ nghiêng tai nghe bước chân cha càng ngày càng xa, cô nhắm mắt lại, bản thân không quay đầu bỏ đi một bước, hai bước, đến bước thứ ba, đứng cùng bậc cầu thang với Tô Dật An, cô mới nắm tay Tô Dật An, bậc cầu thang còn lại, cô nắm tay Tô Dật An, từng bước từng bước bước lên cầu thang với anh, rời đi càng lúc càng xa cha.

Tô Dật An nắm thật chặt tay cô, trầm mặc làm bạn, cho đến khi vào phòng học, mới buông lỏng ra.

Ngày hôm nay Lâm Khinh Ngữ trôi qua không yên, cô giống như đang đợi cái gì, cuối cùng, vào lúc xế chiều chủ nhiệm die nda nle equ ydo nn lớp vội vàng chạy đến cửa phòng học, không để ý đến Lâm Khinh Ngữ vẫn đang học, kêu cô đi ra ngoài, chưa nói chuyện, trước hết an ủi cô một lúc. Cuối cùng cẩn thận nói ra chuyện cha Lâm Khinh Ngữ bị tai nạn xe cộ với cô, bây giờ còn đang cấp cứu trong bệnh viện.

Lâm Khinh Ngữ vẫn có ấn tượng với ngày này, chỉ có điều ở trong ấn tượng của cô, toàn bộ quá trình ngày nọ biểu hiện của cô là bị đá kích trầm trọng, bởi vì hoảng hốt quá mức mà dẫn đến hết sức ngây ngô.

Mà bây giờ, trải qua cảnh giống vậy, Lâm Khinh Ngữ vẫn ngây ngô. Cô giáo dẫn cô đi bệnh viện, cấp cứu cho cha đã kết thúc, kết quả là chết.

Lâm Khinh Ngữ nhìn thấy mẹ khổ sở bên cạnh người cha đã mất.

Bà khóc đến toàn thân xụi lơ, nếu không có người bên cạnh đỡ, bà gần như sẽ ngã ngối xuống đất.

Đến lúc này, không hiểu sao ngây ngô trong đầu Lâm Khinh Ngữ đột nhiên biến mất rồi.

Cô đã trải qua cuộc sống sau này không có cha, thậm chí cô đã thành thói quen cuộc sống như vậy, cô biết mình, từ nay về sau cuộc sống như thế nào, cho nên mặc dù đau lòng giống vậy, nhưng không hoang mang.

Mà bây giờ Phan Quyên không biết.

Đối với Phan Quyên mà nói, cả trụ cột cuộc sống của bà, ầm ầm sụp xuống. Cảm giác của Lâm Khinh Ngữ có thể nói là vô cùng ghét cay ghét đắng Phan Quyên trọng nam khinh nữ, nhưng mà cô vẫn không cách nào

phủ nhận, ở trên người cô, vẫn mang dòng máu của Phan Quyên, sau khi cha rời đi, mặc dù Phan Quyên vất vả thỉnh thoảng thiên vị, nhưng vẫn gánh chịu trách nhiệm dạy dỗ và nuôi dưỡng Lâm Khinh Ngữ như cũ.

Bà không thua thiệt về ăn mặc cho cô – trừ khi nhu cầu của cô xảy ra xung đột với nhu cầu của em trai.

Nhiều khi, Phan Quyên đúng là xếp Lâm Bân ở vị trí thứ nhất, và bà cũng xếp Lâm Khinh Ngữ ở vị trí thứ hai, còn bản thân Phan Quyên, thì rơi ở vị trí cuối cùng.

Chuyện này có lẽ bởi vì bà là người mẹ như vậy, vĩnh viễn không đi ra khỏi nỗi vòng luẩn quẩn.

Sống vì chồng, sống vì con, cũng rất ít khi nghĩ đến sống vì mình. Cũng bởi vì như thế, nghĩ mình phải trả giá, thì cảm thấy con gái cũng nên trả giá như vậy. Cho nên bà mới có thành kiến với con gái. Bởi vì các bà mẹ không chỉ thành kiến trên thân con gái mình, thành kiến trên người con gái của người khác, thậm chí thành kiến cả trên người mình.

Một người cũng sẽ không bỏ qua.

Vào giờ phút này, trông thấy Phan Quyên khổ sở sắp tuyệt vọng, bước chân Lâm Khinh Ngữ khẽ dừng lại rồi không động, cô đứng bên cạnh mẹ, lặng im cùng mẹ, sau đó đưa tay lau sạch nước mắt cho mẹ.

Trên mặt bị người đụng vào, Phan Quyên d1end4nl3q21yd0n ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ. Lâm Khinh Ngữ vẫn lau nước mắt giúp bà, nói: “Mẹ, sẽ qua.”

Nhưng mà nhận được câu an ủi này của Lâm Khinh Ngữ, cũng không giảm bớt được bao nhiêu đau thương cho Phan Quyên, bà một phát kéo Lâm Khinh Ngữ, ôm con gái vào lòng, ôm con bé khóc đến càng dữ dội hơn.

“Khinh Ngữ à, từ nay về sau chúng ta phải làm sao, con còn nhỏ như vậy, em trai của con cũng còn nhỏ như vậy...”

Bị Phan Quyên ôm chặt vào trong ngực, Lâm Khinh Ngữ hơi giật mình. Cô tùy ý để Phan Quyên ôm lấy cô khóc thật lâu, đến khi không còn sức lực để thổ lộ đau thương nữa, Lâm Khinh Ngữ mới vỗ sau lưng mẹ nói: “Mẹ không phải một người quá công bằng, nhưng mẹ rất kiên cường.”

Phan Quyên buông lỏng Lâm Khinh Ngữ ra, cũng rất kỳ quái nhìn con bé, nhưng rất nhanh, người thân trong nhà tìm tới, cha mất, còn rất nhiều chuyện cần Phan Quyên xử lý, Phan Quyên nhìn thấy thân thích, bị bọn họ nắm lấy tay, cũng phải vừa khóc, vừa kể, đúng là tràn đầy sợ hãi và không yên với tương lai.

Lâm Khinh Ngữ thừa dịp tất cả người lớn đều không chú ý, xoay người đi nhà vệ sinh.

Cô rửa mặt trong phòng vệ sinh, sau đó ngẩng đầu nhìn mình trong gương. Còn nhỏ như vậy, trên tóc và trên cổ áo, còn có nước mắt vừa rồi Phan Quyên chảy ra. Cô véo mặt mình. Đột nhiên bật cười.

Ra nhà vệ sinh, giống như lúc trước khi bà nội của Tô Dật An mất, khi đó cô ở cửa toilet chặn Tô Dật An giống như vừa khóc. Mà bây giờ, Tô Dật An đến đây chặn Lâm Khinh Ngữ đang nhếch môi mỉm cười.

Tô Dật An nhìn cô không nói gì.

Lâm Khinh Ngữ lại chủ động đi lên phía trước, nói: “Tô Dật An anh biết không, vừa rồi mẹ em ôm em.” Cô nhìn Tô Dật An cúi thấp đầu xuống, “Lúc trước anh có một lần hỏi em, nói em thật sự muốn rớt cuộc là gì.”

Tô Dật An hơi nheo mắt: “Em bởi vì được mẹ em ôm, tha thứ cho bà?”

Lâm Khinh Ngữ liếc mắt nhìn anh: “Em người lòng dạ hẹp hòi lại mang thù như thế, em không tha thứ cho bà. Bà thích em trai, đã làm rất nhiều chuyện không công bằng với em, những chuyện này sẽ đâm vào lòng em, nghĩ tới đã cảm thấy uất ức và khổ sở, em đại khái vĩnh viễn không cách nào bỏ qua cho người mẹ đã đối xử như vậy với em. Bởi vì mẹ em vĩnh viễn cho rằng con gái không bằng con trai. Bà là người như vậy, em là người như vậy, tính cách của mẹ con em đều là quy cách đã định.

“Đã như vậy... Em nghĩ em thật sự muốn, rốt cuộc là gì?”

“Thế giới này giống như mộng của hai chúng ta, chúng ta muốn bản thân xảy ra thay đổi gì, sẽ có thể, lúc trước em dinendian.lòqid]on muốn trở thành đàn ông, là vì dùng thân phận đàn ông, cuộc sống sẽ trở nên thuận tiện hơn, em có thể dùng hình dạng đó để nhận được mẹ yêu, tốt nghiệp tìm được công việc em muốn, không có thành kiến, không có kỳ thị, nhưng mà em sai rồi, em vốn sẽ cho phép ước muốn như vậy, vốn bởi vì em cũng thật lòng thật dạ cho rằng, em, dùng tính cách phụ nữ em không sống được, không như đàn ông.”

“Lúc trước, em biến thành Lâm Thanh Vũ, dùng thân phận đàn ông mà sống.” Lâm Khinh Ngữ nở nụ cười, “Đúng vậy, tất cả đều giống như em nghĩ, nhưng mà em lại không có cách nào tiếp nhận sự quan tâm của mẹ, bởi vì mỗi một câu mẹ quan tâm đến Lâm Thanh Vũ, đều đang nhắc nhở em, trong lòng mẹ, kỳ thị giới tính, sao trắng trợn rõ rệt.”

“Em cưỡng lại việc về nhà, không muốn gặp lại mẹ, không chấp nhận sự quan tâm của bà, tất cả nguyên nhân đều ở sâu trong đáy lòng em, là mâu thuẫn mãnh liệt như vậy biến mình thành đàn ông. Em hiểu biết rõ, em làm như vậy, là bởi vì hoàn toàn từ bỏ bản thân chân thật của mình.” Lâm Khinh Ngữ nhìn Tô Dật An, “Anh nói không sai, em đúng là đang trốn tránh, thế giới hoang đường này, em đang đi ẩn núp trốn tránh sự thật.”

“Em thật sự nghĩ, chỉ có thân là con gái, mới có thể đạt được. Em muốn làm con gái nhưng không bị phân biệt đối xử, có thể được chấp nhận, sau đó được người yêu.” Lâm Khinh Ngữ cười cười, “Có lẽ em thật sự muốn không phải những thứ này, em muốn nhất, chỉ sợ là, mình có thể yêu thân là con gái của mình thôi. Không hề không có chí tiến thủ, không hề đối gạt mình, cho dù sự thật gian nan hiểm trở, cũng vẫn có thể坦然 tiếp nhận.”

Cô nói đến đây, ánh mắt như sáng lên, Tô Dật An nhìn cô, những lời cô nói bây giờ, giống như đúc những gì anh muốn đạt tới hiệu quả ngay từ đầu.

Nhưng mà thấy Lâm Khinh Ngữ như thế, không biết tại sao, trong lòng anh đột nhiên sinh ra một luồng vi diệu... Luống cuống.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Khinh Ngũ đều chỉ lo lắng đến việc trong nhà, sau khi không dễ dàng xử lý hậu sự cho cha, lại trải qua thêm một lần, suy nghĩ cũng không còn giống như trước, Lâm Khinh Ngũ mới hiểu ra, sau khi cha mất đi mẹ đã từng trải qua ngày tháng như thế nào.

Vì thế sau khi sắp xếp xong việc trong nhà, Lâm Khinh Ngũ trở về trường học, lúc này mới phát hiện Tô Dật An thậm chí có chút...

Trốn tránh cô.

Cô cũng không muốn tìm hiểu, cô tìm Tô Dật An, đúng là có chuyện muốn nói.

Hiện tại Lâm Khinh Ngũ cảm thấy, ở lại trong thế giới này đã không còn quan trọng, cô không muốn làm đàn ông nữa, cũng không muốn dùng thân phận phụ nữ để tiếp tục cuộc sống, cô chỉ muốn trở lại quỹ đạo vốn có, nghênh đón hiện thực, trực diện với cuộc sống mưa máu gió tanh, sau đó cố gắng làm một người phụ nữ, cũng có khả năng xinh đẹp, nở rộ.

Cô nghĩ đến câu nói của Tô Dật An lúc trước đã nói với cô: "Cô nên suy nghĩ cô chân chính muốn cái gì." Nhất định cũng là nghĩ như vậy.

Cô muốn trở lại thế giới hiện thực, trở lại cuộc sống thuộc về cô.

Cô rất không dễ dàng để có thể suy nghĩ thông suốt, hiểu được mục đích của Tô Dật An, nhưng gia hỏa kia lại... Lùi bước.

Ở trong thế giới này, hai người bọn họ phải có cùng một nguyện vọng, nguyện vọng đó mới được thực hiện, mà hiện tại, cô muốn trở về, nhưng vẫn chưa ứng nghiệm, chỉ có thể chứng minh được, Tô Dật An đang dao động, thậm chí là kháng cự.

Lâm Khinh Ngữ đã rất nhiều lần cố tình tìm hiểu Tô Dật An, ví dụ như theo anh về nhà, hoặc lúc ở trường đưa cho anh một tờ giấy nhỏ, lúc anh nghỉ trưa, một lòng buồn bã đi theo anh.

Nhưng mỗi lần Lâm Khinh Ngữ ngăn Tô Dật An lại, Tô Dật An luôn nghĩ biện pháp trốn tránh, đến trường chuyển tờ giấy, anh xem xong liền giấu đi không nhắc đến, thời gian nghỉ ngơi giữa giờ thể dục và giờ âm nhạc, Tô Dật An luôn tìm cách trốn đi, giống như chơi trốn tìm, làm cho Lâm Khinh Ngữ không tìm thấy.

Trạng thái như vậy tựa như thật lâu trước đây, khi đó Lâm Khinh Ngữ mới trở về trường không bao lâu, gặp Tô Dật An, nhưng lại bị Tô Dật An tận lực nhằm vào, cô không hiểu nguyên nhân, cũng giống như bây giờ tìm anh nói chuyện, nhưng mỗi lần đều bị anh tận lực trốn tránh.

Chỉ khác một điều năm đó là phần nộ và thống hận, hiện tại Lâm Khinh Ngữ càng thêm cảm thấy bất đắc dĩ và đau lòng.

Bởi vì hiện tại cô hiểu anh, hiểu sự tổn thương của anh, bi thương của anh, thêm ngàn vạn cố kỵ của anh, cô có thể cảm giác được, nội tâm của đứa bé Tô Dật An kia, đang cảm thấy bất an.

Cho nên cô đau lòng anh.

Trùng hợp, vào đầu xuân, trong trường tổ chức cho học sinh đi dã ngoại chơi xuân.

Năm đó, Lâm Khinh Ngữ bởi vì cái chết của cha mà tâm trạng rất tệ, không tham gia dã ngoại, mà Tô Dật An đã ra nước ngoài, chuyển dã ngoại

đó bọn họ chưa được tham gia. Lâm Khinh Ngữ nhớ lại, phong cảnh bên ngoài trường học rất đẹp, phơi nắng tâm tình sẽ thư giãn rất nhiều, lúc này tìm Tô Dật An tâm sự sẽ dễ dàng hơn.

Vì thế khi đến trường cô lại gửi cho Tô Dật An một tờ giấy.

Tận tâm tận lực nhờ từng người trong lớp chuyển tờ giấy đến tay Tô Dật An, nhưng anh lại không nhúc nhích, mặc kệ ai đưa tờ giấy cho anh, anh đều hờ hững, làm tờ giấy rơi xuống bên cạnh anh.

Sau cùng Lâm Khinh Ngữ bị bộ dáng lạnh lùng của anh làm cho nổi giận, xé một trang giấy thật lớn, cũng không lãng phí thời gian viết chữ, lấy cục tẩy gói vào bên trong giấy, thừa dịp thầy giáo xoay người viết bảng, đứng dậy ném thẳng vào đầu Tô Dật An.

Giấy cuộn thành một cục, sức nặng không nhẹ, Tô Dật An bị nện thẳng vào đầu, lần này rốt cuộc hoàn hồn, lạnh lùng nhìn Lâm Khinh Ngữ.

Lâm Khinh Ngữ cũng khiêu khích nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, tựa hồ trong không trung phát ra tia lửa, cuối cùng khi thầy giáo sắp quay đầu lại, Lâm Khinh Ngữ bình yên ngồi xuống.

"Báo cáo."

Lâm Khinh Ngữ thế nào cũng không nghĩ tới, Tô Dật An vậy mà giơ tay đứng lên, nhặt cục giấy trên mặt đất, nói với thầy giáo: "Thưa thầy, Lâm Khinh Ngữ làm phiền em."

Ông cụ nhà anh.

Lâm Khinh Ngữ mắng thầm, không nghĩ tới Tô Dật An vậy mà có thể tố cáo với thầy giáo. Người này đã bao nhiêu tuổi, còn ngây thơ như vậy.

Tuy nhiên.. Chính cô cũng giống như vậy.

Đúng lúc tiết này là của chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp vừa nghe xong, cầm phấn viết nhìn Lâm Khinh Ngữ: "Làm gì? Đang học, muốn tạo phản sao?"

Lâm Khinh Ngữ cắn răng, nếu là trước kia thì không tính, nhưng nghĩ lại, sợ cái gì, dù sao hiện tại cô còn nhỏ, nhưng Tô Dật An đã không biết xấu hổ tố cáo, cô cũng chỉ hơi mất mặt chút xíu mà thôi. Vì thế Lâm Khinh Ngữ cũng nhấc tay, thuận tiện đứng lên: "Thưa thầy, em có chuyện muốn nói với bạn học Tô."

"Không thể để tan học mới nói sao, Lâm Khinh Ngữ em ngồi xuống cho tôi."

"Không được, thưa thầy, nếu bây giờ không được nói em sẽ ghen chết." Lâm Khinh Ngữ nói xong, cũng không cần biết thầy giáo chủ nhiệm có đồng ý hay không, nhìn chằm chằm Tô Dật An, ngay lúc này trong lớp học rất yên tĩnh, lớn tiếng nói: "Bạn học Tô, lúc trước cậu nói thích tôi, tôi cũng đã suy nghĩ qua, nếu như lần này cậu đồng ý đi chơi dã ngoại chơi xuân, tôi sẽ đồng ý làm bạn gái của cậu."

Lời này vừa nói xong, trong nháy mắt phòng học đang yên tĩnh, tất cả học sinh đều vỡ òa, khác với sự ồn ào của học sinh lớn, bọn họ bùng nổ đến âm ỉ.

Mà thầy giáo chủ nhiệm cũng chưa phản ứng kịp, sau khi phút yên tĩnh qua đi, đã cãi vã ngập trời, thầy chủ nhiệm vội vàng vỗ bàn, quát học sinh yên lặng, nhất thời không rảnh để quan tâm Lâm Khinh Ngữ.

Vì thế Lâm Khinh Ngữ nho nhỏ liền đứng yên trong hoàn cảnh âm ỉ đó, nheo mắt nhìn, Tô Dật An an tĩnh giống mình giữa một mảnh tranh cãi âm ỉ.

Hai người họ nhìn chằm chằm nhau, vô cùng sốt ruột, không khí mờ ám quỷ dị giữa hai người lan tràn.

Nhưng sau cùng bởi vì Tô Dật An lùi bước, mà bị ngừng lại.

Đại khái là khi Lâm Khinh Ngữ và Tô Dật An giao chiến, lần đầu tiên cô thấy Tô Dật An... Bỏ cuộc. Lâm Khinh Ngữ ôm tay, ngồi xuống cong môi, cười đến đặc ý.

Hết giờ học Lâm Khinh Ngữ và Tô Dật An bị thầy giáo kêu xuống văn phòng, đối với chuyện yêu sớm... Nhất là yêu đương quá mức, lúc đó thầy giáo chủ nhiệm rất khẩn trương. Nhưng lúc này Lâm Khinh Ngữ lại thề thốt phủ nhận, rằng khi trên lớp cô chỉ đùa giỡn, cô đối với Tô Dật An, Tô Dật An đối với cô, đều không có gì để thích hay không thích. Cũng không gọi là yêu nhau, những chuyện đó cô đều không hiểu.

Nhìn thái độ của Lâm Khinh Ngữ nên chuyện lần này không cần mời phụ huynh đến, nhưng chuyện trách phạt là không thể thiếu. Tiết sau, hai người đều bị phạt đứng ở hành lang.

Đối với học sinh tiểu học, hai người vốn không có hứng thú, ánh trời chiều chiếu vào hành lang, tiếng giảng bài của lớp khác, sau lưng lại là tiếng giảng bài đều đều của thầy giáo lớp mình, tất cả cùng nhau hòa lên, Lâm Khinh Ngữ kéo mái tóc dài, Tô Dật An kéo vạt áo đồng phục, tất cả đều tràn ngập hương vị ngày xưa.

Lâm Khinh Ngữ hít sâu một hơi, giống như đang hưởng thụ thời khắc như vậy.

"Tô Dật An." Giọng nói mềm nhũn của cô vang lên, đồng thời cũng quay đầu bình tĩnh nhìn anh: "Thật ra những gì tôi nói trong lớp đều là thật sự."

Tô Dật An cũng không có phản ứng lại lời nói của cô, ánh mắt vẫn như cũ nhàn nhạt nhìn về phía trước, giống như không để ý xung quanh.

Lâm Khinh Ngữ nhìn một hồi, thấy không có kết quả gì, liền hừ một tiếng: "Đi hay không cũng được, tôi đi toilet đây." Lâm Khinh Ngữ khom lưng lén lút bỏ đi, cho nên cô cũng chưa kịp thấy, sau khi cô quay người đi, ngay lúc ánh mặt trời còn một tia yếu ớt chiếu rọi lên hành lang, Tô Dật An nắm chặt thành quả đấm, ngẩng đầu lên nhìn trời, thâm sâu thở dài, nhưng đôi má lại thoáng đỏ, mặc cho gió mang đi lời nỉ non của anh...

"Cô gái lưu manh."

Vì thế, chuyến đi dã ngoại ngày đó, Tô Dật An quả nhiên đến, lúc tập hợp tại trường, Lâm Khinh Ngữ vác một túi xách nhỏ, quay tới quay lui tìm Tô Dật An, rốt cuộc một khắc khi nhìn thấy Tô Dật An, Lâm Khinh Ngữ lập tức nở một nụ cười thật tươi, cô chạy đến, nắm tay Tô Dật An, nửa đùa nửa trêu chọc: "Bạn trai của tôi quả nhiên không cho tôi leo cây."

Tô Dật An nghe vậy, ánh mắt khóa chặt trên người Lâm Khinh Ngữ, nghiêm trang mở miệng: "Lâm Khinh Ngữ, tôi nghĩ cô nên nhớ một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Hết lòng tuân thủ lời hứa, là đạo đức căn bản của một người."

Anh nói rất nghiêm chỉnh, nhưng lại lộ ra vài phần không đứng đắn, lúc này Lâm Khinh Ngữ hoàn toàn bị Tô Dật An giở trò ngược lại có phần thẹn thùng.

Cô khụ một tiếng: "Từ trước đến nay tôi luôn là người giữ lời hứa."

Sau đó, cô thấy tiểu Tô Dật An, rốt cuộc nhếch miệng, mỉm cười.

Trong trí nhớ của Lâm Khinh Ngữ, bộ dáng này của Tô Dật An, rất ít khi mở miệng mỉm cười, anh cười lộ lên nhìn rất đẹp, bởi vì còn nhỏ, lại có thêm mấy phần đáng yêu, Lâm Khinh Ngữ không tự chủ thầm nghĩ, nếu có

một ngày cô và Tô Dật An kết hôn, sinh một đứa bé, đến tuổi này, lúc cười cũng sẽ xinh đẹp và đáng yêu như vậy.

Cảm thấy mình suy nghĩ quá xa, Lâm Khinh Ngữ khẩn trương lắc đầu hoàn hồn, lúc này đã thấy Tô Dật An xoay người đi theo đám đông.

Lâm Khinh Ngữ vội vàng đi theo.

Ban ngày cùng những bạn nhỏ ra ngoài đi chơi rất vui vẻ, gần tối, sau khi ăn cơm xong vì an toàn nên tất cả ra về.

Sau một ngày vất vả kiềm nén không thể nói chuyện, Lâm Khinh Ngữ bởi vì sợ phá hoại tâm tình vui vẻ của Tô Dật An, nên lúc này, Lâm Khinh Ngữ nghĩ thầm nếu bây giờ không nói, về trường học lại càng không tiện mở miệng.

Vì thế lúc ăn cơm, Lâm Khinh Ngữ chậm chạp, rốt cuộc mò đến ngồi bên cạnh Tô Dật An, huyên thuyên vài câu, sau đó rốt cuộc hỏi: "Tô Dật An, anh muốn trở về chưa?" Cô nhìn chăm chăm Tô Dật An, tuyệt không hy vọng nhìn thấy thần sắc không vui vẻ của anh.

Nhưng cuối cùng, Tô Dật An cũng chỉ ngẩn ra. Đang ăn cơm liền ngưng đũa, anh quay đầu nhìn Lâm Khinh Ngữ, đối diện với ánh mắt của cô, gật đầu: "Ừ, trở về." Anh nói như vậy, biểu tình cũng coi như không có gì không tình nguyện.

Ánh mắt Lâm Khinh Ngữ sáng lên, đang muốn nói thêm vài câu, Tô Dật An lại nói: "Tôi đi toilet trước."

Anh bỏ đi, nhưng vừa rời nguyện vọng cũng coi như đã được nói ra, không bao lâu bọn họ sẽ trở lại thế giới vốn có, cô sẽ trở lại làm một Lâm Khinh Ngữ chân thật, sau đó ôm hy vọng, tiếp tục phấn đấu vì cuộc sống của mình...

Lâm Khinh Ngữ ngồi bên bàn ăn vừa chờ vừa suy nghĩ, khi cô tỉnh lại sẽ là cảnh tượng thế nào, cô say rượu ngồi ở ven đường, lại bị người ta kéo về phòng ngủ, hoặc là cô biến thành người thực vật, đang nằm trong bệnh viện lặng lẽ nhìn thời gian trôi qua.

Cô suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không có cảm giác mê muội, Tô Dật An cũng không có trở lại, cho đến khi tất cả học sinh đều ăn uống xong, thầy giáo tập hợp lại, muốn lên xe về trường học.

Tô Dật An cũng không có quay lại, Lâm Khinh Ngữ có phần sốt ruột, trước hết đến phòng vệ sinh công cộng tìm Tô Dật An, mà lúc này trong phòng vệ sinh đã sớm không có người, tất cả học sinh đều đã lên xe rồi.

Lâm Khinh Ngữ bắt đầu bối rối đứng dậy.

Cô ở phòng vệ sinh tìm vài vòng, sau đó quay lại nơi ăn cơm tìm một phen, vẫn không thấy người, rốt cuộc nhịn không được cô đi tìm thầy chủ nhiệm. Thầy giáo chủ nhiệm cũng đang tìm cô, thấy Lâm Khinh Ngữ chạy tới, thầy giáo lên tiếng: "Đi đâu vậy, chỉ còn thiếu em."

Lâm Khinh Ngữ vừa nghe, mắt sáng rực lên: "Tô Dật An đã lên xe chưa?"

Nói xong, không đợi thầy giáo trả lời, Lâm Khinh Ngữ lập tức lên xe buýt, thầy chủ nhiệm cũng lên xe, đóng cửa lại, tất cả học sinh đều ngồi yên, chỉ có Lâm Khinh Ngữ vẫn đi lại giữ lối đi, tới tới lui lui tìm Tô Dật An.

Nhưng mà, cô phát hiện... Không có Tô Dật An.

Bởi vì vừa rồi chạy nhanh, lúc này tim Lâm Khinh Ngữ đập rất nhanh, không chỉ có nhanh mà còn có chút trống rỗng, thầy giáo lại thúc giục: "Lâm Khinh Ngữ, xe lập tức chạy, em nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống."

Lâm Khinh Ngữ ngẩng đầu nhìn thầy giáo: "Không thể đi! Còn một bạn học chưa lên xe."

Thầy chủ nhiệm nhíu mày: "Đều đã ở đây hết, em nhanh chóng ngồi xuống, chạy đi."

"Tô Dật An..." Giọng Lâm Khinh Ngữ buột chật: "Tô Dật An đâu? Cậu ấy chưa lên xe."

Lời này vừa nói ra, tất cả học sinh đều đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt chủ nhiệm lớp cũng mờ mịt: "Tô Dật An?" Cô giáo lật đi lật lại danh sách trong tay: "Trong lớp mình không có người này, em nhớ lầm rồi."

Một câu này, làm cho Lâm Khinh Ngữ giống như đang ở trong mùa đông lại bị hắt thêm một chậu nước lạnh vào người, lạnh đến nỗi cô không tự chủ được run rẩy. Sợ hãi như một con ký sinh trùng ở trong lòng, chui vào trong máu của cô, đè ép lên trái tim, bò khắp toàn thân cô.

Tất cả mọi người đều không biết Tô Dật An, Tô Dật An trong trí nhớ của bọn họ đột nhiên biến mất. Chỉ có cô biết có một người như vậy tồn tại...

Bọn họ đang đùa giỡn với cô, hay vẫn là.. Thế giới này, bỗng nhiên...

Thật sự... Chỉ còn một mình cô.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Editor: Hijushima

Trong cơn lo lắng như vậy, Lâm Khinh Ngũ bị xe buýt chở rời khỏi khu chơi xuân ở ngoại thành, hoàn toàn khác với ánh nắng tươi sáng lúc đi, lúc trở về trời âm u, đen kịt cả bầu trời, cho đến tận tối. Vô cùng giống với tâm tình của Lâm Khinh Ngũ.

Đêm hôm đó sau khi cô trở về nhà, trần trọc trở mình mãi vẫn không ngủ yên.

Cô đang nghĩ, có phải mình nhớ nhầm hay không, có phải trí nhớ của cô xảy ra sai lệch gì đó hay không, thật ra Tô Dật An có ngồi chung xe trở về cùng với cô. Hoặc thật ra bởi vì có chuyện gì đó nên Tô Dật An mới biến mất một lát, nhưng đợi đến ngày mai lúc đi học, anh vẫn sẽ ngồi ở vị trí của anh, sau đó nói chuyện với cô, cười nhạo cô, ghét bỏ cô, thậm chí trốn tránh cô, không để ý tới cô cũng không sao.....

Chỉ cần để cho cô biết, anh vẫn còn ở đây, thế giới này, không phải chỉ có một kẻ kỳ quái là cô.....

Hiện giờ đang là tiết trời se lạnh của tháng ba, trời âm u nửa đêm, đến sau nửa đêm thì bắt đầu sét đánh, trời đổ mưa. Lâm Khinh Ngũ nghe tiếng sấm và tiếng mưa mùa xuân, càng cảm thấy cô đơn khó ngủ, vậy mà bây giờ cô vừa không có điện thoại di động, điện thoại bàn trong nhà lại không có số điện thoại nhà Tô Dật An, cô chỉ có thể nằm trong chăn mở mắt trừng trừng, đợi từng phút một cho đến sáng ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng, cô đã chờ không kịp mà chuẩn bị cặp sách xong thật sớm, khi Phan Quyên mới vừa rời giường còn chưa kịp nấu bữa sáng, cô đã lên tiếng chào hỏi rồi vội vàng đeo cặp ra khỏi cửa chạy về phía trường học. Ngay cả Phan Quyên kêu: "Cầm cái ô!" ở phía sau cũng không nghe thấy.

Đội mưa phùn chạy thẳng đến trường học, bạn giữ chìa khoá mở cửa lớp còn chưa tới, cô chỉ có thể ôm cặp ngồi ngay cạnh cửa ra vào.

Cô chưa bao giờ có loại tâm tình chờ mong đợi mà lại sợ hãi sự chờ mong sẽ phải chịu hụt hẫng như thế này.

Đợi đến khi bạn mở cửa tới, bạn nhỏ đó hỏi cô: "Lâm Khinh Ngữ, cậu cũng tới sớm vậy à? Bài tập làm xong chưa? Cho tớ mượn chép một chút đi." Lâm Khinh Ngữ nào còn có tâm tư quan tâm bài tập gì gì đó, sau khi đẩy cửa ra, ánh mắt lập tức rơi vào trên bàn của Tô Dật An.

Cái bàn vẫn còn, Lâm Khinh Ngữ lập tức chạy tới, nhưng cái bàn được dọn dẹp rất sạch sẽ, chẳng có cái gì cả, Lâm Khinh Ngữ lập tức ngẩng đầu hỏi người bạn nhỏ cùng tiến vào với cô: "Đây là cái bàn của Tô Dật An có đúng không? Ngày hôm qua cậu ấy có đi chơi xuân cùng với chúng ta phải hay không?" Cô chăm chú nhìn đứa bé kia, thời gian chờ đợi câu trả lời còn khiến cô khẩn trương hơn lúc chờ đợi kết quả thi tốt nghiệp trung học.

"Tô..... Cái gì?" Cô gái nhỏ nghiêng đầu nhìn Lâm Khinh Ngữ một lát: "Vị trí đó trong lớp tụi mình vẫn không có ai ngồi hết mà."

Trong từng chữ trả lời của cô bé đó, mặt Lâm Khinh Ngữ từ từ trắng bệch.

Cả người cô mất hết sức lực ngồi xuống ghế dựa.

Bạn học xung quanh từ từ tới đủ, Lâm Khinh Ngữ vẫn cứ ngồi trên cái ghế đó không phục hồi tinh thần nổi.

Tô Dật An thật sự biến mất rồi, nhưng làm sao có thể? Lại là tại sao chứ? Do lúc đó bọn họ cầu nguyện đã xảy ra vấn đề gì sao? Hay là vì thế giới này bỗng nhiên xảy ra chuyện gì đó?

Từng vấn đề một xông ra trong đầu Lâm Khinh Ngữ tựa như suối phun, nhưng tất cả vấn đề đó, suy cho cùng, điều cô muốn biết nhất thật ra chỉ có một —— anh có khỏe không?

Nhưng cũng chính vấn đề này, là điều cô không cách nào đi tìm hiểu xác nhận được nhất, bởi vì cô vốn không thể tìm được Tô Dật An.

Cứ như vậy hoảng hoảng hốt hốt trải qua vài ngày, chủ nhiệm lớp bảo Lâm Khinh Ngữ mời người nhà đến trường, Lâm Khinh Ngữ cũng hoảng hoảng hốt hốt quên mất chuyện như vậy, ngày hôm sau chủ nhiệm lớp rốt cuộc không nhịn được, buổi tối đi theo Lâm Khinh Ngữ về nhà.

Mất hồn nghe chủ nhiệm lớp nói chuyện với mẹ ở trong phòng khách, chủ nhiệm lớp nghiêm túc kể lại tình trạng tinh thần gần đây của cô, vẻ mặt Phan Quyên nhìn cô đầy lo lắng, vừa lau nước mắt vừa nói với chủ nhiệm: "Sợ rằng con bé vẫn còn nhớ ba nó....."

Lâm Khinh Ngữ ngơ ngác liếc mắt thấy ánh mắt tò mò của Lâm Ân vẫn còn đang học lớp một hai bên cạnh một cái, bỗng nhiên cô ý thức lại được, nếu như Tô Dật An không ở nơi này, vậy một mình cô, phải làm sao để trở về thế giới ban đầu của cô đây?

Hay là, cô vốn không thể trở về được, cô phải ở lại đây, một lần nữa trải qua cuộc sống khi còn bé?d/đ.lơq)đ

Lâm Khinh Ngữ cảm thấy có chút bất lực và sợ hãi.

Buổi tối Phan Quyên cầm tay cô, nghiêm túc nói chuyện khuyên nhủ cô.

Lâm Khinh Ngữ không thể làm gì khác hơn là kiềm chế cảm xúc xuống, giả vờ bị Phan Quyên dỗ ngủ. Cô lại suy nghĩ một đêm, nghĩ thầm, nếu như cô vẫn luôn không trở về được, phải vĩnh viễn sống ở chỗ này, vậy thì cô không thể tiếp tục làm những việc tùy hứng nữa, cô phải chịu trách nhiệm với cuộc đời của mình.

Ngày hôm sau Lâm Khinh Ngữ ngoan ngoãn đi trường học, đi học vẫn mất hồn như cũ, nhưng đến giờ học thể dục nhịp điệu, cô không trốn học nữa, cũng ngoan ngoãn đi học theo các bạn nhỏ, coi như thay đổi lại cảm xúc.

Mà Lâm Khinh Ngữ không ngờ rằng, khi đi học lớp thể dục, cuộc sống chán nản mấy ngày nay của cô đã xảy ra thay đổi.....

Bởi vì cô nhìn thấy, ở trên mảnh đất trống sau lưng sân thể dục của trường học, trong một góc sân ít dấu chân người, chợt, không giải thích được, đột ngột xuất hiện, một cái cây không nhỏ cao cỡ nửa người.

Từ sau khi Tô Dật An biến mất, Lâm Khinh Ngữ đã không còn đi học môn thể dục, cho nên hôm nay mới phát hiện cái cây này. Nhánh cây của nó vẫn còn trụi lụi, không nở hoa hoặc là nảy mầm giống những cây khác.

Bây giờ Lâm Khinh Ngữ sẽ có nghi ngờ mãnh liệt đối với tất cả những gì đột nhiên xuất hiện, đặc biệt là cây!

Vì vậy trước tiên Lâm Khinh Ngữ tìm giáo viên thể dục, chỉ vào góc cây kia hỏi: "Trước kia sân tập trường chúng ta có cái cây kia không? Trồng khi nào?"

Giáo viên thể dục bị hỏi mà không hiểu nổi, nhìn về gốc cây trong góc kia, suy nghĩ một lát: "Vẫn luôn có, thầy dạy đã nhiều năm, trong ấn tượng

vẫn luôn có."

Rất tốt, tốt vô cùng! Trong trí nhớ của thầy có là tốt rồi! Lâm Khinh Ngữ vui mừng vô cùng, bởi vì ở trong trí nhớ của cô, sân tập trường học không hề có gốc cây này!

Đến lúc này Lâm Khinh Ngữ tỏ vẻ cảm ơn sâu sắc với giáo viên thể dục, sau đó cất bước đi về phía cái cây kia, vừa bước tới đã không nói gì đá một cước vào trên thân cây, sau đó nhắm vào thân cây luyện đấm tay, "bịch bịch" đánh một trận, cho đến khi nắm tay nho nhỏ cũng đã đánh phát đau, mà cái cây vẫn không có động tĩnh gì, chỉ là quơ quơ cành cây xơ xác, lẳng lặng đứng yên tại chỗ.

Lâm Khinh Ngữ nghiêng răng nghiêng lợi mắng về phía cái cây: "Tô Dật An, anh là tên khốn kiếp!"

"Đồ lưu manh! Tên lường gạt! Miệng độc lòng đen! Một bụng đầy ý nghĩ xấu cả ngày nhắm vào người khác, đồ khó chiều chết bầm!"

Cái cây vẫn không có phản ứng gì, còn Lâm Khinh Ngữ lại càng đánh càng không có hơi sức, cuối cùng tự mình ngừng lại, rút tay về bụm mặt, giọng nói rớt cuộc nghẹn ngào: "Anh làm em sợ muốn chết....." Cô với thân thể nho nhỏ cứ như vậy đứng trước thân cây xơ xác vẫn cứ im lặng không nói gì đó, gào khóc, "Anh làm em sợ muốn chết! Em tưởng rằng sẽ không gặp anh nữa! Em tưởng rằng anh đi rồi! Em tưởng rằng anh bỏ em lại! Anh khốn kiếp....."

Cô chưa bao giờ khóc mất mặt như vậy ở trước mặt người khác.

Khi mẹ cô khiến cô thất vọng cô không khóc, khi phải vùng vẫy sinh sống dưới áp lực của cuộc sống cô không khóc, khi đi làm bị kỳ thị, vào lúc cô tỉnh táo, cô cũng có thể khống chế bản thân không khóc.

Nhưng bây giờ, Lâm Khinh Ngữ lại khóc đến mức khuôn mặt nhếch nhác, thở không ra hơi.

Bởi vì cô biết, nước mắt chảy cho người không thích mình nhìn chính là thua trận, chảy cho người xa lạ nhìn chính là mềm yếu, chảy cho hiện thực nhìn chẳng qua chỉ là đang uống một viên thuốc không có tác dụng.

Nước mắt chỉ có chảy cho người quan tâm cô nhìn, mới có thể nhận được sự yêu quý và đau lòng.

Và lúc này đây Lâm Khinh Ngữ cũng thật sự thành công.

Bởi vì khi tiếng khóc của cô dần biến mất, cuối cùng cũng nghe thấy thân cây xơ xác vẫn yên lặng như vật chết kia phát ra một tiếng thở dài như có như không nửa là bất đắc dĩ nửa là dỗ dành, "Đừng khóc nữa." Anh nói, "Mặt lem hết rồi kìa."

(Hết chương 46)

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Kết Thúc Chính Văn

Editor: Puck -

Lời Tô Dật An nói, giọng nói của anh giống như một cơn gió mát thần kỳ, thổi tan đi tất cả lo lắng và không yên còn sót lại trong lòng Lâm Khinh Ngũ.

Thật ra thì chỉ cần biết Tô Dật An vẫn còn ở đây, đã đủ an ủi đối với Lâm Khinh Ngũ mà nói. Nhưng rốt cuộc mới vừa rồi khóc hơi dữ, Lâm Khinh Ngũ vẫn thút tha thút thít hơi không dừng lại được, đến cuối cùng khó khăn lắm mới có thể ngừng lại, giáo viên thể dục đã bắt đầu huýt sáo để mọi người tập hợp.

Lâm Khinh Ngũ hít vào một hơi thật sâu, điều chỉnh lại cảm xúc, nói câu tàn nhẫn: “Đợi buổi chiều tan học em lại tới tìm anh tính sổ.”

Gần đây chủ nhiệm lớp đã đủ chú ý đến cô, nếu không thật sự đi học tử tế, sợ rằng sẽ cảm thấy tinh thần của cô có vấn đề, sẽ để Phan Quyên đến đón cô về nhà. Cô khó khăn lắm mới tìm được Tô Dật An biến thành cây ở trường học, cũng không thể xảy ra sự cố.

Nhìn Lâm Khinh Ngũ nhảy lên chạy ra xa, Tô Dật An yên lặng ngây ngốc tại chỗ. Cảm giác rễ cắm thật sâu trong đất khiến cho anh rất có cảm giác an toàn, không cần biến thành người, không có mặt người, cho nên Lâm Khinh Ngũ cũng không nhìn thấy vẻ ảm đạm tối đen không yên ở sâu trong lòng.

Anh cảm thấy như vậy tốt lắm, như vậy, Lâm Khinh Ngữ sẽ không phát hiện ra điều anh giấu ở sâu trong lòng... Yếu đuối.

Bình thường Lâm Khinh Ngữ vốn không thể nào nghe giảng bài, một buổi chiều này cô càng nghe không vào rồi.

Cô cầm tập sách đi ra, vốn định hùng hồn Tô Dật An một trận, tính chất sự kiện anh đột nhiên biến mất có bao nhiêu ác liệt, sau đó niệm từng chút từng chút một cho anh nghe, còn muốn anh cam đoan về sau không bao giờ như vậy nữa.

Nhưng nghĩ lại, Tô Dật An có thể biến thành cây, không phải hai người bọn họ đều có ý nguyện như vậy mới được sao. Lâm Khinh Ngữ cầm đầu bút gõ gõ đầu suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nghĩ đến, ngày đó khi bọn họ chơi xuân, ngoài mặt cô hỏi Tô Dật An có muốn trở về hay không, nhưng trong lòng thật ra có ý tưởng khác.

Khoảng thời gian đó Tô Dật An né tránh cô, Lâm Khinh Ngữ mơ hồ có thể đoán ra được là lý do gì, bây giờ cô rất hiểu Tô Dật An, mà Tô Dật An cũng thế. Anh nhất định đoán được sau đó không lâu cô sẽ tìm anh nói chuyện muốn trở về.

Mà nếu như hai người bọn họ cùng ước nguyện trở về, tất cả thế giới này đều đến điểm cuối. Cho tới bây giờ, bọn họ đã sinh sống ở thế giới này sắp được nửa năm rồi, Tô Dật An... Anh thích ứng với cuộc sống ở thế giới này.

Anh bắt đầu không hy vọng thay đổi.

Cho nên ngày ấy, khi Lâm Khinh Ngữ hỏi Tô Dật An có muốn về hay không, thật ra thì trong lòng tôn trọng ý kiến của Tô Dật An. Lúc ấy khoảnh khắc khi hỏi vấn đề đó ra khỏi miệng, trong lòng cô có một nguyện vọng chân thực nhất, không phải muốn đi về, cô muốn cho Tô Dật An có được cuộc sống yên tâm nhất.

Mà khi đó tuy rằng Tô Dật An nói một câu “Ừ.” Nghe thì có ý tứ bằng lòng trở về, nhưng sâu trong lòng anh chỉ sợ không phải nghĩ như vậy. Cho nên anh mới biến thành như vậy

Biến thành một cái cây, đây là tâm nguyện khi còn bé của anh, cũng là sau khi anh lớn lên, muốn né tránh chuyện nào đó, nhu cầu đầu tiên trong tiềm thức nơi đáy lòng.

Cho nên, Tô Dật An biến thành như vậy.

Lâm Khinh Ngữ nhìn giấy dưới ngòi bút, sau đó xé đi, vò thành cục, ném hết.

Sau khi tan học Lâm Khinh Ngữ đi đến trong góc, cô nhìn cây khô, không nói gì. Chỉ nhìn chăm chăm vào anh, chăm chú cho đến mức Tô Dật An không nhẫn nại được, mở miệng hỏi cô: “Trời sắp tối, em không về nhà sao?”

Lúc này Lâm Khinh Ngữ mới bĩu môi nói: “Tô Dật An, thật ra chúng ta thật sự rất giống nhau. Sau khi bị giẫm lên chân đau, sẽ phô trương thanh thế hù dọa người khác, nhưng phản ứng đầu tiên, quả nhiên vẫn là trốn.”

Tô Dật An trầm mặc.

“Hôm nay em vốn định nói rất nhiều lời với anh, nhưng không biết vì sao, nhìn thấy dáng vẻ anh ở đây, em liền cái gì cũng không nói ra được.” Lâm Khinh Ngữ tiến lên một bước, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve cây khô, vỏ cây khô khốc, không có nhiệt độ. Lâm Khinh Ngữ chạm vào Tô Dật An như vậy, đột nhiên lại đau lòng, “Anh biến thành như vậy, là bởi vì như thế, sẽ khiến cho anh có cảm giác tương đối an toàn đi.”

“Ừ.” Tô Dật An đáp một tiếng, “Không biết sau khi trở về, sẽ phải đối mặt với thay đổi như thế nào, cho nên lo lắng.”

Sau khi trở về, anh còn có thể nhớ tới chuyện xảy ra ở nơi này sao, Lâm Khinh Ngữ còn có thể nhớ không, thế giới bên kia, hiện giờ đã biến thành dáng vẻ ra sao, anh không biết, cho nên sợ

Anh trả lời như vậy, khiến Lâm Khinh Ngữ lại hiện lên vài phần tự trách, cô không có biện pháp khiến cho Tô Dật An có cảm giác an toàn.

Chạng vạng tối, trường tiểu học đã yên tĩnh lại, không khí trầm mặc chảy trôi giữa hai người, bất thành linh Tô Dật An khẽ kêu một tiếng: “Lâm Khinh Ngữ.” Anh cảm thấy tay Lâm Khinh Ngữ dính vào trên ngực anh, nhưng mà hiện giờ, anh có thể cảm nhận được nhịp tim đập và nhiệt độ của cô, còn Lâm Khinh Ngữ, bởi vì anh ấn núp, thậm chí ngay cả vẻ mặt của anh cũng không cách nào nắm bắt, “Em muốn trở về sao?” Anh hỏi vấn đề Lâm Khinh Ngữ hỏi anh ngày đó.

Lâm Khinh Ngữ trầm mặc không trả lời.

Giọng Tô Dật An bình thản tỉnh táo như ngày thường, không lộ ra một chút cảm xúc, “Nếu như em muốn trở về, anh sẽ để cho em trở về. Đừng vì anh mà lãng phí thời gian của em.”

Lâm Khinh Ngữ đứng yên thật lâu trước cây, đột nhiên ngẩng đầu, nói: “Được, anh bảo em về, em sẽ coi như chưa từng biết anh, sau khi trở về, em sẽ một lần nữa đi tìm Tạ Thành Hiên, sau đó thổ lộ với anh ta, quần quýt làm phiền anh ta, rồi đi tìm việc, đời này không nhớ tới anh.

“... Được.”

Nghe được anh lại đáp chữ này, Lâm Khinh Ngữ mạnh mẽ đá một cước lên thân cây: “Được đấy đồ quái quỷ! Em cho anh biết, Tô Dật An, mấy ngày trước anh chính là bạn trai của em, trừ phi em bỏ rơi anh, nếu không anh đừng nghĩ vứt bỏ em.” n

Lâm Khinh Ngữ nghiêm túc nghiêm chỉnh nói với thân cây: “Tô Dật An, anh nghe đây, nếu như anh chân chính muốn cuộc sống như vậy, vậy thì em ở đây sống cuộc sống như thế với anh. Em nói muốn làm bạn gái của anh là thật, trải qua cùng anh nhiều như vậy, em cảm thấy được, đời em đại khái sẽ không thích ai khác ngoài Tô Dật An, nhưng mà đáng tiếc chính là, nhìn trong phạm vi toàn thế giới, Tô Dật An chỉ có một. Cho nên em sẽ không buông tha anh.”

Lâm Khinh Ngữ nói đến đây, tròng mắt màu đen phản chiếu trời chiều xuống núi, như có lửa cháy trong mắt cô, ở trong chớp nhoáng này, Tô Dật An thật sự giống như ánh lửa trong mắt cô thiêu đốt từ cây vào trong tim, giữa lúc hoảng hốt, anh có thể cảm nhận được thân là nhiệt độ thân cây...

“Này! Con nhóc kia!” Xa xa, đột nhiên truyền đến một tiếng bác bảo vệ hét lớn, phá vỡ không khí giữa hai người, Lâm Khinh Ngữ quay đầu nhìn lại, bác đang khóa cửa cầm chìa khóa hăng giọng nói với cô, “Nên về nhà! Bác phải khóa cổng lớn!”

Lâm Khinh Ngữ chỉ đành phải lặng lẽ bổ sung thêm một câu: “Anh chờ đó, mai em tới tìm anh.”

Đưa mắt nhìn cô rời đi, Tô Dật An ngẩng trời chiều xa xa, cảm xúc tĩnh lặng nhiều ngày như vậy, bất thành hình, Tô Dật An liền có mong đợi ngày mai.

Ngày hôm qua Lâm Khinh Ngữ quả nhiên tới sớm một chút, cô còn mang theo một bình nước rót đầy nước.

Cô đứng phía trước, vừa ăn bánh bao, vừa chào hỏi Tô Dật An: “Chào buổi sáng nè, em mang theo điểm tâm cho anh.” Cô quơ quơ bình nước trong tay, “Bạn gái của anh có phải rất tri kỷ không.”

Tô Dật An: “...”

Đột nhiên anh lại cảm thấy, vẫn không nên ôm mong đợi gì đó với Lâm Khinh Ngữ tương đối tốt.

Cứ như vậy, Lâm Khinh Ngữ bắt đầu nói yêu đương với một thân cây. Mỗi lần tan lớp, nghỉ trưa, buổi chiều sau khi tan học, cô đều chạy tới sân tập thể dục... Tưới nước cho anh. Tô Dật An lạnh lùng từ chối cô: “Nước quá nhiều sẽ chết đuối.”

Lâm Khinh Ngữ liền mở to mắt hỏi anh: “Hay em bón phân cho anh? Phân hóa học không tốt, không bảo vệ môi trường, em tìm phân thiên nhiên cho anh! Anh thích loại nào? Mèo, hay chó? Hay là người? Người khác quá bẩn rồi, bản thân em ngược lại có thể nghĩ một chút biện pháp cho anh...”

Tô Dật An: “... Lâm Khinh Ngữ, em dám làm chuyện này, đừng nói đời này, đời sau em cũng đừng đến tìm anh.”

“Sao anh lại khó phục vụ như vậy! Em cũng không chê bẩn, bây giờ không phải anh ăn cái này sao!” Lâm Khinh Ngữ phát cáu, Tô Dật An cảm giác mình muốn hộc máu, sau đó lại nghe Lâm Khinh Ngữ hỏi, “Nếu không em lật đất giúp anh? Em sẽ cẩn thận không để rễ của anh bị bật lên.”

“Nghỉ ngơi cho anh! Đứng ở đây đừng nhúc nhích.”

Giọng của anh nặng nề, Lâm Khinh Ngữ đã có cảm giác khẩn trương bị thầy giáo uy hiếp phải ở lại lớp. Cô khựng lại, nhưng liếc mắt nhìn thân cây trụ lúi của Tô Dật An, vẫn rất nhanh nói nghi ngờ ra: “Nhưng anh vẫn không nở hoa, cây khác đều nở hoa, anh ngay cả cái nụ cũng không có... Nếu không nở thì làm thế nào...”

Tô Dật An nghe lời này, mới đột nhiên phản ứng kịp, tại sao Lâm Khinh Ngữ lại gấp gáp hiển ân tình cho anh như vậy... Thì ra là, cô sợ anh, chết khô.

Lĩnh ngộ được một điểm này, trong lòng Tô Dật An không còn tức giận nữa, giọng anh thoáng nhu hòa xuống: “Chậm một chút mà thôi.” Anh dừng lại một chút, sau đó nói cho Lâm Khinh Ngữ, “Em ngẩng đầu nhìn ba chạc cây đằng trước bên trái trên đỉnh đầu, nơi đó có mầm mới rồi.”

Lâm Khinh Ngữ nghe vậy, ánh mắt sáng lên, lập tức qua tìm, đợi tìm được, cô lập tức vui mừng kêu lên: “Thật sự! Có rồi!” Quả thật còn vui mừng hơn cặp vợ chồng nhà người ta vô sinh không sinh được mang thai em bé, nhưng mà sau vui mừng, cô lại hỏi, “Tô Dật An anh là cây gì, sẽ nở hoa gì?”

Hỏi xong, không đợi Tô Dật An trả lời, Lâm Khinh Ngữ chột cười thô bỉ.

“Hí hí, nghe nói, hoa của thực vật là bộ máy sinh sản của chúng, mấy ngày nữa, anh sẽ mọc đầy đầu gì kia... Hí hí he he.”

Tô Dật An nhìn cô gái nhỏ cười đến thô bỉ, trong lúc nhất thời thế nhưng cảm giác mình chột đánh mất năng lực nói chuyện...

Quả nhiên, chưa tới mấy ngày, hoa nở đầy cành Tô Dật An. Trắng trẻo nõn nà, Lâm Khinh Ngữ không nhận ra hoa gì, nhưng lại biết Tô Dật An nở thật sự... Quá lằng lơ rồi.

Cô vì thế mà trêu ghẹo Tô Dật An rất nhiều lần, mà Tô Dật An cũng quen rồi, mặc cho Lâm Khinh Ngữ nói như thế nào, anh đều thản nhiên bình tĩnh.

Lâm Khinh Ngữ không hề cố gắng quýt bôn ba lấy lòng Tô Dật An nữa, lúc thời tiết tốt, cô ngồi dưới chân Tô Dật An, lưng tựa vào cây, sau đó nhìn trời, hít thở hưởng thụ thời gian tốt đẹp như vậy.

Có đôi lúc sẽ nói chuyện phiếm với Tô Dật An, cô và Tô Dật An, rất nhiều chuyện trước kia có thể tán gẫu, ví dụ như: “Không ngờ khi anh còn

bé đã từng thích em, em nhớ được khi em còn nhỏ cũng từng âm thầm thích anh.’

Tô Dật An chỉ nói hai chữ “Không tin.” Với thái độ này của Lâm Khinh Ngữ.

Lâm Khinh Ngữ kinh ngạc: “Tại sao không tin?”

“Mặc dù thích, cũng không thể khắc sâu, dù sao lớn lên một chút em sẽ quên.”

“Ai nói em quên, ban đầu vào năm ba đại học khi em trở về gặp anh, còn âm thầm vui mừng một trận đấy.”

“Đây chẳng qua bởi vì em thấy may mắn không phải nợ môn thôi.”

Lâm Khinh Ngữ há miệng, lại phát hiện Tô Dật An nói cũng là sự thật, ban đầu khi gặp lại Tô Dật An, cô cao hứng nhất, quả thật chính là có người quen làm thầy giáo, khóa học này nhất định không bị nợ môn, nhưng không ngờ, cố tình cho rớt lại chính là môn của Tô Dật An: “Em còn không tìm anh tính số đấy!” Lâm Khinh Ngữ không phục ném lại một câu, “Anh nói khi đó anh không ưa em, bình thường nhắm vào em thì thôi đi, cuối kỳ còn đánh rớt em, hại em kỳ sau học lại, anh nói có phải anh lợi dụng việc công báo thù riêng không!”

“Không phải.” Tô Dật An nói, “Vào thời điểm cuối kỳ nhà trường kiểm tra nghiêm, tính điểm danh ngày thường vào thành tích, em bình thường điểm danh không đạt tiêu chuẩn, bị giáo vụ đánh trượt.”

“Em...”

Đúng, vào thời điểm ấy cô còn có chút việc chưa làm xong, bình thường khi điểm danh, có thể trốn liền trốn, kết quả... Thì ra thua ở mặt này.

Lâm Khinh Ngữ ngẩng đầu nhìn hoa trên đỉnh đầu anh, mặc cho cánh hoa bay lên mặt cô, “Vậy khi em đi tìm anh hỏi nguyên nhân, tại sao anh không nói cho em.”

Tô Dật An không trả lời.

“Em đuổi theo anh hỏi nhiều lần như vậy, anh đều không nói cho em, nếu nói khiến người hận, đó cũng là do anh làm...”

“Nếu anh trả lời em ngay lần đầu tiên, em còn có thể đuổi theo anh hỏi sao?”

Câu trả lời của Tô Dật An ngắt lời Lâm Khinh Ngữ nói, sau đó Lâm Khinh Ngữ liền ngây ngẩn cả người, đợi đến khi phản ứng kịp với lời nói này, Lâm Khinh Ngữ hận đến âm thầm cắn răng: “Anh được đấy Tô Dật An, đúng là âm hồn, khi đó không phải anh chán ghét em sao! Tại sao còn để cho em đuổi theo anh.”

“Ai nói anh chán ghét em.” Tô Dật An dừng một chút, “Em ghét mới đúng. Ban đầu khi em đi quầy bar làm, gặp ngôi sao năm cánh đưa cho em, còn bị em chửi phủ đầu một trận.

Lâm Khinh Ngữ nghe vậy, ngây người thật lâu: “Em khi nào cái gì... A! Ngôi sao năm cánh!” Cô nghĩ, “Ngôi sao năm cánh đó là do anh đưa à!” Cô gãi gãi đầu, “Đại ca à, đó là công việc ở quán bar! Công việc ở quán bar rất nguy hiểm có được không, buổi tối mỗi ngày có một người đàn ông ở trong góc không giải thích được đưa cho em ngôi sao năm cánh, lỡ như là biến thái thì làm thế nào, đương nhiên phải kịp thời quát bảo dừng lại. Ai biết là anh...”

“Không biết tình yêu đích thực đúng không?”

“Anh xem nhiều phim truyền hình rồi. Tâm tư thiếu nữ của giáo sư Tô anh có thể ghép với Tô Hạ rồi.”

Tô Dật An nghe Lâm Khinh Ngữ nói, nhẹ nhàng mỉm cười.

Mỗi một ngày, bọn họ đều trò chuyện vào thời gian rảnh như vậy, giống như có nói cũng không hết chuyện cũ, chuyện nói không hết. Càng tán gẫu càng hiểu rõ, thỉnh thoảng Lâm Khinh Ngữ sẽ nhớ khi còn bé giáo viên đã từng nói với cô, giáo viên nói Tô Dật An bị bệnh, lúc đó không cảm thấy gì, bây giờ suy nghĩ lại, thật ra Tô Dật An luôn sinh bệnh.

Trong lòng anh, bởi vì cha mẹ đột nhiên qua đời, gia đình nhỏ phá thành mảnh nhỏ, khiến cho anh không tin tưởng bất kỳ kẻ nào sẽ một mực bầu bạn với anh.

Bởi vì anh sợ một mình cô độc, cho nên từ chối tiếp xúc với người có chứng bệnh cô độc. Bởi vì không tiếp xúc cũng sẽ không có mong đợi, không có mong đợi cũng sẽ không có thất vọng. Anh sợ, cảm giác trống rỗng sau khi bị vứt bỏ.

Cho nên anh không lệ thuộc vào Lâm Khinh Ngữ khi còn bé, bởi vì trong thời thơ ấu của anh, chỉ có một Lâm Khinh Ngữ, là người không vứt bỏ anh, bọn họ sẽ tách ra, là bởi vì anh bị buộc rời đi, cũng bởi vì như thế, cho nên Tô Dật An mới có thể vẫn luôn muốn trở về nước tìm cô. Mặc dù vừa mới bắt đầu không hoàn toàn phù hợp ý nguyện, nhưng bây giờ quanh đi quẩn lại, Tô Dật An cũng giống như ban đầu nói với Lâm Khinh Ngữ, tìm trở về rồi.

Lại một ngày ánh nắng tươi sáng, trên nhánh cây Tô Dật An, hoa trắng muốt nõn nà tàn héo đi, mà mầm mới xanh nhạt đã mọc lên, Lâm Khinh Ngữ ngồi dưới tàng cây, nhìn ánh mặt trời, cảm thán nói: “Lúc trước anh là cây, em nhìn vào lá anh rụng xuống, hiện giờ anh lại biến thành cây, em lại nhìn thấy anh nảy mầm mới rồi.” Cô toét miệng cười, “Em coi như nhìn anh sinh trai sinh gái thôi.”

Vốn là một câu nói đùa, nhưng nghe vào trong lỗ tai Tô Dật An, lại có cảm giác không giống vậy.

Lâm Khinh Ngữ nói không sai, nếu nghiêm túc tính ra, khi anh chân chính gặp lại cô, là lúc tâm linh của anh thất vọng khô héo, lá sắp rụng xuống, bởi vì khi đó, anh quả thật đã hết sức thất vọng về Lâm Khinh Ngữ và mình. Mà bây giờ, quả thật như cây khô gặp mùa xuân, mầm mới sinh, lại bắt đầu một năm sức sống bừng bừng.

Lâm Khinh Ngữ dựa lưng vào anh cọ xát: “Chợt nhớ lúc có thể ngồi trong lòng anh, được ôm, có lồng ngực ấm áp...” Cô nói xong, cười cười, lại nói, “Chỉ có điều như vậy cũng được, có thể che bóng cho em. Tô Dật An, hiện giờ cho dù anh là như thế nào, em đều thích. Em sẽ cùng với anh, giống như anh bằng lòng cởi bỏ khúc mắc cho em, cho nên giống như cùng em hồi còn nhỏ, em cũng bằng lòng cùng anh, cùng nhau lớn lên, cho dù anh là cây, em cũng có quyền lợi bảo vệ anh sống trong mảnh đất này. Em sẽ bảo vệ anh.”

“Em không muốn đi về?” Tô Dật An hỏi cô.

“Có trở về hay không thật ra không liên quan gì, bởi vì hiện tại đối với em mà nói, cho dù là ngày mai có hình dạng gì, em đều không sợ. Em cũng hy vọng, anh giống như em. Cho dù gió mưa lớn hơn nữa, chỉ cần anh ở đây, em sẽ yên lòng.”

Tô Dật An ở sau lưng cô, cảm nhận được nhiệt độ của cô, trầm mặc không nói gì, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, mầm mới trên cây tươi mới vươn lên.

Đầu Lâm Khinh Ngữ tựa vào trên thân cây, híp mắt, trong ánh mặt trời buổi trưa lười biếng chiếu xuống, Lâm Khinh Ngữ hơi mơ mơ màng màng muốn ngủ, khoe miệng treo nụ cười, dựa vào Tô Dật An, cứ như vậy chậm rãi đã ngủ...

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Kết Thúc

Editor: Puck -

Bên tai hơi ồn ào, cô nghe thấy tiếng Lâm Bân sau khi lớn lên lâu rồi không nghe thấy, hơi tục tăng hơi lỗ mãng, nó đang âm ỉ: “Đều do mẹ bình thường nói con trai như thế này con trai như thế kia, con đều không cảm thấy con tốt hơn chị con chỗ nào, thế hệ của mẹ đều có quan niệm như vậy! Mẹ xem mẹ ép chị như vậy! Nếu không phải tại mẹ, chị ấy có thể uống rượu tới mức đó sao?”

Bên cạnh là tiếng khóc của Phan Quyên, còn có Tô Hạ kiên nhẫn ôn hòa khuyên nhủ: “Lâm Bân tạm thờ bớt đôi câu, chị em bởi vì chuyện tìm việc làm nên mới uống rượu, cậu ấy sắp tỉnh, cũng không muốn nhìn thấy em náo loạn như vậy.

Lâm Khinh Ngũ từ từ mở mắt trong tiếng ồn ào, cô vừa mở mắt, Phan Quyên đã nhìn thấy: “Khinh Ngũ à? Khinh Ngũ tỉnh rồi.”

Bà vừa kêu, mấy người trong phòng đều vây quanh.

Lâm Khinh Ngũ quay đầu nhìn lại, bên cạnh là khuôn mặt của Phan Quyên già nua hơn khi còn bé không biết bao nhiêu, mái đầu bạc trắng, mặt mũi nhăn nheo, bên cạnh chính là Lâm Bân và Tô Hạ, bọn họ đang lo lắng nhìn cô.

Phan Quyên vừa gạt lệ vừa lảm nhảm: “Con đứa bé này, tước kia nói không về liền không về nhà, áp lực bên ngoài lớn, nhưng mẹ không nói

không cần con, sao con có thể đối xử tệ bạc với thân thể mình như vậy, uống rượu đến ngộ độc.”

Ánh mắt Lâm Khinh Ngữ lại đảo một lần nữa, nhìn thấy tường trắng lóa bốn phía, còn có ống truyền dịch cắm trên tay mình.

Cô cuối cùng phản ứng kịp, cô đã trở lại, cô trở lại thế giới thuộc về cô!

Hơn nữa thời gian cách lúc cô uống say, vốn không quá bao lâu!

Lâm Khinh Ngữ nhất thời giật mình, ngồi dậy, khiến ba người vây quanh cô sợ hết hồn, Lâm Khinh Ngữ quay đầu lại, hỏi Tô Hạ: “Tô Dật An đâu?”

Tô Hạ sửng sốt hồi lâu, mới chớp mắt đáp lại: “Ngày hôm qua anh ta đi chung với cậu tới... Hai người đều ngộ độc rượu ngã ở ven đường... Hiện giờ anh ta ở phòng bệnh đối diện.”

Lâm Khinh Ngữ liền rút ống truyền dịch trên tay, máu trên tay nhất thời chảy ra, Phan Quyên bị sợ đến hít khí lạnh, lại nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ đã xuống giường, giày cũng không đeo chạy ra cửa.

Ba người đuổi theo ở phía sau kêu lên.

Lâm Khinh Ngữ hoàn toàn mặc kệ, cô mở cửa, cũng cùng lúc, cửa phòng bệnh đối diện đột nhiên mở ra, một người đàn ông mặc quần áo bệnh nhân giống cô đang đứng ở cửa phòng bệnh đối diện, chẳng qua khác biệt so với Lâm Khinh Ngữ chính là phía sau không có người đuổi theo anh gọi anh.

Mà lúc này đây, có người khác hay không đã không có quan hệ gì.

Quan trọng là, trong ánh mắt của bọn họ có lẫn nhau.

Lâm Khinh Ngữ bước ra một bước, một phát trực tiếp nhào vào trong ngực Tô Dật An, mà Tô Dật An cũng giang rộng hai tay đón cô vào trong lòng.

Ôm chặt nhau không rời, trong thế giới chính thức thuộc về bọn họ, cảm nhận nhịp tim tình yêu của nhau. Hai người đều dùng hết hơi sức toàn thân mình, giống như muốn nhào đối phương tiến vào trong thân thể mình.

“Anh trở lại.” Lâm Khinh Ngữ nói.

“Chúng ta trở lại.” Tô Dật An đáp lại cô như vậy.

Mà sau lưng, Phan Quyên và Lâm Bân tỏ vẻ mờ mịt, Tô Hạ giống như gặp ma mà nhìn bọn họ: “Ôi trời.” Cô nỉ non, “Hai người uống một trận rượu thôi mà từ kẻ địch biến thành như vậy... Như vậy... Hai người mua rượu gì chứ...”

Lâm Khinh Ngữ ôm Tô Dật An, cũng không trả lời, cũng vốn không cần trả lời, những người khác cảm thấy sau khi bọn họ say rượu yêu nhau, vậy coi như thế đi!

Bọn họ cùng nhau làm một giấc mộng hoàng lương *, mà sau khi tỉnh mộng, bọn họ rất cuộc dùng nhiệt độ chân thật nhất, ôm lẫn nhau.

(*) Điển tích giấc mộng hoàng lương:

“Hoàng lương” có nghĩa là kê vàng.

Ngày xưa có Lữ Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lữ Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh dậy mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê hàng cơm còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

HOÀN CHÍNH VĂN

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Ngoại Truyện 1.1

Editor: Puck

Sau khi trở lại thế giới hiện thực, Lâm Khinh Ngũ đương nhiên trở thành bạn gái của Tô Dật An.

Trong sinh mệnh của bọn họ có một thân phận khác.

Mà Phan Quyên và Lâm Bân cũng không hỏi nhiều khi nhìn thấy bọn họ sau khi tỉnh táo thì ôm nhau, bởi vì Phan Quyên và Lâm Bân vốn không hiểu rõ cuộc sống lúc trước của Lâm Khinh Ngũ, bọn họ cho rằng Lâm Khinh Ngũ có bạn trai nhưng không nói với bọn họ mà thôi.

Tô Hạ lại vô cùng khiếp sợ.

Sau khi xuất viện, khôi phục lại cuộc sống thường ngày, Tô Hạ không chỉ một lần nói bóng nói gió, muốn hỏi rõ ràng trong đêm đó rốt cuộc Lâm Khinh Ngũ và Tô Dật An đã trải qua những chuyện gì.

Dù sao... Theo ý của cô, cô chỉ rời đi nửa giờ, sau khi trở về thì thấy Lâm Khinh Ngũ và Tô Dật An uống say choáng váng ngất trên đất, sắc mặt tái xanh môi đen xì, đáng vẻ như trúng độc.

Lúc ấy Tô Hạ cho rằng Lâm Khinh Ngũ vì tiết kiệm tiền, mua phải rượu giả rồi, vội vàng gọi xe cứu thương đưa bọn họ vào trong bệnh viện. Sao có thể nghĩ, cả đêm điều trị, sau khi tỉnh, bọn họ ân ái trước mặt cô ngay giữa ban ngày ban mặt ở trong bệnh viện!

Không phải bọn họ cùng một chỗ nửa giờ sao! Có thể phát sinh ra cái gì! Là thần Lupid cởi truồng nổi điên, cầm tên bắn chừng trăm tên lên người hai người này sao?

Đối mặt với chất vấn của Tô Hạ, Lâm Khinh Ngữ hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào.

Bị ép đến nóng nảy, cô vò đầu nói: “Tớ chính là nằm mộng, trong mộng nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia với Tô Dật An, sau đó, có thể nhớ tới chuyện trong quá khứ từng thích anh ấy, cho nên dẫn tình cảm khi đó tới hiện tại.... Sau đó chỉ thích anh ấy... Thôi.”

Tô Hạ nghe xong, trầm mặc thật lâu, nhưn mày hỏi lại: “Vậy anh ta thì sao? Cũng nghĩ thông suốt như cậu trong mộng.”

Lâm Khinh Ngữ cười khẽ một tiếng, “Đúng vậy, nghĩ thông suốt trong mộng.”

Tô Hạ thở dài: “Cậu không bao giờ là Lâm Khinh Ngữ mà tớ biết, tiểu Khinh Ngữ của tớ trước kia chưa bao giờ lừa gạt tớ bất cứ chuyện gì, quá nhiên có bạn trai rồi thì không cần khuê mật, trong tiểu thuyết nói đều là sự thật, bạn thân à, tên của cậu gọi là phản bội.”

Lâm Khinh Ngữ vừa nao loạn một trận với Tô Hạ, cuối cùng cảm xúc lại trầm xuống, nghiêm chỉnh nhìn Tô Hạ nói: “Cậu yên tâm đi, tớ thật sự thích anh ấy mới cùng anh ấy, Tô Dật An cũng thật lòng yêu thích tớ nên mới như vậy. Đời này tớ chỉ gặp một Tô Dật An, anh ấy cũng chỉ gặp một Lâm Khinh Ngữ. Tớ và anh ấy sẽ rất hạnh phúc tin rằng rất hạnh phúc.”

Lâm Khinh Ngữ biết, sợ dĩ Tô Hạ hỏi chuyện này tử tế như thế là bởi vì cô ấy sợ Lâm Khinh Ngữ dưới xúc động nhất thời mà làm ra quyết định này, bởi vì theo ý cô ấy, Lâm Khinh Ngữ lúc trước cho dù như thế nào cũng

không thể nào chỉ sau một đêm đã thay đổi sinh ra cảm tình tốt như vậy với Tô Dật An, cô ấy là...

Sợ cô bị thua thiệt.

Mà bây giờ Lâm Khinh Ngữ vừa nói như vậy, Tô Hạ trầm mặc thật lâu sau đó thở dài: “Nếu thích như vậy thì thích đi, chỉ có điều đừng cố chấp, đừng giống như cho rằng muốn kết hôn với anh ta. Bây giờ nào có tình yêu muốn chết muốn sống chỉ nhận định một người chứ...”

“Tô Hạ.” Lâm Khinh Ngữ nắm lấy tay cô ấy, nhẹ nhàng cắt lời cô ấy, “Có.” Cô nhìn vào mắt Tô Hạ, “Sẽ có, nếu như bây giờ không có, đó chính là còn chưa gặp được.”

Tô Hạ ngẩn người, ngay sau đó bất đắc dĩ cười: “Lâm Khinh Ngữ cậu từ khi nào còn phụ trách bán cháo gà rồi, cậu nên nói ‘Nếu như bây giờ không có, vậy sau này cơ hội có cũng rất ít’ mới đúng.”

Lâm Khinh Ngữ nghe vậy khựng lại, ừ, đúng, Tô Hạ quả nhiên không hổ là người hiểu cô rõ nhất, ngay cả hình thức châm chọc cô cũng hiểu rõ như vậy.

Nhưng mà đối với Tô Hạ, cô thật lòng tin tưởng cô ấy sẽ gặp được hạnh phúc của mình, nhưng khi cô còn định mở miệng, Tô Hạ lại nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Khinh Ngữ: “Tớ biết rõ tớ biết rõ, cậu chính là sợ tớ lo lắng cho cậu, tớ lo lắng cho cậu, nhưng cậu đã nói như thế, tiểu Khinh Ngữ của tớ từ nhỏ cho tới bây giờ đã có chủ kiến như vậy, người cậu nhận định, nhất định cũng sẽ không kém, cậu chỉ cần cho rằng đó là anh ta, tớ sẽ tin tưởng cậu sẽ hạnh phúc, chỉ cần cậu không được quên tớ vẫn một mực ở trong góc yên lặng chúc phúc cho cậu là được rồi.”

Cô thật sự hy vọng Lâm Khinh Ngữ có thể hạnh phúc, bởi vì cô nhìn cả quãng đường Khinh Ngữ đi tới, cô biết cô ấy ngậm bao nhiêu đắng, cô

thật sự đau lòng cho cô gái nhỏ bằng tuổi mình, nhưng bất hạnh hơn cô rất nhiều.

Lâm Khinh Ngữ cảm nhận Tô Hạ ôm vào trong ngực, cảm nhận tình nghĩa của Tô Hạ, đang vì thế mà cảm động, nhưng đột nhiên nghe thấy một tiếng nói lạnh lẽo truyền đến: “Lâm Khinh Ngữ.”

Gọi khiếp người như vậy.

Tô Hạ buông cô ra, Lâm Khinh Ngữ vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy sắc mặt Tô Dật An hơi không tốt đứng ở phía sau cô, có thể coi là sắc mặt không tốt, anh còn gật đầu một cái với Tô Hạ, coi như là chào hỏi, sau đó lại nhìn đồng hồ đeo tay, “Hôm nay em còn có tiết để tốt nghiệp, còn mười phút nữa là trễ.”

Lâm Khinh Ngữ sửng sờ, cũng liếc mắt nhìn điện thoại di động, sau đó kêu câu, “Mẹ nó.” Rồi vội vội vàng vàng lên tiếng chào Tô Hạ, sau đó chạy đi.

Sau đó Tô Dật An lại bị Tô Hạ gật đầu một cái, cũng tự đi rồi.

Đến buổi tối, Lâm Khinh Ngữ đến trong căn hộ của Tô Dật An ăn cơm, bây giờ mặc dù cô vẫn còn là năm tư đại học, nhưng trường học vốn không có tiết học gì, cô thỉnh thoảng trở về phòng ngủ, nhà trọ của Tô Dật An căn bản thành một nửa nhà của cô, ăn cơm ngủ ở đây gần như là chuyện thành thói quen. Mặc dù... Hai người vẫn duy trì kiểm chế, cũng không ngủ chung trên một chiếc giường.

Lâm Khinh Ngữ hơi không hài lòng với thái độ ngày hôm nay của Tô Dật An: “Anh hôm nay là ghen đi.” Cô đang ăn cơm, trong miệng hơi hàm hồ nói, “Nhìn thấy bạn thân của em ôm em. Cho nên có thái độ không tốt với cô ấy như vậy.’

Mắt Tô Dật An cũng không ngẩng lên nói một câu với cô, “Thái độ của anh đối với cô ấy không có không tốt, hơn nữa lúc ăn cơm không cần nói.”

“Anh như vậy còn nói thái độ tốt?”

“Em biết thái độ không tốt của anh là như thế nào.”

Ừ... Cô biết.

Tô Dật An liếc cô, “Nếu ăn thì không nói, không có lần thứ ba.”

Sau đó Lâm Khinh Ngữ nuốt xuống toàn bộ đồ trong miệng mình, đặt chén xuống, cách bàn ăn, đưa mặt lại gần Tô Dật An, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh nhìn anh một lần: “Anh hôm nay là ghen đi, nhìn thấy bạn thân của em ôm em.”

Cô áp sát quá gần, có một tư thế bức bách. Từ trước tới nay Tô Dật An là người không sợ Lâm Khinh Ngữ hạ chiến thư, vì vậy anh cũng buông chén xuống, có vẻ mặt phớt tỉnh nhìn Lâm Khinh Ngữ, “Là ghen không sai.” Anh nói thẳng, “Bởi vì trước kia cô ấy theo đuổi em.”

Thì ra Tô Dật An nói tới sự kiện này... Chỉ có điều không đúng...

“Vậy cũng tại cái thế giới đó, coi như ở trong mộng thôi, khi đó em là đàn ông, chuyện này không tính toán gì hết, chỗ Tô Hạ cũng không biết.”

“Nhưng trong tiềm thức của cô ấy sẽ thích em.” Tô Dật An bình tĩnh nói xong, “Hơn nữa...”

“Cái gì?”

Tô Dật An cũng đưa người gần sát Lâm Khinh Ngữ, hai người ăn cơm trên cái bàn không rộng, anh cứ đưa tay như vậy, nắm cầm Lâm Khinh

Ngữ, sau đó đi đến gần, một phát hôn lên môi cô.

Giữa răng môi, Lâm Khinh Ngữ chỉ nghe thấy Tô Dật An dùng giọng nói khàn khàn còn quỵến rũ, giống như kẻ tai nói nhỏ, mập mờ nói: “Hơn nữa, người kia sao mê người.”

Một phần trong tán tỉnh khiến nhiệt độ của Lâm Khinh Ngữ nhanh chóng lên cao, trái tim phảng phất giống như bị giọng nói của anh đánh trúng, đột nhiên cuồng loạn, khiến cho đại não của cô lập tức biến thành trống rỗng, mà khi nhiệt độ của Lâm Khinh Ngữ lên cao đến sắp nổ tung, Tô Dật An chợt buông cô ra, đứng lên, quay lưng lại, liếc mắt nhìn Lâm Khinh Ngữ mặt đỏ tới tận mang tai đến gần như không nhìn ra màu da.

Khóe miệng anh cong cong, có vẻ dương dương hả hê, “Rửa chén.” Anh bỏ lại hai chữ này, trở về phòng ngủ của mình rồi.

Tô Dật An nấu cơm, Lâm Khinh Ngữ rửa chén, bình thường bọn họ ngầm thừa nhận như vậy.

Nhưng hôm nay, Lâm Khinh Ngữ cứ bụm mặt như vậy, ngồi ở trước bàn cơm, đợi hồi lâu vẫn còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Khi phản ứng lại, cô lấy dũng khí khí thế hung hăng đi tới phòng Tô Dật An, xoay Tô Dật An đang ngồi trên ghế chuẩn bị bắt đầu đọc sách lại, nhìn thẳng vào mắt anh chất vấn: “Tô Dật An, anh còn nói anh chưa từng yêu! Chiêu này của anh tuyệt đối lão luyện trải qua mưa gió! Anh nói, trước kia anh tìm bao nhiêu phụ nữ sau lưng em! Quỵến rũ bao nhiêu cô gái nhỏ nước ngoài!”

Mà Tô Dật An chỉ bình tĩnh đáp một câu: “Rửa chén phía ngoài đi rồi anh nói cho em biết.”

“Nói cho em biết rồi em đi rửa, dù sao cũng không phải là chén nhà em.”

Tô Dật An ngẩng đầu, “A, không phải nhà em?”

Ừ, người một bụng đầy ý nghĩ xấu này hiện giờ ánh mắt có điểm không đúng. Vẫn không thể đối mặt với anh. Lâm Khinh Ngữ suy tư trong chốc lát, sau đó tròn mắt đảo loạn: “Dù sao bây giờ không phải là nhà em.”

Bởi vì thái độ của Lâm Khinh Ngữ mà Tô Dật An cười ra thành tiếng, anh đưa tay nắm chặt hông Lâm Khinh Ngữ, kéo cô lại phía trước mình một bước, “Vậy em không đi rửa chén thuộc nhà tương lai của em như vậy. Mà cứ theo sát anh không nghĩ, anh có thể lý giải là, em cho rằng vừa rồi anh làm còn chưa đủ sao?”

Lâm Khinh Ngữ sững sờ, Tô Dật An liền đứng lên, ánh đèn mờ của đèn bàn trong phòng ngủ chiếu lên trong phòng vốn mập mờ, Tô Dật An cười, khoe môi mang theo vài phần mùi vị xấu xa, cứ như vậy ôm Lâm Khinh Ngữ, lại một lần nữa hôn lên môi cô, chỉ có điều so với vừa rồi là nụ hôn nóng bỏng mang theo vài phần tính chất trừng phạt, mà bây giờ khẽ mỗ càng thêm lộ vẻ làm cho người ta xấu hổ.

Lâm Khinh Ngữ cảm giác mình giống như món ăn ngon trong miệng anh, mặc cho anh hoặc liếm hoặc cắn, hoặc nhẹ hoặc cạy cắn tận tận thưởng thức.

Ném cho đến khi Lâm Khinh Ngữ cảm thấy không khống chế được mình, cô đột nhiên đưa tay đẩy Tô Dật An, sau đó mặt đỏ bừng nhìn chăm chăm vào Tô Dật An: “Em không ngờ anh lại là bạn trai như vậy!”

Tô Dật An cũng không ép buộc cô, theo sức lực của cô, lui về sau một bước, một lần nữa ngồi về trên ghế, nghe lời Lâm Khinh Ngữ nói, trong lòng anh cảm thấy buồn cười, nhưng trên mặt vẫn nghiêm chỉnh phối hợp với cô: “Anh là bạn trai như thế nào?” die nda nle equ ydo nn

“Anh con chó tìm cơ hội liền đánh lén hôn môi người!” Lâm Khinh Ngữ lên án mạnh mẽ, “Người xấu đùa giỡn người còn có thể cười đến âm hiểm xảo trá!”

Ừ, hai cái danh hiệu này không dễ nghe, nhưng Tô Dật An rất muốn làm hai chuyện này tiếp.

Hai tay anh bắt chéo, đặt ở trên bụng, vẫn nghiêm chỉnh hỏi Lâm Khinh Ngữ: “Không thích sao?”

“Không.” Lâm Khinh Ngữ dừng lại một chút, “Thích.”

“Là không thích, hay là, thích?”

Lâm Khinh Ngữ cũng thừa nước đục thả câu làm chuyện xấu, lúc này xoay người ra cửa: “Anh đoán đi, em đi rửa chén.’

Tô Dật An nhìn theo bóng lưng của cô, lúc quay đầu khóe môi vẫn cười.

Mà chờ đến khi Lâm Khinh Ngữ thu dọn toàn bộ chén đĩa đưa cả vào trong phòng bếp, Tô Dật An lại vén tay áo đi từ trong phòng ra, cùng đứng với Lâm Khinh Ngữ bên bồn rửa chén, giúp cô rửa sạch mâm và chén, cầm vải bông sạch sẽ lau sạch, bỏ vào trong tủ chén.

Mặc dù phân công chính xác anh nấu cơm, Lâm Khinh Ngữ rửa chén, nhưng anh vẫn chưa từng một lần để Lâm Khinh Ngữ một mình làm những chuyện này.

Náo loạn đã náo loạn, khi rửa chén một tay nước một tay dầu, hai người liền hơi nghiêm chỉnh một chút. Tô Dật An vừa lau mâm, vừa nói một câu với Lâm Khinh Ngữ: “Thái độ của anh với Tô Hạ, em thật sự cho rằng không tốt?”

Lâm Khinh Ngữ cẩn thận suy nghĩ một chút, “Vẫn là tốt, thái độ của anh với em không tốt, nhưng với Tô Hạ vẫn gật đầu chào hỏi.” Đối với Tô Dật An người như vậy mà nói, có thể nhớ gặp mặt chào hỏi, đã coi như rất không dễ dàng. Lâm Khinh Ngữ xoa xoa cái mân, “Tô Hạ không phải là bạn thân bình thường với em mà nói, cô ấy đã giúp em rất nhiều, đời này nếu như có người thấy có lỗi nhất, người kia nhất định là cô ấy. Cô ấy coi như là ân nhân cứu mạng của em.”

Bởi vì đối với Lâm Khinh Ngữ mà nói, Tô Hạ là người duy nhất đưa tay cứu trợ cô khi cô đứng trước đường cùng, cô ấy là bạn tốt của cô, nhưng cha mẹ Tô Hạ không phải, trong nhà có tiền nữa, muốn lấy ra vài chục vạn tới đưa cho cô, cha mẹ nhà ai mà không lo lắng, không biết Tô Hạ cầu xin cha mẹ mình như thế nào, cuối cùng mới có thể lấy tiền ra.

Nói Tô Hạ là ân nhân cứu mạng của cô cũng không quá đáng, bởi vì Lâm Khinh Ngữ vốn không cách nào tưởng tượng, nếu như ban đầu cô không có món tiền kia, bây giờ cô sẽ có đáng về gì.

Tô Dật An quay đầu nhìn Lâm Khinh Ngữ, sau đó trầm mặc buông vài bông và cái mân trên tay xuống, một bước dời ra phía sau cô, trầm mặc lại có thể tin ôm chặt cô từ phía sau, để cho lưng cô dựa vào trên lồng ngực anh.

Động tác này khiến cho Lâm Khinh Ngữ tràn đầy cảm giác được yêu, cô khẽ buông lỏng.

“Thật sự hy vọng cô ấy có thể tìm được người trong số mệnh thuộc về mình, hôm nay nghe cô ấy nói, cảm giác cũng sắp tuyệt vọng rồi. Rõ ràng trước kia cô ấy có đáng về ước mơ tốt đẹp như vậy.”

Có lẽ những thứ trên web miêu tả chuyện bạn thân xé mặt ở trong cuộc sống hiện thực là có thật, có thể cũng không ít, nhưng bạn thân thật lòng chúc phúc bạn mình hạnh phúc, nên có nhiều hơn mới đúng chứ. Bởi

vì bạn thân xé mặt còn có kịch tính, nói ra mọi người cũng đều thích xem, mà phải có bạn thân hữu nghị chân chính, cũng sẽ không bao giờ cố ý thể hiện hạnh phúc. Tất cả mọi người đang yên lặng, bình thản, yên bình trải qua cuộc sống của mình.

Tô Dật An ừ một tiếng. Chỉ có điều trầm mặc ôm Lâm Khinh Ngữ chặt hơn một chút.

Lâm Khinh Ngữ không phải đã từng tuyệt vọng rồi sao, dưới cuộc sống thực tế hành hạ, từng ngày từng ngày một đã từng mất đi nguyện vọng tốt đẹp và ảo tưởng từng có. Anh cũng đã từng bỏ qua mong đợi với Lâm Khinh Ngữ.

Chỉ có điều cũng may, thực tế đối xử không tệ với bọn họ, để cho bọn họ có một cơ hội cùng nhau làm một giấc mộng hoàng lương *, hiện giờ cuối cùng tìm được lẫn nhau như trong lòng đã từng.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Ngoại Truyện 1.2

Editor: Puck -

Khi đến kỳ nghỉ đông, lễ mừng năm mới, Lâm Khinh Ngũ trở về nhà một lần, trong nhà cũng không có thân thích nào muốn tới, một nhà ba người yên lặng ăn một bữa cơm tất niên, buổi tối khi ngồi chung trên ghế salon trầm mặc xem tiết mục cuối năm, Phan Quyên đột nhiên hỏi Lâm Khinh Ngũ một câu: “Nếu tìm được bạn trai, vào lễ mừng năm mới vẫn mang về nhà xem một chút đi.”

Lâm Khinh Ngũ suy nghĩ một chút rồi đáp một câu: “Năm nay anh ấy đi nước Mỹ đón xuân với người nhà, sang năm mang về thôi.”

“A, là ra nước ngoài hả.” Phan Quyên nỉ non một câu, “Biết tường tận nhiều, về sau gả đi không phải chịu khổ.”

“Ừhm.”

Cũng đôi câu quan tâm bình thường như vậy, sau đó không nói gì nữa.

Khi sắp mười hai giờ Phan Quyên đi nấu sủi cảo, nhìn tóc mẹ gần như đã bạc hết, trong lòng Lâm Khinh Ngũ đau xót, rốt cuộc là mẹ, đời này Lâm Khinh Ngũ có thể nhớ tới chuyện lúc trước còn cảm thấy tức giận đau khổ, không cách nào tha thứ, nhưng cùng với đó khi nghĩ tới sau này mẹ càng ngày càng ít thời gian, cô cũng sẽ vì mẹ mà cảm thấy đau lòng.

Lâm Khinh Ngũ đi vào phòng bếp, giúp Phan Quyên bưng nồi nước hơi nặng lên bếp lò, sau đó hỏi mẹ, “Nấu bao nhiêu cái?”

Giống như đã quá lâu không nghe Lâm Khinh Ngữ nói chuyện như vậy với mình, Phan Quyên ngẩn ra ở sau lưng con gái, không trả lời, khi Lâm Khinh Ngữ quay đầu lại, lại thấy Phan Quyên đang lặng lẽ lau nước mắt.

Đúng, ở trong thế giới hiện thực, từ sau khi cô nghỉ học vào năm ba đại học, cô đã không trở về nhà, lễ mừng năm mới cũng không về. Có lúc Lâm Ân gọi điện thoại tới đây, nói xong lời cuối cùng, hai chị em lại cãi vã một trận, khi náo loạn, Lâm Khinh Ngữ thậm trọng còn có thể nghe thấy Phan Quyên ở bên kia khóc thút thít.

Lâm Ân là một người tâm lớn, rất ít khả năng nhớ tới lúc nào gọi điện thoại cho người ta, có thể không ít khi, cũng do Phan Quyên ở bên cạnh gợi ý thôi.

Giống như bây giờ ở trước mặt Phan Quyên, Lâm Khinh Ngữ giúp mẹ làm việc, đã hai ba năm chưa từng xuất hiện.

“Nấu tất những thứ này thôi.” Phan Quyên lau nước mắt, đưa sủi cảo gói kỹ cho Lâm Khinh Ngữ, “Đều nấu, ăn no một chút.”

Mười hai giờ, chương trình chào xuân trên ti vi nói năm mới vui vẻ, điện thoại Lâm Khinh Ngữ vào thời điểm này trong lúc nhất thời nhận được vô số tin nhắn ngắn, mà cô chỉ mở một cái, là Tô Dật An gửi hỏi cô: Tết như thế nào?

Cô ăn sủi cảo, trả lời một câu: Cũng không tệ lắm.

Sau đó Tô Dật An ở bờ bên kia đại dương nói một câu: Năm mới vui vẻ.

Lâm Khinh Ngữ nuốt miếng sủi cảo trong miệng, khi anh gửi bốn chữ năm mới vui vẻ này đến thì khựng lại thật lâu, do dự hồi lâu mới nhập một hàng chữ vào khung chat: Tiếc nuôi duy nhất là anh không có ở đây.

Lâm Khinh Ngữ cầm điện thoại di động thấy hơn nửa đêm, nhưng không đợi được bên kia trả lời, trước khi đi ngủ Lâm Khinh Ngữ ném điện thoại sang một bên, hơi tức giận nghĩ, mình thật sự tìm được một bạn trai không biết an ủi người cũng không biết lãng mạn.

Đêm ba mươi cứ trôi qua như vậy.

Sáng mùng một, Phan Quyên mang theo Lâm Khinh Ngữ và Lâm Bân đi viếng mộ cha, khi Lâm Khinh Ngữ dâng hương cúi người vái trước mộ cha thì nhìn thấy hình cha, tâm tình cũng không nặng nề vả lại mang chút oán trách như ngày trước.

Lần này, cô cũng coi như đã tử tế nói lời từ biệt với cha.

Buổi chiều trở về nhà, Lâm Khinh Ngữ lấy điện thoại di động ra, nhưng vẫn không thấy Tô Dật An gửi lại tin nhắn. Lâm Khinh Ngữ lại gửi một câu hỏi anh: Đang làm gì đó? dinendian.lợqid]on

Câu này, đợi đến buổi tối, cô gần như sắp lên giường ngủ, mới nhận được lại: Ở dưới lầu nhà em.

Lâm Khinh Ngữ nhìn chăm chăm vào tin nhắn ngắn này, nhìn thật lâu, năm chữ này, cô đều biết từng chữ, nhưng lại giống như trong nháy mắt không thể giải thích ý của nó.

Chờ khi phản ứng lại, cô lập tức vén chăn bông lên, mặc kệ tuyết bay rơi nhiều tán loạn ngoài cửa sổ, lạnh lẽo thấu xương, trực tiếp đẩy cửa sổ ra.

Gió và tuyết cùng ào tới trước mặt, gần như chỉ trong chớp nhoáng này khiến cho quần áo cô đông thành băng, mà cô hoàn toàn không có cảm giác, chỉ ngơ ngác nhìn chăm chăm người thanh niên mặc đồ nhung vừa dày vừa nặng, khoác hành lý, một thân phong trần đứng dưới lầu.

Anh cầm điện thoại di động trong tay, ánh sáng chiếu lên mặt, anh ngửa đầu lên nhìn, nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ chỉ mặc áo ngủ, lại đẩy cửa sổ mở lớn ra.

Đầu óc Lâm Khinh Ngữ bối rối, cô hoàn toàn không ngờ, Tô Dật An thế mà lại thật sự vì một câu nói của cô mà ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ từ bờ bên kia đại dương, chạy tới dưới lầu nhà cô.

Điện thoại di động của cô vừa vang lên, là Tô Dật An gọi tới, Lâm Khinh Ngữ sững sờ nhận, cô vừa nhìn Tô Dật An dưới lầu, vừa nghe giọng của anh rõ ràng truyền ra từ trong điện thoại di động: “Mặc quần áo tử tế.”

Thật sự không hổ là tác phong của Tô Dật An, từ xa xăm như vậy chạy về, không có ngôn ngữ mập mờ, không có giành công lấy lòng, anh lại thẳng thắn nói một câu: “Mặc quần áo tử tế.”

Nhưng năm chữ này, với Lâm Khinh Ngữ mà nói, lại thẳng được bất kỳ lời tâm tình nào.

“Được, anh chờ em.”

Lâm Khinh Ngữ cúp điện thoại, lập tức đóng cửa sổ, mở tủ treo quần áo ra, nhanh chóng cởi đồ ngủ của mình ra, đổi lại trang phục và phụ kiện đi ra ngoài, cầm chìa khóa và điện thoại di động, trong đầu buồn bực chạy ra cửa, ngay cả Lâm Bân ở phía sau hỏi: “Chị, chị đi đâu vậy?” Cũng không quay lại.

Một tia ý thức chạy xuống lầu, Lâm Khinh Ngữ thấy Tô Dật An đứng dưới đèn đường, trong tuyết bay rơi tán loạn.

“Tô Dật An!” Cô gọi anh một câu, cứ mang theo gió tuyết như vậy, mang theo một lời nhiệt tình của mình, nhào vào trong lòng anh. Ôm nhau không rời, hòa tan mảnh băng lạnh cứng rắn nhất ở trong lòng nhau thành nước.

Cô cọ đầu mình trong ngực Tô Dật An, Tô Dật An cũng mặc cho Lâm Khinh Ngữ khó có được như con chó nhỏ làm nũng với anh.

“Tô Dật An, em thật sự rất thích rất thích rất thích anh!”

Khoảng cách nửa trái đất quãng đường hơn một vạn cây số, anh trong thời gian một ngày chạy tới, mà trong nháy mắt, tất cả mệt mỏi toàn bộ hóa thành hư không khi nghe Lâm Khinh Ngữ nói những lời này.

Hai ngày hôm qua cả đêm trước khi rời khỏi nước Mỹ, em họ đưa anh đi, hỏi anh có phải ngốc không, gần sang năm mới, bởi vì một tin nhắn của một người phụ nữ mà cứ vội vã trở về nước.

Lý trí tự hỏi, anh cũng cảm thấy mình có thể ngốc, nhưng ngốc thì ngốc đi.

Bởi vì Lâm Khinh Ngữ, là người đáng giá để cho anh làm bất cứ “Việc ngốc” nào.

“Ừ.” Anh ngửi hương tóc sau khi tắm rửa của cô, nhẹ nhàng mỉm cười, “Anh cũng thế.”

Đối với Lâm Khinh Ngữ, anh không muốn bỏ qua bất cứ điều gì nữa.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Ngoại Truyện 2: Tô Hạ (Thượng)

Editor: Puck - Diễn đàn

Qua hết nghỉ đông, sau khi học kỳ cuối đại học năm tư bắt đầu, Lâm Khinh Ngũ vội vàng làm đề cương luận văn, đồng thời chuyện tìm việc làm dần dần có tiến triển, có một công ty cảm thấy có hứng thú với cô, mà đúng dịp, công ty điện tử tên Tuệ Tinh này có mục đích muốn mua thành quả nghiên cứu của Tô Dật An, vào thứ bảy, ông chủ của bọn họ và một vài nhân viên cấp cao muốn tới tham gia báo cáo thành quả của Tô Dật An.

Sau khi Lâm Khinh Ngũ biết, vào thứ bảy lặng lẽ lên vào trong phòng Tô Dật An báo cáo, núp sau chỗ ngồi, muốn xem một chút nhân viên cấp cao của công ty này là như thế nào.

Mà ngày đó Tô Hạ đúng lúc không có việc gì, nên đi cùng Lâm Khinh Ngũ đến sảnh báo cáo, Lâm Khinh Ngũ vừa mới ngồi xuống, Tô Hạ đã nói đau bụng muốn đi toilet.

Chờ khi Tô Hạ trở lại lần nữa, vẻ mặt trở nên vô cùng có gì không đúng, Lâm Khinh Ngũ vốn một lòng tìm ông chủ công ty này, nhưng thấy vẻ mặt Tô Hạ thật sự khổ sở, cô hỏi một câu: “Sao vậy?”

Tô Hạ bụm mặt, thở dài một tiếng thật dài, “Cậu làm ơn ngồi tránh xa tớ ra.”

Lâm Khinh Ngũ hơi ngậy ngốc: “Tại sao?”

Tô Hạ nghĩ thật lâu, cuối cùng cúi đầu, than thở nói: “Tớ thật mất mặt quá mức rồi, vừa rồi đi nhầm nhà vệ sinh nam rồi... Bắt gặp người ta đang đi toilet... Người nọ nhìn thấy tớ, bị dọa cho phát hoảng, vội vàng kéo khóa... Kết quả... Bị kẹt cái gì đó...”

Lâm Khinh Ngữ kinh ngạc nghe cô ấy kể xong toàn bộ câu chuyện, sau đó: “Phụt.”

Hắn là bật cười, cô nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, quả thật cũng sắp cười ra nước mắt rồi, còn Tô Hạ lại quẫn bách đến không được, cắn răng nhìn cô, “Lâm Khinh Ngữ, sau khi cậu và Tô Dật An dính một chỗ, cậu liền thay đổi thành hư!”

“Ha ha ha ha, bởi vì buồn cười.” Lâm Khinh Ngữ lau nước mắt trên khóe mắt, “Chỉ có điều, tại sao cậu kêu tớ cách xa cậu một chút vậy.”

“Không phải cậu xin việc ở công ty này sao?”

“Đúng vậy.”

“Người bị tớ hù đến vội vàng kéo khóa mà bị kẹt chỗ đó, chính là ông chủ công ty này.”

Sau đó Lâm Khinh Ngữ khựng lại trong nháy mắt, cô vừa quay đầu, nhìn về phía bục thuyết giảng, thấy Tô Dật An đang bắt tay với một người mặc một bộ âu phục thoạt nhìn giá cả xa xỉ, người nọ liếc mắt chừng hai mươi mấy tuổi, còn rất trẻ.

Mà sau khi anh ta và Tô Dật An bắt tay xong, vừa quay đầu, liền chăm chú nhìn vào Tô Hạ ngồi ở hàng sau, còn có Lâm Khinh Ngữ vừa rồi còn cười đến rất vui vẻ.

Lâm Khinh Ngữ nuốt nước miếng, yên lặng dịch sang bên cạnh một ghế.

Tô Hạ không có quan hệ gì, dù sao cô ấy cũng không đi xin việc ở công ty này, nhưng cô thì không được! Lỡ như tương lai cô muốn đi nơi này làm việc! Khó khăn lắm mới có một công ty không kỳ thị giới tính bằng lòng để cho cô tới làm việc trước tốt nghiệp! Còn chưa tiến vào đã làm hỏng quan hệ với boss lớn, vậy sau này lẩn vào như thế nào!

Nhưng cũng may sau khi Lâm Khinh Ngữ dịch sang bên cạnh, phát hiện ánh mắt boss lớn này vốn không dừng lại một giây trên người cô, mà nhìn chăm chăm vào Tô Hạ, Tô Hạ cúi thấp đầu cũng có thể cảm nhận được tầm mắt này tồn tại, quả thật như đứng đồng lửa, vì vậy khi báo cáo còn chưa bắt đầu, cô đã vội vàng cầm giỏ xách chạy, cũng không trở lại nữa.

Lâm Khinh Ngữ vốn tưởng rằng chuyện đến đây kết thúc, không ngờ ba tháng sau, Lâm Khinh Ngữ cũng đã tốt nghiệp, một buổi tối nào đó, Tô Hạ đột nhiên gọi một cú điện thoại cho cô, cô ấy nói: “Hỏng bét.”

Nghe được Tô Hạ nói một câu như vậy, Lâm Khinh Ngữ đột nhiên khẩn trương lên, “Sao vậy?” Qua nhiều năm như vậy, Lâm Khinh Ngữ rất ít khi nghe được Tô Hạ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện.

Mà điện thoại bên kia trầm mặc thật lâu, lại nói: “Hình như tớ yêu anh ấy.”

“...” Lâm Khinh Ngữ phản ứng thật lâu, “Hả? Ai?”

“Chu Nghị Huy.”

Lâm Khinh Ngữ cảm giác giống như nghe lầm, vì vậy lại hỏi lại một lần: “Cậu nói ai?”

“Chu Nghị Huy.”

“Đó không phải là...” Lâm Khinh Ngữ kêu to ra, “Ông chủ tớ...” Sau khi Lâm Khinh Ngữ tốt nghiệp, cũng đi tập đoàn Tuệ Tinh làm việc, hiện giờ chính là một trong những nhân viên, “Làm sao cậu biết... Khi đó không phải cậu đi nhà cầu nhìn thấy người ta kéo khóa kẹp gì đó sao?” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Tô Dật An chột nhú mày, đại khái đoán được người gọi điện thoại là ai, nghe đề tài này, chắc không có chuyện lớn gì, vì vậy anh mang tai nghe, ngăn cách giọng nói của Lâm Khinh Ngữ, tiếp tục đọc sách của mình.

Để tránh khỏi quấy rầy đến anh, Lâm Khinh Ngữ cũng tự đi phòng khách, cô thật sự tò mò, người tám cái sào tre đánh không tới cùng một nơi, tại sao lại cứ như vậy mà... Cậu được.

“Chuyện này của cậu từ khi nào, sao tớ không biết.”

Mấy tháng nay, Lâm Khinh Ngữ bận rộn đề cương luận văn và công việc, cũng không có thời gian quan tâm đến Tô Hạ, Tô Hạ cũng chưa bao giờ nói với cô, mà lần này vừa gọi điện thoại tới, lại ném ra tin tức giống như kinh hãi này khiến Lâm Khinh Ngữ hơi không phản ứng kịp.

Từ lúc trước khi Tô Hạ bị tên đàn ông cận bã kia làm đau lòng, cô ấy đã rất ít khi nói chữ “Yêu” ra khỏi miệng, thỉnh thoảng hàn huyên về đề tài tình yêu với Lâm Khinh Ngữ, cũng luôn nói Lâm Khinh Ngữ đặc biệt, là may mắn, không phải mỗi người cả đời này trong thời gian ngắn như vậy có thể gặp được một người ý hợp tâm đầu, linh hồn phù hợp như thế.

“Sau buổi báo cáo lúc trước, tớ vốn cho rằng mình sẽ không gặp lại anh ấy, nhưng sau đó có một lần, anh ấy giống như đơn độc tới trường học tìm Tô Dật An nhà cậu, nói muốn đào anh ấy tới làm nghiên cứu phát triển.”

Lâm Khinh Ngữ gật đầu: “Tớ biết chuyện đó, Tô Dật An từ chối.”

‘Đúng, nhưng Tô Dật An nhất định không nói với cậu, ngày đó anh ấy và Chu Nghị Huy gặp tớ ở trên đường...’

Đúng là Tô Dật An vẫn chưa nói.

Thật ra thì chuyện như vậy xảy ra vào hai tháng trước, sau lần báo cáo kia một tháng, Chu Nghị Huy một lần nữa tới thăm đại học A, tự mình đến không phải vì việc gì khác, cũng chỉ vì muốn đào đi mầm non Tô Dật An gốc cây đã lớn thành cây to. Nhưng vừa mới bắt đầu Tô Dật An đã từ chối, chỉ có điều lúc đưa anh ấy xuống lầu thì gặp Tô Hạ.

Tô Hạ vốn định tránh, dù sao lần trước cô và Chu Nghị Huy vô tình gặp nhau sao mà lúng túng như vậy, kết quả Tô Hạ đánh chết cũng không nghĩ đến, bình thường Tô Dật An thoạt nhìn là người sao cao ngạo, thế nhưng có thể dừng lại chào hỏi cô!

“Tớ vẫn không biết chồng chưa cưới của cậu là một người nhiệt tình như vậy!”

Lâm Khinh Ngữ nghe lời này, yên lặng xấu hổ chớp mắt một cái, lập tức nhớ lại trước đó, Tô Dật An và cô thảo luận vấn đề thái độ của anh đối với Tô Hạ không tốt. Xem ra Tô Dật An để lời của cô vào trong lòng rồi, cho nên ở trên đường gặp Tô Hạ... Mới có thể đành hoàng chào hỏi người ta thôi...

“Tớ lúc ấy thật lúng túng mà...”

Lâm Khinh Ngữ suy nghĩ một chút cũng cảm thấy rất lúng túng, cô cười hai tiếng, hỏi sau đó thì sao.

“Sau đó... Anh ấy lại hỏi người nhà cậu tớ là ai, tớ càng không nghĩ tới, người kia nhà cậu lại có thể nhớ tới chuyên ngành và thành tích của tớ! Nên giới thiệu tớ một lần. Tô Dật An nhà cậu lại hỏi tớ định đi đâu, tớ liền khẩn trương, khẳng định không muốn đi cùng bọn họ, tớ liền nói bậy một

chỗ, kết quả không ngờ bọn họ cũng đang định đến đó! Cho nên tớ liền nhắm mắt đi cùng bọn họ, đi được một nửa đường thì Tô Dật An nhà cậu nói có chuyện phải đi...”

Lâm Khinh Ngữ lặng yên trong nháy mắt, cảm thấy giáo sư Tô nhà mình thật sự một tay bắt được dây tơ hồng!

“Sau đó tớ vốn định chạy đi, kết quả anh ấy nói anh ấy không tìm được đường, nên tớ không thể làm gì khác là dẫn anh ấy tiếp tục đi, dọc theo đường đi khẩn trương chết rồi, kết quả sơ ý một chút... Nên làm chân đau rồi...”

Làm thật tốt! Lâm Khinh Ngữ quả thật muốn kêu lên.

Giọng Tô Hạ trong điện thoại cũng dừng lại một chút, đợi đến khi giọng của cô ấy truyền đến, lại êm ái giống như được nước ấm nhuận qua, “Tớ bị đau đến khóc, anh ấy liền đỡ tớ ngồi lên cầu thang bên cạnh, an ủi tớ, giúp tớ xoa nhẹ chân, giống như trong phim truyền hình vậy, vặn hai cái cho tớ, mắt cá chân của tớ liền hết đau, anh ấy nói ông nội anh ấy là bác sỹ trung y mấy chục năm, giấc mộng trước kia của anh ấy cũng là đi làm trung y, kết quả cuối cùng lại mở ra công ty.”

Lâm Khinh Ngữ bỏ qua những thông tin không quan trọng, đâm thẳng vào trọng điểm: “Cho nên cậu thích anh ta sao?”

“Lúc ấy chẳng qua chỉ có cảm tình.”

“A, vậy sau này cậu yêu anh ta như thế nào?”

“Sau đó tớ liền theo đuổi anh ấy.”

“Hả?” Lâm Khinh Ngữ hơi bị mù mịt, “Excuse me? Không phải cậu nói chỉ có cảm tình thôi sao? Sao cậu lại theo đuổi ngay rồi?”

“Có cảm tình không theo đuổi, chẳng lẽ đợi đến khi người khác theo đuổi anh ấy sao? Dù thế nào đi nữa anh ấy chưa cưới tớ chưa gả. Hơn nữa nếu không theo đuổi một lần, làm sao biết mình có yêu anh ấy hay không.”

Cô ấy nói giống như rất có đạo lý!

“Sau đó thì sao, đuổi tới sao?”

“Haizzz... Không theo đuổi được, bây giờ còn chưa tới tay.”

Điều này cũng khiến Lâm Khinh Ngữ kinh ngạc mấy phần, Tô Hạ là nữ thần cấp bách phú mỹ, theo đuổi ngược lại còn có khi thất bại, cô ấy thất bại thường là sau khi đang yêu, Lâm Khinh Ngữ hỏi: “Tại sao? Anh ta không thích phụ nữ?”

Từ chối Tô Hạ, trừ nguyên nhân này ra, Lâm Khinh Ngữ thật sự không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác rồi, bởi vì trước kia khi cô là đàn ông, cũng chỉ có một nguyên nhân như vậy để ngăn cản cô tiếp nhận Tô Hạ!

“Anh ấy không bỏ được bạn gái trước.”

“A!” Lâm Khinh Ngữ sáng tỏ. Nhưng ngay sau đó cảm thấy tức giận, “Vậy cậu còn theo đuổi cái gì! Cậu tốt như vậy, ở chung với ai mà không thể, chẳng phải chỉ là một Chu Nghị Huy sao! Coi là cái gì! Mình không cần, mình đi tìm cái mới, không ăn uất ức như vậy.”

Tô Hạ trầm mặc thật lâu, “Mà tớ thật sự thích anh ấy, Khinh Ngữ, trước kia cậu đã nói với tớ, bỏ lỡ cái này, sẽ không gặp được một người khác giống vậy, tâm tình này, tớ biết.”

Lâm Khinh Ngữ lặng yên trong nháy mắt, thở dài: “Vậy cậu định làm như thế nào?”

“Tớ nghĩ, không phải chỉ là bạn gái trước sao, nếu đã chia tay, vậy quên chính là vấn đề thời gian, tớ chỉ muốn trong khoảng thời gian này vẫn không ngừng xuất hiện, quấy nhiễu tâm trí anh ấy, chỗ nào cũng nhúng tay xuất hiện bên cạnh anh ấy, để cho anh ấy nơi nào cũng thấy tớ, như vậy tớ có thể từng bước xâm chiếm vào trong lòng anh ấy, sau đó chen sạch sẽ vị trí bạn gái trước gì đó.”

Nói cũng rất có đạo lý.

“Cho nên, hôm nay cậu gọi điện thoại cho tớ...”

“Khinh Ngữ, không phải cuối tuần công ty cậu định tổ chức hoạt động leo núi cắm trại dã ngoại sao?”

“Đúng vậy.”

“Nghe nói không phải có thể mang theo người thân sao?”

“Đúng vậy.”

“Tớ làm người nhà cậu có được không.”

Cậu đã nói như vậy, tớ còn có thể từ chối sao! Lâm Khinh Ngữ chỉ đành phải bất đắc dĩ cười một tiếng, được.

KHINH NGŨ

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Ngoại Truyện 3: Tô Hạ (2)

Editor: Puck

Lâm Khinh Ngũ muốn coi Tô Hạ thành người trong gia đình mang đi dã ngoại, lúc cô nói quyết định này cho Tô Dật An, sắc mặt Tô Dật An không được tốt lắm. Lâm Khinh Ngũ biết nói không chừng Tô Dật An ăn giấm của Tô Hạ, nên vội vàng giải thích: “Cô ấy là bạn tốt nhiều năm của em, nói là người nhà của em cũng không có gì không ổn.”

“Còn anh đây?”

Sau khi Tô Dật An nghe Lâm Khinh Ngũ kể lể và phân trần, hỏi ba chữ này, cẩn thận nghe, vẫn nghe thấy một chút uất ức ở bên trong.

Lâm Khinh Ngũ chớp mắt, ngơ ngác nhìn anh một lát: “Anh... Ở trong nhà, tiếp tục lên lớp là được.”

Thật ra Tô Dật An rất chán ghét dã ngoại, việc đó có liên quan đến ký ức đau đớn lúc nhỏ của anh, cho nên Lâm Khinh Ngũ hoàn toàn không ngờ, Tô Dật An thế nhưng lại bởi vì mình mang Tô Hạ đi chơi mà không vui.

Tô Dật An liếc nhìn Lâm Khinh Ngũ, quay đầu: “Tùy em.” Anh nói như vậy xong, gắp tai nghe lên tiếp tục xem sách.

Lâm Khinh Ngũ bĩu môi, thấy Tô Dật An cáu kỉnh là chuyện mới mẻ như thế, nhưng không náo loạn cũng không có việc gì, cô biết Tô Dật An sẽ không thật sự tức giận với cô. dieenddafnleequysddoon

Cách vài ngày, Lâm Khinh Ngữ cất xong đồ nọ kia, mang theo Tô Hạ và người công ty cùng nhau đi leo núi dã ngoại, cô hoàn toàn không ngờ, khi cô đến công ty tập hợp, lúc ngồi lên xe buýt, thế mà lại... Nhìn thấy người đeo túi du lịch, hơn nữa ngồi cùng hàng phía trước với Chu Nghị Huy là Tô Dật An.

Lâm Khinh Ngữ ngây dại: “Sao anh lại tới đây?”

“Trường học để cho anh tới liên hệ với tập đoàn Tuệ Tinh.” Tô Dật An đáp nghiêm chỉnh, “Chu tổng của em mời anh tới cùng dã ngoại, có vấn đề gì không?”

Kéo con bê cái gì *, đồ này tuyệt đối không biết sao liên lạc với Chu Nghị Huy, sau đó mặt dày mày dạn đuổi kịp thôi... Lâm Khinh Ngữ nhú mày nhìn anh, thật sự không ngờ sau khi dính hôn, giáo sư Tô lại dính người như thế.

(*) Con bê (犊子): tiếng lóng Đông Bắc, mang ý nghĩa xấu, chửi mắng, thỉnh thoảng bạn bè thân thiết có khi dùng tới để vui đùa hoặc ghét bỏ.

Chu Nghị Huy vốn ở bên cạnh nghe được vẻ mặt sáng tỏ mỉm cười, nhưng mà khi thấy Tô Hạ theo sau Lâm Khinh Ngữ hai bước lên xe thì vẻ mặt trong nháy mắt cứng lại.

“Sao cô lại ở đây?” Vấn đề anh hỏi giống như Lâm Khinh Ngữ vừa hỏi.

Tô Hạ cũng đơn thuần chớp mắt, nghiêm mặt trả lời: “Bạn tôi mời tôi tới. Không phải các anh nói có thể mang theo người thân sao, tôi không thể tới ư?”

Chu Nghị Huy: “...”

Khung cảnh nhất thời hơi trầm mặc, đúng lúc này, Tô Dật An đột nhiên liếc nhìn Tô Hạ: “Tôi nghe Khinh Ngữ nói, cô say xe có vẻ tương đối nghiêm trọng, ngồi hàng phía trước có thể sẽ khá hơn một chút, cô ngồi đây đi, tôi và Khinh Ngữ ra phía sau.”

Nói xong, hoàn toàn bất chấp cảm nhận của Chu Nghị Huy đứng lên, kéo tay Lâm Khinh Ngữ, sau đó lui về hàng phía sau.

Tô Hạ lập tức nhanh chóng ngồi xuống: “Chu tổng.” Tô Hạ cười chào hỏi Chu Nghị Huy, “Tôi hơi say xe, làm phiền chăm sóc.”

Chu Nghị Huy chỉ gật đầu: “Say xe thì uống thuốc say xe trước.”

“Tôi dị ứng với thuốc say xe.”

Chu Nghị Huy nhướn mày: “Vậy cô theo tới làm cái gì, hành trình đi đi về về hơn mười tiếng ngồi xe.”

“Theo đuổi anh đó.” Tô Hạ đáp thẳng thắn lại trực tiếp, nghe mà Chu Nghị Huy trầm mặc không nói.

Lâm Khinh Ngữ và Tô Dật An ngồi yên ở hàng sau, cô liếc nhìn khuôn mặt nghiêm trang giả bộ như nhìn ngoài cửa sổ của Tô Dật An, sau đó nắm lấy tay anh: “Cám ơn anh đã giành chỗ cho Tô Hạ.”

Tô Dật An chỉ vãnh môi.

Anh mới không giành chỗ cho Tô Hạ đâu, anh chỉ chiếm một vị trí vì mình.

Lộ trình đi khu tham quan du lịch của xe buýt mất năm sáu giờ, Tô Hạ đúng là say xe, buổi sáng cô không ăn bất cứ thứ gì, mặc dù cô mạnh mẽ lên tinh thần nói chuyện với Chu Nghị Huy, nhưng chống đỡ một hai giờ, thì hoàn toàn không chịu nổi, cô ngửa đầu ngã vào trên ghế dựa, nhắm mắt

lại, vẻ mặt tái nhợt, trong dạ dày đời sông lấp biển, cô lại khăng khăng vì để tránh nôn mửa, cho nên không ăn bất cứ thứ gì, trong dạ dày hoàn toàn trống rỗng, phun không ra ngược lại càng thêm khó chịu.

Khi Tô Hạ đang nén giận thân thể mình không dùng được khi cần, đột nhiên cảm thấy có một bàn tay nắm lấy tay cô, sau đó bấm vài huyệt vị trên tay cô. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Tô Hạ mấp máy mở mắt ra, lặng lẽ thoáng nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Chu Nghị Huy nắm lấy tay cô vẻ mặt tập trung day mấy huyệt vị nhiều lần. Anh không nhìn cô, Tô Hạ lại bị động tác của anh làm ấm lòng. Cô nhắm hai mắt lại, giả vờ ngủ, chỉ có điều từ từ tựa đầu lên bả vai Chu Nghị Huy, mà cho đến khi xuống xe, Chu Nghị Huy không đẩy cô ra.

Buổi tối ngày đầu tiên, mọi người hạ trại nghỉ ngơi, tham quan chính thức bắt đầu vào sáng ngày hôm sau.

Sau khi ăn tối, Lâm Khinh Ngữ ăn hơi no, muốn ra ngoài đi dạo, mà Tô Dật An có bài chưa chuẩn bị xong, nên ở trong lều tiếp tục cầm máy làm gì đó, Lâm Khinh Ngữ đành phải rủ Tô Hạ.

Tô Hạ hôn mê một ngày đi xe, không đói bụng, ăn gì cũng không vô, muốn đi hít thở chút không khí mới mẻ.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, nói về Chu Nghị Huy, nói chuyện tương lai, lại nhớ lại chuyện trước kia, ở trên đường núi cho đến khi nhìn thấy sao đầy trời. Mới bắt đầu đi về.

Lâm Khinh Ngữ vốn dùng điện thoại di động làm đèn pin, đang nói hi hi ha ha, đột nhiên trong lúc đó, điện thoại xuất hiện nhắc nhở hết pin, trong nháy mắt đèn tắt đi.

Tầm mắt đột nhiên rơi vào bóng tối, Tô Hạ và Lâm Khinh Ngữ không nhìn thấy hố nhỏ phía trước, một bước giẫm vào, Lâm Khinh Ngữ đau

chân, mà Tô Hạ đi bên ngoài không chú ý, lăn từ trên đường xuống thẳng dưới sườn dốc bên cạnh, đèo qua cỏ cây, Lâm Khinh Ngữ chỉ nghe thấy cậu ấy kêu một tiếng trầm thấp, sau không thấy có động tĩnh.

“Tô Hạ!” Lâm Khinh Ngữ bị sợ đến mức giọng nói cũng đang run rẩy, cô kêu liên tiếp mấy tiếng, cũng không nghe thấy Tô Hạ đáp lại, giọng cô càng kêu càng lớn, vang vọng trong khe núi, một đầu khác ở đường núi, hình như có người trong trại phát hiện khác thường, có người cầm đèn pin chiếu về phía cô.

“Lâm Khinh Ngữ!” Bên kia có người kêu, “Sao vậy!”

“Tô Hạ lăn xuống sườn núi!” Lâm Khinh Ngữ khàn giọng kêu lên, “Tôi gọi mà cô ấy không đáp!”

Lần này người trong trại lập tức náo động, chiếu đèn pin đi về phía này.

Tô Dật An và Chu Nghị Huy chạy tới đầu tiên. Đèn pin chiếu lên người Lâm Khinh Ngữ ngồi chồm hổm trên đất, sắc mặt Tô Dật An trầm xuống, khóe môi mím chặt tiến lên đỡ cô: “Em làm sao vậy?”

“Đau chân.” Tô Dật An đang định nâng cô dậy, nghe vậy, lại không dám động.

Ánh mắt của anh nhìn chăm chú quá căng thẳng, khiến cho Lâm Khinh Ngữ cho rằng mình giống như bị vết thương khủng khiếp, vì vậy cô vội vã giải thích: “Em chỉ đau chân, Tô Hạ mới bị... Cô ấy té xuống, em gọi như thế nào cô ấy cũng không đáp lại.”

Chu Nghị Huy bên cạnh vừa nghe lời này, vẻ mặt nghiêm túc, anh cầm đèn pin lên chiếu xuống, khi Lâm Khinh Ngữ đang định nói nếu không tìm người của khu du lịch đến cứu hộ, chỉ thấy Chu Nghị Huy buộc đèn pin, rồi

tuột từ bên cạnh xuống, gần như không hề chú ý đến tình hình an nguy của bản thân.

“Tô Hạ.” Anh đang gọi cô từ phía dưới.

Phần lớn người công ty theo đến sau đó, mọi người cầm đèn pin ba chân bốn cẳng chiếu xuống phía dưới.

Lâm Khinh Ngữ thò đầu ra nhìn, lúc này mới nhìn rõ, sườn dốc không cao, nhưng lùm cây mọc thành cụm, trong bụi cỏ phía dưới, Chu Nghị Huy tìm được Tô Hạ té trên mặt đất, cô bị bụi cỏ quệt qua làm bị thương làn da cánh tay: “Cô ấy làm sao vậy?” Lâm Khinh Ngữ bị dọa đến không xong, “Còn hô hấp không?”

Chu Nghị Huy trầm mặc nắm cổ tay cô ấy, cầm rất lâu, giống như trong lúc nhất thời hơi hỗn loạn nên không tìm được mạch của cô. Khi tất cả mọi người sốt ruột sợ có thể xảy ra mạng người, Chu Nghị Huy mới nói một câu: “Bị ngất đi thôi...”

Chỉ ngất đi thôi...

Mọi người thở phào một hơi. Sau đó bắt đầu mồm năm miệng mười thảo luận làm sao kéo Tô Hạ bị ngất lên.

Biết Tô Hạ không sao, thấp thỏm trong lòng Lâm Khinh Ngữ cuối cùng buông xuống, trong miệng vẫn lẩm bẫm may mà không sao, nhưng vừa quay đầu lại, lại thấy sắc mặt Tô Dật An tuyệt đối không ổn, một tay anh luồn qua đầu gối Lâm Khinh Ngữ, cứ như vậy dễ dàng bồng cô lên.

Lâm Khinh Ngữ hơi giật mình, sau khi ở chung với Tô Dật An, trên người cô thêm không ít mỡ... di1enda4nle3qu21ydo0n

Không ngờ Tô Dật An cứ thế bế cô lên...

“Em... Chỉ trọ một chân, anh đỡ em là được rồi.” Cô hơi ngượng nghịu, “Tự em có thể đi.”

“Câm miệng.”

Sắc mặt anh rất khó coi, mãi cho đến khi ôm Lâm Khinh Ngữ vào trong lều, anh lấy thuốc mỡ ra, bôi lên cho Lâm Khinh Ngữ, sau đó thận trọng băng kỹ, toàn bộ quá trình không hề nói một câu với Lâm Khinh Ngữ.

Lâm Khinh Ngữ cảm thấy rất thấp thỏm, cô đã có một khoảng thời gian rất dài chưa từng thấy Tô Dật An tỏ vẻ tức giận với cô rồi...

Cô kéo tay áo anh: “Em không sao, anh đừng lo lắng.”

Cô hiểu rõ anh như vậy, cho nên thoáng cái đã có thể đoán được anh đang nghĩ gì. Cha mẹ anh xảy ra ngoài ý muốn khi đang đi trên đường, cho nên anh cũng sợ Lâm Khinh Ngữ bị xảy ra ngoài ý muốn khi đi trên đường giống như vậy, sợ phải nghe thấy cho dù cô bị chút khác thường, cũng không nhìn được bắt đầu hoảng sợ.

Cho nên... Anh mới chết cũng mặt dày mày dạn muốn đi theo. Cũng bởi vì, sợ khi cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh không thể ở bên cạnh cô.

Lâm Khinh Ngữ vuốt ve mặt anh, chăm chú nhìn anh: “Tô Dật An, em không sao, chỉ đau chân.”

Tô Dật An vừa ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào ánh mắt của Lâm Khinh Ngữ: “Trọ chân còn chưa đủ làm cho người ta lo lắng sao?”

Anh mở miệng nói chuyện, không hề giữ yên lặng nữa, Lâm Khinh Ngữ cũng biết có điểm đột phá, vội vàng đưa mặt lại gần, cợt nhả pha trò: “Trời ạ, chỉ là trọ chân thôi, anh xem cánh tay em còn tốt chán, đầu cũng

còn tốt chán, không hề rớt xuống sườn núi, Tô Hạ mới đầy đủ khiến người ta lo lắng...”

“Lâm Khinh Ngữ.” Tô Dật An đột nhiên nghiêm túc mà lại nghiêm chỉnh kêu tên cô, khiến Lâm Khinh Ngữ có cảm giác được giáo sư điểm danh đã lâu không có.

“Có mặt.”

“Em không thể có bất kỳ sự cố ngoài ý muốn nào dù chỉ một chút.” Anh sao mà quan tâm cô, nghe khiến đáy lòng Lâm Khinh Ngữ cũng mềm nhũn. Thoáng cái, tất cả cột nhà đều không giữ lại được trên mặt Lâm Khinh Ngữ, cô chỉ đưa đầu tới gần, cọ cọ trán và chóp mũi anh.

“Được, giáo sư Tô của chúng ta nói gì chính là thế đó. Em nhất định sẽ bảo vệ tốt cho bản thân, từ nay về sau không hề để cho bản thân xảy ra bất kỳ điều gì ngoài ý muốn.” die nd da nl e q uu ydo n

Nhất định không thể để cho anh lo lắng như vậy nữa.

Cho đến giây phút này, ánh mắt Tô Dật An mới thoáng mềm nhũn ra, anh nhìn chằm chằm cô: “Vài ngày còn lại thì ngoan ngoãn ngây ngô, đừng mù quáng nhảy lên nữa.”

Vì vậy trong vài ngày cả công ty ra ngoài, các đồng nghiệp đều vui vẻ vẻ leo núi, chỉ có bốn người ở lại trong khu cắm trại trông đồ mọi người không tiện mang theo.

Đợi đến khi quay lên xe, Tô Hạ đã không muốn ngồi bên cạnh Chu Nghị Huy nữa, cô cố gắng đến sát bên cạnh Lâm Khinh Ngữ, oán trách Lâm Khinh Ngữ: “Anh ấy quá kinh khủng, tớ không nghĩ tới anh ấy rõ ràng lại là ông tổng có thể lái nhái như vậy, mấy ngày nay ngày ngày nhìn chăm chăm vào tớ, cả ngày ghét bỏ tớ ăn cơm không đúng giờ, không rèn luyện thân thể, luôn nghịch điện thoại hồng mắt. Nói thân thể tớ quá kém mới có

thể say xe, mới có thể khi lăn xuống sườn núi thì bị tụt huyết áp mà ngất xỉu, anh ấy nói quá kinh khủng, quả thật như bà nội tớ.”

“Không phải cậu nói trước kia anh ấy mơ làm bác sỹ sao, bây giờ... Coi như anh ấy thực hiện giấc mơ trên người cậu thôi.” Lâm Khinh Ngữ nói xong, dừng lại một chút, quay đầu nhìn cô ấy: “VẬY... Cậu đây là theo đuổi anh ấy?”

Tô Hạ phản ứng trong chốc lát, nét mặt hơi ngây ngốc, dần dần giống như có niềm vui lặng lẽ tràn ra trên khóe miệng cô, sau đó cô nhìn Chu Nghị Huy vừa mới lên xe, tập trung nhìn vào cô, giả bộ nghiêm túc nói với Lâm Khinh Ngữ: “Anh ấy có thể lái nhai như thế, bằng không tớ vẫn nên tìm một người khác thôi...”

Giọng cô không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ để Chu Nghị Huy đi đến trước mặt cô nghe thấy, sắc mặt Chu Nghị Huy hơi khó nhìn: “Say xe lên phía trước ngồi.”

Tô Hạ không động đậy, chỉ nhìn chăm chăm vào Chu Nghị Huy: “Anh không phải là bạn trai tôi, quản tôi như vậy là vì cái gì?”

Chu Nghị Huy trầm mặc nhìn cô thật lâu, sau đó đưa tay ra: “VẬY anh làm bạn trai em là được.”

Tô Hạ cố gắng xỉ mặt ra: “VẬY tôi phải suy nghĩ một chút.”

Chu Nghị Huy thở dài, đưa tay qua túm lấy tay cô, kéo cô đi về phía trước: “Không đồng ý thì sa thải bạn của em.”

Lâm Khinh Ngữ ở phía sau quả thật cảm giác như nằm trên 108 đầu súng. Lúc này Tô Hạ mới nở nụ cười, nói một câu: “VẬY thì, miễn cưỡng đồng ý anh là được.”

Lâm Kinh Ngữ không thể làm gì khác hơn là cười khỗ, nói yêu còn kéo người khác xuống nước, xã hội này, làm người thật không dễ dàng.

HOÀN TRỌN BỘ

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1+1: Tiết Tử](#)

[Chương 1+2](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 26+2](#)

[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47: Kết Thúc Chính Văn](#)
[Chương 48: Kết Thúc](#)
[Chương 49: Ngoại Truyện 1.1](#)
[Chương 50: Ngoại Truyện 1.2](#)
[Chương 51: Ngoại Truyện 2: Tô Hạ \(Thượng\)](#)
[Chương 52: Ngoại Truyện 3: Tô Hạ \(2\)](#)